TĂRÂMUL MAGICIANULUI

al treilea volum al seriei MAGICIENII

LEV GROSSMAN

NEMIRA YOUNG ADULT

Trilogia MAGICIENII la Editura Nemira:
Magicienii
Regele magician
Tărâmul magicianului

Lev Grossman scriitor şi jurnalist american, s-a născut la 26 iunie 1969 şi a crescut în Lexington, o suburbie liniştită a Bostonului. A studiat literatura la Harvard şi a absolvit în 1991. Câţiva ani mai târziu, a început un doctorat în literatură comparată la Yale. După trei ani a realizat că domeniul nu i se potriveşte şi a abandonat studiile. A lucrat ca editor pentru mai multe publicaţii online şi a început să scrie recenzii şi articole pentru diverse cotidiene şi reviste, printre care *Village Voice, Entertainment Weekly, Time Out New York, Salon.com* şi *New York Times*. În 2002 s-a angajat la prestigioasa publicaţie Time, devenind în scurt timp liderul rubricii de recenzii de carte.

A lansat primul roman, *Warp,* în 1997. În 2004 a apărut thrillerul literar *Codex* (Nemira, 2010), devenit în scurt timp bestseller internaţional publicat în treisprezece ţări. *Magicienii,* apărut în august 2009, a urcat rapid în topul *New York Times* al celor mai bine vândute cărţi. Trilogia MAGICIENII a fost publicată integral la Editura Nemira.

TĂRÂMUL MAGICIANULUI

LEV GROSSMAN

Traducere din limba engleză
Oana Chițu

NEMIRA

CUPRINS

CAPITOLUL UNU

Scrisoarea spunea să se întâlnească într-o librărie. Nu era o noapte pentru ieșit: început de martie, burnița și era frig, dar nu suficient de frig cât să ningă. Nici librăria nu era cine știe ce. Quentin a stat un sfert de oră uitându-se la micul magazin, adăpostit în stația de autobuz, în marginea parcării goale. Pe acoperișul din plastic, ploaia bătea darabana, iar asfaltul lucea în lumina străzii. Librăria nu era una dintre acele prăvălii excentrice, cu o pisică roșcată tolănită la fereastră și un raft cu ediții princeps rare, semnate și un proprietar neobișnuit, mustăcios, aflat în spatele tejghelei. Nu, aceasta era doar un punct de vânzare al vreunui lanț de librării ce abia mai rezista, înghesuit între un salon de manichiură și un Party City, aflat la douăzeci de minute de Hackensack, pe Autostrada New Jersey.

Satisfăcut, Quentin a traversat parcarea. Casierul masiv și bărbos nici nu și-a ridicat privirea de la telefon când ușa magazinului a scos un clinchet. Înăuntru se putea auzi încă zgomotul automobilelor pe șoseaua umedă, ca fâșii lungi de hârtie rupte una după alta. Singurul element neașteptat era o colivie aflată într-un colț, care în loc să conțină un papagal sau un cacadu, avea închisă înăuntru o pasăre grasă, negru-albăstruie. Așa de lipsit de farmec era magazinul: avea o cioară în colivie.

Lui Quentin nu-i păsa. Locul era, până la urmă, o librărie, iar tânărul se simțea ca acasă printre cărți, mai ales că uitase ce înseamnă „acasă“. Q avea de gând să profite. Și-a făcut loc spre rafturile din spate, trecând de felicitări și calendarele cu pisici. Ochelarii îi erau aburiți, iar apa din haină îi picura pe mocheta subțire. Nu contează unde te afli, dacă încăperea e plină de cărți, atunci ești măcar pe jumătate acasă. Prăvălia ar fi trebuit să fie goală la ora nouă, într-o noapte ploioasă și rece de marți, dar magazinul era aproape plin. Clienții răsfoiau volumele în liniște, risipiți printre rafturi, fiecare de unul singur, plimbându-se lent pe culoare, ca niște somnambuli. O fată cu piercinguri și părul tuns băiețește citea Dante în italiană. Un băiat înalt, cu ochi mari și curioși, nu mai în vârstă de șaisprezece ani, era absorbit de o piesă de teatru a lui Tom Stoppard. Un bărbat de culoare, între două vârste, cu pomeți înalți și tăioși, stătea locului, holbându-se la biografii și privind prin ochelarii cu lentile groase și lucioase. Aproape ai fi crezut că se aflau acolo să cumpere cărți. Dar Quentin știa adevărul. Se întreba dacă avea să fie evident, dacă avea să știe numaidecât sau dacă exista vreun truc. Dacă nu cumva aveau să-l pună să ghicească. Era deja veteran – împlinea treizeci de ani anul ăsta –, dar jocul de față era nou pentru el. Cel puțin era mai cald înăuntru. Q și-a scos ochelarii și i-a șters cu o batistă. Și-i cumpărase în urmă cu doar câteva luni – prețul plătit pentru o viață de citit caractere mici – și încă nu se obișnuise cu prezența lor pe fața lui: un ecran protector între el și lume, lunecându-i mereu de pe nas și murdărindu-se când îi împingea la loc. Când și-a așezat ochelarii, Q a observat o tânără pistruiată, drăguță, gen fata din vecini, stând într-un colț și răsfoind un volum mare și scump ce părea a fi de arhitectură. Desene de Piranesi [1]: cavouri și pivnițe mari și umbrite și închisori bântuite de mecanisme uriașe din lemn. Quentin o cunoștea pe fată. Numele ei era Plum.

Tipa l-a simțit privind-o și s-a uitat la el, ridicându-și sprâncenele a mirare, ca și cum ar fi vrut să spună: „Glumești! Și tu ești în chestia asta?“

Quentin a dat o dată din cap, foarte subtil și și-a luat ochii de la ea, având grijă să nu-și arate pe chip niciun fel de expresie, dar nu ca să spună „nu, nu sunt, am venit doar pentru noile căni de cafea și comentariile sarcastice despre micile ironii ale vieții“. Ce voia privirea lui Quentin să zică era mai degrabă: „Hai să ne prefacem că nu ne cunoaștem.“

Părea să aibă ceva timp la dispoziție, așa că s-a alăturat celorlalți „clienți“, trecând cu ochii peste cotoarele volumelor. Romanele cu Fillory se aflau acolo, bineînțeles, expuse pe raftul cu literatură pentru tineri, reeditate, cu coperte lucioase, care le făceau să pară romane de dragoste, supranaturale. Dar Quentin nu le putea face față acum. Nu în noaptea asta, nu aici. A scos în schimb o ediție din *Spionul care a venit din frig* și a petrecut zece minute satisfăcătoare citind despre un punct de control din Berlinul cenușiu al anilor ’50.

– Atenție, clienți ai magazinului Bookbumblers! a zis casierul prin sistemul de difuzoare, deși prăvălia era suficient de mică cât să i se poată auzi limpede vocea și fără amplificatoare.

– Atenție! Bookbumblers se va închide în cinci minute! Vă rugăm să alegeți ultimele produse!

Q a așezat cartea la loc. O femeie în vârstă, purtând o beretă care arăta de parcă o croșetase ea însăși, a cumpărat o ediție din *Tinerețea domnișoarei Jean Brodie* și a ieșit în noaptea de afară. Nu era ea. Puștiul slăbănog, care-și făcuse tabără în secțiunea pentru romanele grafice și se așezase turcește și citise benzile desenate până

aproape le zdrențuise, a ieșit fără să cumpere nimic. Deci nu era nici el. Un tip înalt, vesel, cu păr de Cro-Magnon și fața ca un buștean, ce studiase aprins felicitările, trăgând de timp și exagerându-și, evident, procesul de decizie, a cumpărat una în cele din urmă. Dar nu a plecat.

La nouă fix, casierul a închis ușa și a încuiat-o cu un clinchet final și profetic, iar Quentin a început deodată să fie neliniștit. Se afla într-o cursă din parcul de distracții, iar bara de siguranță picase și acum era prea târziu să mai coboare. A inspirat adânc și s-a încruntat, dar emoțiile tot nu i-au trecut. Pasărea și-a mișcat picioarele printre semințele și bucățelele de hrană de pe podeaua coliviei și a croncănit o dată. Era genul de croncănit solitar pe care îl auzi la lăsarea serii, pierdut într-o mlaștină, ud de ploaie. Casierul cel mătăhălos a mers în spatele magazinului – a trebuit să își facă loc pe lângă tipul cu pomeții proeminenți – și a deschis o ușă cenușie, din metal, pe care scria că este doar pentru personal.

– Pe aici.

Tipul părea plictisit, ca și cum repeta ritualul în fiecare noapte, ceea ce, din cât știa Quentin, poate că așa și era. Acum că omul stătea în picioare, Q vedea că era cu adevărat uriaș – avea un metru nouăzeci și ceva și pieptul vânjos. Nu părea încordat, dar avea umerii lați și purta acea aură de neînduplecare molcomă, caracteristică bărbaților masivi. Chipul lui era vădit asimetric: se bomba într-o parte de parcă ar fi fost un pic prea umflat. Casierul arăta ca o tărtăcuță. Quentin s-a așezat ultimul la rând. În față se mai aflau opt persoane, fiecare privind precaut în jur și având exagerat de mare grijă să nu se lovească unul de celălalt, ca și cum ar fi putut exploda la contact. Q a făcut o mică vrajă de revelare ca să se asigure că nu era

nimic în neregulă cu ușa – și-a unit degetul mare cu arătătorul și le-a dus la ochi, ca pe un soi de monoclu.

– Fără magie, a zis casierul, pocnind din degete spre Quentin.

– Hei, băiatu', fără farmece, fără magie.

Capetele celorlalți s-au întors către el.

– Scuze?

Quentin făcea pe prostul. Acum nu-i mai spunea nimeni Maiestatea Ta, dar nu se simțea încă pregătit să răspundă la apelativul de „băiatu'". Q își terminase investigația. Ușa era doar o ușă și nimic mai mult.

– Termină. Am zis fără magie.

Forțându-și norocul, Quentin s-a întors și l-a studiat pe casier. Prin lentilă putea vedea un obiect mic, ce lucea în buzunarul lui, un talisman care pesemne avea legătură cu perfomanțele sexuale. Tipul lucea cu totul, de parcă ar fi fost acoperit în alge fosforescente. Ciudat.

– Sigur.

Quentin și-a lăsat mâinile pe lângă corp, iar lentila a dispărut.

– Nicio problemă.

Cineva a bătut în vitrină. Prin sticla udă s-a ivit un chip neclar. Casierul a clătinat din cap, dar orice s-ar fi aflat dincolo a bătut iar, de data asta mai tare.

Tipul a oftat.

– Ce mama dracului!

Matahala a descuiat ușa și după câteva cuvinte furioase aruncate în șoaptă, tipul i-a făcut loc înăuntru unui tânăr pe la douăzeci de ani, ud leoarcă, cu fața roșie, dar altfel chipeș ca un prezentator sportiv, purtând o haină de ploaie prea subțire pentru vremea de afară. Quentin se întreba unde reușise tânărul să se ardă de soare în luna martie. S-au deplasat cu toții în camera din spate. Înăuntru era mai întuneric și mult mai mult spațiu decât se așteptase Q; pesemne că proprietățile erau mai ieftine acolo, pe terenurile de lângă autostradă. În cameră se aflau rafturi din metal, pline de cărți marcate cu bilețele fluorescente; într-un colț se vedeau câteva mese, iar pereții din fața lor erau acoperiți de orare și caricaturi din New Yorker; se mai zăreau stive de cutii din carton, un fotoliu dărâmat și un mini-frigider. Deopozitul servea pe cât se părea și ca încăpere de recreere. Dar spațiul era în mare parte irosit. Peretele din spate era reprezentat de un grilaj din metal ce se deschidea spre o platformă de încărcare a mărfii. Vreo câteva persoane intrau pe o altă ușă din peretele de pe partea stângă, părând la fel de prudenți. Quentin a văzut că în spatele lor se afla o altă librărie, una mai drăguță, cu lampioane vechi și covoare orientale. Poate că prăvălia aia avea și o pisică roșcată. Q nu avea nevoie de magie ca să-și dea seama că ceea ce vedea nu era deloc o ușă, ci un portal către un loc aflat la o distanță oarecare. Uite acolo: de-a lungul uneia dintre margini se afla o dungă de lumină verzuie care-i confirma teoria. Singurul lucru care se afla în realitate în spatele acelui zid era Orașul Petrecerilor. Cine erau toți ăia? Quentin auzise și altă dată zvonuri despre spectacole grandioase ca acesta, ilegale, deschise pentru toată lumea, create ad hoc, dar nu asistase niciodată la unul. Nu se gândise în veci că ar merge. Nu crezuse că se va ajunge la așa ceva. Chestii de genul ăsta erau pentru cei aflați la marginea lumii magice, oamenilor care se chinuiau

să pătrundă sau care își pierduseră calea și se rătăciseră cumva departe de nucleul cald și luminos, spre periferia rece a realității, într-un lanț de magazine dintr-un Hackensack îmbibat de ploaie. Chestiile astea nu erau pentru el, doar că acum situația se schimbase. Ajunsese până la urmă și aici. Făcea parte din grupul lor, ei îi erau tovarăși. În urmă cu șase luni era regele unui tărâm magic, a unei alte lumi, dar acum se terminase. Fusese izgonit din Fillory și trimis de colo colo de atunci, dar acum era un simplu aspirant morocănos și disperat, încercând să-și croiască din nou drum pe panta alunecoasă spre lumină și căldură.

Plum și tipul cu ochelari lucitori ședeau pe canapea. Față Roșie ocupase fotoliul descentrat. Fata cu tunsoare băiețească și adolescentul cititor de Stoppard se așezaseră pe cutii. Restul stăteau în picioare; erau vreo 12, 13, 14 persoane cu totul.

Casierul a închis ușa cenușie în urma lor, izolându-se de zgomotele lumii de afară și a stins portalul. Tipul adusese colivia cu el; a așezat-o pe o cutie de carton și a deschis ușița cuștii ca să elibereze corbul. Pasărea a privit în jur, scuturându-și mai întâi un picior și apoi pe celălalt, așa cum fac zburătoarele.

– Vă mulțumesc tuturor că ați venit, a zis corbul. Vă voi vorbi pe scurt.

Uite ceva neașteptat. Judecând după reacțiile din cameră s-ar fi părut că Q nu era singurul care fusese surprins. Pe pământ nu vedeai prea multe păsări vorbitoare; era mai mult un element fillorian.

– Caut un obiect, a zis corbul. Voi avea nevoie de ajutor ca să-l obțin de la proprietarii actuali.

Penele lucioase ale păsării sclipeau întunecate în lumina becurilor atârnate. Vocea ei răsuna cu ecou în magazia pe jumătate goală. Glasul lui părea moale, blând, nu răgușit așa cum te-ai fi așteptat de la un corb. Suna absurd de omenesc – orice mecanism l-ar fi ajutat să se exprime nu avea nicio legătură cu aparatul lui vocal. Dar asta era magia.

– Deci este un furt, a zis un indian.

Nu o spusese ca și cum l-ar fi deranjat, ci ca și cum ar fi cerut o lămurire. Tipul era mai în vârstă decât Quentin, pe la vreo patruzeci de ani, avea început de chelie și un pulover din lână, multicolor, incredibil de urât.

– Furt, a zis păsărea, da.

– Pentru a recupera ceva sau un furt pur și simplu?

– Care e diferența?

– N-aș vrea decât să știu dacă suntem tipii răi sau tipii buni. Care dintre voi are dreptul la acel obiect?

Corbul și-a ridicat capul gânditor.

– Niciunii, a zis. Dar dacă ajută cu ceva, noi suntem mai îndreptățiți să-l vrem decât sunt ei.

Răspunsul a părut să-l satisfacă pe indian, deși Quentin se întreba dacă bărbatul ar fi avut vreo obiecție indiferent de răspuns.

– Cine ești? a strigat cineva, dar pasărea a ignorat întrebarea.

– Care este obiectul? a zis Plum.

– Vi se va spune după ce veți accepta misiunea.

– Unde se află? a întrebat Quentin.

Corbul s-a legănat înainte și înapoi.

– În nord-estul Statelor Unite.

Corbul și-a întins aripile pe jumătate într-un soi de strângere de umeri.

– Deci nu știi, a spus Quentin. Așadar, găsirea lui face parte din misiune.

Corbul nu a negat afirmația. Fata cu păr scurt s-a mutat pe canapea, chestie care trebuie să fi fost destul de dificilă pe canapeaua cu spătar dărâmat, în special cu fusta ei incredibil de scurtă. Părul fetei era brunet și avea șuvițe mov, iar Quentin a observat câteva stele albastre ce i se ițeau de sub mâneci; genul de tatuaj pe care ți-l făceau în adăposturi. Q se întreba câte stele se mai aflau dedesubtul bluzei și ce făcuse fata ca să ajungă acolo.

– Bun, deci îl găsim și-l furăm și presupun că între timp ne vom și lupta. Ce soi de rezistență te aștepți să întâmpini?

– Poți fi mai clar?

– Paza – câți oameni vor fi, cine sunt și cât de înspăimântători. E suficient de clar?

– Da. Ne așteptăm să găsim doi.

– Doi magicieni?

– Doi magicieni și alți câțiva civili. Nimic extraordinar, din câte știu.

– Din câte știu! a hohotit tare tipul cu fața roșie.

Dacă te uitai mai bine la el, omul părea un pic țăcănit.

– Știu cu siguranță că au legat obiectul prin farmece îmbinate. Evident, legătura trebuie ruptă.

O liniște perplexă s-a lăsat în cameră, apoi cineva a scos un sunet de exasperare. Lunganul care cumpărase felicitările a pufnit ca și cum ar fi vrut să zică: „Îți vine să crezi porcăria asta?“

– Farmecele alea sunt făcute ca să nu poată fi rupte, a zis Plum, glacial.

– Îți pierzi vremea! a replicat Ochelaristul.

– Nimeni nu a rupt vreodată un farmec îmbinat, a zis pasărea, deloc deranjată – sau poate că avea penele doar un pic zbârlite? Dar credem că în teorie e posibil, dacă aveam talentul și resursele necesare. Iar camera asta e plină de talente.

– Cum rămânea cu resursele? a întrebat Băiețoasa.

– Pot fi obținute.

– Deci și asta e parte din misiune, a adăugat Quentin.

Q a numărat sarcinile pe degete:

– Trebuie să obținem resursele necesare, să găsim obiectul, să rupem farmecul, să furăm obiectul și să ne descurcăm cum om putea cu actualii proprietari. Corect?

– Da. Plata e de două milioane de dolari pentru fiecare, în numerar sau aur. O sută de mii în noaptea asta, restul când aduceți obiectul. Vă decideți acum. Țineți minte, dacă refuzați, n-o să discut nimic din ce s-a spus aici cu nimeni.

Satisfăcută să-și fi dus misiunea la bun-sfârșit, pasărea a dat din aripi, cocoțându-se în vârful coliviei.

Era mai mult decât se așteptase Quentin. Un magician avea probabil metode mai simple și mai sigure prin care să câștige două milioane de dolari, dar nu multe erau la fel de rapide sau atât de la îndemână. Banii nu însemnau totul în lumea magiei, dar existau momente când erau necesari, iar Quentin se afla tocmai într-unul dintre aceste momente. Trebuia să revină în joc. Trebuia să pună osul la muncă.

– Dacă nu sunteți interesați, plecați acum, a zis casierul.

În mod evident, tipul era aghiotantul păsării. Avea pe la vreo douăzeci și ceva de ani. Barba neagră îi acoperea bărbia și gâtul ca un rug. Tipul cu alură de Cro-Magnon s-a ridicat.

– Baftă!

Aparent avea un puternic accent german.

– O să aveți nevoie, nu-i așa?

A aruncat cartea poștală în mijlocul încăperii și a plecat. Felicitarea a aterizat cu fața în sus: „Însănătoșire grabnică“. Nu a ridicat-o nimeni. Cam o treime din cei aflați înăuntru s-au strecurat afară, împreună cu el, în căutarea altor vânzători și a altor oferte mai bune. Poate că mai erau și alte spectacole în oraș, în acea noapte. Dar era singurul despre care avea habar Quentin și tânărul nu avea de gând să plece. A privit-o pe Plum, iar Plum l-a privit la rândul ei. Nici fata nu a plecat. Erau în aceeași luntre – probabil că și ea trăia de pe o zi pe alta.

Tipul cu chip roșu stătea sprijinit de zidul de lângă ușă.

– Ne mai vedem! zicea el fiecărei persoane care ieșea pe lângă el. Paaa!

Când au plecat toți care renunțaseră, casierul a închis iar ușa. Mai rămăseseră opt: Quentin, Plum, Băiețoasa, Fața Roșie, Ochelaristul, puștanul, indianul și o femeie cu chip prelung, într-o rochie vaporoasă și o șuviță de păr alb pe frunte; ultimii doi intraseră pe cealaltă ușă. În cameră se făcuse parcă și mai liniște decât înainte și părea ciudat de goală. Pesemne că erau ultimele resturi, adevăratele rămășițe.

– Tu vii din Fillory? a întrebat Quentin pasărea.

Întrebarea lui a stârnit un râset apreciativ, deși Q nu glumea deloc, iar pasărea nu a râs, dar nici nu i-a dat vreun răspuns. Quentin nu-i putea citi gândurile pe chip; ca mai toate zburătoarele, corbul nu avea decât o singură expresie.

– Înainte să continuăm, fiecare dintre voi trebuie să treacă un test simplu de putere magică și talent, a zis pasărea. Lionel – se referea la casier – e expert în magia probabilistică. Fiecare dintre voi va juca un joc de cărți cu el. Dacă îl învingeți, treceți testul.

S-au auzit mormăieli de nemulțumire, urmate de o altă rundă de priviri discrete și analizatoare aruncate între participanți.

Având în vedere reacția stârnită de anunțul păsării, Quentin înțelegea că nu așa se proceda de obicei.

– Care-i jocul? a întrebat Plum.

– Împinge.

– Cred că glumești, a zis Ochelaristul, cu dezgust. Tu chiar n-ai habar de nimic, nu?

Lionel scosese un pachet de cărți și le amesteca cu îndemânare, fără să se uite la el, complet inexpresiv.

– Știu de ce am nevoie, a zis pasărea bățoasă. Știu că ofer o grămadă de bani pentru serviciul ăsta.

– Ei bine, eu nu am venit aici să mă joc.

Bărbatul s-a ridicat.

– Atunci, de ce dracului ai venit? a întrebat Băiețoasa pe un ton înalt.

– Poți să pleci oricând, a zis pasărea.

– Poate că așa o să și fac.

Tipul a pășit spre ușă, oprindu-se cu mâna pe mâner, ca și cum s-ar fi așteptat să fie întors din drum. Nu s-a sinchisit nimeni. Ușa s-a închis în urma lui.

Quentin îl privea pe Lionel amestecând cărțile. Tipul știa cum să mânuiască un pachet; cărțile săltau ascultătoare în mâinile lui mari, ordonat și fără ezitări, așa cum s-ar fi mișcat în mâinile unui profesionist. Q se gândea la examenul ciudat pe care-l dăduse ca să fie admis la Brakebills în urmă cu... cât să fi fost? Treisprezece ani? Nu se simțise prea mândru de test atunci, iar acum cu atât mai puțin. Plus că se întâmpla să fi fost chiar el un soi de profesionist. Jocul cu cărțile făcea parte din magia de scenă, magia de aproape. Așa începuse și el.

– În regulă, a zis Quentin, ridicându-se și îndoindu-și degetele. Hai s-o facem!

Q a târât zgomotos un scaun și s-a așezat în fața lui Lionel. Casierul i-a oferit amabil pachetul. Quentin l-a luat și s-a limitat la a le amesteca obișnuit, încercând să nu pară că face pe istețul. Cărțile erau rigide, dar nu erau noi-nouțe. Erau fermecate standard, antimanipulare; nu era nimic neobișnuit. Q se simțea bine să le mânuiască. Călca iar pe un teren cunoscut. Fără să se dea de gol, Q a tras cu ochiul la câteva cărți cu figuri și le-a așezat unde s-ar fi putut folosi de ele mai târziu. Trecuse mult timp, dar jocul îi era destul de cunoscut. Înainte, Împinge reprezentase joaca preferată a Copiilor Materiei. Era simplu și copilăresc. Împinge semăna mult cu Război – cartea cea mai mare învinge – cu câteva adăugiri naive, ca să spargă plictiseala (cărțile se aruncau într-o pălărie; de îndată ce aveai cinci cărți, le puteai socoti ca pe o mână la pocher etc.) Dar nu regulile erau importante; ideea jocului de Împinge era să trișezi. Cărțile erau vrăjite în multe feluri stranii: nu știai la ce să te aștepți de la un pachet amestecat, era ca un vârtej de posibilități și nimic nu era sigur până ce nu erau puse în joc. Împinge semăna cu o cutie plină ochi cu pisicile lui Schrödinger. Cu puțină îndemânare de magician puteai modifica ordinea cărților; cu ceva mai mult efort puteai ghici ce carte va juca oponentul chiar înainte de a o juca; cu un pic mai mult talent puteai pune în joc cărți care conform tuturor legilor probabilității aparțineau de drept oponentului, se aflau printre cărțile de jos sau în cu totul alt pachet.

Quentin a înapoiat cărțile și astfel au pornit jocul. Au început ușurel, schimbând cărți mici, făcând trucuri banale, servindu-se reciproc. Quentin număra automat cărțile, deși de la un punct încolo nu mai avea rost – când jucau magicienii, cărțile obișnuiau să-și schimbe fețele, iar cele pe care le considerai definitiv scoase din joc aveau darul de a se întoarce în mâna ta. Q fusese mereu curios de

cât talent e nevoie ca să faci asemenea operațiuni, iar acum își estima resursele ca fiind destul de ridicate. Era evident că n-avea să-l învingă pe Lionel prin forță brută.

Quentin se întreba unde se antrenase tipul. Probabil că mersese la Brakebills, ca și el; magia lui avea un stil precis, formal, care nu se regăsea în adăposturi. Deși avea și ceva în plus: o aromă rece, străină și amară, pe care Quentin aproape că o putea simți. Q era curios să afle dacă Lionel era chiar atât de uman pe cât părea. Într-un joc de Împinge erau douăzeci și șase de trucuri posibile și, deși se aflau la mijlocul partidei, niciunul dintre concurenți nu-și stabilise un avantaj precis. Dar la al paisprezecelea truc, Quentin a forțat mâna – își folosise ceva din putere ca să aducă un rege în fruntea pachetului său, doar ca să-l irosească pe un doi al lui Lionel. Nepotrivirea îl dezechilibrase și pierduse următoarele trei trucuri la rând. Recuperase două, furând cărți din grămada de pe masă, dar preliminariile se terminaseră. De-acum înainte avea să fie o bătălie pe viață și pe moarte. Încăperea se îngustase în jurul mesei. Trecuse multă vreme de când Quentin nu-și mai pusese spiritul competitiv la muncă, dar nu avea nicio o problemă să-l trezească acum din lungul lui somn. Nu avea de gând să piardă; era pur și simplu de neconceput. S-a concentrat. Îl putea simți pe Lionel încercând să miște cărțile din pachetele nedesfăcute și l-a contracarat. Au folosit toți cei patru ași în cât mai multe trucuri, etalându-i energic. De dragul spectacolului, Quentin și-a împărțit atenția și a folosit o vrajă simplă pentru a scoate din buzunarul lui Lionel amuleta lui sexuală. Însă casierul nu părea câtuși de puțin afectat. Câmpurile de probabilitate începuseră să fluctueze nebunește în jurul lor – invizibile, dar cu efecte secundare palpabile, sub forma unor coincidențe minore, dar foarte improbabile. Părul

și hainele jucătorilor fâlfâiau într-o briză nesimțită. O carte aruncată pe o parte putea să aterizeze pe margine și să rămână acolo, în echilibru sau să se rotească pe un colț. Deasupra mesei s-a format o pâclă și din ea a alunecat în jos un singur fulg de nea. Spectatorii s-au dat în spate câțiva pași. Quentin a bătut valet de inimă roșie cu regele, apoi a pierdut următorul truc cu aceleași cărți, dar inversate. A jucat un doi, iar Lionel a înjurat pe sub mustăți, dându-și seama că acum ținea cartea cu regulile jocului de poker. Țesătura realității se rărea și se topea în toiul jocului. La antepenultimul truc, Lionel a jucat o damă de pică, iar Quentin s-a încruntat – oare fața ei semăna un pic cu a Juliei? În orice caz, nu exista vreo damă cu un singur ochi, și cu atât mai puțin una cu o pasăre pe umăr. Q și-a jucat ultimul rege ca să o contracareze, sau cel puțin așa a crezut: când a pus cartea jos, regele devenise valet – un valet sinucigaș, chestie care iarăși nu exista, mai ales dacă avea și părul alb, la fel ca al lui.

Chiar și Lionel părea surprins. Pesemne că era ceva ce schimba cărțile – parcă un al treilea jucător invizibil de la masă își bătea joc de ei amândoi. Odată cu următoarea și ultima carte, a devenit clar că Lionel își pierduse cu totul controlul asupra jocului, pentru că a întors o carte necunoscută – o damă de sticlă. Chipul ei era translucid, ca de celofan, albastru ca un safir. Era leită Alice.

– Ce dracului! a zis Lionel, scuturând din cap.

Tipul avea perfectă dreptate. Quentin și-a păstrat calmul. Chipul lui Alice îl șocase, îl băgase în sperieți, dar îi amintise și ce făcea acolo. Nu avea de gând să se lase cuprins de panică. Nu avea să piardă. De fapt, plănuia să profite de această…

Alice avea să-l ajute. Esența magiei de aproape era distragerea atenției, iar din moment ce Lionel era absorbit de ceea ce întâmpla, Quentin a reușit să tragă, cu degetele amorțite, un rege de treflă din gheată și să-l trântească pe masă. A încercat să ignore costumul gri pe care-l purta regele și creanga care-i creștea în fața chipului. Se terminase. Șah mat. Quentin și-a sprijinit spatele de spătar și a inspirat adânc și tremurător.

– Bun, a zis pasărea. Următorul.

Lionel nu părea neapărat fericit, dar nici nu s-a opus în vreun fel, ci doar s-a aplecat și și-a cules amuleta de sub masă. Quentin s-a ridicat și s-a sprijinit de perete, alături de ceilalți. Avea genunchii moi, inima încă-i bătea ca nebuna, depășind cu mult limita admisă. Era fericit să fi ieșit din joc câștigător, dar nici nu se așteptase la altceva. Nu se gândise însă că va revedea chipul fostei lui iubite pe o carte de joc. Ce se întâmplase? Poate că cineva de acolo știa mai multe decât ar fi trebuit despre el. Dar cine să fi fost? Cine s-ar fi deranjat? Nu-i mai păsa nimănui dacă pierdea sau câștiga. Singurul care se mai preocupa de soarta lui era el însuși. Poate că influențase singur jocul, poate că inconștientul îi modificase farmecele. Sau oare Alice însăși, oriunde s-ar fi aflat și orice ar fi devenit, îl veghea și se distrase un pic pe seama lui? Ei bine, n-avea decât. Quentin se concentra la prezent. Asta era tot ce conta. Avea mult de muncă. Își punea ordine în viață, iar trecutul nu avea ce să mai caute înapoi. Nici măcar Alice.

Tipul cu fața roșie a câștigat jocul fără să fie întrerupt de întâmplări neobișnuite. Nici indianul nu a întâmpinat dificultăți. Femeia cu șuvița de păr alb a ieșit repede din joc, mușcându-și buza, în timp ce punea pe masă cinci rânduri imposibile de

doi, urmate de un joker, apoi o carte *Mergi la închisoare!* de la Monopoly. Puștiul a fost scutit – pentru un motiv sau altul, pasărea nu l-a pus deloc să joace. Plum a câștigat și ea din oficiu. Băiețoasa a terminat jocul mai repede decât toți ceilalți, fie pentru că era foarte puternică, fie pentru că Lionel începuse să obosească.

Când s-a terminat totul, Lionel i-a dat femeii care pierduse un teanc de bancnote de o sută de dolari. Un alt teanc a mers la tipul cu fața roșie.

– Mulțumim pentru timpul acordat, a zis pasărea.

– Mie? a zis bărbatul, uitându-se la banii din mâna lui. Mie? Dar eu am trecut testul.

– Da, a zis Lionel. Dar ai ajuns târziu. Și cam pari un dobitoc.

Chipul bărbatului s-a făcut încă și mai roșu decât era deja.

– Hai, a făcut Lionel, depărtându-și brațele. Fă ceva!

Fața tipului s-a crispat, dar omul nu era chiar atât de furios sau de nebun încât să nu-și dea seama de șansele mici de câștig pe care le avea.

– Du-te-n mă-ta! a zis.

Aia avea să fie singura lui ripostă înainte de a izbi ușa în urmă.

Quentin s-a trântit în fotoliul eliberat de bărbat, deși era ud de la haina lui îmbibată de ploaie. Q se simțea moale și stors de puteri. Spera că testarea se terminase; nu se simțea în stare să mai facă vreo vrajă acum. Cu tot cu el mai rămăseseră cinci: Quentin, Plum, Băiețoasa, indianul și puștiul.

Situația părea acum cu mult mai reală decât i se înfățișase cu o jumătate de oră mai devreme. Nu era prea târziu, putea încă să se retragă. Nu observase nimic suspicios, dar nici altceva care să-i inspire prea multă încredere. Misiunea putea fi calea de întoarcere sau drumul către un loc și mai rău. Își irosise suficient timp pe lucruri care nu-i oferiseră nimic și-i luaseră în plus tot ceea ce avusese. Putea să iasă iar în noaptea cea ploioasă, în frig și în umezeală. Dar nu s-a răzgândit. Era timpul să schimbe ceva. Avea de gând să reușească. Oricum, nu era ca și cum avea o grămadă de alte oferte mai bune.

– Crezi că va fi suficient? a întrebat Quentin pasărea. Doar noi cinci?

– Șase, cu Lionel. Și da. De fapt, aș zice că e numai bine.

– Ei, nu ne ține în suspans, a replicat Băiețoasa. Care-i ținta?

Pasărea nu a mai prelungit tensiunea.

– Obiectul pe care-l căutăm e o valiză. E din piele maro, de o mărime obișnuită, făcută în 1937 și poartă monograma RCJ. E marca Louis Vuitton.

Corbul avea un accent franțuzesc destul de credibil.

– Impresionant, a zis fata. Ce-i în ea?

– Nu știu.

– Nu știi? Era prima oară când vorbea puștanul.

– Atunci de ce dracului o vrei?

– Ca să aflu, a răspuns corbul.

– Hm. Și ce înseamnă inițialele?

– Rupert John Chatwin, a zis pasărea, aspru.

Puștiul părea nedumerit. Buzele i s-au mișcat.

– Nu pricep, a spus. Nu ar trebui ca litera C să fie ultima?

– E o monogramă, tăntălăule, a răspuns Băiețoasa. Numele de familie se pune la mijloc.

Indianul își freca bărbia.

– Chatwin.

Tipul încerca să-și aducă aminte unde auzise numele.

– Chatwin. Dar ăsta nu e…?

Ba sigur că da, și-a zis Quentin, deși nu a spus nimic cu voce tare. Nu a făcut nicio mișcare. Normal că despre ce bănuia el era vorba.

Chatwin: numele îi dădea mai mulți fiori decât noaptea și frigul de afară și decât pasărea și jocul de cărți. Ar fi trebuit să-și petreacă restul vieții fără a-l mai auzi vreodată. Numele acela nu mai avea niciun drept să intervină în destinul lui și nici invers. Povestea lui cu frații Chatwin se terminase. Dar întâmplarea îl umplea în același timp de un sentiment macabru de ușurare, căci asta însemna că nu se terminase. Fillory, Plover, Whitespire, frații – toate acestea se aflau încă acolo undeva. Quentin se simțea ca un dependent care tocmai simțise în aer aroma drogului său preferat, după o vreme îndelungată de abstinență, iar acum își savura recidiva iminentă. Q a închis ochii ca să se bucure și mai mult de moment. Numele era un mesaj, o flacără fierbinte de semnalizare, trimisă

anume pentru el, în noapte, dincolo de timp și de spațiu, de întuneric și de ploaie, tocmai din centrul luminos și cald al lumii.

CAPITOLUL DOI

Nu așa trebuia să se întâmple. Quentin încercase să se țină departe de magie. Începuse în Țara-lui-Nicăieri, orașul tăcut cu fântâni italienești și biblioteci încuiate, care se află cumva în spatele și între a tot ceea ce există. Fântânile erau de fapt portaluri către alte lumi, iar Quentin stătea sprijinit de cea care ducea spre Fillory. Tocmai ce fusese alungat.

A rămas acolo un timp îndelungat, pipăind marginea aspră și rece a fântânii. Piatra părea mângâietor de solidă. Fântâna era ultima lui legătură cu vechea viață, cea în care fusese regele unui tărâm magic. Q nu voia să se termine; nu avea să se termine până ce nu pleca și lăsa totul în urmă. Putea prelungi momentul încă un pic. Dar nu putea face asta. Se terminase. Q a bătut marginea fântânii cu palma o ultimă dată și a pornit la drum prin orașul pustiu, cu atmosferă de vis. Se simțea imponderabil și gol pe dinăuntru. Încetase a mai fi cine era, dar nu era sigur cine avea să devină. Se gândea încă la Capătul Lumii: apusul de soare, plaja subțire ce se curba la nesfârșit, cele două scaune nepotrivite din lemn, semiluna sunătoare, cometele arzânde. Ultima imagine a Juliei, aruncându-se peste marginea lumii de Dincolo, plonjând spre viitor. Pentru ea însemnase un nou început, dar el se lovise de un punct mort. Gata cu Fillory. Drumul se oprea.

Deși nu lipsise atât de mult încât să nu-și dea seama cât de mult se schimbase Țara-lui-Nicăieri. Înainte, orașul fusese liniștit și calm, prins ca sub un clopot de sticlă, în nemișcare și muțenie, sub un cer mereu noros și semiîntunecat. Dar ceva se petrecuse: zeii reveniseră în lume pentru a repara defectul reprezentat de magie, iar în criza ce urmase, clopotul de sticlă se spărsese, iar timpul și intemperiile dăduseră năvală. Acum, aerul mirosea a ceață. Nori rari și destrămați curgeau deasupra, iar peticele de cer albastru se reflectau în băltoacele tremurătoare de zăpadă topită. Peste tot auzeai apa susurând. Șovăielnică și nemulțumită, Țara-lui-Nicăieri experimenta prima ei primăvară. Era anotimpul distrugerii și al ruinei. În jurul lui Quentin, clădirile fără acoperiș zăceau expuse stihiilor. Rafturile dărâmate dinăuntru se întindeau la pământ ca niște piese de domino, goale precum coastele unui cadavru. Pagini rupte din trupul bibliotecilor din Țara-lui-Nicăieri pluteau și făceau tumbe sus de tot în aerul neliniștit. În timp ce traversa un pod peste un canal, Quentin a văzut că apa ajunsese aproape la nivelul malurilor. Se întreba ce avea să se întâmpla dacă râurile se revărsau. Probabil că nimic grav. Avea doar să se ude nițel.

Când a ajuns la fântâna care ducea spre Pământ, Q a descoperit că și aceea se schimbase. Sculptura din centru reprezenta un lotus enorm din aramă, dar în lupta pentru magie o ceată de dragoni se folosiseră de ea ca să intre în Țara-lui-Nicăieri, astfel că floarea se crăpase. Quentin se gândea că poate cineva venise să o repare între timp, dar fântâna se repara singură. Vechea floare se uscase și se plecase într-o parte, iar un nou lotus din aramă îmbobocea în locul ei. Quentin studia noua fântână, se întreba dacă șoldurile lui slabe și osoase erau suficient de slabe și de osoase ca să treacă prin ea, când ceva i-a atins umărul. Q a

prins obiectul din zbor: era o bucată de hârtie, o pagină ruptă dintr-o carte. Pagina era scrisă și plină de diagrame pe ambele părți. Quentin era cât pe ce să o arunce înapoi în vânt, când s-a răzgândit brusc. A împăturit foaia în sferturi și a băgat-o în buzunarul de la spate. Apoi a căzut spre Pământ.

Pe Pământ, sau cel puțin în Chesterton, ploua: turna tare cu găleata, iar apa era rece ca gheața – un muson de noiembrie, în New England. Din motive ce mai bine rămâneau necunoscute, nasturele magic alesese să-l transporte în suburbia luxoasă din Massachusetts, unde locuiau părinții lui, pe peluza largă din fața casei lui prea mari. Ploaia bătea pe acoperiș și curgea în pârâuri pe ferestre, vomitată de burlane într-o băltoacă de noroi. Apa i-a pătruns imediat în haine – în Țara-lui-Nicăieri mai putuse simți încă mirosul sărat al mării din Fillory, dar acum, ploaia îl dizolvase și îl spălase de tot. În schimb, adulmeca aromele ploii de toamnă din suburbii: resturi vegetale putrezite, punți din lemn umflate, câini plouați, respirația tufișurilor. Quentin a scos din buzunar ceasul din argint, cel pe care i-l dăruise Eliot înainte să plece din Fillory. Abia dacă îl privise înainte – fusese prea șocat și prea furios când îi spuseseră că trebuie să plece – dar acum vedea că fața îi era uimitor decorată cu detalii bogate: două cadrane în plus, o hartă mișcătoare a cerului, fazele lunii. Era un ceas minunat. Q s-a gândit la cum îl culesese Eliot de pe puiul de arbore-ceas, în Pădurea Reginei, apoi îl dusese cu el și-l păstrase de-a lungul tuturor acelor luni pe mare. Era un dar incredibil. Q își dorea să i-o fi spus lui Eliot. Apoi ceasul s-a oprit din ticăit. Faptul că se afla pe Pământ părea să nu-i priască. Sau poate că vremea era de vină. Quentin s-a uitat la casa întunecată a părinților lui mult timp, așteptând să simtă nevoia de a intra, dar dorul nu a venit niciodată. Oricât de

întunecată și de masivă ar fi fost clădirea, casa nu exercita niciun soi de atracție gravitațională asupra lui. Când se gândea la părinții lui, și-i imagina mai mult ca pe vechile iubite, atât de distanți că nici nu-și mai putea aminti de ce legătura lui cu ei fusese altădată atât de reală și importantă. Cei doi reușiseră al dracului de bine să crească un copil cu care nu aveau absolut nimic în comun, iar dacă acel lucru exista totuși, niciunul dintre ei nu încercase vreodată să-l găsească. Se îndepărtaseră așa de mult, că firul argintiu care-i mai unea se rupsese pur și simplu. Dacă Quentin mai avea vreun cămin pe undeva, atunci casa lui nu se afla acolo.

A inspirat adânc, a închis ochii și a intonat patru silabe lungi și guturale, trasând în același timp un cerc mare cu mâna stângă. Ploaia a început să lunece de-a lungul unei lentile invizibile de deasupra capului său, iar Quentin a început să se simtă, dacă nu mai uscat, măcar mulțumit că făcuse primul pas pe lungul și anevoiosul drum spre confort. Apoi s-a îndepărtat pe trotuarul larg și umed al suburbiei. Ieșise din Fillory și nu mai era rege. Era timpul să înceapă să trăiască nenorocita de viață la fel ca toți ceilalți. Mai bine mai târziu decât niciodată. Quentin a mers cam jumătate de oră spre centrul orașului Chesterton, a luat un autobuz spre Alewife, metroul spre South Station și s-a urcat într-un autobuz al companiei Greyhound, ce urma să ajungă la Newburgh, în New York, la nord de Manhattan, pe râul Hudson. Așa puteai ajunge cel mai aproape de Brakebills cu ajutorul transportului în comun. De data asta îi venea mai ușor să se întoarcă. Data trecută fusese acolo cu Julia, panicat și disperat. Acum nu se grăbea deloc și știa exact de ce avea nevoie: să se afle într-un loc familiar și sigur, unde să aibă o preocupare, unde oamenii cunoșteau magia și-l cunoșteau pe el. Avea nevoie de o slujbă. S-a cazat

la același motel ca și data trecută, apoi a luat un taxi ce l-a condus pe același cot de pe autostradă și după aceea și-a croit cale prin pădurea udă. Și aici plouase, iar fiecare crenguță și creangă își revărsau apa rece asupra lui Q. De data asta, tânărul nu și-a mai bătut capul cu vreun farmec elaborat. S-a gândit că oricum îl puteau vedea și aveau să-l recunoască.

Quentin avusese dreptate: vizibilă de departe, printre copaci, se întindea o pată rătăcită de soare, într-o zi ce se arată de altfel întunecată. Pe cât se apropia, pata se contura sub forma unui oval ușor și lucitor ce atârna printre copacii uzi. Ovalul încadra capul și umerii unei femii, exact ca un portret într-un medalion. Femeia avea în jur de patruzeci de ani, ochi migdalați și, deși Q nu o recunoștea, ea avea aceeași privire ageră a oricărui altui magician.

– Bună, a zis Quentin, când s-a apropiat suficient de mult cât să nu trebuiască să țipe.

– Eu sunt Quentin.

– Știu, a răspuns ea. Intri?

– Mersi.

Femeia a făcut ceva, un mic gest undeva în afara razei lui vizuale, iar portretul oval s-a deschis complet. Stătea încadrată de un arc de soare cald de vară și iarbă, tăiat în imaginea mohorâtă a pădurii tomnatice. Femeia s-a dat la o parte, lăsându-l să treacă.

– Mersi, a zis din nou Q.

Când aerul cald i-a lovit fața, lacrimi de ușurare i-au picurat pe neașteptate din colțul ochilor. Q a clipit și și-a întors fața, dar femeia l-a surprins.

– Nu-și pierde niciodată farmecul, nu-i așa?

– Nu, a zis el. Chiar că nu.

Quentin a ales calea mai lungă, ocolind Labirintul care trebuie să se fi rearanjat de zece ori și s-a îndreptat spre Casă. Pe holuri era liniște. La Brakebills era august și nu găseai picior de elev, deși dacă nu ocupaseră deja clasele, ar mai fi putut încă susține examenul de admitere. Lumina după-amiezii cădea nestingherită pe covoarele îndelung abuzate din sufragerii. Întreaga clădire părea că se odihnește și își revine după catastrofa anului școlar. Q nu știa la ce să se aștepte de la Fogg: ultima dată când vorbiseră, cei doi nu se despărțiseră tocmai în termeni amiabili. Dar Quentin se afla aici și avea de gând să-și susțină cauza. L-a găsit pe decan în biroul lui, răsfoind dosarele de înscriere.

– Măi să fie!

La fel de ferchezuit și cu bărbiță, bătrânul s-a arătat suprins.

– Intră. Nu mă așteptam să te întorci așa de curând.

Fogg a zâmbit, deși nu s-a ridicat de pe scaun. Quentin s-a așezat, precaut.

– Nici eu nu mă așteptam, a zis. Dar mă bucur să fiu aici.

– Mă bucur întotdeauna că aud asta. Am impresia că ultima oară când te-am văzut aveai cu tine o vrăjitoare amatoare. Spune-mi, a ajuns unde voia să ajungă?

Da, deși pe o rută lungă și ocolită, iar Quentin a evitat să intre în detalii. În schimb s-a interesat de rezultatele echipei de Tărăboi, iar Fogg i-a dat

toate amănuntele pe care și le-ar fi dorit și încă mai mult de atât. Quentin a întrebat ce se întâmplase cu mica pasăre de metal care trăia în biroul decanului, iar Fogg a explicat că cineva o transformase în zburătoare în carne și pene, drept teză de doctorat. Fogg a scos o țigară și i-a întins una și lui Quentin; Q a acceptat-o; au fumat împreună.

Lucrurile mergeau mai bine decât se așteptase tânărul. Despre Fogg credea că e un tiran meschin și răzbunător, dar acum începea să se întrebe dacă decanul chiar se schimbase sau dacă nu cumva îl percepuse el greșit încă de la început. Poate că Fogg nu era așa de rău. Poate că el însuși, Quentin, fusese dintotdeauna un pic cam prea sensibil și defensiv în preajma lui. Când decanul l-a întrebat pe Q cum îi putea fi de ajutor, Quentin i-a zis adevărul. Și uite-așa, Fogg l-a ajutat. Din pură întâmplare, în facultate era liber un post dintre cele care necesitau cea mai puțină pregătire – cu o săptămână înainte, un adjunct fusese dat afară după ce se descoperise că-și copiase mare parte din teza de doctorat din Francis Bacon. Quentin îi putea prelua seminarul, dacă își dorea. I-ar fi făcut o favoare lui Fogg. Dacă era vreun soi de *Schadenfreude* [2], dacă Fogg își trăgea vreun soi de plăcere din a-l vedea din nou izgonit și umilit pe aventurosul, neastâmpăratul fiu rătăcitor ce venise târându-se înapoi, cerșind ajutorul, atunci decanul se descurca al naibii de bine.

– Nu fi așa surprins, Quentin! a zis el. Tu ai fost mereu printre cei mai isteți studenți. Toți știau asta, numai tu nu. Dacă nu ai fi fost așa de ocupat să te convingi că locul tău nu e aici, ai fi observat și tu că erai special.

La fel ca mulți ani în urmă, Brakebills și-a deschis porțile pentru el, l-a primit și i-a oferit un loc în mica lui lume secretă. De pe un panou, Fogg i-a

dat lui Q cheile unei camere atât de mici și cu un tavan atât de înalt, că semăna perfect cu un puț de aerisire. Avea un birou și o fereastră, o baie și un pat îngust, pentru doi, care-și pierduse o jumătate. Așternuturile aveau mirosul de neconfundat al rufelor de la Brakebills, iar aroma l-a trimis pe Quentin într-o călătorie în trecut, înapoi la anii pe care și-i petrecuse dormind cu nasul adâncit în cearșafurile de la colegiu, visând la un viitor complet diferit de cel pe care-l trăia acum. Q nu era tocmai nostalgic, nu-i era dor de vremurile de demult. Dar îi lipsea Fillory. Doar când se afla singur în camera lui – care nu era dormitorul unui rege, ci al unui profesor, al unui profesor începător – cu ușa închisă, Quentin își permitea să suspine cu adevărat de dorul tărâmului magic. Tânjea după el. Simțea puterea pe care o pierduse. Se întindea și-și fixa privirea pe tavanul îndepărtat și se gândea la tot ce se petrecea acolo în absența lui, la călătorii, la aventuri, la ospețe și multele minuni magice din întregul Fillory, la oceane și la râuri, la copaci și la câmpii și-și dorea așa de mult să fie acolo, că simțea cum dorința ar fi trebuit să-i fie suficientă pentru a-l trage fizic de pe patul tare, din acea lume și să-l arunce în universul unde-și găsise locul de drept. Dar dorul nu era de ajuns și nu-i servea la nimic.

I-au dat un orar, i-au dat un loc la masă și dreptul de a disciplina elevii. I-au mai dat și ceva ce ar fi trebuit să aibă de mult și despre a cărei importanță aproape că și uitase: o Disciplină.

Fiecare magician avea o înclinație naturală spre un fel anume de magie, care putea fi identificat și clasificat. Uneori era ceva trivial, alteori se nimerea să fie util, dar toată lumea avea o Disciplină: era un soi de amprentă magică. Dar pe a lui Quentin nu fuseseră niciodată în stare să o găsească. Pentru a putea fi introdus în colectivul

de profesori, Quentin trebuia să-și numească Disciplina, moment în care și-a dat seama că încă nu știa care este.

Ca și în urmă cu doisprezece ani, l-au trimis la profesoara Sunderland, pentru care nutrise o pasiune arzătoare și fioroasă pe când era student. Femeia l-a întâmpinat în același laborator luminat în care lucrase și în trecut; pentru Q era ciudat să se gândească la faptul că ea se aflase acolo în tot acel timp în care el navigase haotic în tot multiversul și că acum se aflau acolo din motive mult mai practice, în calitate de colegi. În orice caz, Sunderland era acum și mai frumoasă decât la douăzeci și cinci de ani.

Chipul ei se împlinise și se îndulcise. Semăna mai mult cu ea însăși, deși ceea ce Q interpretase în trecut ca fiind un aer seren, aproape nepământesc, aducea acum mai mult cu lipsa de emoții – Q nu observase niciodată cât de retrasă și închistată era femeia. Studentul de pe atunci se simțise atât de insignifiant în fața ei, încât nu era sigur că își mai aducea aminte de existența lui. Dar Sunderland își amintea.

– Bineînțeles că îmi aduc aminte. Nu erai atât de invizibil pe cât credeai.

Oare chiar crezuse așa ceva? Probabil că da.

– Asta înseamnă că nici pasiunea mea secretă pentru tine nu a fost atât de secretă pe cât mi-am imaginat?

Sunderland a zâmbit, dar nu răutăcioasă.

– Probabil că Disciplina ta nu are legătură cu pasiunile ascunse, a răspuns profesoara. Ridică-ți mânecile deasupra coatelor. Lasă-mă să-ți văd dosul palmelor.

Quentin i-a arătat. Sunderland i-a frecat mâinile cu o pudră fină și un model neregulat de scântei mici și reci i-au apărut pe piele, întocmai ca un sătuc locuit văzut din aer, pe timpul nopții. Lui Q i s-a părut că simte și un soi de înțepături, deși probabil că i se păruse.

– Mmmm.

Sunderland și-a mușcat buza, studiindu-l, apoi i-a lovit mâinile cu palmele; un-doi, ca într-un joc de copii, iar scânteile s-au stins. Profesoara Sunderland nu găsise nimic interesant acolo. Pearl – acum că erau colegi, Quentin se putea obișnui să-i folosească prenumele. Femeia i-a tăiat o șuviță de păr și a ars-o într-un alămar. Camera s-a umplut de mirosul părului pârlit. Sunderland a studiat atent fumul.

– Nu.

Acum că schimbaseră câteva cuvinte de complezență, profesoara se concentra la ce avea de făcut. Q părea un aranjament floral dubios pe care femeia nu-l putea înțelege. L-a studiat pe Q printr-o serie de lentile fumurii, în timp ce tânărul a parcurs camera cu spatele.

– De ce crezi că e așa de greu? a întrebat Quentin, încercând să nu dărâme ceva.

– Cum? Nu te uita peste umăr.

– Disciplina mea. De ce e așa de greu să-ți dai seama care e?

– Sunt niște cauze posibile.

Sunderland și-a netezit părul drept și blond după urechi și a schimbat lentilele.

– E posibil să fie ascunsă. Prin natura lor, unele Discipline nu vor să fie găsite. Altele sunt pur și simplu minore și fără sens și e greu să le distingi.

– Aha. Deși s-ar putea să fie și – Q s-a împiedicat de un scaun – pentru că e ceva interesant? Ceva nemaivăzut?

– Sigur, de ce nu.

Quentin întotdeauna invidiase disciplina pretențioasă și, aparent, unică a lui Penny, care era călătoria interdimensională. Dar după tonul femeii, Quentin își dădea seama că ar fi putut enumera cu ușurință câteva motive pentru care nu era posibil.

– Mai știi când am făcut scânteile alea?

– Da. Aha. Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta mai înainte. Stai nemișcat.

Quentin s-a oprit, iar Pearl a cotrobăit într-un sertar și a scos o riglă grea, cu muchii din aramă, marcată cu unități neregulate, pe care Quentin nu le recunoștea.

– Închide ochii.

Quentin a ascultat și a simțit imediat o durere electrizantă ce i-a străpuns dosul palmei drepte. Și-a strâns mâna între genunchi; au trecut vreo zece secunde înainte să-și revină cât să spună au! Când a deschis ochii, aproape că se aștepta să aibă degetele tăiate de la al doilea nod în jos, însă degetele erau încă acolo, deși se înroșeau. Pearl le izbise cu muchia ascuțită a riglei.

– Scuze, a zis ea. Durerea relevă de multe ori informații utile.

– Ascultă, dacă nu a ajutat cu nimic, cred că voi accepta că nu voi ști niciodată.

– Nu, a fost suficient. Ești foarte sensibil.

Quentin nu considera că a nu vrea să fii pocnit peste degete cu o riglă te făcea neapărat sensibil, dar nu a comentat. Pearl răsfoia deja o carte uriașă și veche cu caractere alungite și ascuțite. Lui Quentin i-a venit deodată să o oprească. Trăise astfel atât de mult timp, încât faptul că nu avea o Disciplină devenise parte din ceea ce era – el era Tipul fără Disciplină. Se simțea oare gata să renunțe la statutul lui? Dacă Suderland îi divulga secretul atunci ar fi devenit ca toți ceilalți… dar Quentin nu a oprit-o pe profesoară.

– Întotdeauna am avut o teorie despre tine.

Pearl și-a trecut degetul peste una dintre rubricile din carte.

– Cred că nu am reușit să-ți găsesc Disciplina data trecută pentru că nu aveai încă una. Întotdeauna am considerat că erai prea copil pentru vârsta ta. Personalitatea joacă un rol important, ca și maturitatea. Erai suficient de în vârstă să ai o Disciplină, dar emoțional nu te aflai încă la punctul acela. Nu te desăvârșiseși.

Era cam jenant. Și, la fel ca și pasiunea lui pentru Pearl, chestiunea fusese probabil evidentă mai multor oameni decât își imaginase el.

– Presupun că m-am dezvoltat mai târziu, a replicat Quentin.

– Gata, am găsit.

Pearl a bătut pagina cu palma.

– Repararea obiectelor mici. Ăsta ești tu.

– Repararea obiectelor mici.

– Aha!

Quentin n-ar fi zis ca era tot ce-și dorise vreodată.

– Mici... ca un scaun?

– Mai mici, a răspuns ea. Ca, nu știu, o ceașcă de cafea.

Pearl și-a curbat degetele în jurul unei căni invizibile.

– Ți s-a întâmplat vreodată să-ți reușească ceva de genul ăsta? Farmece minore, reconstrucții?

– Poate.

Quentin n-ar fi zis că oboservase vreodată ceva special.

– Nu știu.

Poate că nu fusese atent.

Rezultatul era cam dezamăgitor. Disciplina lui nu se putea numi tocmai sexy. Nici nu spărgea cu ceva tiparele. Nu avea să se plimbe între dimensiuni sau să invoce tunetul ori animalul totem – nu cu puterea lui de a repara obiecte mici. Viața îi smulgea lui Quentin brusc și eficient și ultimele iluzii pe care le mai păstra despre sine; una câte una, cu gesturi scurte și necruțătoare, ca pe niște haine ude, lăsându-l complet gol și tremurând.

Dar Q nu avea de gând să se lase omorât de ger. Nu-l omora pe el atâta lucru. Nu era sexy, dar era ceva real și asta era tot ce conta. Gata cu visele –

așa era viața după Fillory. Poate că atunci când renunți la fantezii afli că viața înseamnă cu totul altceva. Q avea să trăiască într-o lume normală și era obligat să învețe să-i aprecieze substanțialitatea dură și plicticoasă. Aflase multe lucruri despre el însuși în ultima vreme și, sigur, mereu crezuse că revelațiile vor durea și nu se înșelase, dar se simțea în același timp ușurat. Astea erau lucrurile de care se temuse întreaga viață și acum, că le avea sub nas, ele nu mai păreau așa de înspăimântătoare pe cât crezuse. Sau poate că el însuși era mai puternic decât își imaginase. În orice caz, nu avea să fie scos din rândul Copiilor Materiei retroactiv. Repararea obiectelor mici se încadra destul de bine în categoria disciplinelor lor.

– Poți să pleci, a zis Pearl. Probabil că Fogg îți va da cursul de Reparații Mărunte din primul an.

– Așa mă aștept, a zis Quentin.

Și așa s-a și întâmplat.

CAPITOLUL TREI

Quentin se gândise că predatul va fi o activitatea satisfăcătoare, dar nu se așteptase să-i și placă. Părea că spera la prea mult. Dar, după cum se dovedea, îi făcea chiar plăcere să se afle la catedră.

Cinci dimineți pe săptămână, la ora nouă dimineața, Q prezida adunarea de studenți de la cursul de Reparații Minore, cu creta în mână și notițe în fața ochilor și-și privea elevii, iar ei îl priveau înapoi. Fețele lor erau în mare parte inexpresive – inexpresive de frică, de confuzie, de plictiseală, dar complet șterse. Quentin își dădea acum seama că la fel trebuie să fi arătat și el. Când ești doar unul dintre studenți, tinzi să uiți că profesorul te poate vedea. Prima lui prelegere nu a fost deloc un succes. Quentin s-a bâlbâit; s-a repetat; și-a pierdut șirul gândurilor și s-a oprit în mijlocul frazei, încercând să-și dea seama ce voise să spună cu doar câteva secunde mai înainte. Pregătise zece idei pe care voia să le atingă, dar îi era așa de teamă că avea să rămână fără materiale, că a prelungit discuția despre primul punct o jumătate de oră și apoi a trebuit să se grăbească să le parcurgă și pe celelalte. Se dovedea că didactica era un talent care se dobândea, ca mai toate. Dar, treptat, Q a înțeles că măcar știa despre ce vorbește. Parcursul lui în viață și în ce privea dragostea nu era tocmai lipsit de pată, dar deținea destul de multe informații utile despre îngrijirea puterilor supranaturale, iar a preda nu însemna decât să scoată acele informații din capul lui și să

le bage în tărtăcuțele istețe și receptive ale studenților, în deplină ordine. Nu se compara defel cu a conduce un tărâm magic, dar pe de altă parte Fillory nu avusese niciodată atât de mare nevoie de el. Fillory se autogospodărea. Pe când puștii ăia care se zbăteau în apele reci și rele al magiei ar fi fost pierduți fără el. Aveau nevoie de el și Quentin se simțea bine știind că era cineva care avea în sfârșit nevoie de el. Îl ajuta și faptul că știa acum care-i era Disciplina. Q se considerase dintotdeauna destul de bun la magie, dar nu avusese niciodată o idee clară despre cine era el ca magician. Acum știa: era cineva care repara lucruri. Acum își dădea seama. În mâinile lui Quentin, un obiect distrus revenea la viață și-și amintea că fusese, cândva, întreg. O ceașcă spartă, atât de insignifiantă și fără de putere, se scutura și își recăpăta ceva din vechea integritate. Nu fusese dintotdeauna așa. Nu, altă dată avusese un mâner confortabil. Avusese puterea de a conține un lichid, în loc de a-l lăsa să se verse pe podea printre măruntaiele ei sparte. Iar cu puțină încurajare din partea lui Quentin, ceșcuța își revenea la vechiul sine. Doamne, dar cum îi mai plăcea să facă magie! Aproape că uitase ce satisfăcător era. A face magie era ca și cum ți-ai găsi cuvintele pe care le-ai căutat întreaga viață. Ai știut dintotdeauna ce vrei să spui, au fost acolo, pe vârful limbii, ca și cum ai fi avut cuvintele cu o clipă înainte, dar le-ai pierdut printre degete – și-apoi, iată-le. A face vrăji era echivalentul găsirii vorbelor îndelung căutate: gata, asta am vrut să zic, asta am încercat să spun în tot acest timp. Tot ce avea Q să facă era să explice acest fapt simplu studenților lui.

Ca membru al colectivului de profesori, el trebuia să aibă și un domeniu individual de cercetare, dar până inventa o problemă care să merite investigată nu făcea decât să predea. Avea cursuri de cinci ori

pe săptămână; prelegere la nouă și seminar la două.

În același timp, își regăsea ritmul vieții de la Brakebills, care nu era atât de diferită ca profesor decât fusese pe când era elev. Nu mai avea teme, dar trebuia să-și petreacă nopțile pregătind cursurile, ceea ce era în regulă pentru că oricum nu avea altceva de făcut. Se ținea destul de departe de studenți, iar în ce-i privește pe ceilalți profesori, îl lăsau pe nou-venit să-și facă în mare parte de cap. Puține lucruri se schimbaseră. Se zvonea că Brakebills își achiziționase o fantomă, și deși Fogg nu o văzuse – nici nu era clar cine o zărise – decanul vorbea cu mare mândrie despre ea. Aparent, toate instituțiile europene aveau una, iar în acele cercuri, o școală de magie nici nu exista dacă nu era bântuită. La bibliotecă erau încă probleme: câteva cărți dintre cele mai obscure colțuri își păstraseră autonomia în urma unui experiment infam de demult ce implica volumele zburătoare, iar de curând ele începuseră să se înmulțească. Studenții șocați dăduseră peste cărți chiar în momentul procreării. Chestie care suna interesant, dar până acum, puii rezultați nu fuseseră decât derivate previzibile (în ce privește ficțiunea) sau uimitor de plictisitoare (în ce privește non-ficțiunea); hibrizii dintre ficțiune și non-ficțiune erau cei mai vitali. Bibliotecarul credea că problema era că volumele bune nu se înmulțeau între ele, așa că propusese un program forțat de împerechere. Comitetul bibliotecii a ținut chiar o întâlnire secretă legendară pe tema problemelor etice ridicate de problema eugeniei literare, care s-a finalizat cu un impas.

Quentin simțea cum se adâncește iar în atmosfera densă, luxoasă și confortabilă de la Brakebills, ca o albină atrasă de miere. Uneori se întreba cum ar fi fost să rămână acolo pentru totdeauna. Și pesemne

că asta ar fi și făcut dacă nu intervenea ceva: moartea tatălui său.

Quentin a fost surprins. Trecuse mult timp de când se simțise apropiat de tatăl lui. Nu se gândea la el sau la mama lui. Nici măcar nu îi trecuse vreodată prin minte că ar putea să moară. Tatăl lui Quentin trăise o viață deloc spectaculoasă și-și făcuse ieșirea la șaizeci și șapte de ani cu o lipsă de fast care-i devenise caracteristică: murise în somn, în urma unui infarct. Ba reușise chiar să o scutească pe mama lui Quentin de șocul de a se trezi dimineața lângă un cadavru ce se răcea ușurel: femeia restaura locuința unui artist din Provincetown, iar trupul bărbatului fusese descoperit de menajeră, o ucraineancă solidă și profund catolică, mai pregătită din punct de vedere spiritual pentru întreaga experiență decât ar fi putut mama lui Quentin să fie vreodată.

Decesul avusese loc la mijlocul lui octombrie, la vreo șase săptămâni de la întoarcerea lui Quentin la Brakebills. Decanul Fogg îi adusese veștile, care-i fuseseră transmise lui prin intermediul telefonul antic, cu disc, din școală. Când Quentin a înțeles ce i se spunea, a încremenit. Era imposibil. Parcă tatăl lui ar fi anunțat că avea să înceapă să bată toba într-o trupă de mariachi și să se alăture paradei Cinco de Mayo. Nu putea fi mort – n-avea cum. Pur și simplu nu era lucru care i s-ar fi putut întâmpla lui. Fogg nu păruse deloc mișcat de reacția lui Quentin, ci fusese aproape dezamăgit, ca și cum sperase să obțină ceva dramă din toată întâmplarea. Quentin i-ar fi oferit ce-și dorea dacă ar fi știut cum, dar durerea se încăpățâna să vină. Nu a suspinat și nici nu și-a smuls părul din cap, blestemând nornele [3] care-i tăiaseră firul vieții prea repede. Ar fi vrut să simtă ceva, dar nu putea, nu înțelegea de ce îi era așa de imposibil. Emoțiile lipseau cu desăvârșire; parcă se pierduseră pe

drumul dinspre tărâmul emoțiilor. Doar după ce Fogg i-a oferit o săptămână de concediu și apoi s-a retras, plin de tact, Quentin a început să se dezmorțească și să simtă altceva în afară de șoc și confuzie, iar când în final și-a revenit la normal, emoția pe care a perceput-o nu era deloc jale, ci furie. Avea încă și mai puțin sens. Nici nu știa pe cine sau de ce era furios. Ce, îl enerva tatăl lui pentru că îndrăznise să moară? Fogg pentru că-i spusese? El însuși pentru că nu era în stare să simtă ceea ce trebuia?

Când se gândea la trecut, Quentin nu-și aducea aminte să fi fost vreodată prea apropiat de tatăl lui, chiar și pe când fusese copil. Văzuse fotografii vechi care-l arătau pe bebelușul Quentin în diverse scene obișnuite și fericite de familie, alături de părinții lui, dovezi ce-ar fi putut fi prezentate la tribunal pentru a dovedi că familia Coldwater era una caldă și iubitoare. Dar Quentin nu-l recunoștea pe copilul care-l privea din acele poze. Nu-și aducea aminte să fi fost vreodată acea persoană. Se simțea ca și cum ar fi fost schimbat între timp. Nasturele avusese dreptate, până la urmă: ar fi trebuit să intre în casă când i se oferise ocazia.

Quentin a acceptat săptămâna liberă nu că ar fi avut nevoie de ea, dar pentru că voia să-și ajute mama. Pe când își făcea bagajele pentru drumul spre Chesterton, Q și-a dat seama că se străduia din răsputeri să nu intre de-a binelea în panică. Era îngrijorat că n-avea să mai simtă niciodată emoțiile pe care oamenii le așteptau de la el. Și-a promis că orice s-ar fi întâmplat, orice i-ar fi cerut cineva, nu avea să se prefacă a simți ceva ce nu era acolo. Dacă putea să se țină de acea promisiune, atunci lucrurile nu ar fi fost așa rele.

De îndată ce a zărit-o, Quentin și-a adus aminte că nici cu mama lui nu stabilise o legătură deosebit de

apropiată. A găsit-o stând lângă masa din bucătărie, cu o mână pe blatul din granit, alături de un stilou – părea că mintea-i alunecase departe în toiul întocmirii unei liste. Plânsese, dar avea ochii uscați acum. Q și-a pus bagajul jos și s-au îmbrățișat. Femeia se îngrășase; nu o mai putea cuprinde doar cu un braț. Quentin avea senzația că mama lui nu vorbise cu prea mulți oameni de când se întâmplase. S-a așezat alături de ea, pe un taburet.

– Fetele de la tenis vor sosi în curând, a zis ea.

– Bun. Îmi pare bine să le revăd.

Fetele de la tenis erau Kitsy, Mollie, Roslyn – cele mai bune prietene ale mamei lui. Trecuse mult timp de când jucaseră tenis, asta dacă se întâmplase vreodată, dar Quentin știa că mama lui se putea baza pe ele.

– Nu terminasem cu tratarea zidului din baie.

Femeia a oftat. O bucată mare de gheață, ca un dinte imens, atârna în afara ferestrei de la bucătărie – în lumea reală era ianuarie.

– Știam că o să-l urască. Mă tot gândesc că dacă nu murea, zidul ăla i-ar fi pus capăt.

– Mamă, n-avea cum să-l omoare zidul.

– Pictam mini-palmieri. Îl ascunsesem în spatele panoului japonez. Nu voiam să-l vadă decât atunci când ar fi fost prea târziu ca să mai facă ceva.

Femeia și-a scos ochelarii prea mari și și-a frecat chipul cu ambele palme, ca un scufundător care-și dă jos masca după o călătorie departe în adâncuri.

– Și acum e prea târziu! Nu-i știu nicio parolă. Poți să crezi? Nu-i găsesc nici măcar cheile! Nu pot să intru în pivniță!

Femeia s-a uitat la ceas și a plesnit din limbă.

– N-ar fi trebuit să le cer ajutorul. Uite ce am aflat până acum despre văduvie: nimeni nu știe ce să-ți spună. Înainte știau. Acum au uitat cu toții.

– Fetele de la tenis vor ști, mamă.

Quentin i-a strâns mâna.

– Am încredere în ele.

Quentin chiar se încredea în ele. Fetele de la tenis erau păstrătoarele unor cunoștințe ale cercurilor înalte WASP. [4]

Q și-a propus să încerce mai târziu să găsească cheile cu ajutorul unui farmec. Poate că ar fi fost în stare să descopere și parolele, deși asta se putea dovedi a fi un pic mai dificil.

O parte dintre problemele lui Quentin cu părinții lui era că ei habar nu aveau cine este, ceea ce nu era din vina lor, pentru că Q nu le spusese niciodată. Mama lui Quentin credea că e un investitor specializat în tranzacții imobiliare cu suficient succes cât să trăiască bine. Femeia nu știa că magia era reală. Nici tatăl lui Q nu avusese idee de așa ceva. Quentin le-ar fi putut spune – informațiile erau îndeaproape controlate de magicieni, iar încălcarea regulilor era aspru pedepsită, însă se puteau face excepții în cazul părinților și al soților (și copiilor de peste paisprezece ani). Însă Q nu luase niciodată posibilitatea în considerare, pentru că i se păruse o idee absolut oribilă. Nu-și putea imagina cele două lumi amestecate: idila maritală adormită și

ordonată a părinților lui și universul sălbatic, haotic și esoteric al magiei. Era imposibil. Lumile ar fi explodat pur și simplu la contact, ca materia și antimateria. Sau cel puțin așa presupusese Quentin. Acum se întreba dacă nu cumva acest secret și lipsa de încredere interveniseră cumva în relația dintre ei. Poate că îi subestimase.

Quentin și mama lui și-au petrecut restul săptămânii libere agitându-se ca două zaruri într-un păhărel de plastic, în vila Chesterton – era o casă imensă pentru un pictor cu un succes mediocru și un editor de cărți, cumpărată cu banii de pe urma vânzării unei proprietăți din Brooklyn. Erau multe de făcut. Moartea era o catastrofă existențială, o ruptură în cuvertura fină pe care oamenii o foloseau pentru a acoperi un univers dur și nepăsător, dar mai surprinzător era numărul mare de oameni a căror meserie era să se ocupe de moarte în locul tău, iar tot ce voiau în schimb erau cantități uriașe de bani și de timp. Quentin și-a petrecut o zi întreagă la telefon, cu cărțile de credit ale mamei lui înșirate pe masa din bucătărie. Femeia îl privea cu o surprindere grijulie. Se văzuseră foarte puțin în ultimii ani, iar ea se obișnuise să se gândească la el ca la același adolescent cu nasul în pământ care fusese când plecase la Brakebills. Femeia era consternată de bărbatul înalt, ferm, ieșit din copilărie, care-i prezenta o listă cu urne, meniuri cu aperitive pentru priveghi, orare ale mașinilor care aveau să o ia de acasă și să o aducă înapoi. Noaptea, comandau mâncare și jucau scrabble și se uitau la filme pe canapea, bând din Sonoma Chardonnay-ul cu gust de pepene din care femeia comandase un bax. În mintea lui, Quentin continua să retrăiască scene din copilărie; tata învățându-l să pună prima barcă pe un lac din New Hampshire, cu apă maro și fund nisipos, tata luându-l de la școală după ce îi venise rău în timpul orei de sport.

Când Q avea vreo doisprezece ani, avuseseră un scandal în toată regula când tatăl lui refuzase să-i semneze biletul de permisiune ca Q să meargă la un turneu de șah: era prima dată când se calificase la categoria celor de sub cincisprezece ani și era disperat să meargă în Tarrytown. Era ciudat: tatăl lui nu păruse niciodată să întâmpine cu bucurie eforturile lui Quentin de a se face remarcat academic. Ai fi zis că trebuia să fie mândru de el.

În prima noaptea, după ce mama lui s-a dus la culcare, Quentin a mers în biroul tatălui. Era o cameră pătrată, cu pereți albi, care mirosea a nou. Parchetul părea nou-nouț cu excepția unui cerc mat făcut de rotițele scaunului ce tociseră lacul. Quentin era pe jumătate beat.

Știa ce caută: o cale de a nu mai fi furios. Se simțea încă apăsat de mânie și își dorea un loc unde putea să scape în siguranță de ea. S-a așezat în scaunul tatălui său și s-a rotit ușor pe loc, ca un far. S-a uitat la cărți, la dosare, la fereastră, la ecranul stins al computerului. Cărți, dosare, fereastră, ecran. Particule fine de lumină portocalie ca de sodiu de la becurile de afară se așezau pe lucruri precum praful. Atunci i-a venit lui Quentin ideea că poate tatăl lui nici măcar nu-i fusese tatăl adevărat. Poate că nu fusese deloc cine pretindea. Poate că tatăl lui de sânge era un magician.

A doua zi, de dimineață, după ce mama lui a plecat la cumpărături la Whole Foods, Quentin s-a întors în birou. Și-a reluat locul pe scaunul răposatului. Știa că era cam în vârstă pentru asemenea întrebări – probabil că ar fi trebuit să le expedieze undeva la pubertate –, dar Q acordase întotdeauna mai multă atenție problemelor magice decât celor personale. Poate că asta fusese o greșeală. Un tată se presupune că te iubește, că-și trece puterea ție, că-

ți arată ce înseamnă să fii bărbat, dar tatăl lui Q nu făcuse nimic din toate astea. Fusese o persoană bună sau suficient de bună, dar tot ce-l învățase pe Quentin fusese cum să se miște prin lume creând cât mai puțin deranj posibil și cum să adune și să păstreze cea mai completă colecție a filmelor lui Jeff Goldblum în variantă Blu-ray din lume, în afara colecției personale a lui Jeff Goldblum. Quentin nu fusese prea norocos nici cu alte figuri paterne. Decanul Fogg, Mayakovsky, Ember – zeul berbec – niciunul nu-i inspirase cine știe ce înțelepciune de-a lungul anilor. Orice putere sau înțelepciune ar fi avut, ceilalți nu fuseseră foarte nerăbdători să le împartă cu el. Poate că nu-și doriseră să-i servească drept figuri paterne. Poate că el însuși nu reprezenta un fiu prea atractiv.

Quentin a încercat să-și imagineze cum ar fi trebuit să arate tatăl lui, tatăl pe care dorise să-l aibă. Inteligent, amuzant, plin de viață, un pic ștrengar și din când în când excentric, dar stabil la nevoie. Un bărbat hotărât și energic, un bărbat care înfrunta lumea și o îngenunchea după propria-i plăcere. Tatăl unui magician. Un tată care ar fi observat unde ajunsese Quentin și ar fi fost mândru de fiul lui. Dar răposatul părea să nu fi avut niciun fel de putere, darămite să mai și împărtășească din ea. Adevăratul lui tată avusese o singură soție, un singur fiu, nicio pasiune și suferise probabil de o ușoară depresie pe care și-o trata singur prin muncă. Nu toată lumea ducea o viață dublă, dar tatăl lui Quentin abia dacă trăise una singură. Cum putea cineva care părea așa de hotărât să se lase pradă sorții să aibă un magician drept fiu? Doar dacă nu cumva nu fusese chiar așa de lipsit de putere, se gândea Quentin. Doar dacă nu cumva povestea nu-i fusese spusă complet. Începea să sune ca o poveste de acoperire – exact genul pe care l-ar fi folosit un magician. Quentin a studiat amănunțit biroul, în căutarea unei dovezi că

tatăl lui nu fusese cine pretinsese – că lăsase vreun soi de moștenire fiului său și că, dintr-un motiv sau altul, nu o putuse împărtăși cu el în timpul vieții. A răscolit în dulapurile cu dosare – existau farmece pentru a căuta cuvinte-cheie în documente, așa cum computerele căutau în fișierele digitale. A verificat dacă existau coduri sau scrieri secrete. Nu a găsit nimic relevant. Nici nu se așteptase la vreun rezultat. Nu-și făcuse decât încălzirea. Acum putea începe adevărata vânătoare. A studiat veiozele. A strâns în brațe pernele de pe canapea și a tras covoarele. A făcut o vrajă ca să privească prin ziduri și sub scândurile din podea. S-a uitat în spatele tablourilor. A purificat camera, în căutarea vreunei urme de magie ascunsă, dar tot ce a găsit a fost o veche carte de la bibliotecă cu un farmec slab anti-furt pus de altcineva care, oricum, părea să nu fi funcționat. Cel puțin, cheile lipsă se aflau pe canapea. A verificat ca mobila să nu aibă compartimente ascunse, a răsfoit fiecare carte de pe rafturi, în caz că vreuna era subliniată sau goală. Din când în când avea impresia că a găsit ceva, un model secret sau un cod, dar de fiecare dată semnul se dizolva ca praful de zâne înapoi în lumea materială. Oare cu ce puteri magice diabolice se juca tatăl lui de fusese nevoit să le țină așa de bine ascunse? Încă fusese nevoit să se sprijine pe fiul său ca să nu atragă atenția asupra lui? Oare ce soartă sinistră evitase Quentin în Tarrytown? Ce însemna faptul că taică-său păstra un vechi banjo fără coarde într-un colț al biroului? Ce era toată obsesia aia cu Jeff Goldblum? Cu cât nu găsea nimic concludent, cu atât Quentin simțea mai clar prezența invizibilă a adevăratului său tată, ca și cum s-ar fi aflat chiar atunci, în aceeași cameră cu el. Quentin a pornit computerul și după o jumătate de oră de criptomanție și ghiceală calculată a spart parola (lumeapierdută – cu Jeff Goldblum!) și a început să cerceteze toate documentele pe rând. Totul era aproape bizar de

monoton. Nicio o vorbă despre vreun scandal, niciun jurnal, nicio poezie, nicio amantă, nici afaceri Ponzi, nimic care să nu fie ceea ce părea să fie. Nici măcar materiale porno. Sau cel puțin nu așa de multe. Quentin nu era vreun hacker – își petrecuse prea mult timp în gaura neagră a tehnologiei de la Brakebills ca să aibă vreo șansă reală cu computerele – dar cunoștea ceva magie electromagnetică. A spart carcasa tare și a trecut direct în miezul moale al informațiilor, pipăind cu degetele magice în căutarea vreunei ciudățenii, a vreunui depozit ascuns, plin de electroni purtători de sens. Q nu se putea gândi decât la faptul că nu avea cum să nu găsească ceva, nu se putea ca tatăl lui să nu-i fi lăsat nimic. Hai, hai, tati, ajută-mă. „Tati“ era un cuvânt pe care nu-l mai rostise și la care nici măcar nu se mai gândise de douăzeci de ani. S-a oprit pentru o clipă. Mâinile îi tremurau. Era singur în casa goală, în liniștea iernii reci și profunde din suburbii. Unde e, tată? Trebuie să fie aici. Nu se poate să fiu singur. Trebuie să-mi fi lăsat ceva. Așa funcționa întotdeauna: tatăl distant și glacial păstra mereu un secret îngrozitor, protejându-și fiul de el, dar transmițându-și puterea doar prin moarte.

Și-apoi a găsit ce căutase. Se afla în fundul unui dulap: o cutie roșie, din plastic, cu rânduri ce conțineau cartonașe scrise cu creionul, vârâtă în spatele unei alte cutii cu electronice depășite și cabluri misterioase, prea importante ca să fie aruncate. Q a așezat cutia pe birou și a căutat printre cartonașe, unul câte unul. Nume ciudate, coloane cu cifre, plusuri și minusuri. Cutia era plină de ele. Un asemenea cifru putea cuprinde lumi întregi de putere ascunsă, dacă Q ar fi fost în stare să-l citească. Avea de gând să o facă. Doar fusese lăsat acolo pentru el.

Quentin s-a holbat la cartonașe vreo zece minute înainte ca cifrul să se rezolve deodată de la sine. Nu era deloc un cod. Erau scoruri din vechea ligă de golf a tatălui său. Quentin a împins cutia de plastic cu toată forța. Cartonașele s-au răspândit pe covor. Q le-a lăsat acolo. Nu era niciun mister de rezolvat. Nu magia intervenise între el și tatăl lui. Adevărul hidos despre răposat era că fusese exact persoana care păruse a fi. Nu fusese un magician. Nu fusese nici măcar o persoană bună. Ci doar un tată obișnuit, insuficient de bărbat ca să-și iubească propriul fiu. Crudul adevăr era că Quentin nu avusese niciodată un tată. Iar acum nici că avea să-l mai vadă. Q și-a așezat capul pe biroul vechi și a bătut cu pumnul până ce tastatura proastă din plastic a început să țopăie.

– Tăticule! a suspinat el, cu o voce pe care abia o mai recunoștea. Tăticule, tăticule, tăticule!

Quentin s-a întors la Brakebills a doua zi după înmormântare. Nu-i făcea plăcere să-și lase mama singură, dar femeia se simțea mai bine cu prietenele ei decât cu Quentin și era timpul ca ele să-i preia acum datoria. Q își îndeplinise rolul. Maică-sa l-a condus la aeroport; Q a așteptat până ce femeia nu l-a mai putut vedea și s-a îndepărtat de zona pentru plecări, spre un garaj încă în construcție. A luat liftul până la ultimul etaj. În lumina după-amiezii, sub cerul plat și alburiu, un portal s-a deschis pentru el; un cerc din puncte albe, unite prin linii albe ce sâsâiau și scânteiau în aerul rece și uscat. Quentin a pășit înăuntru și s-a întors în campusul de la Brakebills. Înapoi acasă.

Dar Quentin nu mai era același. Urcând scările spre camera lui, Q se simțea bizar, ca și cum zăcuse o săptămână, pus la pat de o febră mare care cedase în cele din urmă, lăsându-l gol și rece

și scuturat de frisoane, dar de asemenea curat, purificat de toxine și impurități. Moartea tatălui său îl schimbase și era genul de schimbare de pe urma căreia nu-ți mai revii. Tati era dus, nu se mai întorcea niciodată acasă. Pentru Quentin, venise timpul să meargă mai departe.

Când a intrat în cameră, Q a făcut un mic farmec incendiar pentru a aprinde lumânarea, o vrajă pe care o făcuse de mii de ori, dar de data asta, flacăra l-a speriat. Era mai luminoasă și mai fierbinte decât își aducea aminte.

Quentin a stins lumânarea și a aprins-o la loc. Nu exista îndoială: magia lui se schimbase. Lumina care se juca în jurul mâinilor lui pe când făcea farmecul era mai intensă decât cu o săptămână înainte. În beznă, culorile se deplasau puțin spre capătul violet aprins al spectrului. Puterea îi venea mai lesne, vibra mai puternic și mai răsunător în degetele lui. Q și-a studiat mâinile. Ceva se eliberase în el. De acum era de-a dreptul singur pe lume, nici nu-i mai venea în ajutor. N-avea decât să se ridice singur. Undeva adânc în inconștientul lui așteptase, păstrând închisă o fracțiune din putere. Dar acum se terminase.

Târziu, în acea noapte, ceva l-a trezit pe Quentin dintr-un somn profund, fără vise. Un zgomot uscat, hârșâit – parcă un rozător mic era prins în cameră. Quentin a aprins lampa. Sunetul venea dinspre birou. Nu era un animal, ci o bucată de hârtie. Aproape că uitase de ea: era pagina pe care o prinsese în zbor, pe când pleca din Țara-lui-Nicăieri și pe care o băgase în buzunar și apoi o aruncase pe fundul sertarului. Ceva o trezise la viață și se desfăcea singură. Când a deschis sertarul, pagina a început să-și negocieze nebunește libertatea. Hârtia se împăturise în trei secțiuni, ca o scrisoare formală și acum se

deschisese deodată, săltând câțiva metri în aer. Ajungând așa departe, hârtia s-a împăturit la loc, în grabă, pe lung și a început să zburătăcească sălbatic în jurul capului lui Q, prin camera slab luminată, ca o molie atrasă de lampă. Sau ca amintirea dintr-o altă epocă, altă lume care nu voia să rămână trecută.

CAPITOLUL PATRU

Quentin nu a citit pagina din Țara-lui-Nicăieri în acea noapte, ci a pus prespapier peste ea, a încuiat-o în sertar și a proptit un scaun, să se asigure că stă închis. Trebuia să predea de dimineață. S-a întors în pat și și-a tras o pernă peste cap.

Doar mai târziu, a doua zi, după cursul de aplicații practice, a dat scaunul la o parte și a descuiat sertarul. Quentin l-a deschis lent. Pagina nu se mai mișca, dar evident că se pregătise pentru acel moment, pentru că în clipa în care Q a luat prespapierul, a și țâșnit. Quentin a privit-o zburătăcind prin aer, părându-i un pic cam rău de ea. Se întreba unde voia foaia să ajungă. Probabil că dorea să meargă înapoi în Țara-lui-Nicăieri, înapoi acasă. Q a oprit-o cu blândețe din zbor și a dus-o la fereastră, ca să o poată vedea la lumina soarelui. Netezind-o cu palma, i-a țintuit cele patru colțuri cu un sfeșnic, un ceas, un pahar gol de vin și un amonit fosilizat, pe care-l ținea pe birou. Pagina a înțeles că fusese înfrântă. A renunțat și a rămas nemișcată. Acum, Q putea vedea despre ce era vorba. Textul era scris de mână, pe ambele părți, strâns și caligrafiat cu mare grijă cu cerneală neagră. Din când în când răsărea câte un cuvânt mai important, cu roșu. Era o pagină sobră, plină de informații. Hârtia era veche, nu din cea modernă – care se roade singură din cauza acidului din pulpa lemnului – ci hârtie făcută din resturi de bumbac, care ar fi putut practic să reziste pentru totdeauna.

Pagina era ruptă de-a lungul uneia dintre margini și fusese smulsă din carte. Câteva litere dispăruseră astfel, dar foarte puține. Înclinarea ordonată și abruptă a caracterelor dădeau textului aparența lucrului făcut cu hotărâre, ca și cum ar fi fost urme de praf de pușcă, conducând spre o descoperire explozivă. Al oricui ar fi fost scrisul, omul acela avusese ceva de spus. Din loc în loc, textul era întrerupt pentru a face loc tabelelor și diagramelor: un tabel cu numere cu o grămadă de zecimale; o schiță botanică mică, dar foarte precisă, a unei plante fără flori, cu rânduri ordonate de frunze și o capsulă goală; o diagramă elegantă constând în cercuri concentrice și suprapuse, elipse care ar fi putut trece cu ușurință drept atomi sau sisteme solare.

Textul începea la mijlocul unei propoziții și se termina în mijlocul alteia. Când Quentin a studiat pagina mai atent, a văzut că frunzele plantelor se unduiau foarte ușor în vânt, iar planetele (sau electronii) din diagrame înaintau lent pe orbitele lor, care la rândul lor se învârteau ușurel una în jurul celeilalte. Valorile din tabel se schimbau odată cu mișcările obiectelor.

La început, Quentin a crezut că nu poate citi textul, dar a răsuflat ușurat când a început să recunoască câte un cuvânt ici și colo. Era o formă târzie, oarecum coruptă, a germanei vechi, scrisă cu o variantă excentrică de caractere gotice, îngroșate. Q putea fredona melodia, chiar dacă nu cunoștea toate versurile. Totuși, cam aici se terminau descoperirile lui. Conținuturile erau foarte teoretice și abstracte – chestii aflate la mare înălțime, unde oxigenul conceptual era periculos de rarefiat. Se vorbea mult despre magie, materie și schimburile dintre cele două în condiții extreme, la nivel cuantic. Uneori, lui Q îi venea greu să priceapă cât din informații erau exact ce păreau a

fi și cât erau metafore: când se vorbea despre un cocoș, oare textul se referea la un soi de cocoș alchimic simbolic? Sau era un cocoș obișnuit, cu pene și care face cucurigu? Contextul nu ajuta. Iar planta… Quentin avea să-i arate pagina profesorului Bax, în seră (sau, cum, inevitabil, o numeau studenții, Golful Botaniștilor). După ce s-a holbat la pagină timp de trei ore, fără a o întoarce pe partea cealaltă, Quentin s-a lăsat pe spate, în scaun și și-a presat palmele peste ochii ce-l dureau. Pierduse cina, dar mai putea mânca alături de oamenii de la bucătărie. Un lucru era limpede: pagina era un fragment dintr-un tom magic al adepților Țării-de-Nicăieri, gașca lui Penny, ca un soi de meteorit ultradens din vreun tărâm intelectual extrasolar, căzut pe Pământ, fără nicio posibilitate de a ghici ce fel de elemente exotice conținea. Oricum ar fi fost, Q părea să-și fi găsit subiectul pentru cercetare. Decanul Fogg îl tot bătea la cap. Și altfel, își găsise și aventura. Era un alt soi de aventură față de cele din Fillory, una mai măruntă și intelectuală, dar nu exista nicio îndoială cu privire la misterul din spatele ei.

– Mulțumesc, a zis Q paginii. Mulțumesc că ești aici. Voi avea grijă de ceea ce conții, indiferent ce ar fi. Promit.

Oare își imaginase sau foaia chiar se îndoise ușor – se aranjase un pic, bucurându-se de atenția cititorului ei? Quentin a ridicat sfeșnicul greu de pe un colț. Apoi, cu grijă, a îndepărtat paharul de vin și ceasul. De îndată ce a mișcat și amonitul, pagina a zvâcnit într-o parte, îndreptându-se spre crăpătura de sub fereastră.

– Nu încă.

Q a prins-o sub palmă și a așezat sfeșnicul la loc, cu un pocnet.

– Îmi pare rău, serios. Dar nu poți pleca încă.

Există încă un aspect al vieții lui Quentin la Brakebills care era departe de a fi ideal – viața lui socială ce lipsea cu desăvârșire. Deși avea aproape treizeci de ani, era cu mult mai tânăr decât majoritatea celorlalți profesori și îi venea greu să formeze legături cu ei. Poate era din cauza vârstei sau pentru că nu-și plătise încă datoriile, ceea ce era adevărat. Poate că ghiciseră că n-avea să rămână printre ei prea mult timp, așa că ce rost avea? Politicile cancelariei erau bizantine și implicau jocuri de putere în care el, ca om cu influență limitată, nu avea prea multă relevanță. De asemenea, era posibil ca pur și simplu ceilalți să nu-l placă prea mult. Se mai întâmplase și altă dată.

Oricare ar fi fost motivul, Quentin îndeplinea multe sarcini de unul singur, cum ar fi să arbitreze meciurile de Tărăboi pe frig și umezeală și să peticească rețeaua plicticoasă, dar deasă de farmece care se presupunea că-i împiedica pe studenți să încalce ora stingerii. (Acum că avea ocazia să studieze mai îndeaproape sistemul, lui Q nu-i venea să creadă cât de mult se putuseră îngrijora pe când erau elevi. Vrăjile erau așa de șubrede și produceau atât de multe alarme false, că profesorii le ignorau în mare parte.)

A doua zi, după A.P., Quentin a mers la Golful Botaniștilor. Nu avea așteptări prea mari. Nu vorbise niciodată cu Hamish Bax și nu știa ce să creadă despre el. Pe de o parte, profesorul era tânăr, cel puțin pentru standardele de la Brakebills – avea poate pe la treizeci și ceva de ani. Pe de altă parte, omul avea un stil incredibil de bombastic: era de culoare, venea din Cleveland, dar se îmbrăca în tweed scoțian și fuma o pipă în forma

unui cap de turc gras. Era prima persoană pe care Quentin o văzuse în realitate purtând pantaloni de golf. Întreaga lui înfățișare îl făcea să fie o figură opacă, deși poate că tocmai asta era și ideea. Cel puțin Quentin avea o scuză să viziteze sera, o bijuterie minunată victoriană, din sticlă și fier, ce părea prea delicată pentru a rezista unei ierni din nord. Înăuntru te aflai ca-ntr-o bulă verde și calmă de aer umed. Sera era întesată cu mese și plante în ghivece de toate formele și mărimile imaginabile. Podeaua de ciment era umedă. Scund și solid, profesorul Bax l-a întâmpinat cu aceeași lipsă de interes ca și pe ceilalți profesori. Omul nu părea neapărat mulțumit să fie întrerupt din ceea ce făcea, cu brațele îngropate până la cot într-un vas enorm din ceramică, plin de pământ negru. Dar bărbatul s-a luminat imediat la față când Quentin a deschis o servietă căptușită cu catifea, iar pagina s-a scuturat imediat și s-a răsucit, eliberându-se, ca un pește argintiu ce scapă dintr-o plasă.

– E vie, a zis profesorul, cu dinții strânși în jurul pipei.

Bărbatul și-a șters mâinile pe o cârpă. Rostind un farmec scurt complet necunoscut lui Quentin, omul a oprit pagina în aer, chiar în fața lui, ca și cum ar fi prins-o între două bucăți de geam. Magia folosită de Bax era curgătoare și mai degrabă tehnică și nu te-ai fi așteptat la ea din partea unui botanist.

– Mmmm. Ești departe de casă, a zis profesorul.

Apoi, întorcându-se spre Quentin:

– De unde ai asta?

– Ți-aș spune, dar nu m-ai crede. Recunoști planta?

– Nu. Crezi că e reală? Desenată după un exemplar viu?

– Nu am nicio idee, a recunoscut Quentin. Tu?

Profesorul Bax a studiat pagina timp de cinci minute, privind-o, la început, așa de aproape, că fața-i atingea hârtia, apoi de la un metru, după aceea din partea cealaltă a încăperii, trebuind să mute o masă încărcată de răsaduri puse în cartoane de ouă.

Bax și-a scos pipa din gură.

– O să rostesc un cuvânt pe care nu-l cunoști.

– OK, a răspuns Quentin.

– Phyllotaxis.

– Nu-l cunosc.

– E felul în care frunzele sunt aranjate în jurul unui lujer, a explicat profesorul Bax. Pare să fie un lucru total aleatoriu, dar ordinea lor urmează o secvență matematică. De obicei Fibonacci, alteori Lucas. Dar frunzele acestei plante nu respectă niciuna dintre reguli. Ceea ce sugerează că originea ei este exotică.

– Sau că ăla e un desen inventat.

– Sigur. Iar briciul lui Occam spune că probabil așa și este. Și totuși… Hamish s-a încruntat. Are ceva. Plantele au o anumită... structură, știi? E greu să falsifici așa ceva. Ești sigur că nu-mi poți spune de unde provine?

– Nu ar trebui.

– Atunci nu-mi spune.

Profesorul a arătat către text.

– Poți să citești porcăria aia?

– Mă străduiesc.

Profesorul Bax a eliberat pagina din capcană și a smuls-o din aer înainte să cadă. Foaia era moale și maleabilă în mâinile lui – părea să-i dea mai multă ascultare decât îi dădea lui Quentin.

– Super! a zis. Vrei să bei ceva?

„Da“ era singurul răspuns posibil. Bax a scos o sticlă de șapte sute cincizeci de mililitri de whisky dintre glastrele cu flori unde se părea că o ascunsese în grabă chiar înainte să intre Quentin. Așa, pur și simplu, Quentin spărsese orice barieră invizibilă care mai stătea între el și restul corpului didactic sau cel puțin un membru al corpului didactic – de-a lungul serii a devenit clar că Hamish nu era mai popular printre restul profesorilor decât era Quentin. Oricare ar fi fost păcatul nenumit al lui Quentin, Hamish se făcuse și el vinovat de același lucru. Cei doi emiteau același fel de radiații. Q a început să frecventeze sera după terminarea seminarului, iar el și Hamish obișnuiau să bea câteva pahare de whisky înainte de cină.

Hamish l-a inițiat pe Quentin în unele dintre misterele cele mai ascunse ale campusului Brakebills. Cel mai surprinzător era cât de multe din lucrurile discutate de elevi pe șoptite, după cursuri, se dovedeau a fi adevărate. Bucata goală de zid, de exemplu, unde ar fi trebuit să se afle o cameră și tencuiala era un pic mai deschisă la culoare – acolo nu se afla de fapt niciun puț de aerisire. În anii ‘50, niște studenți instalaseră un câmp termal în cameră, probabil ca să țină berea rece, dar cum au consumat berea, s-au gândit să

inverseze câteva hieroglife, ceea ce a avut efectul neașteptat de a coborî temperatura aproape de zero absolut. Câmpul rezultat era așa de stabil, că nimeni nu a putut să-și dea seama cum să-l risipească. Era absolut inofensiv dacă nu intrai, din greșeală, în el, caz în care mureai înainte să știi ce ți se întâmplă. Unul dintre puștii care făcuseră vraja își pierduse astfel mâna, sau cel puțin așa se zvonea. În cele din urmă, consiliul a ridicat pur și simplu din umeri și a zidit încăperea. Se credea că mâna înghețată se afla încă acolo. Mai era adevărat și că una dintre micile rotițe ale ceasului era făcută din metal luat din corpul Golemului de Argint din Bialystock. Sau că exista o anagramă amuzantă și infantilă pentru Brakebills – Biker Balls [5] și că tablele scârțâiau îngrozitor dacă încercai să o scrii pe ele. De asemenea, iedera nu creștea pe o porțiune golașă de zid din spatele bucătăriilor, pentru că una dintre pietre fusese blestemată cu năduf într-un incident destul de urât în care fusese implicat un elev care trecuse cumva de protocoalele de admitere ce ar fi trebuit să-i elimine pe sociopați și alți indivizi nepotriviți, din punct de vedere mental, să facă magie. În zilele umede, piatra se acoperea de acid. Mai exista și o a șaptea fântână, secretă, undeva în subsol, la care se putea ajunge doar printr-o trapă din podeaua prăfuită a unui hambar cu scule de grădinărit; fântâna era ținută încuiată pentru că apa colcăia de pești mușcători. Iar Quentin nu știuse niciodată că Labirintul era redesenat în timpul verii, dar aparent, în fiecare iunie, grădinarul le înfometa așa de tare pe animalele verzi, că începeau să se devoreze unele pe altele într-un soi de holocaust vegetarian încet, oribil. Labirintul era reconstruit din ce mai rămânea din supraviețuitori. Doar cei mai puternici rezistau. Trebuie să fi fost unele dintre cele mai evoluate sculpturi în vegetație existente pe Pământ.

Asta era acum lumea lui Quentin și i se părea uimitor cât de repede o acceptase, ba chiar o îmbrățișase. Pesemne că spiritul uman e un nemernic plin de curaj, s-a gândit el. Trecuse de la a fi rege la meseria de profesor, fusese scos cu forța din universul magic din Fillory și aruncat în gaura aceea din zid de unde crezuse că scăpase pentru totdeauna, dar iată, se adapta. Viitorul lui se afla acolo; anii pe care-i petrecuse în Fillory se duseseră acum ca și cum nici n-ar fi existat. Își plângea singur vechea viață, unicul om de pe Pământ care știa că odată ca niciodată purtase o coroană și șezuse pe un tron. Dar nu poți jeli la nesfârșit. Sau se poate, dar din câte se părea, existau alte lucruri mai bune de făcut. Trecând printre rândurile unei clase liniștite, supraveghind cefele șirurilor nesfârșite de elevi aplecați asupra foilor de examene din toamnă, Quentin și-a dat seama că își pierduse vechiul obicei de a căuta din priviri lumea din spatele lumii. Era cea mai veche posesie a lui și lăsase să-i scape fără să-și dea măcar seama că o pierduse. Q devenea altcineva, o persoană nouă. I se părea nebunesc să știe că ceilalți se aflau încă acolo, călărind la vânători, primind oameni în camerele lor, întâlnindu-se în fiecare după-amiază în cel mai înalt turn din Castelul Whitespire. Iar Julia se afla Dincolo, îndeletnicindu-se cu Dumnezeu mai știe ce. Dar toate astea nu mai aveau acum nicio legătură cu el. Se dovedise, în cele din urmă, că povestea lor nu fusese și a lui. Nu fusese decât o eroare temporară și greșeala se îndreptase de la sine, în timp util. Cu toate acestea, Quentin se uita uneori la lună, așteptând să vadă astrul tăios și proaspăt din Fillory. În comparație cu semiluna magică, satelitul Pământului arăta la fel de palid, uzat și șters ca o monedă veche.

Nu se aflau decât la o sută șaizeci de kilometri nord de Manhattan, dar iernile de la Brakebills

erau diferite de cele din oraș: erau mai grele, mai hotărâte și mai ferme, ca și cum, pentru că veneau cu trei luni mai târziu, erau decise să te prindă pentru totdeauna. În lumea de afară era februarie, iar păsările și plantele începeau să arate sclipiri de optimism precaut, dar Brakebills se bălăcea încă în neaua densă și mută de noiembrie, înaltă de jumătate de metru. Acum, că preda, Quentin înțelegea de ce membrii colegiului nu se obosiseră niciodată cu reglarea climei. Asta îi ținea pe oameni incredibil de concentrați. Îi vedeai pe elevi încercând să alerge prin zăpadă, ridicând cu picioarele rotocoale de pudră, apoi renunțând și abia târându-se. Vedeai chiar cum hotărârea de a trăi clipa și viața la maximă intensitate scăpăra din ei și în schimb tinerii se dedicau studiului singuratic, liniștit din camerele lor sau din sălile de cursuri. Existase dintotdeauna o propunere ce fusese mereu ignorată de a institui iarna pe tot timpul anului la Brakebills.

Quentin studia și el. Transcrisese întreaga pagină. În total patru sute două de cuvinte aranjate în douăzeci de propoziții plus una incompletă la început și alta la final și-și tapetase pereții cu ele. Fiecare cuvânt era scris pe o foaie separată umplută de adnotări și legată de alte cuvinte înrudite prin linii lungi și buclate trasate cu creta, pentru a indica noțiuni asemănătoare. Q trăia, aproape literalmente, înăuntrul paginii. Își vedea în continuare de cursuri, dar în afară de asta, deslușirea paginii misterioare îi ocupa tot timpul. Înaintând în studiu, Quentin a început să întâlnească concepte matematice. Lucra socotelile cu creionul pe hârtie – nu puteai să faci ecuații magice cu ajutorul computerului pentru că mașina dădea răspunsuri aleatorii înainte să termine procesul. Matematica magică trebuia procesată de un creier. Dar pas cu pas, pagina începea să se deschidă, să înflorească, să-și reveleze ideile pe

care le ținea încuiate în cuvintele ei ca pe niște boboci bine strânși. Conceptele se desfăceau în fața lui, descoperind dimensiuni ascunse și interacționând unul cu celălalt în feluri neașteptate. Pe când prindeau contur, ele ofereau din ce în ce mai multe indicii despre un total mult mai mare și mai obscur: cartea din care provenea pagina. Volumul părea să fi fost un tratat despre interacțiunile dintre magie și materie. Pe Pământ, magia și materia erau lucruri diferite: puteai face o vrajă asupra unui obiect și el devenea fermecat, dar obiectul și vraja rămâneau entități separate – obiectul se asemăna unei bucăți de metal încărcat magnetic. Dar Quentin știa, sau cel puțin bănuia destul de tare, că în Fillory magia și lucrurile erau, cumva, unul și același lucru. Magia exista pe Pământ, sigur, dar Fillory era el în sine magic. Asta era o diferență fundamentală.

Ceea ce îi arăta pagina erau noțiuni foarte teoretice, iar lui Quentin nu-i plăcea teoria. Rămăsese încă un Copil al Materiei, așa că îi plăcea practica. Oare în condițiile potrivite și investind suficientă energie puteai să faci ceva pe Pământ să fie magic? Să-l îmbibi de magie, să le contopești până ce punctele de sudură nu se mai vedeau, așa cum se întâmpla în Fillory? Suna ca o idee interzisă, o limită pe care nimeni nu trebuia să o treacă, dar era prea ispititoare să nu încerci măcar.

Quentin a cerut un laborator gol, aflat la subsol, dar chiar și cu puterile lui magice recent îmbunătățite era destul de greu să dai forțat o formă reală conceptelor abstracte de pe pagină. Ori nu obținea niciun rezultat, ori vreuna dintre vrăji elibera ceva ca un ghem de energie ce lumina camera într-un albastru glaciar și practic distrugea toate măsurile de siguranță pe care Quentin le instalase ca să nu fie evaporat. Ca formă de

precauție, Q făcea toate farmecele din interiorul unui glob din ce în ce mai mare, mai greu și mai dens de forță, ca o bulă suflată dintr-un lichid gros, vâscos și translucid, care nu-i prea dădea voie să-și dea seama ce se întâmpla înăuntru. Și oricum, la ce i-ar fi folosit, chiar dacă ar fi mers? La ce bun un obiect magic? Vraja era puternică, dar avea nevoie de un scop. Era un răspuns în căutarea întrebării. Quentin îmbătrânea, venise momentul să se gândească la a realiza ceva, a construi un lucru care să dureze. Dar ce? Nu-și dădea seama cum elucidarea paginii magice l-ar fi adus mai aproape de scopul lui. Într-o seară, în timp ce stătea singur în sala comună, bându-și primul pahar de vin pe acea noapte și schițând diagrame în minte, Q a băgat mâna în buzunarul jachetei, acolo unde-și ținea ceasul din Fillory – ceas ce încă nu funcționa, dar pe care îi plăcea să-l țină aproape – și a găsit alături de el un plic. Înăuntru era o scrisoare tipărită la mașina de scris, ce-l invita politicos, ba chiar pompos, să se prezinte la ora cutare, în data cutare din luna martie, la o anume librărie, dacă era interesat de o slujbă. Semnătura era de neînțeles – urmele de zgârieturi ale unei păsări. Hm. Era intrigant, iar pe Quentin l-a cuprins ceva din vechiul neastâmpăr. Iată un alt mister de rezolvat. Clasica invitație pentru aventură, la fel ca în vremurile de demult. Doar că tocmai asta era meteahna acelor vremuri: erau trecute. Viața lui era acum la Brakebills. Era mulțumit, iar dacă nu se putea numi chiar fericit, atunci oricum avea o stare mult mai bună decât își închipuise vreodată că va mai trăi. Avea treabă de făcut. A mototolit scrisoarea și a azvârlit-o în foc. Foaia s-a aprins, iar un buștean greu s-a deplasat, scăpărând scântei în jur. Trecutul rămânea trecut, restul era pură fantezie.

CAPITOLUL CINCI

Eliot s-a încruntat. Campionul din Lorian era un tip îndesat, practic pe cât de lat, pe atât de înalt și cu o moștenire etnică destul de diferită de majoritatea compatrioților săi. Lorienii erau echivalentul vikingilor, pe tiparul zeului Thor: înalți, cu păr lung și blond, bărbii puternice, piepturi late și bărbi mari. Dar personajul acesta nu măsura decât vreun metru șaptezeci, avea țeasta rasă și poseda un chip rotund și plin de Buddha, ca o gălușcă, arătând semne clare ale unui amestec de ADN asiatic. Era dezbrăcat până la brâu, deși afară erau doar patru grade Celsius, iar pielea lui cafenie era unsă. Sau poate că pur și simplu transpirase foarte tare. Pântecul rotund și greu al campionului îi atârna peste brâu, dar omul tot arăta ca un ticălos destul de înfricoșător. Spatele-i era o șa enormă de mușchi și avea bicepșii cât coapsele. Trebuie să fi avut ceva masă musculară în brațe, măcar după volumul lor, deși sincer arătau cam plinuțe. Arma lui era destul de ciudată – un fel de suliță cu o cruce mare și curbată din metal ascuțit, la capăt – cu care știai din prima că putea realiza ceva extraordinar de periculos. Când a pășit în față, armata loriană a izbucnit în urale isterice. Soldații au început să-și lovească săbiile și scuturile între ele și s-au uitat unii la alții de parcă ar fi vrut să spună: da, poate că arată un pic caraghios, dar băiatul nostru îi va măcelări cu siguranță pe ceilalți, așa că de trei ori ura, în numele lui Crom sau care o mai fi zeul nostru! Aproape că ți-i făcea

simpatici pe lorieni. Cultura lor era mult mai diversă decât ai fi crezut prima oară. Deși nu exista nicio șansă ca preferatul lor să reușească într-adevăr să-l ucidă pe campionul din Fillory, campionul lui Eliot, pentru că acela era însuși Eliot.

Existase o mică polemică atunci când ideea de a-l trimite pe Marele rege din Fillory în luptă individuală cu omul de căpătâi al armatei loriene fusese înaintată. Dar în scurt timp a devenit limpede că Eliot era decis, deși motivele lui erau pe atât personale, pe cât erau și tactice. Își începuse mandatul de Mare Rege într-un stil decadent – ba chiar reprobabil, dar pe măsură ce se scurgea timpul, tânărul își intrase în rol și devenise mai serios, iar acum venise momentul de a arăta tuturor – chiar și lui însuși – cam cât de judicios se făcuse. Rangul de rege nu era doar o poză, ci îl definea, așa că Eliot avea de gând să investească foarte public și foarte literalmente niște energie.

Eliot a pășit înainte, ieșind din primul rând al armatei care, previzibil, dar satisfăcător, a început la rândul ei să aclame. Eliot a zâmbit – un zâmbet strâmbat de maxilarul lui diform, dar exprimând o fericire sinceră, din toată inima. Sunetul uralelor regimentului regelui din armata filoriană nu se asemăna cu nimic de pe lume. Erau acolo bărbați și femei strigând și izbindu-și armele una de alta, dar cel mai impresionant era vuietul de zgomote nonumane din jurul lor. La capătul îndepărtat se vedeau câteva zâne zumzăind la viteze supersonice; zânele credeau că tot balamucul militar era prostesc, dar continuau parada din același motiv pentru care zânele fac orice, și anume distracția. Apoi auzeai chițăitul liliecilor, croncănitul păsărilor, răgetul urșilor, urletul lupilor și nechezatul oricărei ființe care purta un cap de cal: pegași, unicorni, cai vorbitori obișnuiți.

Grifonii și hipogrifii cârâiau și ei, dar mai grav, baritonal – un sunet îngrozitor. Minotaurii mugeau. Ființele cu cap de om țipau. Dintre toate ființele mitice din Fillory, acestea din urmă erau singurele care încă îl mai băgau în sperieți pe Eliot. Satirii și driadele și altele de felul lor erau în regulă, dar găseai acolo câteva manticore și sfincși care arătau îngrozitor de nenatural. Și tot așa, în orchestra de sunete, până ce ajungeai la bașii uriașilor ce mârâiau și-și tropăiau picioarele. În fapt, spectacolul era absurd: Eliot ar fi putut alege un uriaș drept campion, dar asta ar fi *tranșat* lucrurile în zece secunde. Însă n-ar mai fi transmis același mesaj. Când Eliot primise vestea că lorienii invadau Fillory, se simțise sinistru de entuziasmat. Adunați drapelele, Fillory pornește la război! Au fost invocate formule și protocoale antice. De prin magazii se strânseseră o grămadă de armuri, arme, steaguri și echipamente pentru cai serioase, nu de ceremonie; obiectele fuseseră lustruite și ascuțite și unse. Odată cu ele ieșiseră la suprafață o cantitate însemnată de praf și aroma încântătoare a unor fapte îndrăznețe și a unor vremuri glorioase. Un miros de legendă. Eliot a tras adânc în piept mireasma lor.

Invazia nu era tocmai surprinzătoare. În romane, lorienii puneau întotdeauna ceva la cale: răpeau prințese, obligau caii vorbitori să are pământul, încercau să-i facă pe toți să creadă în lista lor de zei cvasi-nordici. Însă trecuseră veacuri de când trecuseră cu forța granița. De obicei, lorienii erau prea ocupați să se lupte între ei ca să se mai organizeze. În plus, vârfurile Barierei de Nord erau vrăjite ca să-i țină pe lorieni la distanță. Ăsta era rolul Barierei. Eliot nu era sigur ce se întâmplase acolo. Eliot își propusese să afle, când se va termina totul, de ce nu funcționaseră farmecele. Regele luase rapid măsuri pentru a alunga forța invadatoare, deși era sceptic la ideea de a produce

el însuși victime. Nu erau în vreo poveste de Tolkien – lorienii nu erau orci, troli, păianjeni uriași sau mai știu eu ce alte creaturi malefice pe care le-ar fi putut supune unui genocid fără complicații morale. Orcii nu aveau soții și copii și povești de viață. Dar Eliot era destul de sigur că lorienii erau oameni și că a-i ucide constituia o crimă, iar asta era o idee pe care nu o accepta. Unii dintre ei erau chiar sexy. Și oricum, cărțile lui Tolkien nu erau decât ficțiune, iar Eliot, în calitate de Mare Rege a tărâmului Fillory nu se ocupa de asemenea fantezii. El se afla în postura de a face istorie. Întreaga afacere se impunea ca fiind destul de delicată. În opinia lui Eliot, din experiența lui limitată, nu exista nimic mai obositor decât etica. Din fericire, fillorienii aveau un avantaj, și anume că beneficiau de oricare alte avantaje. Îi depășeau pe lorienii din toate punctele de vedere imaginabile. Lorienii erau niște tipi cu săbii. Armata filloriană includea orice bestie din Manualul Monștrilor, condusă de un grup de regi și regine vrăjitoare – ne pare rău, dar știați la ce să vă așteptați. Cu toate acestea, lorienii erau mulți și știau cum să facă prăpăd – era talentul lor de bază.

Pe la sfârșitul primăverii lorienii pătrunseseră prin Cheiul Pizmei și călcaseră pe pământ fillorian. Purtau coifuri din oțel și cămăși de zale și duceau cu ei săbii vechi crestate și topoare. Unii călăreau cai mari și mițoși. Dăduseră nas în nas cu un adevărat coșmar. Lorienii făcuseră o mare greșeală. Când trecuseră Bariera de Nord, invadatorii incendiaseră niște copaci și o fermă și omorâseră un pustnic. Chiar și Janet fusese surprinsă de furia ce-l cuprinsese pe Eliot. Adică, sigur, și ea era mânioasă, dar Janet era nervoasă tot timpul. Poppy și Josh își luaseră fețele de înmormântare – așa-și exprimau ei obida. Dar reacția lui Eliot fusese nebunească, exacerbată. Incendiaseră copaci? Copacii lui? Omorâseră un

ermit? Cum adică omorâseră un ermit? Eliot uita de sarcasm când venea vorba de Fillory și de locuitorii lui. Gândurile sale se îndreptaseră către omul ăla ciudat și singur din coliba lui inconfortabilă. Eliot nu-l întâlnise niciodată și probabil că n-ar fi avut să-și spună prea multe dacă i-ar fi fost dat să-l cunoască, dar oricine ar fi fost pustnicul, era evident că-și urâse semenii, iar acest lucru era de înțeles pentru Eliot. Iar acum, sărmanul om era mort. Eliot voia să-i distrugă pe lorieni, să-i anihileze, să-i ucidă! Bine, nu de tot. Dar avea de gând să-i scuture zdravăn. Regele se simțise tentat să-i lase să traverseze Marea Mlaștină din Nord, unde ororile îngropate acolo ar fi avut grijă de ei, dar Eliot nu voia să-și lase dușmanii nici măcar o zi pe pământurile lui. În plus, în drum se mai aflau câteva ferme. Astfel, le-a dat voie lorienilor să-și mai continue drumul până la amiază, până ce li s-a făcut cald și s-au umplut de praf, pregătiți să se oprească pentru masa de prânz. Probabil că lorienilor nici nu le venea să creadă ce ușor le era. Aveau să reușească, erau cei mai tari, aveau să cucerească blestematul de Fillory! Eliot i-a lăsat să treacă Marele Râu de Sare și i-a întâmpinat pe celălalt mal. Regele s-a dus singur, deghizat în țăran, așteptând în mijlocul drumului, fără să se miște. Lorienii l-au perceput treptat. Când cei din față și-au dat seama că omul nu avea să se miște din drum au oprit întreaga armată. Eliot a așteptat până ce soldații din spate s-au ciocnit de primii, ca într-un meci de fotbal și s-au oprit și ei și tot așa, până la capăt, în valuri. Pesemne că erau vreo mie de oameni. Cel ce conducea primul rând a pășit în față și i-a cerut – nu foarte politicos – să se dea din drum, ori o mie de lorieni aveau să-i scoată mațele și să-l spânzure cu ele. Eliot a zâmbit, și-a târșâit picioarele, umil, pentru o clipă și apoi i-a tras tipului un pumn în față. Gestul îi luase pe lorieni prin surprindere.

– Ieși din țara mea, cretinule, a zis Eliot.

Pumnul fusese curat și simplu, fără pic de magie. Eliot luase lecții de box și-l pocnise pe tip cu o lovitură directă. Probabil că lorianul nu se așteptase la un atac sinucigaș din partea unui țăran. Eliot știa că nu-l rănise prea tare și că nu avea să mai aibă vreo altă șansă, așa că a ridicat mâna stângă și l-a împins pe soldat atât de tare, încât a dărâmat vreo șase rânduri de oameni. Regele se simțea bine. Eliot nu avea copii, dar credea că așa trebuie să te fi simțit când îți apărai urmașii. Își dorea să-l fi văzut Quentin. Și-a scos pelerina și a rămas drept în veșmintele lui împărătești, astfel încât să le fie tuturor clar că era rege, nu țăran. Vreo câteva săgeți îndrăznețe au pornit pe o traiectorie arcuită din spatele rândurilor, dar Eliot le-a dat foc în aer: puf, puf, puf. Era așa simplu când erai mânat de furie și posedai talent de vrăjitor; iar Eliot era al dracului de mânios! Și al dracului de talentat. Regele a bătut o dată cu toiagul în pământ și lumea s-a cutremurat. Toți cei o mie de lorieni au căzut în sincron pe fundurile lor de troglodiți. Eliot n-ar fi fost în stare să scuture pământul când avea chef, ci stătuse toată noaptea făcând pregătiri, dar atacul avusese un efect grozav, mai ales din moment ce lorienii nu știau ce se afla în spatele lui. Eliot le-a dat voie să se dezmeticească. Apoi Regele a desfăcut o vrajă și a dezvăluit o parte din armata ce șezuse invizibilă până atunci. Uitați-vă bine, domnii mei! Ăia cu trup de cal sunt hipogrifi. Grifonii au corp de leu. Sunt ușor de confundat. Apoi – iar aici Eliot a tresărit de plăcere – a făcut uriașii vizibili. În basme nu ți-e dat să apreciezi exact cât de incredibil de terifianți sunt giganții. Băieții lui Eliot erau înalți cât un bloc cu șase etaje și nu aveau gând de șagă. În viața reală, oamenii nu ucideau uriași pentru că era pur și simplu imposibil. Era ca și cum ai încerca să dărâmi o

clădire de apartamente cu mâinile goale. Uriașii erau încă și mai puternici decât păreau – trebuie să fi fost puternici ca să încalce Legea Cubului care făcea ca organismele de o asemenea dimensiune să fie imposibile în lumea reală –, iar pielea lor era groasă de șase centimetri. Erau doar vreo douăzeci de uriași în Fillory, pentru că nici măcar ecosistemul generos de aici nu-i putea hrăni pe toți. Șase dintre ei veniseră la luptă. Nu mișca nimeni, cu excepția Marelui Râu de Sare. Apa se afla chiar în spatele lorienilor, iar nimfele s-au năpustit de pe maluri direct asupra armatei dușmane ca un tsunami încântător. Mulți dintre soldați au fost duși de valuri; Eliot le făcuse pe nimfe să-i promită că aveau să înece cât mai puțini oameni posibil, dar le spusese că erau libere să-i abuzeze în orice fel le-ar fi plăcut. Câțiva dintre cei care rămăseseră în picioare au vrut să lupte oricum, pentru că erau pur și simplu atât de bravi. Eliot presupunea că trebuie să fi avut copilării traumatizante sau ceva de acest gen. Bine ați venit în club, s-a gândit el, primim pe toată lumea. El și prietenii lui aveau să le ofere o maturitate la fel de grea.

A durat patru zile să-i împingă pe lorieni înapoi spre Cheiul Pizmei – acesta fusese ritmul maxim în care reușiseră să le tăbăcească fundurile. Ajunși aici, Eliot s-a oprit și le-a chemat campionul la înaintare. Se iviseră zorile de acum, iar trecătoarea constituia un decor dezolant, asortat cu împrejurările, aflată între coastele amețitor de abrupte ale munților ce coborau din ambele părți, presărate cu stânci căzute și pârâiașe de zăpadă topită. Deasupra lor se înălțau crestele înghețate care, din câte știa Eliot, nu fuseseră niciodată cucerite, cu excepția razelor de soare ce le sărutau acum, îmbujorate.

Un duel, ca de la bărbat la bărbat. Dacă Eliot câștiga, lorienii plecau acasă și nu se mai întorceau. Asta era înțelegerea. De se întâmpla să iasă victorios campionul dușmanilor – numele lui era Tatăl Rău, pentru un motiv sau altul – atunci… în fine. Oricum, nu se punea problema că ar fi avut vreo șansă. Rândurile de soldați se aflau la vreo patruzeci și cinci de metri în spate, iar între ei se lăsase o liniște minunată. Trecătoarea parcă fusese creată pentru așa ceva; pereții ei formau un amfiteatru natural. Terenul era perfect plat – nisip cenușiu aspru și bine bătut, din care orice piatră mai mare decât un ciob fusese îndepărtată peste noapte. Eliot a bătut pământul un pic sub picioare, ca un jucător de baseball ce-și stabilește poziția în locul lui. Tatăl Rău nu arăta ca și cum abia ar fi așteptat să înceapă cea mai importantă bătălie din viața lui. Arăta ca unul care așteaptă autobuzul. Nu-și luase poziția de luptă, ci stătea pur și simplu acolo, cu umerii moi lăsați și burdihanul proeminent. Ciudat. Mâinile îi erau uriașe, ca doi crabi. Eliot se gândea că nici nu arăta mai puțin straniu. Nu purta armură, ci doar o cămașă lălâie din mătase albă și pantaloni de piele. Ca armă, Regele avea un cuțit lung în mâna dreaptă și o prăjină scurtă, din metal, în stânga. Presupunea că le era tuturor clar că habar nu avea să le folosească altfel decât în mod obișnuit. Eliot a dat din cap spre Tatăl Rău. Tipul nu a schițat niciun gest. Timpul trecea. Începuse să devină puțin jenant. Un vânticel rece sufla; pe culmile înghețate era extrem de frig chiar și în mai. Sfârcurile maronii ale Tatălui Rău, din dotarea sânilor lui de mascul, își ițeau capetele ca niște smochine uscate. Omul nu avea nicio cicatrice pe pielea-i netedă, ceea ce, cumva, părea chiar mai înfricoșător decât dacă ar fi fost făcut praf. Apoi Tatăl Rău a dispărut brusc. Nu folosise magia, ci se mișcase într-un fel straniu, ca la patinajul-viteză, pe terenul ferm. Într-o clipită, lorianul a și răsărit la jumătatea distanței

dintre ei, împungându-și sabia, sau ce-o fi fost, direct spre mărul lui Adam din gâtul lui Eliot. Regele abia s-a ferit la timp. Teoretic, manevra nici nu ar fi trebuit să-i reușească. Exact ca un idiot, Eliot se gândise că T.R. avea de gând să-și legene sabia spre el ca pe o spadă, la capătul suliței lungi, acordându-i astfel suficient timp să vadă atacul. Bineînțeles, mișcarea ar fi fost prostească, dar, în fine, Eliot înțelegea acum că arma lorianului era făcută pentru a străpunge. De drept, lama ei ar fi trebuit acum să-i iasă prin ceafă, lucioasă și unsă cu lichidul limpede al coloanei lui vertebrale. Însă scăpase, pentru că Eliot era protejat de Armura Spectrală a lui Fergus, care i-ar fi salvat oricum viața, chiar și dacă arma își atingea scopul. Pe lângă asta, Regele pusese în aplicare o varietate de alte Vrăji Folositoare în Luptă care-i amplificaseră puterea de vreo câteva ori, dar și mai important, îi ascuțiseră reflexele și percepția asupra timpului de zece ori. Ce? Uite, Tatăl Rău își petrecuse toată viață învățând să omoare alți oameni cu un cuțit și cu un băț. Asta însemna să trișezi? Ei bine, în timp ce lorianul își făcuse antrenamentele fizice, Eliot își dedica viața magiei. Când el și Janet terminaseră de făcut vrăjile, cu câteva ore înainte în lumina răsăritului friguros, Regele era atât de acoperit de farmece încât lucea ca un neon în mărime naturală, în formă de Eliot. În cele din urmă diminuaseră efectele, astfel că armura nu era vizibilă decât din când în când, poate o dată la câteva minute și doar pentru o clipită, ca o lucire a ceva translucid și perlat. Vraja pentru reflexe și percepția timpului funcționa asemănător efectului aceluia din Matrix, când Neo evită glonțul; de fapt, funcționa exact la fel. Vraja intra în acțiune când Eliot mișca din nas. Așa că Regele și-a umflat nările, iar lumea a încetinit brusc. Eliot s-a lăsat pe spate și s-a dat înapoi din calea lamei ce înainta lent și grațios, și-a pierdut echilibrul și s-a sprijinit cu o mână în nisip,

s-a rostogolit, apoi s-a ridicat în picioare, în timp ce T.R. încă își ducea mișcarea la bun sfârșit. Deși nimeni nu ajungea așa de masiv și gras ca Tatăl Rău fără să învețe câte ceva. Lorianul nu părea impresionat sau surprins, ci doar și-a canalizat avântul într-o mișcare de rotire menită să nimerească stomacul lui Eliot cu capătul suliței. Presupun că nu se pretează să rămâi cu gura căscată pe câmpul de luptă. Deși Eliot era cu adevărat impresionat. Văzându-l încetinit astfel, nu-ți rămânea altceva de făcut decât să-i admiri calitățile de atlet. Mișcările lui erau aproape mișcările unui balerin. Eliot a privit prăjina de lemn apropiindu-se de abdomenul lui, s-a pregătit, iar la momentul potrivit a izbit arma cât a putut de tare cu bastonul lui din metal. Lemnul a pocnit la vreun metru de capăt. Fergus, oricine ai fi, te iubesc! T.R. și-a corectat din nou poziția, bineînțeles, întinzând mâna liberă să apuce bucată ruptă, în timp ce se învârtea în aer. Elliot a azvârlit însă stinghia înainte ca lorianul să ajungă la ea și a privit-o îndepărtându-se de atingerea Tatălui Rău, cu o viteză solemnă, selenară. Văzând că mai are ceva timp la dispoziție, Eliot a aruncat bastonul din mână și l-a plesnit pe Tatăl Rău peste față, cu mâna goală. Lui Eliot nu-i venea ușor să-și manifeste violența îndreptată spre o persoană anume; de fapt, găsea gestul lipsit de gust. Ce mai încolo și-ncoace, el era un tip sensibil, soarta îl înzestrase și-l blestemase în același timp cu o inimă blândă; plus că obrazul lui T.R. era foarte ud de sudoare. Eliot își dorea să fi purtat mănuși sau gantlete. S-a gândit la pustnicul mort și la copacii arși, dar chiar și așa, a renunțat la pumn. Cu puterea și viteza lui atât de amplificate, nu avea nici cea mai mică idee cum să-și calibreze lovitura. Era foarte posibil să-i spulbere fața tipului. Din fericire, Eliot luase decizia corectă, dar Tatăl Rău simțise fără îndoială palma. Fălcile i-au tresărit acoperindu-i pe jumătate fața, într-o mișcare lentă.

Era clar că lovitura avea să lase o urmă. Prinzând curaj, Eliot a renunțat și la cuțit, s-a apropiat de lorian și i-a mai servit câteva lovituri scurte în dreptul coastelor – antrenorul îi spusese că croșeul cu brațul îndoit era o mișcare potrivită pentru el. Tatăl Rău a încasat loviturile și a valsat departe pentru a-și recăpătă suflarea și a-și analiza opțiunile. Eliot s-a luat pe urmele lui, împungându-l și pălmuindu-l pe ambele părți, când din stânga, când din dreapta. „E soră-mea, e fiica mea, soră-mea, fiica mea.“ [6] Sângele îi fierbea în vine. Lupta era a lui. Nu o căutase el cu lumânarea, dar de acum avea de gând să o termine cu orice preț.

Era teribil de liniștitor să fii supus unei asemenea viteze. Îi dădea lui Eliot timp să se gândească la diverse lucruri și să-și pună în balanță propriile alegeri în viață. Eliot era, în general, satisfăcut cu deciziile lui. Se afla în locul potrivit. Trăia cum nu se putea mai bine. Câți alți oameni din multivers ar fi putut spune același lucru? Se trezea în fiecare dimineață știind ce vrea să facă, apoi pur și simplu mergea și-și îndeplinea dorința, iar atunci când termina, Eliot se simțea mândru. Credea că e un bun Mare Rege și avea o mulțime de dovezi care să-i susțină această opinie. Poporul era fericit. Când nu se ducea pe copcă, Fillory era un loc bun, ba chiar grozav. Trebuia o cantitate însemnată de management prost, rău-intenționat, ca să destabilizeze Fillory, iar nimeni nu avea să scape basma curată atâta timp cât Eliot era rege. Cu atât mai puțin lorienii. Singura lui nemulțumire la ora actuală era legată de Quentin. Trecuse un an de când prietenul lui fusese detronat și alungat din Fillory și Julia trecuse Dincolo. Fusese șocant pentru toată lumea, dar Eliot fusese cel mai afectat, după Quentin. Anul se scursese prosper și liniștit, iar într-un fel, atmosfera din castel era mai veselă cu Josh și Poppy în rolurile de Rege și Regină, în

locul lui Quentin și al Juliei, cugetătorii-șefi din Fillory. Însă lui Eliot îi era dor de Q; și-l dorea alături de el. În ciuda tuturor defectelor lui, Quentin îi fusese cel mai bun prieten și abia ce începuse să-și revină. Ultima aventură îl ajutase mult pe Q. Tânărul aruncase ultima haină a adolescenței și-și lăsase la vedere natura blândă, curiozitatea, inteligența, loialitatea fanatică, inima rănită. Fillory nu era la fel fără el. Nimeni nu iubea regatul mai mult decât Quentin, nici măcar Marele Rege. Nimeni nu înțelegea Fillory precum Q, nimeni nu se bucura de plăcerile lui așa ca el și nimeni nu știa cum să rezolve probleme mai bine ca Quentin atunci când apăreau. Jocul era încă în desfășurare, dar dacă era să fie sincer, Eliot ar fi recunoscut că nu mai era la fel de amuzant. Iar Quentin pierdea atât de multe. Moartea lui Martin Chatwin și trecerea crizei magice care urmase făcuseră loc unei perioade de glorie în istoria regatului Fillory, o nouă Epocă de Aur, nemaiîntâlnită din vremurile dinaintea venirii fraților Chatwin. Erau timpuri de legendă, de fapte mărețe și minunate, de aventuri ce se desfășurau sub soarele auriu, văratic, ce se tot înălța pe boltă, fără a se stinge. În acel an, Eliot și gașca lui alungaseră deja un mare dragon ghimpat dintr-un canion din Dinții Cocoșului și recuperaseră două Săbii Botezate din tezaurul lui. Vânaseră vreo doi troli cu cincizeci de capete prin Pădurile de Negură și îi scoseseră cu forța la lumină, îi țintuiseră la pământ și auziseră pârâitul bolborosit ca al gheții care pocnește într-un pahar de apă tonică și votcă, pe când ființele se preschimbau în piatră, sub soarele dimineții. Eliot se întorsese de la vânătoare cu o pisică-trol zbârlită și rea. Lui Quentin i-ar fi plăcut la nebunie. La drept vorbind, Eliot își făcea griji pentru el. Quentin era perfect capabil să aibă grijă de el însuși, mai puțin atunci când nu era capabil. Q se descurca de minune atâta timp cât se afla în echilibru, dar ultima dată când îl văzuse

Eliot, stabilitatea lui Q era destul de precară. Eliot complota să-l aducă înapoi încă din ziua în care Quentin fusese alungat, dar nu făcuse cine știe ce progrese. În mintea lui, dacă reușea să-l învingă pe Tatăl Rău, salvând regatul, Ember ar fi putut să-i ofere o recompensă. Atunci i-ar fi cerut berbecului să-l ierte pe Quentin. Duelul de față era pe jumătate motivat de dorința de a-l aduce înapoi pe Q.

Și că veni vorba, Tatăl Rău era iar pus pe fapte mari, cu aceeași expresie goală pe chipu-i apatic și buhăit. Eliot simțea că ar fi fost cazul să bage și mai mult frica în adversarul lui, dar în fine… A schimbat vraja și timpul a revenit la normal pentru o clipă; Tatăl Rău își învârtea ciomagul rupt pe o traiectorie ce aducea cu forma frunzei de trifoi, crezând că o să-i fie cumva de folos. Regele a încetinit iar și s-a ferit aplecându-se, țopăind în jurul suliței, lovind trupul bărbatului ca pe un sac de box, încercând să-i scoată sufletul din el. Trebuia să aibă mai multă grijă. Eliot subestimase abilitatea de a suporta lovituri ale dușmanului sau poate că-și supraevaluase propria putere. Cu siguranță nu luase în calcul viteza tipului, chiar dacă era relativă față de timpul accelerat al lui Eliot și cât de plin de încredere pornise T.R. la atac împotriva oponentului neexperimentat. Chiar pe când încasa o rafală de pumni, Tatăl Rău s-a năpustit asupra lui Eliot și a reușit să-l cuprindă cu brațele. Nu conta, Regele putea să se strecoare din îmbrățișare. Ar fi părut simplu la prima vedere, dar realitatea era alta. Era mai greu decât crezuse. Un moment de ezitare îi venise de hac. Fața netedă, de bebeluș, a Tatălui Rău, cu dinții lui galbeni și respirația de vită, se afla chiar lângă Eliot, iar brațele ca o menghină începuseră să-l strângă și să-l zdrobească. Tatăl Rău analizase, evident, situația și decisese că nu conta cât de rapid era dușmanul când nu mai era în stare să mai miște nici măcar un

mușchi, așa că încasa orice pumn ca să-l prindă pe celălalt în îmbrățișarea lui de urs. Lorianul își atinsese scopul, iar acum încerca, încet, dar ciudat de consecvent, să scoată viața din Eliot și să-și împlânte dinții în urechea Regelui. Destul. Tipul era puternic și avea toate avantajele, dar nu era un superom. De acum, Eliot simțea că fusese încorporat Tatălui Rău și nu mai respirase ca lumea de aproximativ treizeci de secunde. Regele a început să se elibereze. Însă tot era mai greu decât își închipuise – nu avea niciun punct de sprijin, iar Tatăl Rău nu glumise deloc când se autointitulase astfel, dar Eliot s-a smuls, alunecând din prinderea de fier și s-a îndepărtat, clătinându-se, câțiva metri mai încolo. Încă încerca să-și recapete echilibrul, când a simțit ceva împungându-l dureros în spatele unuia dintre umeri. Eliot și-a arcuit spatele, evitând punctul acela arzător și a strigat:

– Ah!

Nimic din ce avea lorianul asupra lui nu ar fi trebuit să pătrundă prin Armura Spectrală. Eliot s-a învârtit pe loc, îndepărtându-se de Tatăl Rău, dar nu atât de mult pe cât se așteptase; în viața reală, mișcările lor trebuie să fi apărut simple pete mișcătoare. Tipul avea arme magice; Eliot ar fi trebuit să inspecteze mai bine lama de pe suliță. Pesemne că era făcută din metal fillorian. Metal magic. „Pe pariu că a luat-o de la ermit, și-a zis Eliot. Pun pariu că sulița e făcută dintr-o lamă de plug fillorian. Oh, deci așa.“ Eliot a simțit că înnebunește. S-a ridicat în picioare, s-a învârtit în jurul lamei și a cuprins cu mâinile ce mai rămăsese din mânerul armei, smulgând-o din încleștarea Tatălui Rău.

„Cred că i-am jupuit un rând de piele, s-a gândit Eliot. Bun.“ Eliot a aruncat bastonul cât de departe

a putut, cât de departe putea vraja Fergus. Obiectul nu-și terminase ascensiunea când a dispărut în spatele unui nor ce atârna jos, în jurul unui vârf de munte. Eliot a sărit înapoi și și-a luat poziția pe care i-o arătase instructorul lui de box, apoi a început să dănțuiască, înaintând. Făcea box în mare parte pentru mișcare și ca să aibă o scuză pentru a se afla în preajma antrenorului, al cărui tors superb era suficient să-i alunge lui Eliot dorul de pornografia de pe Internet. Însă exercițiile aveau și o valoare practică. Directă față, directă spate, croșeu. Eliot aplica pumnii ferm și cu hotărâre. Nu se mai abținea. Îl făcea pe Tatăl Rău să se legene pe călcâie. Eliot și-a dat seama că mârâia ca o bestie, împroșcându-și adversarul cu vorbe aspre la fiecare lovitură:

– Tu. Ai. Omorât. Un. Ermit. Bandit. Ciudat. Și. Nădușit!

„Să nu cumva să cazi, muistule! Să nu cazi, că am chef să te mai tăvălesc.“ Cei doi se întorseseră practic în marginea rândurilor de lorieni, când Eliot l-a lovit pe Tatăl Rău în testicule și apoi, savurând o fantezie personală, și-a balansat piciorul și l-a privit pe dușman întorcându-se pe loc, în sensul acelor de ceas și coborând în același timp până ce până la urmă s-a prăbușit cu un bufnet, hohotind pe nisipul bătut. Dar exact în momentul următor, lorianul a dat să se ridice. Eliot i-a tras un picior în față. Se săturase de tâmpiții ăia. „Regatul meu. Țara mea. A mea.“ Eliot a renunțat la vrăji. Puterea, viteza, armura – tot.

– Hai.

Ei, bine, poate nu chiar toate vrăjile. Vocea lui amplificată răsuna cu ecou între pereții de stâncă ai trecătorii, ca un tunet. Eliot a ridicat de jos un fragment rătăcit din arma Tatălui Rău și l-a aruncat

în nisip. Din fericire pentru apetența lui Eliot pentru teatral, bucățica de lemn s-a înfipt dreaptă în sol.

– Plecați! Fie ca această suliță ruptă să arate granița dintre pământurile noastre. Dacă vreun bărbat sau vreo femeie va îndrăzni s-o încalce, nu garantez că va scăpa basma curată. Mila regilor din Fillory e mare, memoria le este grozavă, iar răzbunarea teribilă.

Hm, nu era tocmai Shakespeare.

– Dacă înfruntați berbecul, a continuat el, îi veți întâlni coarnele.

Mai bine o lăsa așa. Eliot a aruncat o încruntătură regească aprigă spre ceata de lorieni, apoi s-a întors și s-a îndepărtat, rostind o vrajă în șoaptă. În spatele lui, farmecul transforma sulița într-un frasin ce foșnea și scârțâia înălțându-se. Cam clișeistic. Dar erau clișee pentru un motiv. Eliot a continuat să meargă. Respirația îi revenea la normal. Se săvârșise, arătase lumii că, atunci când se impunea nevoia, Marele Rege își risca propria piele.

Trecătoarea se întindea de la nord la sud, iar soarele se ițea de acum în marginea ei estică, deși luminase cerul regatului de peste o oră. Rândurile de soldați s-au dat la o parte să-i facă loc lui Eliot. Doamne ce-i mai plăcea uneori să fie rege. Nu se putea să trăiești ceva mai bun în viață decât momentul în care soldații se dau din fața ta, mai ales dacă tocmai ce ai tăbăcit fundul cuiva care merita, așa cum se cuvine, în văzul tuturor. Eliot a evitat să privească în ochii lor, deși a îndreptat două degete spre cel mai bătrân dintre uriași, dându-i de înțeles că aprecia favoarea pe care i-o făcuse Marelui Rege, prin faptul că se arătase la luptă. „Rămân dator, omule!“ Gigantul a înclinat

grav capul lui imens spre Eliot. Neamul lor era unul de luptători serioși.

Eliot se simțea caraghios să revină la timpul normal, după ce privise lumea desfășurându-se cu încetinitorul prin fața ochilor timp de o jumătate de oră. Totul părea nebunesc de accelerat: plantele clătinându-se, mișcarea norilor, trăncăneala oamenilor. Era o dimineață frumoasă și senină, aerul îi răcorea creierul supraîncins. Eliot a decis că avea să continue să pășească și că avea să parcurgă kilometrul ce-i despărțea de tabără de unul singur. Dar de ce dracului să n-o facă? Mulți încercaseră să-l oprească din cauza umărului rănit care probabil că încă sângera, iar acum, că excitația dispăruse, rana începea să-l usture destul de tare. Dar Eliot nu voia să fie înconjurat de oameni. Nu încă. Toate la timpul lor. Războiul cu Loria se terminase. Viața era minunată. Era amuzant cum, când credeai că ai descoperit totul despre tine, îți descoperi o nouă putere, un izvor de energie despre care nu avusesei habar și deodată îți dai seama că strălucești mai puternic și mai fierbinte decât oricând. Eliot se gândea că Quentin l-ar fi înțeles.

– Dragă! Sunt acasă!

Eliot a deschis brusc fanta cortului.

– Ține-o tot așa, a zis Janet, fără să-și ridice privirea. Poate la un moment dat o să și fie amuzant.

Janet stătea aplecată deasupra unei mese demontabile, acoperită cu hărți enorme ale regatului Fillory, pe care le foloseau pentru scurta, dar glorioasa lor companie împotriva lorienilor. Deasupra hărților erau împrăștiate figurine mici – Eliot le comandase special ca să reprezinte ambele tabere. Nu erau tocmai necesare, din moment ce nu

existau decât două armate și un singur front – nu te ducea exact cu gândul la Axă și la Aliați –, dar se distraseră copios împingând micile piese cu niște palete lungi din lemn. Cortul era inundat de lumina roz ce se strecura prin mătasea lui roșie. Eliot s-a lăsat moale într-un fotoliu. În cort era cald chiar și la acea altitudine: anotimpurile filloriene erau neregulate și imprevizibile, iar lunile de vară continuau de Dumnezeu știe când. La început fusese superb, dar devenise obositor.

– Te-ai ocupat de problemele cu tati?

– Da, a răspuns Eliot.

– Eroul meu.

Janet a înconjurat masa și l-a sărutat pe obraz.

– L-ai omorât?

– Nu l-am omorât. Dar l-am pus în fund.

– Eu l-aș fi ucis.

– Păi, poți să mergi tu data viitoare.

– Așa o să fac.

– Dar n-o să mai fie o dată viitoare.

– Ce tristețe!

Janet s-a așezat pe celălalt fotoliu.

– În așteptarea inevitabilei tale victorii, am invocat doi pegași ca să ne ducă înapoi la Whitespire. Vor ajunge aici în câteva minute.

– Vrei să-mi vezi rana de război?

– Arată-mi.

Eliot s-a învârtit pe loc cât de mult a putut, fără să se ridice, suficient cât ea să poată zări carnea decupată de Tatăl Rău din deltoid sau trapez sau ce mușchi o mai fi fost și ăla.

– Mișto, a zis ea. Distruge tapiseria de pe fotoliu.

– Asta-i tot ce poți să spui? Că distruge tapiseria?

– Te-aș întreba dacă vrei o medalie, dar știu deja că vrei.

– Și-o să am una.

Eliot a închis ochii, simțindu-se deodată extenuat, deși nu era decât nouă și jumătate dimineața. Valul de adrenalină trecuse, iar acum tremura un pic. Își tot aducea aminte de strânsoarea Tatălui Rău și cum îi strivise coastele.

– O să mi-o acord singur. Poate o să pun bazele unui ordin, Ordinul Suliței Rupte. Din el vor face parte oameni excepțional de bravi. Ca mine.

– Felicitări. Te simți în stare să zbori?

– Da.

El și Janet vorbeau astfel tot timpul. Fillorienii nu prea înțelegeau, credeau că Marele Rege Eliot și Regina Janet se urau, dar adevărul e că în lipsa lui Quentin, Janet devenise principalul lui confident. Eliot presupunea că situația se datora parțial faptului că amândoi găseau romantismul ca fiind înșelător și destul de neinteresant, așa că niciunul dintre ei nu avea o relație serioasă și apelaseră unul la celălalt pentru o tovărășie intelectuală. Eliot obișnuise să-și facă griji în privința lipsei lui de nevoie pentru un partener de cursă lungă; poate asta însemna că avea probleme psihice – era blocat emoțional sau poate îi era teamă de angajamente.

Dar începuse să se gândească din ce în ce mai puțin la asta. Nu se simțea în niciun fel blocat sau speriat. Pur și simplu îi plăcea să fie singur. Spre deosebire de Josh și de Poppy. La șase săptămâni după ce-și ocupaseră tronurile, deveniseră un cuplu, iar după șase luni se logodiseră. Nimeni nu ar fi putut prevedea evoluția lucrurilor, dar acum că Eliot se gândea mai bine, îi venea greu să-și amintească un moment în care cei doi nu fuseseră împreună. Eliot se întreba dacă nu chiar coroanele sau o magie antică făcuse ca orice cuplu regal, al cărui membri nu erau rude, să devină parteneri și să producă moștenitori. După ce se obosise încercând să-i atragă laolaltă pe Eliot și pe Janet, vraja își îndreptase atenția spre Josh și spre Poppy și avusese mai mulți sorți de izbândă cu ei. Poate era adevărat. Dar Josh și Poppy chiar păreau să se iubească. Eliot credea că Poppy trebuie să fi fost cu adevărat grozavă, din moment ce-l înțelesese pe Josh; chestie care nu era la îndemâna oricui. Josh nu era arătos și, deși era isteț, nu se lăuda cu asta. Nu, ceea ce era cu adevărat deosebit la Josh era inima lui generoasă și nobilă. Eliot își dăduse seama de asta abia după ani buni. Poppy înțelesese mai repede. Acum, cei doi constituiau un cuplu de nedespărțit, iar în urmă cu o săptămână îl anunțaseră că Poppy era însărcinată. Încă nu făcuseră vestea publică, dar pântecul începuse să se vadă. Oamenilor le-ar fi făcut mare plăcere să afle. În Fillory nu se mai născuse un prinț sau o prințesă de secole întregi. Eliot se simțea un pic singur și un pic pustiit, însă doar un pic. Viața era lungă. Mai avea o grămadă de timp pentru așa ceva, dacă descoperea vreodată că-și dorește un cămin. Era Marele Rege al Epocii Luminate. Singura lui treabă era să înregistreze niște Fapte Mari. Eliot a auzit bufnetul copitelor pe iarbă și vârful tare ale unei aripi a șters mătasea aspră a cortului, lângă capul lui. Pegașii sosiseră. Eliot a deschis ochii și s-a ridicat; era destul de sigur că

rana nu mai sângera, deși simțea locul unde i se lipise cămașa de carne. Aveau să-l repare la Whitespire. O să-i roage să-i lase o cicatrice frumoasă. Fără să o mai aștepte pe Janet, Eliot și-a luat chipul regesc și a ieșit. Pegașii tropăiau pe iarba rece, dându-și ocol unul altuia, fără astâmpăr, cu aripile lor albe, de vultur, încă pe jumătate întinse. Pegașilor nu le plăcea deloc să stea locului. Erau niște ființe incredibile, de un alb imaculat și ușori ca aerul, deși arătau la fel de robuști precum caii obișnuiți, cu mușchi ca sforile groase și vinișoare albastre și șerpuitoare ițindu-se de sub piele ca niște cabluri electrice sub un covor. Copitele lor argintii – platinate? oricum foarte lucitoare – aruncau scântei în soarele dimineții. Pegașii s-au oprit și l-au privit, așteptând. Ființele puteau vorbi, dar catadicseau foarte rar, și în orice caz nu conversau cu oamenii; nici măcar cu Marele Rege.

– Janet! a strigat Eliot.

– Vin imediat!

– Lasă-ți lucrurile aici. O să împacheteze ei.

– Ai dreptate.

Tânăra a ieșit din cort în clipa următoare, cu mâinile goale; își schimbase hainele cu niște pantaloni de călărie.

– Știi, m-am gândit la ceva, a spus Janet. Din moment ce tot am mobilizat armata, de ce să nu profităm de avantaj și să-i alungăm, să cucerim Loria?

– Să cucerim Loria.

– Sigur. Apoi ducem armata în Țara-lui-Nicăieri și trecem prin fântână și cotropim Pământul! Zi că

nu! Ar fi așa de simplu!

– Uneori, a zis Eliot, mi-e foarte greu să-mi dau seama când glumești.

– Și eu am aceeași problemă.

Pegașii păreau mai circumspecți ca de obicei să rămână la sol. Abia dacă au așteptat suficient ca Eliot și Janet să încalece. Pegașii refuzau să poarte șei, așa că te agățai pur și simplu de coamele lor, de gât, de pene sau de orice puteai prinde. Eliot simțea mușchii puternici încordându-se sub piele, pe când bestia își croia drum prin aer. Au urcat din ce în ce mai sus, iar urechile i-au pocnit și tabăra s-a făcut mică-mică sub el. Eliot a văzut trecătoarea unde luptase cu Tatăl Rău, armata fillloriană aranjată încă în rânduri ordonate, pe lorienii care se târau spre casă. Când se aflau la vreo trei sute de metri în aer, pegașii au schimbat direcția și s-au îndreptat la sud-est de Whitespire. Eliot iubea Filloryul în general, dar nicicând nu-l găsea mai frumos decât văzut de sus, când pământul se rostogolea sub el ca o hartă dintr-o carte îndrăgită, la care te holbezi întreaga copilărie, studiind-o, dorindu-ți să o calci cu picioarele, simțind că ai putea aproape să pășești pe ea. Iar Eliot chiar își îndeplinise visul. De acolo, de sus, putea vedea zidurile vechi de piatră care traversau în cruce regatul, construite de mâini necunoscute, din motive misterioase, făcând peisajul verde să semene cu o cuvertură moale. În unele locuri, zidurile erau sparte și risipite din cauza intemperiilor, a animalelor sau a oamenilor care avuseseră nevoie de pietre pentru alte scopuri urgente și practice. Tufișuri de un verde închis însoțeau drumurile principale de-a lungul a kilometri întregi. De sus păreau linii duble ordonate, dar când te apropiai, erau la fel de groase și descurajatoare precum gardurile vii din

Normandia. Eliot a încercat să rețină unde deveneau liniile nestatornice. Avea să-l anunțe pe Maestrul Tufișurilor. S-au înălțat tot mai sus, prin norii albi, iar Fillory a dispărut. Norii din regat nu erau la fel de umezi și dezamăgitori precum cei din lumea reală; te mângâiau calzi și moi, ca niște tampoane de vată, suficient de solizi ca să le simți atingerea catifelată. La dracu' cu dragostea, cu însurătoarea, cu moștenitorii, la dracu' și cu sexul: asta era povestea lui de iubire, tărâmul fantastic la cârma căruia se afla, conducându-l tot mai departe spre viitor; o lume fără sfârșit, până ce el ar fi dat colțul și în locul lui ar fi răsărit statui flatante. N-avea nevoie de nimic mai mult, acum și niciodată. Când au ieșit din nori, se aflau deasupra Marii Rovine din Nord. Acolo jos se întâmplau lucruri rele. De fapt, apa era dislocată chiar pe când privea, de-a lungul unei zone foarte mari, în timp ce spatele împestrițat al unei creaturi se ascundea dedesubt, în mocirla neagră. Poate într-o zi, dacă se plictisea suficient de tare, avea să conducă o expediție acolo, să vadă despre ce era vorba. Sau poate că totuși nu avea să se ducă. S-a uitat spre mlaștină vreme îndelungată, pierdut în gânduri, iar când și-a înălțat privirea și-a dat seama că pe lângă Janet mai apăruse cineva în aer. Ember li se alăturase, încadrându-se între el și regină. Trecuse ceva timp de când îl întâlnise pe zeu.

– Mare Rege, a zis berbecul. Aș vrea să vorbim.

Vocea profundă, de bas, a lui Ember se auzea clar și în ciuda aerului ce-i vâjâia lui Eliot pe la urechi. Ember nu avea aripi și nici nu se obosea să galopeze, dar uneori vântul îi ciufulea cârlionții deși, de lână. Zeul doar plutea între ei, cu picioarele-i groase de berbec strânse sub El ca și cum ar fi șezut pe o carpetă zburătoare invizibilă.

– Bună! a strigat Eliot. Ascult!

– Azi ai obținut o mare victorie pentru Fillory.

– Știu! Mulțumesc!

Poate că acum era momentul potrivit să-l aducă în discuție pe Quentin. Dar Ember a continuat:

– Dar nu a fost decât o singură bătălie. Eliot, se pune la cale un război; un război pe care nu-l putem câștiga. Ultimul război.

– Ce? Ia stai, că nu pricep. Ce vrea să însemne asta?

Nu acela era discursul așteptat de Eliot. Regele visase că berbecul avea să-l ridice în slăvi, să-l răsfețe cu laude părintești, răsplătindu-l cu un bonus.

– Despre ce război vorbești? a strigat Janet. I-am zdrobit pe ăia! Eliot i-a făcut praf! S-a terminat!

– Nu v-ați întrebat cum de au reușit lorienii să traverseze Bariera de Nord și să intre în Fillory?

– Păi, ba da, a recunoscut Eliot. Un pic.

– Vechile vrăji au slăbit. Invazia a fost doar o previziune făcută acum multă vreme. Războiul pe care îl pierdem e cu timpul.

– Oh, a făcut Eliot. OK.

Oare chiar era OK? Un război cu timpul. Eliot își amintea vag că în cărți se menționa ceva de acest gen, dar le citise demult. Și nici măcar atunci nu le citise cu mare atenție. Încă o dată, își dorea ca Quentin să fi fost acolo.

– Sfârșitul se apropie, Eliot, a spus Ember.

– Sfârșitul cui?

– A tot, a răspuns Ember. Al acestui regat. Al lumii. Fillory e pe moarte.

– Ce? Ei, hai!

Ce prostie! Fillory nu dispărea. Fillory era pe cai mari acum. Era un timp de legendă! O lume fără sfârșit!

– Despre ce vorbești?

Ember nu a răspuns. În schimb, pegasul a deschis gura pentru prima dată. Eliot nu mai auzise niciodată vreunul vorbind.

– Vai, nu, a zis, oftând cabalin. Nu din nou.

CAPITOLUL ȘASE

Au plecat de la librărie în două mașini. Un SUV Lexus negru a parcat în fața rampei de încărcare a mărfii, iar Lionel a așezat colivia cu grijă pe bancheta din spate, apoi a încheiat centura de siguranță deasupra ei și s-a urcat pe partea cealaltă. Îndată ce au plecat, o limuzină lungă, albă a oprit în locul SUV-ului. Încă ploua.

– Dacă știam că e seara balului, a zis Băiețoasa, mi-aș fi pus rochia.

Tinerii s-au înghesuit în automobile. Aranjamentul părea intim, în mod involuntar; de parcă ar fi fost niște străini, împărțind un taxi, în drumul dinspre aeroport. Doar că nu mai erau străini deloc, ci tovarăși de arme. Quentin se întreba dacă poveștile celorlalți erau la fel de complicate precum a lui. Era în mod deosebit curios cu privire la Plum: din câte știa, fata n-ar fi trebuit să sfârșească în acel loc.

Plafonul limuzinei era acoperit cu o oglindă, iar interiorul era căptușit în catifea neagră, mărginit cu șiruri de beculețe. Deasupra exista și o trapă, în caz că se simțea cineva tentat să o deschidă și să scoată nasul afară. Nu era tocmai respectabil, dar înăuntru era suficient de mult spațiu și cei cinci s-au lungit pe banchete cât să pună maximum de distanță între ei. Nimeni nu a scos o vorbă, în timp ce limuzina luneca prin noaptea ce acoperea New Jersey, ieșind din parcare și rulând pe autostradă,

trecând de centrala electrică ce nu părea să se mai termine, iluminată de o rețea de lumini portocalii, palide. O clipă, Quentin și-a adus aminte de nopțile petrecute pe Muntjac: alunecând dinspre o insulă spre alta, pe întunecimea uleioasă, departe, în Oceanul de Est al regatului Fillory, legănat de valurile ce plesneau ușor lemnul și luceau fosforescent în urma corabiei. Q se avânta din nou spre necunoscut. Apoi Led-urile s-au aprins. Puștiul găsise butoanele de comandă și alesese un model de iluminare disco, multicolor.

– Ce pot să zic, a spus el, îmi place viața de noapte.

– Deci, a zis Plum, grupului. Eu sunt Plum.

– Eu sunt Betsy, a răspuns Băiețoasa.

– Quentin.

– Numele meu e Pushkar, s-a prezentat bărbatul mai în vârstă, indian.

Tipul purta o bărbuță grizonantă și părea mult prea molcom și suburban ca să fie implicat în așa ceva.

Toți s-au întors spre puști. Quentin îi dădea cam cincisprezece ani.

– Voi glumiți, nu? a zis băiatul. O să vă folosiți numele reale?

– Nu, a replicat Quentin, nu glumim. Și da.

– Păi eu nu vi-l zic. Îmi puteți spune Artful Dodger.

Băiețoasa – Betsy a chicotit.

– Mai încearcă!

– Ce are Artful Dodger? Ca personajul din *Oliver*! [7]

– Știu de unde vine, doar că n-am să te strig așa.

– Păi n-o să fiu Fagin, în niciun caz.

– Poate ar trebui să te numim Stoppard, a propus Quentin.

Băiatul părea confuz.

– Nu pricep, a zis. E din *Oliver!*?

– E numele celui care a scris cartea pe care o citeai mai devreme, a lămurit Pushkar. În librărie. *Rosencrantz și Guildenstern sunt morți.* [8]

– Frate, credeam că prostia aia e de Shakespeare.

– Păi, a spus Pushaker, pe un ton amabil, ai crezut greșit.

– Bine, OK. Eu sunt Stoppard. În fine…

– Stoppard, te rog, schimbă luminile în alb.

Stoppard a pufnit tare, dar s-a conformat.

În lumina albă, Quentin putea vedea mai bine, iar ceea ce a observat era o echipă de cinci oameni care nu arătau defel ca un grup de hoți de talie mondială. Se simțea mai mult ca și cum s-ar fi alăturat Legiunii Străine [9]: erau resturile lumii magice, sufletele pierdute și se aflau acolo pentru nimeni altcineva nu-i mai accepta. Când și-a sprijinit spatele de banchetă, Quentin a simțit izul de bere stătută și de mahoarcă, urmele petrecerilor de burlaci din trecut.

– Știe cineva unde mergem? a zis Betsy, uitându-se la reflexia din oglinda de deasupra.

– Dacă ar fi să ghicesc, a răspuns Plum, aș zice că ne îndreptăm spre Newark.

– Nu e nevoie să ghicești, a intervenit Stoppard. Mergem spre hotelul Marriot din Newark, de la Liberty International Airport.

– De unde știi?

– L-am văzut pe tip introducând adresa în GPS.

– Da, asta-i chiar treabă de magician, a replicat Betsy. În mă-sa, speram măcar la un DoubleTree. [10]

Dintre ei, doar ea se potrivea profilului. Avea atitudine și lăsa se vadă multă agresivitate. Și încă ceva. Accepta zeflemeaua, dar avea aerul unei persoane care încasase niște lovituri destul de serioase în trecut.

– Voi ați mai făcut așa ceva până acum? a întrebat Plum.

Fata arăta hotărâre în a menține conversația.

– Cum ar fi ce? a întrebat Stoppard. Să furăm?

– Da, să furați.

– Eu da, a răspuns Quentin.

– Serios. Nu zău?

Betsy avea niște sprâncene foarte expresive, iar acum și le înnodase sceptic pe frunte.

– Ce-ai furat?

– O coroană. Niște chei.

Betsy nu părea impresionată, nici din invidie, nici altfel.

– Altcineva?

– Și eu am furat chestii, a zis Stoppard.

– Cum ar fi?

– De parcă o să-ți zic ție!

Băiatul a deschis mini-barul, dar frigiderul era gol, așa că a trântit ușa la loc.

– Cioară zgârcită!

– Te pomenești că ești mare băutor. Câți ani ai, doișpe?

– Nu-i cioară, e mierlă, l-a corectat Plum. Ciorile au pliscul negru, asta îl avea maro.

În limuzină, atmosfera era ușor amuzantă – tinerii puteau la fel de bine trece drept un grup de turiști aflați în aceeași telecabină, pasându-și o butelcă de *schnapps* de la unul la altul. Aveau să sosească pe vârful muntelui din clipă în clipă și-atunci urmau să se împrăștie care-ncotro. Doar că ei nu se despărțeau la sosire. Lui Quentin i se părea bizar că probabil trebuia să-și pună viața în mâinile oamenilor ălora.

– Spuneți-mi, a zis Pushkar, cine dintre voi a mers la Brakebills?

– Ce e Brakebills? a întrebat Stoppard, nebănuitor.

– Doamne!

Betsy arăta de parcă ar fi fost gata să sară în fața unei mașini.

– Zici că-i o Școală de sâmbătă mobilă aici!

– Eu am mers, a răspuns Quentin, neputând găsi niciun motiv pentru care să o fi ținut secret.

– Și eu, a zis Plum, ridicând din umeri. Într-un fel.

Limuzina a încetinit și a trecut peste un prag limitator de viteză. Era deja aproape de aeroport.

– Se presupune că avem diverse specialități? a zis Plum.

– Așa funcționează? Credeam că trebuie să avem fiecare un talent special sau ceva.

– Vrei să zici că nu ai nicio abilitate? a răspuns Betsy.

– Asta am exprimat? Mă aflu probabil aici pentru că au nevoie de cineva care se ocupă de iluzii.

– Eu sunt specializat în transport, a zis Pushkar, scurt. Și ceva precogniție.

– Stoppard?

– Artefacte, a răspuns puștiul, mândru.

Quentin îl categorisise provizoriu ca fiind un soi de copil minune, sau în orice caz, foarte precoce. Asta i-ar fi explicat vârsta foarte mică și tratamentul preferențial din partea păsării.

– Bun, a zis Betsy. Presupun că eu mă ocup de atac. Infiltrare. Daune. Tu, Quentin?

Fata îi pronunțase numele de parcă nu era complet convinsă că era cel adevărat.

– Eu nu fac cine știe ce, a răspuns. Disciplina mea e să repar.

– Să repari? a făcut Stoppard. La ce dracu' ne trebuie cineva care să repare chestii?

– Nu-mi pot da seama. Întreabă pasărea.

Quentin se îndoia că Disciplina lui era motivul pentru care se afla acolo. Se îndoia din ce în ce mai mult, dar nu vedea de ce ar fi spus ceva deocamdată.

Din fericire, drumul a fost scurt: limuzina a parcat sub prelata luminată a hotelului Marriot, de lângă aeroport, iar portarii îmbrăcați în livrea ieftină au ieșit în întâmpinarea ei, sperând probabil să întâlnească o pereche de tineri căsătoriți beți și darnici. Ce dezamăgire.

– Abia aștept să ies din chestia asta, a zis Betsy.

– Vorbește pentru tine, a contrazis-o Plum. Eu nu am fost la bal.

Lionel rezervase trei apartamente. Cei cinci s-au așezat pe o canapea mare, bej, într-una dintre sufragerii, așteptând să li se dea mai multe informații despre misiune. Betsy răsfoia meniul de room service. Pasărea gusta, ciocănind, niște semințe din mini-bar. Câteva sticle de bere Heineken stăteau pe măsuța de cafea, dar numai Stoppard bea. După expresia de pe fața lui nu părea deloc imposibil ca aceea să fi fost prima experiență de gen pentru el.

– Bun, a zis Lionel. Uite ce știm până acum și uite ce nu știm.

Tipul stătea lângă televizorul cu ecran plan, pe care-l scosese din priză. Lionel a atins aparatul, iar pe sticlă a apărut o imagine – aparent era capabil

să proiecteze ceea ce avea în minte, un truc pe care Quentin nu-l mai văzuse.

– Asta-i valiza. Nu cea în cauză, dar e de aceeași fabricație și același model.

Era un obiect frumos, dar modest, din piele, de un maro deschis, uzată, dar plăcută privirii, foarte englezească, cu multe catarame simpatice și capse. Părea numai bună pentru un weekend la țară.

– Deci îl căutăm pe Bertie Wooster [11], a zis Quentin.

Nu a râs nimeni.

– Suntem destul de siguri că se află pe coasta de est.

Pe ecranul mort al televizorului a apărut o hartă a statelor estice, cu posibile locuri-ținte marcate și notate.

– Suntem, de altfel, foarte siguri că cei care o dețin acum nu știu ce au în posesie. Din câte știm, ei nu au fost capabili să o deschidă.

– De ce nu o cumpărați de la ei? a întrebat Plum. Din moment ce tot nu știu despre ce e vorba. E evident că aveți o grămadă de bani.

– Am încercat, a zis Lionel. Poate că nu știu ei ce e, dar sunt convinși că e vorba de ceva important și nu vor să renunțe până ce nu deslușesc misterul. Au pus mâna pe valiză în urma unei capturi de artefacte, de la un dealer pe care presupunem că l-au omorât. Din păcate, încercările noastre de a achiziționa valiza nu au făcut decât să-i confirme valoarea estimată.

– Ia stai, a zis Stoppard. L-au omorât?

– Au omorât-o. Și da.

Ochii lui Stoppard erau larg deshiși. Părea mai mult încântat decât terifiat. Puștiul a mai sorbit o dată, grăbit.

– Singura chestie în privința căreia nu trebuie să vă faceți griji când îi înfruntați e conștiința voastră. Sunt niște ticăloși de primă mână. Se autointitulează Cuplul.

Pe ecran, una lângă alta, au apărut fotografiile a două persoane, un bărbat și o femeie, amândoi arătoși, pe la treizeci de ani; pozele erau făcute de la distanță, prin lentilele de depărtare.

– Sunt manipulatori. Lucrează din umbră, făcându-și de cap cu civilii. Așa se distrează ei; pentru ei e doar o joacă.

Quentin s-a încruntat. Auzise despre magicieni care făceau asta: concurau unul cu celălalt pentru a destabiliza bursa, pentru a răsturna rezultatele alegerilor, începeau războaie, alegeau papi. Lumea obișnuită era o mare tablă de șah pentru ei. Aparent, întregul haos electoral din 2000 fusese din cauza a doi magicieni care încercaseră să lămurească un pariu.

– Cum o să-i găsim? a întrebat Q.

– Nu vă faceți griji din cauza asta.

– Eu tot nu pricep de ce vreți valiza, a zis Plum.

– Nici nu trebuie, a răspuns pasărea. Nu vă plătim să înțelegeți.

– Păi, nu, așa presupun. Dar informațiile par destul de vagi.

Betsy a chicotit.

– Vag! Ce-mi place. Vorbești cu o pasăre într-un hotel Marriot, de la aeroport.

Betsy avea dreptate. Quentin simțea o mare tentație să o ia pe Plum deoparte, să o întrebe de ce se băgase în afacerea asta, ce știa despre ea și dacă era în regulă. Era îngrijorat din cauza ei, și-n plus avea nevoie un aliat, iar fata părea cel mai promițător candidat. Betsy a răspuns la telefon și a început să șușotească în taină cu cei de la *room service*.

– Ești sigur că nu vă trebuie mai mulți oameni? a zis el. Cum ar fi un medium sau un vindecător?

– Sunt sigur.

– Când să ne așteptăm să demarăm acțiunea? a întreabat Pushkar. Cât de curând?

Dintre ei toți, indianul semăna cel mai puțin cu un hoț profesionist. Nici a magician nu arăta. Poate că folosea un soi de vrajă de protecție; cu siguranță tipul părea cel mai împăcat cu situația.

– Nu știm, a răspuns Lionel.

– Da, dar e vorba de săptămâni? Luni? Trebuie să-mi anunț familia.

Pushkar era singurul ce purta o verighetă.

– Ca să știți, eu nu am de gând să locuiesc într-un hotel luni întregi, a intervenit Betsy, întrerupându-și conversația telefonică. Nici măcar câteva săptămâni. Sau ba chiar una singură. Singurele fibre naturale din cameră sunt propriile mele fire de păr din cadă.

– Vă vom anunța de îndată ce vom ști.

– Ca să înțeleg mai bine, a zis Quentin – există doi oameni răi, criminali recunoscuți care sunt, cu tot respectul cuvenit, mult mai înfricoșători decât suntem noi, avem o valiză undeva pe coasta de est, nu se cunoaște locul precis și nici ce conține, aflată sub o vrajă îmbinată. Și noi o să o furăm de la ei.

– Avem cifrele, a spus pasărea. Și elementul-surpriză.

– Eu, unul, o să fiu foarte surprins dacă funcționează, a remarcat Pushkar, vesel.

– Ne ascunzi ceva?

– Cum rămâne cu farmecul? a spus Plum. Cum o să-l dezlegăm? Din moment ce e, practic, imposibil să îl distrugi.

– Va trebui să realizăm imposibilul, a răspuns pasărea, motiv pentru care am angajat magicieni, nu contabili. V-am amintit mai devreme de resurse. Vom discuta nevoile fiecăruia în parte.

Ședința s-a disipat treptat. Quentin s-a ridicat. Puteau vorbi despre nevoile lui, oricare ar fi fost ele, și mai încolo. Momentan nu voia decât să ia niște aer curat și să mănânce, și poate să bea, sărbătorindu-și astfel noua carieră de infractor. Dar înainte să ajungă la ușă, ceva moale i-a trecut pe la ureche și i-a pișcat umărul. Q a trebuit să se abțină să nu plesnească obiectul invizibil. Era păsărea.

– Isuse! a exclamat. Nu mai face așa ceva.

Poate că te obișnuiai, până la urmă. Julia se obișnuise.

– Știi de ce ți-am cerut să vii aici? a șoptit zburătoarea, lipindu-și ciocul de urechea lui.

– Aș putea ghici.

– Nu e datorită talentului tău de a repara lucruri minore.

– Nu asta urma să spun.

Pasărea și-a luat iar zborul, înapoi pe umărul lui Lionel. Quentin abia acum observă că tricoul tipului era pătat și tocit de atâta uzură.

Plum a fost de acord să-l întâlnească la barul hotelului. Luminile erau prea aprinse, funcționau prea multe televizoare, dar era un bar, iar acolo, ca și în librării, Quentin se simțea tot acasă. De fapt, băuturile aduceau mult a cărți: nu conta unde ești, conținutul unui tonic cu votcă era întotdeauna mai mult sau mai puțin același, și-n plus puteai conta pe alcool să te ducă într-un loc mai bun sau măcar mai interesant. Ceilalți clienți păreau să fie afaceriști aflați în tranzit și turiști lăsați de izbeliște de zboruri întârziate; privind în jur, Quentin era destul de sigur că în bar nu exista nici măcar o singură persoană care să se fi aflat acolo din proprie inițiativă. Nu mai avea timp de pierdut cu jumătăți de măsură. Q s-a așezat pe locul de lângă Plum și a comandat un martini cu gin sec, cu lămâie.

– Credeam că ești genul care bea vin, a zis Plum.

Fata comandase apă minerală.

– A trebuit să cresc doza în ultima vreme. Am crezut că *tu* bei vin.

– Mă gândesc că momentan ar trebui să-mi păstrez mintea întreagă.

Au privit o clipă la televizor – rula un meci de fotbal. Terenul verde părea răcoros și primitor; aproape că era păcat că fusese cotropit de jucători. Fata nu părea nerăbdătoare să înceapă discuția, așa că a făcut Quentin primul pas.

– Cum au ajuns la tine?

– Printr-o scrisoare, a zis. Când m-am întors, în noaptea aia, în cameră, am găsit-o pe pat. Încă încerc să-mi dau seama cum au reușit să facă una ca asta. Până acum, chestia cu scrisoarea e ce m-a impresionat cel mai mult din toată operațiunea.

– Ești sigură că vrei să fii aici?

– Bineînțeles că nu vreau să fiu aici! a izbucnit Plum. Vreau să mă întorc în blestemata mea de cameră și să-mi termin nenorocitul de an, ca un om normal! Dar asta a ieșit din discuție. Așa că…

– Nu mă îngrijorează decât riscul.

– Păi, și pe mine. Doar că se-ntâmplă să nu am prea multe alte opțiuni în acest moment. Nu că te-ar interesa. Nu mai sunt responsabilitatea ta.

– Știu.

– Și asta nu-ți dă dreptul să te dai la mine.

– Isuse Christoase, a făcut Quentin. Ai puțină încredere!

Fata avea tot dreptul să fie caustică, dar nu cu el. Q voia să o ajute. Nici tranziția lui dinspre Brakebills în lumea reală nu fusese tocmai delicată. Când absolvise, crezuse că viața avea să i se transforme într-un roman cu el în rolul eroului și că lumea urma să-i ofere o serie nesfârșită de rele asupra cărora să triumfe și multe lecții de viață. Îi luase

ceva timp să-și dea seama că realitatea nu funcționa așa.

Martiniul a sosit. O buclă groasă de coajă aurie de lămâie zăcea pe fundul adâncimilor lui argintii; fructul își întinsese la suprafață o peliculă uleioasă. Quentin a băut repede, înainte ca băutura să apuce să se încălzească.

– Uite, îmi pare rău, a zis ea. Nu am vrut să mă răstesc la tine. Știm bine că nu e vina ta. Doar că… Am necazuri.

Fata a dat, neajutorată, din cap.

– Nu știu ce să mă fac. Nici nu le-am spus alor mei ce s-a întâmplat, încă. Nu știu cum să le dau vestea. Brakebills a însemnat foarte mult pentru ei. Cred că au suprainvestit în mine. Sunt singură la părinți.

– Vrei să vorbesc eu cu ei?

– Hmm…

Plum l-a măsurat pe Q din priviri.

– Nu, nu cred că o să ajute la ceva.

– Și eu sunt singur la părinți. Deși ai mei au… subinvestit în mine.

– Mda, păi, vezi, în cazul meu, o să-i cam distrugă.

– Dar e bine că le pasă, a zis Quentin. Nu vreau să sun ca o Pollyanna [12], dar, dacă chiar te iubesc, atunci te vor iubi la fel, indiferent de ce s-ar întâmpla.

– Oh, o să mă iubească.

Plum ridica din nou tonul.

– Ce-o să mă mai iubească! Mă vor privi toată viața ca pe o pasăre bolnavă, cu o aripă ruptă, ce nu-și va mai reveni niciodată!

Fata a sorbit nervoasă apa minerală printr-un pai.

– Nu știu. Oricum, după aia s-a ivit asta, eu oricum nu știu ce fac, așa că m-am gândit să încerc, iar acum uite-mă implicată. Oricum, e diferit. Tu cum ai ajuns aici?

– În mod similar, a răspuns Quentin. Am primit o scrisoare. Am vrut să o ignor, dar după aia m-am trezit deodată șomer. Am rămas fără opțiuni. Și uite-ne împreună.

– Nu mă înțelege greșit, a zis fata, dar mă simt un pic responsabilă.

– Uită.

– Doar că…

– Serios, las-o moartă. Am făcut propriile alegeri în viață.

Quentin pronunțase ultima propoziție calm. Era adevărat.

– Și tu crezi că vom reuși?

– N-am nici cea mai vagă idee, a răspuns Quentin. Pasărea cheltuie o grămadă de bani. Pesemne că are motive întemeiate să creadă în succesul nostru.

– Sau suficient de disperată.

– E adevărat.

Quentin putea simți băutura făcându-și magia glaciară, înghețându-i mintea, cotropindu-i lobii frontali cu o pudră de argint, pregătind terenul

pentru un îngheț veritabil. Nu luase cina și efectul se resimțea rapid. Q se gândea că ar fi putut să mai comande un martini.

– Ți-e dor de Brakebills?

Fata nu l-a privit. La TV, o minge trimisă cu capul a ricoșat din bară.

– Bineînțeles, a răspuns Q. Mereu. Dar mă obișnuiesc. Nu e cel mai rău lucru din lume. Iar viața înseamnă mai mult decât școala. Eu încerc să trăiesc la maximum.

– Acum chiar că zici că ești Pollyanna.

Quentin a zâmbit larg. Era clar că Plum avea să iasă cu brio din încercare – era tânără și foarte neobișnuită, dar era și foarte puternică. Și isteață. Poate că se puteau ajuta unul pe celălalt. Quentin a surprins atenția barmanului și i-a făcut semn spre paharul gol.

– Să-ți zic ce mă nedumirește pe mine, a spus el. Mă întreb cum o să deschidem valiza dacă Cuplul nu a fost în stare.

– Am o teorie. Dar nu cred că o să-ți placă.

– De ce nu?

– Pentru că nici mie nu-mi place, a răspuns Plum. Probabil că ar trebui să știi ceva despre mine…

– *Chochachos!* a exclamat cineva, bătându-i pe amândoi pe umeri, în același timp.

Era Stoppard.

– Ce avem de băut?

Băiatul părea la fel de fericit cum numai o persoană care s-a îmbătat pentru prima dată în viață ar putea arăta. Era incredibil că îi dădeau alcool, având în vedere că nici nu avea vârsta legală și mai și bea peste măsură. Puștiul s-a încruntat la ei, cu ochii încețoșați.

– Ia stai, a zis el. Voi vă cunoașteți sau ceva? De dinainte?

– Ai putea spune și așa, a replicat Quentin.

– Nu e ce crezi tu, a completat Plum.

– Ăhăă.

Stoppard i-a privit chiorâș, de parcă ar fi vrut să spună că știa el mai bine.

– Chiar nu e ce crezi, a întărit Quentin.

– Doar că i-am distrus viața, atât, a zis Plum. Și pe a mea. Și cred că până la urmă o să beau și eu ceva.

CAPITOLUL ȘAPTE

Am putea spune că a început ca o glumă inocentă, dar nu ar fi tocmai adevărat. Chiar Plum recunoștea că nu fusese deloc nevinovat. Și poate că în adâncul inimii ei, acesta era și motivul pentru care o făcuse.

Plum era președinta Ligii, nealeasă, dar necontestată și, de asemenea, fondatoarea ei. Când îi înscrisese pe ceilalți, fata prezentase Liga ca fiind o organizație cu o tradiție împământenită și un renume nobil la Brakebills, ceea ce nu era deloc corect; dar din moment ce Brakebills exista de aproximativ patru sute de ani, lui Plum i se părea destul de probabil ca o altă Ligă să fi luat ființă la un moment dat, în trecut, sau dacă nu, măcar ceva similar. Posibilitatea nu putea fi complet exclusă. Deși, în realitate, ideea îi venise fetei dintr-o nuvelă de P.G. Woodhouse.

Chestiunea stătea în felul următor: Wharton se purta necuviincios, iar după legile Ligii, el trebuia pedepsit, făcându-i-se o farsă. Atunci poate că înțelegea sau se purta mai puțin urât; în caz contrar, Liga avea măcar satisfacția de a-i fi cauzat lui Wharton suferință pentru crimele lui. N-ai zice că e o idee tocmai inocentă, dar era de înțeles. Și oricum, conceptul de festă nevinovată era un non-sens.

Plum iubea Brakebillsul. Era noiembrie, iar anul terminal și cu ea încă nu se plictisiseră de școală;

nici măcar un pic. Fata iubea tradițiile multiple și elaborate ale colegiului, ritualurile și legendele, cu o iubire sinceră și înălțătoare de care refuza să se rușineze. În orice caz, Plum credea că trebuie să mai fi existat oameni ca ea, drept care înființase Liga.

Studenții se întâlneau după ore, într-un birou caraghios și mic, trapezoidal, într-o parte a Turnului Vestic, care, din câte știa Plum, scăpase de sub supravegherea magică a colegiului, așa că era în regulă să încalci ora de culcare.

Fata stătea culcată cu spatele pe podea; aceasta era poziția din care prezida, de obicei, întâlnirile Ligii. Restul fetelor erau împrăștiate prin cameră, pe canapele, pe scaune, moi și extenuate, ca niște confetti la o petrecere reușită, de la care toată lumea pleca ușurată să se fi sfârșit.

Plum a făcut liniște în sală – folosea o mică vrajă care amuțea orice zgomot pe o rază de nouă metri. Toată lumea observa când Plum făcea un truc.

– Să supunem la vot, a zis ea, sobru. Toți cei în favoarea farsei jucate lui Wharton să spună „da“.

Da-urile au reverberat pe tonuri diverse: cu entuziasm virtuos, cu echidistanță ironică sau cu un acord leneș. Din punctul de observare al lui Plum, care ședea cu ochii închiși și părul lung și castaniu răsfirat pe covorul odată lânos și moale, dar bătătorit acum până ce ajunsese o suprafață tare și lucioasă, cenușie, răspunsurile lor păreau mai mult sau mai puțin unanime. Drept urmare, fata s-a lipsit să asculte împotrivirile. Se stabilise. Păcatul lui Wharton nu era o chestiune de viață și de moarte, dar Liga jura că avea să i se pună capăt.

Darcy, care stătea tolănită pe canapea, își studia reflexia într-o oglindă lunguiață, cu o ramă aurită

și zgâriată. Fata purta o frizură umflată, afro, în stilul anilor ’70; ba din păr i se ițea chiar și un pieptăn afro. Fata își făcea de lucru cu imaginea din oglindă – cu mâinile-i lungi, cafenii și elegante, Darcy practica o vrajă care-i strângea, apoi îi turtea părul, și tot așa. Capul i se umfla cât o minge de plajă, după care se reducea la dimensiunea unui balon alungit. Tehnica din spatele exercițiului îi scăpa complet lui Plum, dar magia în oglindă era Disciplina lui Darcy. Se cam da mare, dar nu era ca și cum ar fi avut alte prea multe ocazii să-și folosească talentul.

Faptele privind cazul Wharton erau următoarele. La Brakebills, o mare parte din datoriile de a servi la mese erau îndeplinite de studenții din primul an, care apoi mâncau separat. Dar, prin tradiție, un student favorizat din al patrulea an era ales anual pentru postul de *sommelier*, responsabil cu potrivirea vinului, cu reumplerea paharelor și alte câte cele. Tot lui i se încredința și cheia cămării cu vinuri. Wharton avusese onoarea de a fi selectat și nu fără motiv. Băiatul știa multe despre vin; sau în orice caz, își amintea numele a o grămadă de regiuni, de titluri și altele. Însă din perspectiva Ligii, Wharton păcătuise împotriva onoarei carierei lui, păcătuise odios servind sistematic mai puțin vin, în special celor din anul al cincilea (*Finns*, în argoul de la Brakebills) cărora li se dădea voie să bea câte două pahare la cină. Serios, Wharton turna doar câte două treimi. Toți erau de acord. Plum nu prea bea, ce-i drept, dar Liga trata cu seriozitate orice amenințare la adresa rezervei ei de vin. Nu putea exista iertăciune pentru o asemenea crimă.

– Ce crezi că face cu tot? a întrebat Emma.

– Tot ce?

– Tot vinul în plus. Probabil că-l scurge. Pun pariu că se alege cu o sticlă în plus în fiecare noapte, pe șestache.

Din Ligă făceau parte opt fete, dintre care erau prezente șase. Emma era singura din anul al doilea.

– Nu știu, a răspuns Plum. Presupun că-l bea.

– N-ar da gata o sticlă pe noapte, a opinat Darcy.

– Atunci el și prietenul lui. Cum l-o fi chemând. E grec.

– Epifanio, au zis Darcy și Chelsea laolaltă.

Chelsea ședea pe canapea, la capătul opus față de Darcy, cu genunchii strânși, încercând în lehamite să strice vraja din oglindă a celeilalte. Era mai ușor să dai peste cap farmecul altuia decât să faci tu însuți unul. Asta era una dintre micile nedreptăți ale magiei. Darcy s-a încruntat și s-a concentrat și mai tare, respingând atacul. Interferențele au creat un bâzâit sonor și, sub presiune, reflexia lui Darcy s-a răsucit și s-a întors în ea însăși.

– Oprește-te, a zis. O să o distrugi.

– Probabil că are vreo vrajă permanentă care îl consumă, a zis Emma. Trebuie să-i dea vin o dată pe zi. Ca un farmec pentru virilitate.

– Ia stai, a spus Plum, sugerezi că Wharton are o vrajă alimentată de vin care acționează asupra penisului său în fiecare clipă a vieții lui?

– Păi…

Emma s-a făcut mov de rușine. O luase gura pe dinainte în prezența superiorilor ei.

– Știți, e așa de musculos.

În timp ce toată lumea era distrată de întrebarea despre virilitatea lui Wharton, Chelsea reușise să facă reflexia lui Darcy să se strângă în ea însăși în mod bizar, ca înghițită de o gaură neagră și apoi să dispară cu totul. În oglindă, parcă fata nici nu era acolo, cu excepția pernei de pe canapea, ce era ușor lăsată.

– Ha! a făcut Chelsea.

– Musculos nu înseamnă viril.

Aceasta era Lucy, o Finn palidă și profund filozofică. Tonul ei trăda ceva ce putea trece drept amărăciunea unei experiențe personale.

– Oricum, pun pariu că dă vinul fantomei.

– Nu există nicio fantomă, a contrazis-o Darcy.

Cineva mereu se găsea să susțină că Brakebills ar avea o stafie. În anul acela devenise o modă – se constituise practic un cult. Emma susținea că o văzuse o dată, privind-o pe o fereastră; și Wharton zicea la fel.

Plum își dorea, în secret, să o vadă și ea, dar fantomele nu apăreau niciodată când le căutai. Fata nu era complet convinsă de existența spectrului. Era ca și cum ai fi zis că mai existase o altă Ligă, dar nimeni nu putea demonstra contrariul.

– De fapt, a zis Chelsea, ce înseamnă viril?

– Înseamnă că are sânge în instalație, a răspuns Darcy.

– Fetelor, vă rog! a intervenit Plum. Nici sângele, nici instalația lui Wharton nu ne interesează acum. Întrebarea e ce să facem cu vinul dispărut. Cine are un plan?

– *Tu* ai un plan, au zis Darcy și Chelsea în același timp, din nou.

Cele două fete erau ca două gemene pe scenă.

Era adevărat, Plum avea mereu un plan. Creierul ei părea să le secrete în mod natural, nelăsându-i altă soluție decât să le împărtășească cu lumea din jurul ei. Era o trăsătură ușor maniacală.

Planul lui Plum era să profite de ceea ce ea percepea ca fiind punctul sensibil al lui Wharton, și anume creioanele lui. Tânărul nu folosea instrumentele de la colegiu, care, în ce o privea pe Plum, erau perfect funcționale și suficiente în decursul unei zile: albastru închis à la Brakebills, cu „BRAKEBILLS“ scris în litere aurii pe lungul lor. Dar lui Wharton nu-i plăceau – el zicea că erau prea groase, că îi displăcea cum „se simțeau în mână“. Cărbunele era moale. Tânărul își adusese creioane de acasă, din cele foarte scumpe. În fapt, creioanele lui Wharton erau remarcabile: măslinii și făcute dintr-un lemn tare, uleios, aromatic care elibera o aromă cerată, o reminiscență a vreunui copac dintr-o pădure tropicală îndepărtată. Gumele erau legate prin inele de un gri opac, din oțel tocit care părea prea industrial și întărit cu carbon ca să servească doar la susținerea gumelor ce erau făcute, în loc de materialul rozaliu precum carnea, dintr-unul mai negru ca noaptea. Wharton își ținea creioanele într-o casetă plată, din argint, ca o tabacheră, ce conținea, de asemenea (în propriul lui buzunăraș înghesuit, din catifea), un cuțit mic, pe care băiatul îl folosea ca să păstreze creioanele ascuțite. Plus că trebuie să fi luat parte în vreo dezbatere sau decatlon academic în prima parte a vieții, pentru că Wharton făcea mereu niște trucuri cu creioanele, din cele folosite în general ca să-i intimidezi pe campionii la mate. Studentul făcea adesea, aparent involuntar, asemenea șmecherii.

Planul lui Plum era ca Liga să fure creioanele și să le țină ostatice, răscumpărarea fiind o explicație în legătură cu ce mama dracului se întâmpla cu tot vinul, împreună cu promisiunea de a se opri din ceea ce făcea. Până la unsprezece jumătate noaptea, toți membrii Ligii căscau, iar Darcy și Chelsea aduseseră înapoi reflexia lui Darcy și apoi începuseră să o distorsioneze din nou; însă bazele pedepsei fuseseră stabilite. Planul fusese complet explicat, conturat, aprobat, îmbunătățit și complicat fără sens. Fetele îl împodobiseră cu ghimpi răi și buclați de sârmă și rolurile fuseseră împărțite. Dreptatea avea un chip urât, dar cineva trebuia să facă ordine la Brakebills, iar dacă profesorii nu catadicseau, atunci creierele luminate ale Ligii erau obligate să ia atitudine. Administrația putea să închidă ochii, dacă așa dorea, dar ochii vigilenți ai Ligii păzeau zi și noapte, neobosiți.

Imaginea lui Darcy a tremurat și s-a tulburat, prinsă între vraja inițială și contraatac, ca o ceașcă de ceai în menghină.

– Încetează, a zis Darcy, de-a dreptul enervată acum. Ți-am zis…

Îi spusese, iar acum fapta devenea realitate: oglinda s-a spart cu un plici sonor și ascuțit, ca o mișcare înainte a mecanismelor unui ceas. O stea albă și crăpată a apărut în colțul din dreapta jos al oglinzii, înconjurată de cercuri concentrice și tentacule fracturate. Dintr-un motiv sau altul, Plum se simțea inconfortabil din cauza spărturii. Pentru o clipă, fata a simțit că mica încăpere era asemenea unei batisfere ce atinsese o adâncime extraordinară, iar acum ferestrele plesneau, și oceanul rece, greu și neștiutor stătea să se reverse înăuntru…

– Rahat! a zis Chelsea.

Mâinile i s-au dus instinctiv la gură.

– Sper că nu era, gen, foarte scumpă!

Plum s-a trezit la opt, a doua zi de dimineață, destul de târziu după standardele ei, dar în loc să-i fi odihnit creierul, orele în plus de somn o aruncaseră într-o stare de confuzie. Toate gândurile care se presupunea că fuseseră limpezi erau acum mânjite pe interiorul craniului. Tendința ei depresivă, cealaltă fațetă a componentei maniace, începuse să se agite. Până la urmă, care era scopul lor final? Ce mai pierdere de timp și de energie. De creioane. Plum avea nevoie să se miște, dar îi venea greu să dea un sens lucrurilor, ca și cum însemnătatea lor se cojea ca o etichetă veche.

În calitatea ei de student în an terminal, care-și finalizase toate cursurile obligatorii, Plum studia toate seminariile într-un singur semestru, iar prima ei oră era un colocviu pe tema magiei din perioada secolului al cincisprezecelea, din zona continentală. Cursul conținea multe informații despre elemente și tehnici ciudate de divinație și lucruri despre Johannes Hartlieb.

Holly – o membră a Ligii, cu chip rotund și drăguț, cu excepția unei urechi acoperite de un semn din naștere de culoarea vinului de Porto – stătea vizavi de ea la masă. Plum era atât de cuprinsă de visare în acea dimineață, că Holly a trebuit să-și atingă, complice, nasul mic și ascuțit, de două ori înainte ca Plum să-și aducă aminte că acela era semnalul că Etapele unu și doi ale planului fuseseră duse la bun sfârșit.

Etapa unu: „Dur, dar eficient". Cu câteva ore mai înainte, iubitul lui Chelsea o introdusese în secret

pe fată în Turnul băieților, sub pretextul unei partide de sex înainte de zori. După ce natura își urmase cursul, Chelsea mersese la ușa lui Wharton, își sprijinise spatele de ea, își netezise pe spate buclele aurii de pe frunte, cu un gest devenit atât de obișnuit, că nici nu mai era mai conștientă de el, își dăduse ochii peste cap și pătrunsese în cameră sub forma unei proiecții astrale rare și argintii. Chelsea făcea asta tot timpul – proiecția astrală era Disciplina ei –, dar era încă una dintre cele mai frumoase demonstrații de magie pe care Plum le văzuse. Chelsea întorsese camera băiatului cu susul în jos în căutarea casetei cu creioane, o găsise și o înșfăcase cu ambele ei mâini abia materiale. Nu putuse să scoată astfel casetă din cameră, dar nici nu fusese nevoie. Tot ce trebuise să faca era să ridice obiectul până la punctul unde putea fi văzut pe fereastră. Wharton ar fi putut să vadă tot spectacolul, dacă era treaz, dar nu conta. *Lasă-l să vadă*. De îndată ce Chelsea dusese caseta la fereastră, Lucy cea serioasă o putuse zări de la o altă fereastră aflată într-o sală de curs goală, aflată în aripa opusă camerei lui Wharton, ceea ce însemnase că putuse să teleporteze penarul în acea direcție, din cameră, în afara ei. Fata nu putea transporta obiecte mai departe de aproximativ un metru, însă era suficient. Bine că existau oameni cu Discipline folositoare. Penarul căzuse apoi doisprezece metri, în locul unde Emma aștepta să-l prindă într-o pătură, tremurând în tufișuri, în dimineața rece de noiembrie. Aici nu mai avuseseră nevoie de magie.

Eficient? Fără îndoială. Inutil de elaborat? Poate. Dar complexitatea de dragul complexității era ceea ce definea Liga. Ăștia erau.

Apoi urmase Etapa doi: „Micul dejun al campionilor". Wharton avea să coboare târziu, după ce-și petrecuse toată dimineața căutând

înnebunit caseta. Tulburat de grijă, băiatul abia dacă avea să bage de seamă că bolul cu ovăz nu-i fusese trântit în față de un boboc necunoscut, ci de Holly, cea cu ureche violet. Prima gură de mâncare avea să i se pară dubioasă, așa că avea să se oprească și să examineze terciul cu mai mare atenție. Fulgii de ovăz nu erau ornați cu bucățelele obișnuite de zahăr brun, ci cu o pudră fină, aromatică, măslinie din rămășițele unui creion ascuțit. Complimente din partea Ligii.

În timpul zilei, Plum a reintrat în spiritul farsei. Fata știa că așa avea să se întâmple. În general, doar diminețile erau neplăcute. Îți trebuia multă energie să fii Plum. În unele zile, fata avea nevoie de doar câteva ore ca să se pună în mișcare.

Programul ei s-a desfășurat mai departe: Kinetică accelerată avansată; Magie cuantică; Farmece în tandem cu mâinile legate; Manipularea plantelor lemnoase. Numărul de cursuri la care aplicase Plum ar fi fost descurajant pentru un candidat la doctorat, probabil chiar pentru mai mulți candidați la doctorat, dar Plum sosise la Brakebills cu capul mai plin de teorie și exerciții de magie decât plecau majoritatea oamenilor de acolo. Fata nu era una dintre cei care se blocau, se aruncau cu capul înainte și-și trăiau primul an de studenție cu dureri de mâini și ochii plini de stele. Plum era isteață și Plum sosise pregătită la Brakebills. Fiind singurul colegiu de magie acreditat pe continentul nord-american, Brakebills avea o rezervă generoasă de aplicanți din care să poată alege, și drept urmare secase băltoaca. Practic, nimeni nu se înscria din proprie inițiativă, ci decanul Fogg alegea crema celor mai buni liceeni. Crema cremelor – deviații, cazurile extreme de genii precoce și motivații obsesivi, ciudații statisticilor, care aveau creierul pregătit și toleranța la durere necesare studiului magiei. Fogg îi lua deoparte și le făcea o ofertă pe

care nu o puteau refuza; sau în orice caz, dacă o refuzau, măcar nu și-o mai puteau aminti. În secret, Plum era de părere că ar fi putut pune mai mult accent pe inteligența emoțională în cadrul procesului de selecție, alături de celelalte feluri de inteligență. Corpul de studenți de la Brakebills aducea un pic cu o menajerie psihologică. Să duci cu tine atâta putere de procesare cognitivă trebuie să-ți fi alterat personalitatea. Ca să vrei să muncești atât de mult trebuie să fi fost cu adevărat un pic țăcănit.

Disciplina lui Plum era magia de camuflaj, de ascundere și fata era considerată o iluzionistă, lucru cu care se mulțumea pe deplin. A fi iluzionist la Brakebills era, dacă așa zicea Plum, o afacere destul de bună. Fata avea ocazia să-și petreacă timpul într-un castel invizibil de la marginea pădurii, ceea ce era destul de dificil de realizat dacă nu aveai o Disciplină de tipul iluzionismului. Castelul era delicat și gingaș și foarte asemănător palatului Neuschwanstein, ceea ce era o formă de a spune – deși Plum nu se pronunța niciodată – că semăna cu cel din logoul Disney. Ca să ajungi într-unul dintre turnuri, trebuia să te cațeri pe o scară dinăuntru, ca și cum negociai cu un tub Jeffries, iar în camera rotundă de sus nu exista spațiu de mai mult decât un scaun mic și un birou. Fata nu voia să fie partizan, dar castelul ei era mult mai bun decât Cabana înghesuită cu care se pricopsiseră Copiii Materiei. Când dădeau petreceri, tot locul putea să lucească și să plutească un pic în aer, ca palatul unor zâne, legat de pământ doar printr-o scară șubredă și terifiantă, fără balustradă, de pe care oamenii cădeau mereu din cauza beției, direct pe iarba moale de sub castel. Lui Plum, clădirea îi amintea de palatul plutitor de la finalul romanului *The Phantom Tollbooth*. La naiba, chiar că era ca în Disney. Disney să trăiască!

Din când în când, câte cineva o mai întreba pe Plum ce adolescență avusese de sosise la Brakebills atât de pregătită de luptă. Fata le spunea adevărul, și anume că crescuse pe o insulă aproape de Seattle, într-un mediu plăcut, fiind fiica unui cuplu mixt: un magician și un civil. Era singură la părinți și ai ei aveau așteptări mari de la tânără, în special tati – el era magicianul. Fiind singurul produs al muncii lor, fata trebuia să le susțină cu totul visele, așa că o educaseră în privat și, de îndată ce talentul magic ieșise la suprafață, se asiguraseră temeinic că Plum devenea cea mai bună. Tati nu o lăsa să-i scape de sub priviri, obligând-o să repete limbile exotice și exercițiile, astfel că fata chiar ajunsese pricepută.

E adevărat, nu mersese la bal și nu practicase vreun sport pe care nu-l puteai face stând jos, în liniște deplină, dar nu faci omletă magică fără să spargi niște ouă magice. Acesta era adevărul. Iar dacă lui Plum îi plăcea și avea încredere în persoana care ridica o asemenea întrebare, fata recunoștea că da, fusese foarte greu: pe dinafară părea isteață și capabilă, dar la fel de reală era și prăpastia de extenuare ce se căscase în interiorul ei. Se simțea atât de obosită uneori. Și din cauza tuturor standardelor impuse de familia ei, lui Plum îi era rușine să se simtă obosită. Nu putea și nu avea să lase prăpastia aceea să o înghită, oricât de mult și-ar fi dorit. Ar fi putut continua să spună că magia era o chestiune de tradiție în familia ei, dar de obicei evita această confesiune. Oamenii tindeau să fie amuzați din cauza asta, iar de fapt chiar și Plum simțea că e un pic nostim, așa că păstra informația pentru sine. Nu-i era greu să ascundă adevărul, pentru că trăise cea mai mare parte a vieții în America și nu avea nici cea mai mică urmă de accent britanic, iar cum povestea aparținea familiei din partea mamei, numele de Chatwin se pierduse. Totuși, maică-sa purta acel

nume: femeia era fiica singurului băiat al lui Rupert Chatwin, ceea ce însemna că Plum, din câte știa ea, era ultimul descendent direct, în viață, a faimoșilor frați Chatwin din cărțile cu Fillory. Nimeni altcineva din generație nu mai reușise să aibă urmași, așa că fata era unica moștenitoare a ceea îi lăsase familia Chatwin (deși tânăra se grăbea să accentueze că nu era deloc o Chatwin, ci o Darby, Plum Polson Darby, Chatwin nu era nimic, nici măcar numele mijlociu). De fapt, existase o sumă de bani din drepturile de autor pe care Plover le păstrase, curtenitor, pentru copiii ce-l ajutaseră să-i strângă averea. (A doua lui avere; omul era deja bogat când începuse să scrie despre Fillory.) Rupert își folosise partea ca să cumpere o casă mare la țară, în afara orașului Penzance, din care abia dacă mai ieșise, până ce a fost chemat la armată și a murit, în cele din urmă, în Al Doilea Război Mondial.

Plum văzuse poze cu vila. Era una dintre acele clădiri care sunt mereu numite complexuri; un mare complex georgian. Vila avea un nume, dar Plum îl uitase. Mama ei crescuse acolo, dar nu vorbea mai deloc despre copilăria ei – în cel mai bun caz, descria casa ca pe un loc expus curentului și pustiu. Nu era tocmai mediul propice pentru un copil. Podeaua era presărată de tencuiala căzută de pe decorațiunile fărâmicioase, iar mama lui Plum își petrecea după-amiezile de iarnă ghemuită pe scări, lângă o conductă uriașă de încălzire, suficient de mare cât să se poată târî înăuntru, dacă nu ar fi fost acoperită de o ușiță din fier forjat, lăsând aerul călâu să se scurgă, slab, asupra ei. Când crescuse, mama lui Plum îi lăsase moștenirea în urmă. Strămoșii ei din familia Chatwin îi păreau periculos de melancolici și capricioși, așa că vânduse casa cu tot ce conținea și se mutase în America, pentru ca să devină agent de presă pentru Microsoft. Îl întâlnise pe tatăl lui Plum la un bal de

caritate și doar foarte târziu bărbatul îi dezvăluise cu ce se ocupa în timpul liber. De îndată ce mama a trecut peste șocul vieții ei, cuplul a mers mai departe și s-au căsătorit oricum, având-o pe Plum și formând, astfel, o familie nucleară fericită și magică.

La Brakebills nu puteai vorbi despre Fillory. Toți iubeau romanele. Era cea mai de preț fantezie copilărească a tuturor; studenții obișnuiseră să alerge prin curți sau pivnițe sau camere de recreere sau pe unde se mai găseau ei, prefăcându-se că erau Martin Chatwin, băiatul-erou dintr-o lume magică plină de câmpii verzi și animale vorbitoare, unde aveau să-și atingă întregul potențial.

Plum înțelegea asta pe deplin. Era visul lor, era perfect și inocent și sincer, cel puțin atât cât puteau să fie de adevărate asemenea idei. Nu avea să fie ea cea care să le calce idealurile în picioare. Și-apoi, literalmente, toți cei de la Brakbills crescuseră cu Fillory. Colegiul era un soi de convenție Fillory ce se lungea pe cinci ani. Însă Plum, prin ale cărei vine curgea chiar sângele eroic al fraților Chatwin, nu gustase din plăcerea aventurilor din Fillory. Nici măcar nu aveau cărțile acasă la ea; Plum nu citise decât primul roman, *Lumea din zid*, și asta pe apucate, la biblioteca publică. Părinții lui Plum nu fumau, nu beau și nu citeau Christopher Plover. Pe Plum nu o deranja. Odată ce aflai că magia era reală, lumile minunate ficționale deveneau, prin comparație, destul de insignifiante. Astfel, tânăra se retrăsese discret din viața publică, în rolul de moștenitor al familiei Chatwin. Îi era foarte bine fără toată agitația: să fie încarnarea celor mai arzătoare și inocente fantezii din copilărie a tuturor celor pe care-i întâlnea nu era tocmai un dar de la zei.

Însă povestea era mult mai complexă de atât. Dincolo de disprețul și de indiferența manifestate de mama lui Plum, se ascundea ceva, iar fata nu era tocmai sigură, dar credea că ar fi putut fi vorba de teamă. Fillory făcuse familia Chatwin faimoasă, dar majoritatea oamenilor nu știau – sau alegeau să ignore – că faima îi distrusese pe frați. Martin, fratele bunicului lui Plum, mare rege și erou al romanelor, dispăruse când avea treisprezece ani. Nu fusese găsit de atunci. Jane, cea mai tânără dintre ei, își pierduse urma la aceeași vârstă. Ceilalți supraviețuiseră, oarecum, dar toți rămăseseră cu sechele. Helen își schimbase numele și murise în Texas, devenind evanghelistă. Fiona Chatwin își continuase viața fără a menționa măcar o dată numele Fillory; când se insista asupra subiectului, femeia se prefăcea brusc surprinsă și pretindea că nu auzise niciodată acea denumire. Cât despre Rupert, străbunicul lui Plum, omul ajunsese, după câte se știa, o ruină care-și petrecuse viața de adult într-o izolare nevrotică, până ce feldmareșalul Erwin Rommel [13] îl scutise de chin. Ceva se întâmplase cu familia. Exista un blestem asupra lor, iar blestemul se numea Fillory – mama lui Plum vorbea despre regatul magic ca și cum aproape ar fi existat aievea. Poate că fusese din cauza cărților, a lui Plover, a părinților, a războiului sau a sorții, dar când Fillory și Pământul se intersectaseră, coliziunea produsese un adevărat dezastru, iar frații Chatwin fuseseră prinși la mijloc. Se aflaseră chiar la punctul de impact și fuseseră vaporizați, ca umbrele umane de la Hiroshima. Plum era destul de sigură că niciunul dintre ei nu-și atinsese nici măcar parțial potențialul. Mama lui Plum nu voia să mai aibă nimic de-a face cu toate astea și era, până la urmă, un lucru bun, mai ales că și Plum simțea, undeva în adâncul ei, aceeași teamă.

Când tânăra descoperise magia, fusese cea mai nemaipomenită surpriză; genul de surpriză care nu încetează să te uimească. Lumea era încă și mai interesantă decât credea ea! Însă revelația o făcuse să se simtă și inconfortabil. Dacă, rațional vorbind, magia era reală, atunci cum putea fi sută la sută sigură că Fillory nu era și el la fel de real? Iar dacă Fillory chiar exista – ceea ce mai mult ca sigur că nu era cazul –, atunci oricare ar fi fost lucrul ce băgase frica într-o generație întreagă din familia ei, precum leul într-o turmă de gazele, era la fel de real și poate că încă stătea la pândă pe undeva.

Plum se înfrupta din magie cu ambele mâini, însă în mintea ei exista mereu gândul că risca să meargă prea departe, să sape prea adânc, să scoată la suprafață ceva ce și-ar fi dorit să rămână îngropat. Fata cugeta la toate astea mai ales în momentele când substanțele anhedonice, ce-i imprimau depresia, îi zumzăiau prin vene, fiindcă atunci se simțea tentată să cerceteze mai îndeaproape. Voia să privească adevărul în față. Fata auzea tărâmul Fillory chemând-o, iar dacă nu era Fillory, atunci trebuie să fi fost un loc frumos și îndepărtat, fascinant, unde nu mai mersese niciodată, dar în care se simțea ca acasă. Știa foarte bine și din ce parte a familiei moștenea predispoziția ei spre depresie. Genele Chatwin își făceau de cap. Astfel, ajunsese să-și păstreze calitatea de urmașă a fraților magici pentru sine. Nu voia ca oamenii să scurme, să se agațe prea mult de identitatea ei, exista riscul ca marginile firave să se desprindă. Câteodată, Plum se întreba dacă exista vreo metodă prin care să-și folosească Disciplina ca să ascundă și altceva în afară de lucruri: cuvinte, fapte, sentimente, să le ascundă pe toate atât de bine încât să nu le mai poată găsi nici ea. Ce-și dorea, în fapt, era să se ascundă de sine. Însă nu era posibil. Era o idee prostească. Era cine era, își trăia viața ei. Nu era profitabil să treacă

prin viață cugetând prea adânc – psihologul ei denumise asta „gândire ruminativă“. Trebuia să-și vadă de treburi. Înființase Liga. Îi făcuse o ditai farsa lui Wharton. Plum concluziona că avusese o zi destul de bună sau, în orice caz, mult mai bună decât a lui Wharton.

În timpul primei ore găsise alte rămășițe de creion pe scaun. Mergând spre sala de mese, la prânz, băiatul își înfundase mâinile în buzunarele pline ochi cu resturile gumelor negre ca ciuma. Era ca-ntr-un film de groază – creioanele lui prețioase erau torturate de moarte, minut cu minut, într-un loc secret, iar băiatul nu putea face nimic să le salveze! Tânărul avea să-și regrete amarnic zgârcenia. Trecând pe lângă Wharton, în curte, din întâmplare, Plum și-a intersectat privirea cu a lui, aruncându-i un zâmbet scurt, pentru care se simțea doar un pic vinovată. Oare i se păruse sau băiatul părea un pic terifiat? Poate că la Brakebills chiar exista o fantomă, până la urmă. Poate că fantoma era Plum.

În sfârșit, venea și lovitura finală. Fusese ideea lui Plum și, în secret, fata credea că era cea mai abilă. La al patrulea curs, un seminar despre reprezentarea grafică a energiilor magice, Wharton descoperise că creionul de la Brakebills, pe care-l folosea în ciuda a cât de prost era, nu desena ceea ce voia băiatul să deseneze. Oricare ar fi fost vraja pe care încerca să o reprezinte, orice punct și rază și vector pe care încerca să le schițeze, creionul crea, inevitabil, o serie de litere care formau fraza: *URĂRI DE BINE DIN PARTEA LIGII.*

CAPITOLUL OPT

Masa de cină, la Brakebills, păstra o nuanță de prețiozitate formală și plăcută. Când tristețea le dădea ghes, absolvenții nostalgici de la Brakebills, ce se remarcaseră în timpul studiilor, se întorceau, mai devreme sau mai târziu, să retrăiască zilele de glorie și se strângeau, invariabil, în vechea sală de mese, pentru a depăna amintiri. Încăperea era lungă, îngustă, umbroasă și îmbrăcată în lambriu din lemn închis, decorată cu picturi obscure, în ulei, ale celorlalți decani, îmbrăcați în diverse haine potrivite epocii lor. Lumina se răsfira dinspre candelabrele odioase, asimetrice, din argint, așezate de-a lungul mesei din trei în trei metri. Flăcările lumânărilor ba ardeau prea puternic, ba stăteau să se stingă sau își schimbau culoarea sub influența vreunei vrăji rătăcite. Toți purtau uniforme identice. Numele studenților erau inscripționate pe masă, în dreptul locurilor rezervate lor, lucru ce se schimba în fiecare noapte, după bunul plan al mesei, din câte se părea.

În acea noapte, Plum a mâncat primul fel, două bucăți de specialități cu crab, fără vin, ca de obicei, apoi s-a ridicat, scuzându-se că merge la baie. Pe când Plum trecea prin spatele lui Darcy, fata i-a întins discret caseta din argint, iar Plum a sustras-o cu îndemânare. Bineînțeles, tânăra nu se ducea la toaletă. Adică, ba da, însă nu pentru că avea nevoie. N-avea să se mai întoarcă la masă după aceea. Plum a traversat iute Casa spre Salonul

Seniorilor, pe care profesorii arareori se deranjau să-l încuie; așa erau de încrezători că elevii n-ar fi îndrăznit să-i treacă pragul neînsoțiți. Dar Plum cuteza. Salonul Seniorilor era o cameră cavernoasă și mută, în formă de L, cu pereții ticsiți cu biblioteci și presărată cu sofale roșii și lucioase din piele. Încăperea era goală; sau aproape goală. Singura persoană de acolo era profesorul Coldwater, dar fata nu-și făcea griji din cauza lui. Se gândise că era posibil să-l găsească în Salon. Majoritatea profesorilor erau la cină, dar, conform programului, era rândul lui să mănânce mai târziu, alături de studenții din primul an. Profesorul Coldwater era un dubios. Prea tânăr să se afle la catedră. Era tăcut și rareori îl vedeai în afara clasei. Era nou și părerile despre el erau împărțite: geniu sau nebun sau câte puțin din amândouă? În jurul lui, printre studenți, se formase un soi de cult: prelegerile lui erau asezonate cu trucuri exotice și demonstrații de bravură, sau cel puțin așa spuneau legendele. Plum nu asistase niciodată la cursurile lui – trecuse demult de Reparațiile Minore. Ceilalți profesori nu păreau să-l aibă așa mult la suflet. Coldwater primea frecvent cele mai urâte sarcini, pe care nimeni altcineva nu le dorea, cum ar fi să mănânce cu bobocii. Lui nu părea să-i pese sau poate că nici nu observa. Plum avea impresia că, de fapt, era altceva la mijloc, ceva ce făcea parte dintr-o poveste mult mai elaborată, mai materială și mai importantă decât cea țesută de lumea neschimbată, însă efemeră de la Brakebills. Pe profesorul Coldwater îl vedeai mereu ieșind sau intrând în fugă în bibliotecă, ducând cărți groase sub braț, mormăind ca pentru sine, ca și cum rezolva probleme de matematică în minte. Acesta era unul dintre motivele pentru care Plum nu-și făcea griji dacă profesorul o surprindea în Salon. Chiar dacă o observa, probabil că nu i-ar fi păsat așa de tare cât să o scrie pe lista de infractori; mai

degrabă ar fi dat-o direct afară din cameră. În orice caz: scopul merita toate riscurile.

Acum, profesorul Coldwater se afla la capătul opus al camerei, așezat cu spatele la ea. Bărbatul era înalt și slab și stătea drept. Avea, în mod ciudat, părul alb și în mână ținea un pahar de vin de care probabil uitase, privind fix spre foc. Plum a șoptit o rugăciune spre sfântul care veghea asupra profesorilor distrați și se asigura că mințile lor rămâneau prinse. Fata a traversat iute unghiul drept al L-ului, spre latura scurtă a camerei, acolo unde el nu o mai putea zări. Sosise timpul marii dezvăluiri. Spre finalul cinei, când Wharton era gata să aducă vinul pentru desert, băiatul se retrăgea în cămara cu sticle, care semăna mai degrabă cu o garsonieră. Spre surpriza lui, acolo avea să o găsească pe Plum, ce avea să pătrundă hoțește printr-un pasaj dosit, dinspre Salonul Seniorilor. Zarurile erau, astfel, aruncate. Avea apoi să-i prezinte cererile Ligii și el urma să cedeze la fiecare dintre ele. Aceasta era cea mai nesigură parte a planului, pentru că existența pasajului secret aparține mai mult domeniului speculației, dar în fine, dacă nu funcționa, atunci avea să găsească altă metodă mai normală și mai puțin dramatică de a-l strânge cu ușa.

Fata a privit scurt peste umăr – Coldwater tot nu se vedea și/sau ocupându-se cu altceva –, apoi a îngenuncheat lângă lambriu. Plum a inspirat adânc. Al treilea panou de la stânga. Hmmm – ultimul era doar jumătate de panou și nu era sigură dacă putea să conteze pe el. Oricum, avea să încerce în ambele feluri. Fata a trasat cu degetul un cuvânt din engleza veche, scriindu-l într-un fel de alfabet runic, Elder Futhark, limpezindu-și, între timp, mintea de tot, în afară de gustul puternic de stejar al unui chardonnay, alături de pâine prăjită cu mult unt. Floare la ureche. Fata a simțit farmecul pus

drept încuietoare chiar înainte să se întâmple: panoul s-a deschis în exterior, alunecând în balamalele până atunci invizibile. În mod enervant, însă, culoarul fusese blocat. Trei metri mai încolo, pasajul se închidea cu un zid, iar cărămizile fuseseră așezate în așa fel încât să formeze un model pe care Plum îl recunoștea ca fiind un farmec de întărire, dar, doar un farmec, însă unul extrem de puternic. Nu fusese opera vreunui student. Un anume profesor se chinuise să instaleze zidul acolo și-și petrecuse ceva timp realizând operațiunea. Plum și-a țuguiat buzele și a pufnit pe nas. Lăsându-se pe vine, fata a intrat în pasaj și a tras mica ușă în urma ei. A făcut repede o vrajă simplă pentru lumină – o flăcăruie lucitoare și prietenoasă. Apoi a rămas cu ochii pironiți la zid timp de cinci minute, în bezna micului culoar, rătăcită de restul lumii ca-ntr-un fel de transă analitică. În mintea ei, modelul din cărămizi plutea liber și atârna în fața ei de unul singur, pur, abstract și luminos. Mental, pătrunsese modelul, îl deschisese dinăuntru cu degetele-i cognitive, pipăind în căutarea unor puncte slabe sau nereguli subtile. Trebuie să fi existat ceva. Haide, Plum: e mai ușor să strici magia decât să o faci, știi bine. Oricine desenase sigiliul era un tip deștept. Dar oare era mai inteligent decât Plum? Era ceva ciudat în legătură cu unghiurile. Esența unei litere incizate ca aceea nu erau unghiurile, ci topologia din spatele ei – puteai să o deformezi cât doreai de mult, nu-și pierdea puterea, proprietățile ei geometrice rămâneau intacte. Unghiurile formate de îmbinări erau, până la un punct, arbitrare. Dar partea amuzantă era că fuseseră desenate caraghios. Unghiurile erau mai ascuțite decât ar fi fost nevoie. La o privire mai atentă, modelul nu părea deloc arbitrar. Exista un model al unghiurilor în modelul principal: șaptesprezece grade și trei grade. Șaptesprezece și trei. Două aici, două acolo; singurele unghiuri care apăreau de două ori. Când

fata și-a dat seama, a pufnit din nou. Era un cod. Un cod idiot de simplu, alfabetic. Șaptesprezece și trei. *Q* și *C*. Quentin Coldwater. Era un soi de semnătură, un filigran sau *watermark*. Un Coldwatermark. Profesorul Coldwater instalase pecetea, iar când Plum a înțeles asta, a înțeles deodată totul. Profesorul își dorise ca sigiliul lui să aibă un punct slab, o ieșire de urgență, în caz că ar fi trebuit să refacă totul, mai târziu. Semnătura lui vanitoasă era defectul din model. Fata a scos micul cuțit din caseta lui Wharton și a început să sape cu el în mortarul fărâmicios, în jurul unei anume cărămizi. Fata a trecut lama de-a lungul marginii, apoi a ciocănit în cărămidă: *dah-di-di-dah-di, di-dit*. Eliberată și slăbită, cărămida a ieșit imediat: poc! Lipsit de o cărămidă și pierzându-și integritatea modelului, restul zidului a cedat și s-a dărâmat.

De ce sigilase el pasajul? Și de ce Coldwater, când toți știau că profesorul era un chefliu amator de vin? Fata l-ar fi putut întreba oricând, că doar se afla la douăzeci de metri mai încolo. Sau putea continua cu misiunea. În pasaj era răcoare, mult mai răcoare decât în Salonul confortabil. Zidurile era făcute dintre plăci neterminate turnate peste pietrele foarte vechi. Dacă era să ghicească, erau aproximativ nouăzeci de metri de la Salon spre spatele cămării cu vinuri, însă Plum parcursese doar jumătate din distanță când s-a lovit de o ușă, din fericire neîncuiată și nepecetluită. A mai mers un pic în pasaj, apoi a dat de altă ușă. Parcă trecea printr-o serie de ecluze pneumatice. Straniu. Nu știai niciodată ce poți găsi în acel loc, chiar și după ce trăiai acolo patru ani și jumătate. A cincea ușă s-a deschis în afară. Asta era, cu adevărat, foarte ciudat. Fata a zărit o curte mică, pătrată și drăguță, pe care nu o mai văzuse niciodată, cu o latură de aproximativ optsprezece metri. Curtea era acoperită, în mare parte, de iarbă și cuprindea un

singur copac, un păr, sprijinit cu spalieri de un zid înalt și vechi. Plum mereu crezuse că spalierii sunt un pic înspăimântători. Parcă răstignise cineva bietul arbore. În plus, Plum era aproape sigură că nu ar fi trebuit să fie lună în acea noapte.

– Ce nebunie, a zis Plum, încet.

Fata s-a încruntat, privind astrul. Luna i-a întors privirea goală, prefăcându-se că nu-i pasă. Plum s-a grăbit apoi să traverseze curtea spre următoarea ușă. De data asta nimerise direct pe unul dintre etajele superioare ale bibliotecii. Asta sigur nu era în regulă; fata străbătea niște spații despărțite prin magie. Biblioteca de la Brakebills era organizată între zidurile rotunde ale unui turn care se îngusta spre vârf, iar acela trebuie să fi fost unul dintre etajele cele mai mici, de sus, la care Plum doar privise în fugă, de departe și despre care, sincer, crezuse că existau doar de fantezie. Nu-i trecuse niciodată prin cap că acolo chiar se aflau cărți. De fapt, acum își dădea seama că etajele erau pesemne construite pentru a da impresia falsă că turnul era mai înalt decât în realitate, căci spațiul era tare strâmt, abia cât un balcon, ca una dintre casele miniaturale pe care regii nebuni le construiau pentru piticii de la curte. Fata a trebuit să traverseze etajul târându-se în mâini și pe genunchi; se simțea ca Alice în Țara Minunilor, când crescuse prea mare. Cărțile păreau însă destul de reale. Cotoarele îmbrăcate în piele maro se cojeau precum învelișul unei merdenele, iar în carnea lor erau săpate litere aurite. Rândul de volume era format dintr-o serie interminabilă despre fantome. Un alt lucru ciudat era că nu păreau tocmai inanimate: cărțile se repezeau la ea, de pe rafturi, o împungeau pe când se târa pe lângă ele, ca și cum ar fi invitat-o să le deschidă și să citească; ori poate o provocau sau o implorau. Câteva dintre ele au pocnit-o chiar în coaste, destul

de tare. *Pesemne că nu primesc prea mulți vizitatori*, s-a gândit fata. *Probabil că așa e când vizitezi cățeii la adăpost și țopăie toți, vrând să fie mângâiați*.

Nu, mersi. Dacă dorea să le consulte, avea să apeleze la ele pe calea obișnuită. Plum a răsuflat ușurată când s-a strecurat prin ușa micuță de la capătul balconului – intrarea era cât o ușiță pentru pisici – și a ieșit pe coridorul normal. Incursiunea dura mai mult decât plănuise. Dar nu era prea târziu. Timpul alocat felului principal se scursese pe jumătate, dar acolo se servea încă desertul și fata bănuia că în acea seară aveau brânză. Dacă se grăbea, putea încă ajunge la timp.

Coridorul era strâmt și aproape că te obliga să te apleci. De fapt, din câte își dădea seama, se afla în interiorul unuia dintre ziduri. De cealaltă parte era sala de mese: putea auzi murmurul estompat al vocilor și pocnetele argintăriei grele și putea privi înăuntru prin intermediul unora dintre picturi – ochii aveau găuri de spionaj, ca-n filmele vechi cu case bântuite. De fapt, studenții abia serveau felul principal, miel în sânge, asezonat cu crenguțe de rozmarin, iar priveliștea o făcea pe fată să-i fie foame. Se simțea de parcă era la milioane de kilometri distanță de toată lumea și de tot ce cunoștea. Parcă devenise ea însăși o fantomă, scheletul de la festin, lumea din zid. O cuprinsese deja nostalgia, ca pe unii dintre studenții plângăcioși, în legătură cu momentul în care stătuse la masă, cu crabul ei insipid, în urmă cu o jumătate de oră, când știuse exact unde se află. Iată-l și pe Wharton, turnând încet și zgârcit în pahare, fără a manifesta nici cea mai mică urmă de remușcare. Scena îi dădea curaj. De asta se afla acolo. Avea să termine misiunea. Pentru Ligă.

Deși, Dumnezeule, oare cât avea să dureze? Următoarea ușă s-a deschis pe acoperiș. Aerul rece al nopții te pătrundea până în oase. Nu mai urcase acolo de când profesoara Sunderland îi preschimbase în gâște și zburaseră spre Antarctica, pentru ca să studieze la Brakebills Sud. După vacarmul din sala de mese, acoperișul i se părea mut și pustiu – fata se afla foarte sus, mult mai sus față de vârfurile golașe ale celor mai înalți arbori. Acoperișul era atât de înclinat, încât Plum a trebuit să se târască iar, simțind țiglele cum îi trosnesc sub palme. Putea zări, în depărtare, râul Hudson, ca o mâzgălitură lungă, sinuoasă și plumburie. Tremura doar uitându-se la el. Și că tot a venit vorba: luna nu se vedea nicăieri. Dispăruse, întoarsă la locul ei.

Încotro? Plum căuta firul invizibil. După o pauză lungă de gândire, în urma căreia nu rezultase nicio concluzie, Plum a forțat încuietoarea celei mai apropiate camere și s-a strecurat înăuntru. Se afla în camera unuia dintre studenți, iar dacă era să ghicească, ar fi zis că era chiar dormitorul lui Wharton, deși ea nu-l văzuse niciodată.

– Doamne, a zis ea tare. Ce ironie!

Care ar fi fost șansele? Locurile în care se tot plimbase erau mai mult decât îndepărtate. Cineva de la Brakebills sau poate chiar Brakebills se juca cu ea. Camera era oribil de dezordonată, ceea ce era cumva înduioșător, din moment ce Plum îl considera pe Wharton un obsedat de control. Și mirosea plăcut. Fata bănuise pe jumătate că nimerise într-un duel cu Wharton, doar că tipul n-avea cum să fi pus la punct așa ceva. Poate că fusese ajutat, poate făcea parte dintr-o Anti-Ligă obscură, ce jurase să dejoace planurile Ligii! Ar fi fost chiar mișto.

Momentul era propice să abandoneze misiunea și să se întoarcă în sala de mese. Dar nu: însemna să renunțe, iar asta nu-i stătea deloc în fire lui Plum. Fata mergea tot înainte, fără să întoarcă privirea. Avea de atins un scop, de îndeplinit o sarcină în numele Ligii al cărei director era. Astfel, Plum nu voia să lupte cu logica onirică, avea să alunece pe sanie și să vadă unde o ducea. Înainte și tot mai jos. Știa instinctiv că dacă pleca pe ușa de la intrare ar fi însemnat să rupă vraja, așa că a deschis în schimb dulapul lui Wharton, cumva încrezătoare că în spatele lui urma să găsească o ușiță. Întorcându-se să arunce o ultimă privire, Plum a observat că pe biroul băiatului se afla o altă cutie de creioane. Făcuse deja rost de înlocuitoare. De ce crezuseră oare că cele furate erau singurele? Probabil că tânărul avea sute. Fata a deschis ușa din dulap și s-a aplecat, trecându-i pragul.

De aici înainte, pașii o duceau complet pe cărarea visului. Plum s-a trezit într-o altă curte, doar că acum era zi. Locurile își pierdeau vecinătatea temporală, cât și spațială. De fapt, Plum știa unde și când se afla, pentru că iat-o pe ea însăși, cu câteva ore mai înainte, traversând iarba degerată și trecând pe lângă Wharton în timp ce îl țintuia cu privirea. Ce priveliște stranie! Toleranța lui Plum pentru bizar era însă în creștere, având în vedere cum își petrecuse ultima jumătate de oră. Fata s-a privit pe ea însăși ieșind din curte. Se întreba dacă nu cumva în cazul în care țipa și-și flutura mâinile, cealaltă o auzea și se întorcea, distrugând astfel pentru totdeauna linia temporală sau dacă scena funcționa ca un fel de oglindă dublă. Poate că ar fi fost în stare să se sfătuiască pe sine să mănânce *fra diavola* de creveți, în loc de specialitățile din crab!

Fata s-a încruntat. Cauzalitatea era încâlcită, deși măcar un lucru era clar: cizmele alea își trăiseră viața. Pe de altă parte, dacă așa arăta fundul ei

văzut din spate, atunci nu era deloc rău. Ea una i-ar fi dat nota zece.

Ușa următoare era chiar mai depărtată temporal, pentru că o trimisese într-un cu totul alt Brakebills, deși inițial n-ai fi știut exact să zici care era diferența. Era mai mic, mai întunecat și oarecum mai dens. Tavanele erau mai joase, coridoarele mai înguste și aerul mirosea a fum de lemn. Lumina venea de la focurile din șeminee și de la lumânări. Plum a trecut pe lângă o ușă deschisă și a văzut un grup de fete ghemuite împreună într-un pat mare de patru persoane. Purtau cămăși albe de noapte și aveau părul lung și drept și dinții cariați. Plum înțelegea ceea ce vede. Acela era Brakebillsul de demult, din perioada războiului. Fantoma Brakebillsului Trecut. Fetele și-au ridicat privirea scurt, fără să fie prea curioase, apoi s-au întors la pălăvrăgeală. Nu exista nicio îndoială în legătură cu ce plănuiau. *O altă Ligă*, și-a zis Plum. *Știam că trebuie să fi existat una.* Fata încă savura satisfacția descoperirii când a deschis următoarea ușă într-o încăpere pe care nu a recunoscut-o inițial. Când și-a dat seama unde se afla, a încercat să se retragă, însă ușa se zăvorâse deja în urma ei. Nu nimerise nici măcar într-o cameră, ci într-o peșteră rotundă, cu pereți din stâncă aspră, unde un grup de străini punea în scenă ultimul act sângeros al unei tragedii bizantine. Doi băieți erau trântiți la pământ, cu fața în jos, tremurând, pe când sângele lor prețios transforma nisipul din jur într-o mâzgă neagră.

– Rahat, a șoptit Plum. Căcat, căcat, căcat.

S-a lipit de perete. Nu mai văzuse niciodată o rană adevărată. Alte patru fete și băieți stăteau în jur, purtând pe chipuri diverse expresii șocate, temătoare sau furioase. Una dintre ele avea un pistol; ceilalți își concentrau toată puterea magică

pe un bărbat în costum gri. Energii nebunești și dure izvorau dinspre ei și trosneau în aer, lovindu-l pe om, fără a avea alt efect asupra lui decât acela că-i făceau gulerul să fluture. Tipul părea oarecum cunoscut. Iar mâinile lui păreau foarte nefirești.

În colț, făcut grămadă, zăcea un trup lânos, uriaș, din care se ițea un singur corn tare și ondulat. Doamne. Scena începea să i se limpezească fetei, să prindă un sens oripilant ce depășea cu mult adevărul deja evident. Berbecul trebuie să fi fost Ember, unul dintre zeii gemeni din Fillory. Iar pe bărbatul în costum Plum îl recunoștea, deși cumva ca prin vis. Fața lui rotundă și păstoasă era trăsătură neîndoielnică a familiei Chatwin. Tipul era vreun strămoș de-ai ei, iar fata nimerise în Fillory. Totul era real. Însă nu semăna cu regatul din cărți, ci cu o variantă de coșmar. Încăperea străfulgera și se aprindea de lumini periculoase. Pietrele cădeau asupra bărbatului în costum. Aerul mirosea a explozibil. Plum simțea că înnebunește. Oricare ar fi fost lucrul ce-i măcinase strămoșii, o găsise, acum, și pe ea și se afla în aceeași încăpere cu ea. De fapt, era însăși încăperea.

– Nu, a zis ea, inspirând. O, Doamne, nu! Doamne, nu!

Plum a încercat iar ușa din spate, în speranța că trebuia să se deschidă pur și simplu, căci ea nu se putea afla acolo! Din fericire, ușa a cedat, milostivă. Fără ca fata să se opintească vreun pic, ușa s-a deschis spre exterior, chiar dacă înainte se deschisese spre interior. Plum a alergat, pe jumătate, și pe jumătate a căzut prin cadrul ei și a trântit poarta în urmă, iar liniștea s-a lăsat iar împrejur. Se afla într-o încăpere fără zgomote, o încăpere sigură: salonul familiar și confortabil, trapezoidal, unde Liga își ținea ședințele. O, Doamne! Slavă Domnului. Se terminase.

Plum respira repede și a suspinat o dată, sec. Nu fusese real, nimic nu se întâmplase. Sau poate că fusese real, dar acum dispăruse. Fetei aproape că îi venea să râdă. Nici nu-i păsa, atât timp cât era în siguranță. Poate că adormise acolo noaptea trecută, după întâlnire, și totul nu fusese decât un vis. Oricum, turul magic, misterios și bizar trebuia să se termine. Nu se mai întorcea și nici nu avea de gând să meargă înainte. Avea să rămână în camera aia idioată și înghesuită, fără ferestre și covor de rahat pentru totdeauna, dacă era necesar. Ea o iubea. Era cea mai frumoasă încăpere pe care o văzuse vreodată. Se clătinase pe marginea găurii de iepure, făcându-și vânt cu mâinile, ca să-și păstreze echilibrul, dar, în final, reușise să nu cadă. Nu căzuse. Rămăsese în lumea sigură scăldată de iarbă și cer și nu avea de gând să o mai părăsească. Greșise că se gândise vreodată la altă posibilitare. Universul stâlcit încercase să o răpească, dar Plum era puternică.

Plum s-a prăbușit pe canapea. Își simțea genunchii ca pe două pungi de apă. Fata s-a forțat să se gândească la ce însemnase tot circul. Cineva sau ceva aflase că era o Chatwin și acum încerca să o sperie. Sau poate că era una dintre chestiile alea când îți înfrunți, automat, cea mai mare teamă.

Însă ce simțea cu adevărat Plum era că Fillory întinsese o mână spre ea și o trăsese subtil de mânecă, șoptind: Nu uita. Ești a mea. Dar Plum își învățase lecția. Sau în orice caz învățase *o* lecție: nu avea să mai încerce în veci să pătrundă în magazia cu vinuri pe altă cale decât cea obișnuită. Canapeaua era atât de moale și dărâmată că aproape o înghițea. Plum s-a oprit din gândit și s-a uitat la reflexia ei din oglinda spartă de Darcy și de Chelsea cu o noapte în urmă. Însă imaginea ei nu se afla acolo. În oglindă se vedea o altă fată. Sau cel puțin avea conturul unei fete. Ființa era

albastră și complet goală, iar pielea ei iradia o lumină blândă, nepământească. Chiar și dinții i se ițeau albaștri. Creatura îi zâmbea. Ochii i se potriveau cu nuanța pielii. Ființa atârna nemișcată în aer, un metru deasupra solului. Conturul fetei era ciudat: uneori părea ușor tulbure, iar alteori se lămurea clar și tăios. Plum s-a îndreptat pe canapea, s-a ridicat ușor în picioare, iar după aceea a rămas nemișcată pentru că înțelesese că nu mai putea clinti niciun mușchi. Știa cine era ființa din oglindă.

Trebuie să fi fost fantoma de la Brakebills. Până la urmă, spectrul fusese de vină. Plum crezuse că scăpase, dar stafia doar se jucase cu ea. Acum, fata se afla țintuită în centrul pânzei, iar păianjenul își făcuse apariția.

Fantoma nu era una prietenoasă, dar nici un caz de poltergeist răutăcios. Chestia aia era moartă și ura viii. Odată, pe când era copil, după o furtună, Plum văzuse un cablu de electricitate căzut zvârcolindu-se neîncetat și aruncând arcuri de energie pe asfaltul umed, luminos ca un soare. Fata albastră semăna leit cu imaginea aceea. Izolația căzuse de pe fața lumii, iar Plum rămăsese să înfrunte curentul electric. Cele două fete s-au uitat una la alta: cea care supraviețuise și cea care trecuse dincolo. Spiritul zâmbea din ce în ce mai larg, ca și cum ar fi fost la o petrecere cu ceai.

– Nu, a zis Plum. Nu eu. Nu mă vrei pe mine.

Dar Plum mințea. Înțelegea perfect. Fantoma o dorea chiar pe ea. Mereu o dorise. Era o Chatwin, iar cei din familia Chatwin trăiau cu împrumut. Plum se întreba dacă avea să o doară. *Buf*! Sunetul venise dinspre peretele din stânga ei – ceva se lovise de el, în partea cealaltă. De pe tavan s-a scurs o ploaie de var. Vocea unui bărbat a rostit

ceva de genul „uf". Plum a privit spre perete; dar fantoma nici nu s-a clintit. *Buf*! Peretele a explodat spre interior, iar Plum s-a ferit și un bărbat a căzut prin spărtură, acoperit cu totul de praf alb. Era profesorul Coldwater. Bărbatul s-a scuturat ca un câine ud ca să scape de colb, deși încă arăta ca și cum ar fi fost lovit cu un sac de făină. Din mâinile lui a izbucnit o energie albicioasă, ca niște sclipiri, atât de luminoase, că Plum le vedea străfulgerând mov. Când Coldwater a zărit ce era în oglindă, a înghețat.

– Oh, a făcut el, încetișor. Doamne. Ești chiar tu.

Plum nu credea că profesorul vorbise cu ea. Oare cunoștea ființa aia? Părea să o știe personal, ceea ce ar fi fost destul de ciudat, chiar și pentru un personaj ca el. Coldwater a inspirat adânc și și-a regăsit stăpânirea de sine.

– Nu te mișca până nu-ți zic, a spus.

Replica îi fusese, de data asta, adresată lui Plum. Fata nu s-a mișcat, dar nici nu îndrăznea să creadă că profesorul chiar o putea salva. Tot ce reușise să facă fusese să-l atragă și pe el în catastrofă.

Protejându-și fața cu un braț, profesorul Coldwater a îndoit în spate unul dintre picioarele lungi și a lovit oglinda. A trebuit să o izbească de trei ori – primele două dăți, sticla doar ce s-a crăpat și s-a deformat, dar la a treia încercare piciorul i-a intrat direct prin ea. Pantoful a rămas un pic blocat când profesorul a vrut să-și retragă piciorul. Primul gând al lui Plum a fost că neapărat o să-i spună lui Chelsea că nu trebuie să plătească oglinda, ceea ce probabil era doar o indicație a stării de șoc în care se afla fata.

Fantoma nu dispăruse, dar era, cu siguranță, deranjată. Ființa încă îi privea, plutind în aer, dar

acum era nevoită să privească de după marginea găurii. Profesorul Coldwater a întors spatele oglinzii; fantoma a aruncat ceva spre ei, deși Plum nu vedea ce fusese, iar Coldwater a respins obiectul cu o mână, fără să se uite. Bărbatul și-a lipit apoi palmele una de cealaltă.

– Pune-te la pământ, a zis el. Întinde-te pe podea.

Plum l-a ascultat. Aerul a pâlpâit și a străfulgerat, iar părul fetei a prins a trosni încărcat de atâta energie statică, că o durea scalpul. Întreaga lume era inundată de lumină. Pe fundal se auzea bufnetul grav, ritmat, al ușii din spatele ei, care ieșea din țâțâni.

– Acum ridică-te și fugi, a zis profesorul Coldwater. Fugi! Du-te înainte, voi fi chiar în spatele tău.

Plum a luat-o la goană. Ar fi putut rămâne să încerce să ajute, dar asta ar fi însemnat să se poarte încă și mai prostește decât o făcuse deja. Și-a luat inima în dinți și s-a încrezut în profesor: a sărit peste canapea, ca un atlet, și s-a simțit împinsă de o undă de șoc, pe când profesorul Coldwater detona o ultimă vrajă. Forța a dezechilibrat-o o clipă pe Plum, dar fata și-a regăsit balansul și a continuat să fugă.

Aparent, se deplasa mai rapid la întoarcere decât atunci când venise. Tânăra sprinta ca și cum ar fi purtat ghetele vrăjite din basme, iar inițial Plum a crezut că era din cauza adrenalinei, dar de fapt magia își făcea treaba. Dintr-un pas s-a aflat în peștera infernală, apoi s-a trezit în Brakebillsul colonial, după aceea a sărit în camera lui Wharton, pe acoperiș, în sala de mese, în spațiul dintre ziduri, în bibliotecă, a virat abrupt la stânga, în curtea cu părul ciudat și în pasaj. Sunetul ușilor ce se închideau în urma ei semăna cu bubuitul în serie

al unor pocnitori. Fata nu s-a oprit până nu a ajuns în siguranță și gâfâind în Salonul Seniorilor. Profesorul era chiar în spatele ei, așa cum promisese. Coldwater reușise, îi scosese de acolo. Nimic nu-i fusese lui Plum mai limpede în viață decât faptul că avea să moară în acel loc, dar coșmarul de terminase acum. Oroarea evadase din hruba în care se ascunsese toată viața ei, dar profesorul reușise să o izoleze din nou. Deocamdată. Fără să spună vreun cuvânt, profesorul Coldwater a resigilat pasajul. Fata l-a privit lucrând, în timp ce respirația i se întorcea încetul cu încetul la normal, amețită, dar nu atât de amețită încât să nu fie interesată de aspectele tehnice: mișcându-se cu repezitorul, brațele bărbatului ce zburdau nebunește, ca într-o înregistrare secvențială, au reasamblat întregul model complicat al zidului de cărămidă în aproximativ cinci secunde. Plum se întreba unde învățase el un așa truc. În niciun caz la colegiu. De data asta, profesorul a renunțat la semnăturile pretențioase în unghiuri ascuțite. Atâta lucru le putea spune despre el: bărbatul învăța din greșeli. Profesorul a ieșit apoi din culoare și a închis ușa. Erau singuri. Ai fi zis că nu fusese decât un vis, dacă umerii profesorului n-ar fi fost plini de praf.

– De unde ați știut? a zis Plum. De unde ați știut unde sunt și unde se afla fantoma?

– Nu e o fantomă, e un niffin. Nu e lucru bun.

– Ce voia lucrul ăla?

– Fata aia. A fost om. Și habar nu am ce dorea. Ți-a zis ceva?

– Nu. Pot să vorbească?

– Nu știu, a răspuns Coldwater.

Unul dintre degetele lui încă trosnea de la un pic de foc alb; profesorul și-a scuturat mâna și flăcăruia s-a stins.

– Nimeni nu cunoaște prea multe despre ei.

– Dar ați părut surprins când l-ați văzut. Parcă l-ați recunoscut. Pe ea, vreau să zic.

– Știu.

Profesorul Coldwater părea mai trist și mai puțin triumfător decât se gândea fata.

– Știu ce vrei să spui. Îmi doresc să-mi fi vorbit. Nu-mi păsa dacă mi-ar fi citat din Biblia Regelui James.

Decanul Fog a apărut de după colțul salonului în formă de L, pășind iute. Bărbatul nu părea fericit.

– Știți câte alarme ați declanșat prostindu-vă așa prin subspațiu?

Profesorul Coldwater a numărat, tăcut, pe degete.

– Unsprezece?

– Da. Unsprezece.

Fogg părea macabru de nefericit că profesorul dăduse răspunsul corect.

– Ce dracului făceați acolo? Darby?

Plum a roșit. Farsa – uitase complet de ea. Fata încă avea caseta idioată a lui Wharton în buzunar. Fusese atât de incredibil de inutil. Poate că asta încercase fantoma să o învețe: totul e în zadar. Soarta te prinde din urmă orice ai face, așa că nu o mai da pe după vișini, pentru că nu reușești decât să pari și mai ridicol decât ești deja. Toți suntem

fantome, doar că tu nu arăți ca una deocamdată. Dar Plum nu era gata să accepte explicația. Dacă ăsta era adevărul, atunci ce rost mai avea totul? Ideea o înfuria. Oricum ar fi fost, fata avea de gând să se mai eschiveze un pic. Cui dracului îi păsa de cât de penibil arăta ea.

Plum și-a îndreptat umerii și și-a ridicat bărbia.

– Căutam un pasaj secret spre cămara cu vinuri, a răspuns tânăra, clar și răspicat, ca să-i pot face o farsă lui Wharton.

– O farsă.

Fogg nu era impresionat de curajul ei existențial.

– Înțeleg. Coldwater?

– Domnule decan.

– Nu ai îndeplinit protocoalele pentru încălcarea zonei interzise. Niciunul dintre ele.

– Nu, a răspuns Coldwater. Nu am avut timp. Situația era destul de urgentă.

– Ai încercat măcar să elimini blestemăția? Sau să o izgonești?

– Eu…

Coldwater și-a înghițit cuvintele.

– Nu.

– De ce nu?

Un mușchi a tresăltat pe falca profesorului.

– Nu am putut.

– Profesorul Coldwater mi-a salvat viața, a intervenit Plum.

– Mulțumesc, Darby, a zis Fogg, și, pe lângă asta, a pus viețile tuturor celor din școală în pericol. Am riscat cu tine, Quentin, și se pare că a fost o greșeală. Ești concediat. Să eliberezi camera până mâine-seară. Profesorul Liu poate să-ți preia cursurile.

Coldwater nu a făcut nicio mișcare, nici măcar nu a clipit, dar Plum a tresăltat pentru el, așa cum se întâmplă când vezi pe cineva încasând un pumn.

– Bine. Înțeleg.

– Oare?

Fogg era așa furios, că scuipa în timp ce vorbea.

– Oare? Ei bine, mereu ai fost un învățăcel iute de minte! Aș crede că tu, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să te prinzi cel mai rapid, având în vedere că ai fost martor direct al motivului pentru care protocoalele au fost create inițial. Darby?

– Da, domnule.

– Poți termina ultimele trei săptămâni ale semestrului. Apoi vei fi exmatriculată.

Fogg i-a fulgerat pe amândoi din priviri, apoi a ieșit din cameră. Plum își dorea din răsputeri să-și păstreze calmul. Nu credea că avea să plângă, doar că voia să se așeze pe una dintre canapelele din piele roșie, să-și pună capul între genunchi pentru o clipă, în timp ce privirea avea să i se întunece. Fata chiar iubea Brakebillsul. Îl iubea așa de tare. Îl iubise, mai bine zis.

Plum a simțit canapeaua lăsându-se pe când profesorul Coldwater s-a așezat la celălalt capăt. Bărbatul a oftat adânc.

– Ei bine…

– Îmi pare rău, a izbucnit ea. Îmi pare așa de rău! Nu am vrut să vă pun în pericol! Nu am vrut să fiți concediat!

Și nu s-a mai putut abține să nu suspine: o dată, de două ori, de trei ori. Aveau să o izgonească în lumea cea rece și rea. Plum nu era pregătită. Nu era un loc sigur. Ce o să facă? Cum o să trăiască?

– Știu. Te rog, nu-ți face griji, a zis Coldwater, încetișor. Am fost alungat din locuri mai bune. Și-ai putea la fel de bine să-mi spui Quentin.

– Dar ce-o să faci? Ce-o să fac eu?

– O să găsești ceva, o să vezi. E o lume mare. Probabil mai mare decât crezi.

– Dar sunt ratată! O ciudată! Am fost eliminată de la Brakebills, pentru numele lui Dumnezeu!

Vorbele abia dacă se adunau în vreun sens în mintea ei. În curând însă fata știa că aveau să rezoneze foarte puternic. Dar pentru moment, cuvintele îi amorțeau buzele, ca și cum erau otrăvite. *Fusese exmatriculată*. Plum s-a gândit că o să trebuiască să le pronunțe în fața părinților ei și privirea i s-a întunecat din nou.

– O să apară ceva. Mulți au diplome de la Brakebills, dar câți pot spune că au fost exmatriculați? E un club destul de exclusivist.

Plum nu era atât de distrusă încât să nu pufnească în râs.

– Dar, dacă nu te deranjează că te întreb, a continuat Coldwater, ce anume făceai acolo? Am sigilat coridorul cu un motiv. Nici măcar eu nu mi-am putut da seama unde duce.

– Oh, i-am spus adevărul decanului Fogg. Chiar îi făceam o farsă lui Wharton.

– De ce?

– Păi, s-a cam zgârcit cu vinul în ultima vreme. Și-n plus, mi s-a părut că locul ăsta are nevoie de mai multă chițibușărie. În general. Farse la nivel înalt. Pare prostesc acum, dar știi la ce mă refer. Ca să mai relaxăm atmosfera. Pentru că, cine știe, am putea muri în orice moment.

– E adevărat.

– Sau să fim exmatriculați.

Quentin părea să-i accepte logica fără rezerve. Bătrânii: niciodată nu știai cu cine ai de-a face.

– Tot mai vrei să știi unde e pasajul secret? Cel spre cămara cu vinuri?

– Sigur, a răspuns Plum, tremurătoare.

Fata a reușit să chicotească un pic amar.

– La dracu, de ce nu.

Fata vorbise însă din inimă. La naiba cu tot. Aparent o puteau alunga de la Brakebills, dar onoarea Ligii avea să dăinuiască veșnic. Mândria să-i rămână pentru totdeauna.

– Trebuie să deschizi celălalt panou, a zis Quentin. Nu pui la socoteală și jumătatea de lambriu.

Aha. Fata a desenat același cuvânt runic ca mai înainte și ușa s-a deschis. Plum s-a uitat înăuntru. Era exact cum crezuse: floare la ureche. Pasajul nu măsura nici măcar o sută de metri, ci mai degrabă șaptezeci. După tot ce se întâmplase, ajunsese aproape la timp. Plum tocmai închisese ușa secretă a magaziei în urma ei – ușa era ascunsă în spatele unui raft fals – când Wharton a intrat grăbit, lăsând un moment să se audă în spatele lui clinchetul și trăncănelile de la desert. Părul fetei arăta dezastruos, dar asta făcea parte din efectul de scenă. Părea cu adevărat în spiritul Ligii.

Wharton a înlemnit, cu o sticlă căreia abia îi pusese dopul într-o mână și două pahare cu gura în jos în cealaltă, atârnându-i de degete. Plum l-a privit cu calm. Ceva din farmecul chipului lui Wharton venea din asimetria lui: cândva i se operase o buză de iepure, iar intervenția reușise, astfel că acum nu se mai vedea decât o mică cicatrice de vagabond, ca și cum ar fi încasat-o la un moment dat direct în față, dar nu se dăduse bătut. Pe lângă asta, linia părului îi forma un V pe frunte. Unii tipi beneficiaseră de tot norocul din lume.

– Le-ai dat mai puțin vin studenților din anul al cincilea, a zis Plum.

– Da, a recunoscut băiatul. Mi-ai luat creioanele.

– Da.

– Nu mă interesează creioanele, a recunoscut Wharton, cât caseta. Și cuțitul. Sunt din argint vechi, marca Smith and Sharp. Nu se găsesc oriunde.

Plum a scos caseta din buzunar. N-avea să cedeze deloc, nici măcar după tot ce se petrecuse. Mai ales după tot ce se petrecuse. La naiba cu fantoma

și la naiba cu Brakebills și la dracu cu familia Chatwin. Lumea i se deschisese sub picioare și nimic nu avea să mai fie la fel, dar putea încă să-și joace rolul până la capăt. Până la final. Asta nu i-o puteau lua.

– De ce te-ai zgârcit cu vinul?

– Pentru că am nevoie de el.

Doamne, oare băiatul chiar era alcoolic? Nimic nu o mai surprindea acum pe Plum, dar chiar și-așa. Wharton nu părea genul. Epifanio poate că da, dar nu Wharton. Iar tânărul nu i-ar fi furnizat astfel de băutură prietenului său.

– Dar de ce îți trebuie? a întrebat Plum.

Fata ținea caseta departe de atingerea lui.

– Îți înapoiez creioanele și toate celelalte. Vreau doar să știu.

– Tu pentru ce crezi? a răspuns Wharton. Îl las afară pentru nenorocita de fantomă. Chestia aia îmi face părul măciucă.

Explicația lui părea la fel de rezonabilă ca oricare alta. Plum a oftat și s-a așezat pe o cutie. Îi pierise toată puterea.

– Și mie.

Fata i-a întins caseta.

Wharton s-a așezat lângă Plum și a tras aproape o masă mică, punând cele două pahare pe tăblia ei.

– Vrei vin?

– Mersi, a zis Plum. Aș bea un pic.

Dacă nu acum, atunci când? Wharton a turnat din belșug de data asta, ba poate chiar un pic peste. Lichidul întunecat părea negru în pahar, iar Plum a trebuit să se abțină să nu-l dea pe gât deodată. Tutun proaspăt. Coacăze negre. Doamne, ce bun era. Plum a ținut vinul o clipă în gură și a numărat până la zece înainte să înghită. Vinul ieșea cu totul de sub spectrul magiei; vinul era doar vin. Plum putea parcă să miroasă fânul umed de pe un câmp secerat din Toscana, la primele ore ale dimineții, după ce se luminează cerul, dar nu înainte ca soarele să usuce roua. Vinul îi mai amintea de un alt loc pe care nu-l văzuse niciodată, darămite să-l mai și miroasă – un loc cu verdeață, neîntinat și depărtat, pe care fata îl cunoștea bine, deși nu-l vizitase nicicând și care, la rândul lui, o cunoștea. Plum îi simțea atracția, ca întotdeauna. Dar pe moment tânăra nu voia să-i știe numele.

CAPITOLUL NOUĂ

Sosiseră la hotelul Marriot doar de o săptămână, iar Quentin nu știa cât mai putea să îndure. Nu era un loc în care oamenii să rămână mai mult de două nopți la rând. Nu era o locuință pe termen lung; nici măcar una pe termen mediu. Pereții erau subțiri, mâncarea era groaznică, iar decorațiunile interioare erau încă și mai rele. Locul era rău pentru suflet.

Quentin nu se intersecta prea mult cu ceilalți, în afară de Plum. Pushkar era ocupat să survoleze coasta de est, împreună cu pasărea și cu Lionel, în căutarea valizei sau a Cuplului. Stoppard construia în dormitorul lui ceva mare și complicat din bucăți mici de metal. Puștiul nu ieșea din cameră decât o dată sau de două ori pe zi, la ore ciudate, purtând un șorț unsuros. Pasărea îi încredințase lui Betsy cartea de credit și o trimisese să cumpere cele necesare. Între timp, lui Quentin și lui Plum li se dăduse misiunea de a găsi o soluție la faimosul farmec încorporat. Problema era spinoasă, dificilă și elaborată; o adevărată bătaie de cap. Quentin auzise de farmece încorporate, deși nu întâlnise niciunul în realitate. Teoria spunea așa: imaginează-ți o lume bidimensională, un plan plin de obiecte infinite bidimensionale. Tu, o ființă tridimensională, ai putea, teoretic, să te înclini deasupra lui și să îndoi unul dintre aceste obiecte, ancorându-l pe planul lui pentru totdeauna; dacă ai face asta cu grijă, e posibil să nici nu provoci cine știe ce distrugeri. În cazul unui farmec încorporat,

o operațiune asemănătoare avusese loc într-un spațiu tridimensional folosind o ancoră patru-dimensională pentru a lipi obiectul definitiv de substanța tridimensională a planului spațio-temporal.

Problema era la fel de complicată precum suna și extrem de greu și de încâlcit de realizat. Acele de siguranță patru-dimensionale nu creșteau în copaci sau cel puțin nu în lumea noastră. Farmecele încorporate erau ultima modă în rândul securității magice, iar Cuplul trecuse, pesemne, prin multe încercări ca să-l facă, dar astfel valiza devenise de neatins. Doar că pasărea nu credea că farmecul era impenetrabil. Din experiența lui Quentin, creaturile magice precum zburătoarea nu păreau să știe prea multe despre magie, din punct de vedere tehnic. Ființele acestea nu făceau magie, ci *erau* magie, așa că substraturile nu prea contau. De asemenea, multe dintre ele nici nu erau cine știe ce înțelepte. Dar pasărea avea oareșce idei despre ce însemna farmecul sau cineva o pusese la curent, iar la o primă vedere, conceptele ei nu părea să fie prostii. Aplicarea ideilor însă ridica o varietate de dificultăți practice și spinoase, iar pasărea lăsase, generoasă, în sarcina lui Quentin și a lui Plum rezolvarea micilor inconveniente.

La început fusese amuzant: problema era una stufoasă, bogată și cu adevărat dificilă, iar tinerii o atacaseră cu entuziasm. Petrecuseră o săptămână schițând tabele pe hârtia furnizată de hotel, apoi trecuseră la topuri întregi de coli de copiator șmanglite de la centrul de afaceri și, în final, pe o rolă groasă de hârtie cerată cumpărată de la un magazin cu produse pentru artele plastice. Însă ce păruse înainte ca fiind o idee ambițioasă, dar relativ clară, continuase să se ramifice din în ce în ce mai mult în farmece secundare, terțiare și cuaternare, până la punctul la care tinerii fuseseră

nevoiți să inventeze un cod de culori care necesitase o cutie de 120 de nuanțe de Crayola. Quentin și Plum se certau mult mai aprins decât era necesar cu privire la ce culori se potriveau fiecărei vrăji. Ăsta ar fi trebuit, probabil, să fie un semnal de alarmă. După o săptămână, reușiseră să sape destul de adânc încât să se lovească de dificultăți cu adevărat grele, de întrebări care păreau că ar fi trebuit să aibă răspunsuri, dar care în schimb se întorceau înzecit. Dacă n-ar fi fost Alice, Quentin ar fi renunțat.

Ani buni – mai exact șapte – Q se gândise la Alice ca la o persoană care aparținea trecutului. Fata nu era moartă, ci… dusă. O jelise. Dar când Quentin o zărise în acea noapte în oglinda de la Brakebills, toate acestea fuseseră șterse cu buretele, iar tânăra se întorsese brusc în prezentul lui. Q nu o mai văzuse de atunci, din Cripta lui Ember, iar reîntâlnirea fusese haotică și neașteptată, astfel încât în acel moment, Q nu știuse ce să gândească sau ce să simtă – Fogg avusese dreptate, nu urmase protocoalele pentru că regulile spuneau să izgonești sau să ucizi orice trece de cordoanele de protecție de la Brakebills; Quentin nu fusese dispus să facă una ca asta. Și nici nu dorise să ofere vreo explicație. Alice apăruse din senin, suficient de aproape să-i vorbească și să-l ucidă. Sau să o ucidă pe Plum, pe care, până în acea noapte, Quentin nu o remarcase altfel decât ca pe o față din mulțime. Însă Alice nu făcuse nimic. Exista în Q o părticică ce-și dorea să nu o fi văzut pe Alice, să nu se fi aflat în Salonul Seniorilor sau să fi fost rândul lui să mănânce cu bobocii. Nu fusese, oare, suficient că o pierduse o dată? Acum, Alice trebuia să-l vâneze, să-și intersecteze lumea cu a lui și să-l alunge din unicul cămin pe care-l avea? Când lovise oglinda, o parte din el o făcuse cu mare convingere: voise să o trimită înapoi, să o respingă. Quentin știa că avea să piardă

Brakebillsul chiar înainte să-l concedieze Fogg. Știuse imediat ce o zărise.

Dar acum nu mai conta. Tot ce mai avea importanță era că el îi simțea prezența fetei. Alice nu dipăruse: trupul ei se preschimbase, dar esența lui Alice se afla acolo, undeva, sub forma fetei pe care o cunoscuse, prinsă înăuntrul flăcării toxice și albastre, precum o muscă în chihlimbar. Q era sigur. O recunoscuse pe vechea Alice, cea pe care o iubise, deformată, dar reală, și nu putea să o lase acolo. Dacă exista vreo cale să o scape, atunci el avea să o găsească. Aceasta era misiunea lui.

Însă avea nevoie de un plan. Trebuia să se adune, să adune resurse, să-și găsească o locuință. Trebuia să afle tot ce putea despre niffini. Pentru asta, avea nevoie de bani, și ca să facă rost de bani era nevoie să spargă nenorocitul de farmec. N-aveau să reușească fără puțin ajutor. Din păcare, singurul magician pe care Quentin îl considera suficient de inteligent să-i ajute se afla departe, pe un alt continent, într-un loc pe care el și Alice îl cunoscuseră bine.

Când Quentin a propus o excursie în Antarctica, Plum nu a reacționat cu mare entuziasm. Era frig și o adevărată corvoadă să ajungi acolo, și-n plus, profesorul Mayakovsky era un măgar. Însă Plum era o creatură ce trăia pentru senzații noi și nu i-a trebuit mult să reconsidere ideea. Avea să fie o aventură! Putea deveni iar gâscă! Îi plăcuse la nebunie să fie gâscă.

– Doar că, a zis ea și mai încântată, de ce să fii gâscă? Am fost deja. Ne-am putea preschimba în altceva! În orice!

– Mă gândeam să mergem ca ființe umane, și-a dat Quentin cu părerea. Cu avionul.

Plum se așezase deja la laptop și căuta pe Internet.

– OK, ia uite aici! Care-i cea mai rapidă pasăre migratoare de pe Pământ?

– Avionul.

– Da, mă rog, ești cel mai plin de scorneli magician din lume. Uite aici, se numește becață.

– Ești sigură că e o pasăre adevărată? Parcă e ceva scos din romanele lui Lewis Carroll.

– Se spune că unele zboară non-stop timp de patruzeci și opt de ore și parcurg peste șase virgulă șapte sute șaizeci de kilometri. Nu inventez eu, scrie aici.

– De pe Wikipedia.

Totuși. Quentin a privit peste umărul fetei. Becața mare era o pasăre grăsuță și mică, de apă, aducând cu un ou, cu un cioc lung și mare și dungi maro, în zigzag, ca o scoică mai mult obișnuită. Zburătoarea nu semăna deloc cu un demon al vitezei.

– Femelele becațe sunt, în medie, mult mai mari decât masculii, a adăugat Plum.

– Am avea nevoie de ceva pe care să ne bazăm vraja, cum ar fi ADN-ul unei alte becațe. Cel puțin așa a fost prima oară. Nu cred că transformarea poate fi făcută doar după o imagine dintr-un articol Wikipedia.

– Ești sigur? E la rezoluție înaltă.

– Chiar și-așa. Plus că îmi fac griji din cauza frigului. Pasărea aia nu arată ca și cum ar fi evoluat în Antarctica.

– Doar că acolo va fi încă vară, a zis Plum. Anotimpurile sunt inversate.

– Chiar și-așa.

– Încetează să spui asta.

Plum s-a încruntat, apoi s-a înveselit iar.

– OK, lasă păsările. Nici măcar nu știu de ce mă gândeam la păsări. Am putea fi pești! Sau balene – balene albastre!

– Tot ar trebui să mergem pe jos ultima porțiune de drum. Când ajungem în Antarctica.

– O să înotăm sub gheață!

– Ăla-i Polul Nord. Antarctica e un continent. Sub zăpadă nu-i decât solul.

Fata a pufnit enervată.

– Cum zici tu, Nanook.

Dar bineînțeles că Plum avea dreptate: ar fi fost mișto să devină balene albastre. Ideea îl încânta. Era sigur: ar fi fost protejați prin lege și în afară de atacurile rare ale balenelor ucigașe, cele albastre nu aveau niciun prădător natural. Singurul dezavantaj era că deși erau foarte rapide pentru standardele cetaceene, tot erau incredibil de încete comparativ cu majoritatea păsărilor, darămite cu marea becață – douăzeci de metri pe oră era viteza maximă a unei balene pe distanțe lungi. În ritmul ăsta, drumul până în Antarctica ar fi durat câteva luni.

– Mă îndoiesc că am putea amâna misiunea atâta timp, a zis Quentin.

– Mda, a făcut Plum, cu jumătate de gură. Ar fi fost drăguț însă. Ei bine, a mai murit un vis.

Dar în final au găsit o modalitate de a salva ceva din fantezie. Au zburat cu o companie aeriană majoritatea distanței, până în Ushuaia, un port mic, dar neașteptat de încântător din Țara de Foc, care pretindea titlul de cel mai sudic oraș din lume. Așezarea era înghesuită pe o limbă îngustă de uscat, între Canalul Beagle și vârfurile acoperite de zăpadă ale Munților Marțial din spate, ca și cum ar fi fost sprijinită de ei, încercând să nu cadă în apa înghețată. De acolo, au putut traversa Strâmtoarea Drake, spre coasta Antarcticii, ca balene. De la aeroport au luat un taxi spre faleză. Nu-și aduseseră niciun fel de bagaj. Privit de pe cheiul din beton, Canalul Beagle părea, într-adevăr, incredibil de rece; o dungă cenușie de apă marină izbea ghețarii de pe ambele părți. Dar tinerii nu puteau face nimic stând pe uscat. Pentru transformare trebuia să se afle în adânc. Dacă erau turiști, pescari amatori sau contrabandiști, rațional ar fi fost să închirieze o barcă. Dar Quentin și Plum era magicieni, așa că au așteptat până la miezul nopții, apoi și-au vrăjit pantofii și au avansat în largul canalului, pe jos. La început fusese destul de dificil să se adapteze valurilor din fericire blânde și ritmului hulelor. Doar pantofii lor erau plutitori, așa că dacă se întâmpla să cadă, s-ar fi udat ca oricine altcineva. De îndată ce s-au aflat la câteva sute de metri de mal, departe de luminile lucitoare de pe plajă, s-a făcut liniște și foarte întuneric și frig.

– Simt cumva că săvârșim o blasfemie, a zis Plum. Adică, doar Isus are voie să meargă pe apă.

– Chiar nu cred că l-ar deranja.

– De unde știi tu?

Fata a rămas tăcută o vreme, concentrată la mers. Nu era complet diferit de a încerca să pășești într-un castel întunecat, rece și extrem de instabil.

– Ți-a plăcut la Brakebills Sud?

– Nu cred că îi place cuiva. Dar mie mi-a prins bine. Am învățat multe.

– Da. Mi-a plăcut când am fost animale.

– A fost frumos. V-a făcut vulpi?

Plum a scuturat din cap.

– Urși și foci. Dintr-un motiv sau altul, nu mai preschimbă pe nimeni în vulpe.

Când se urcaseră în avion în acea dimineață, Brakebills Sud păruse îndepărtat, dar acum că aproape ajunseseră la o aruncătură de băț de Antarctica, colegiul se apropiase deodată foarte mult, iar amintirile lui Quentin îi reveneau în minte ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Erau atât de inocenți pe atunci, atât el, cât și Alice; chiar și după ce se întâmplase pe când fuseseră vulpi. Emoțiile lor pure îi cotropiseră cu o urgență de nestăvilit, iar tinerii nu știuseră ce să facă. Quentin își dorea să trăiască din nou momentul. Ar fi încercat să fie mai drăguț, mai puternic. Doar că lucrurile nu stăteau chiar așa. De fapt, singurul lucru pe care și-l dorea era să o aibă pe Alice înapoi, în prezent. Și jurase că avea să o recupereze.

– V-ați întrecut până la Pol, la final? a întrebat Plum. Pun pariu că da.

– Da, ai câștigat.

Plum părea încântată să se întoarcă.

– Pun pariu că ai ajuns primul.

– Aici greșești.

– Ha!

Râsul fetei s-a pierdut printre valuri.

– Nu pot să cred că marele profesor Coldwater a fost învins la Pol! Cine te-a întrecut?

– Un magician mai bun ca mine. Tu ai câștigat?

– Normal, a zis fata. La diferență de un kilometru.

Luna răsărise nenatural de strălucitoare; o hostie din alb fosforescent, dar apa întunecată părea mai degrabă să înghită lumina decât să o reflecte. O singură undă era suficientă ca tinerii să se împiedice, așa că mergeau cu pași exagerat de mari. Îndepărtându-se de plajă, apa se netezea, dar valurile se făceau mai mari. Puținele ferestre luminate din Ushuaia, unde se dădea stingerea după zece noaptea, păreau incredibil de atrăgătoare. Din fericire, magicienii purtau haine călduroase, geci cu glugă și chiloți cu mânecuță pe care, dacă totul mergea conform planului, nu aveau să le mai vadă niciodată.

Au înaintat cam trei sute de metri în golf. Conform graficelor nautice pe care le consultase Quentin, ar fi trebuit să fie suficient. Cei doi s-au oprit și au rămas clătinându-se comic înainte și înapoi pe apă, puțin asincronic. Pregătiseră vraja cât putuseră de bine dinainte. Quentin a inspirat adânc și și-a mișcat umerii. Era un lucru rar ca magicienii să se sinucidă cu propriile vrăji, dar poveștile cu acest final începeau de obicei în felul în care-și propuseseră ei.

– E totul bine?

Plum și-a mușcat buza și a dat din cap.

– Bine.

Quentin a deschis o caserolă Tupperware plin de o pastă greţoasă pe care o făcuse în New York, pe bază de praf de os de balenă, răzuit de pe o sculptură din os de balenă pe care o cumpărase dintr-un magazin cu antichități. Tinerii și-au înmuiat două degete în pastă și și-au uns frunțile.

– Poate că ar trebui să ne depărtăm unul de celălalt, a propus Plum. Dacă merge, o să devenim foarte mari.

– Corect.

Magicienii s-au dat câțiva pași înapoi, ca și cum se pregăteau să lupte într-un duel, apoi s-au întors cu fața în aceeași direcție. Quentin și-a făcut curaj. Având în vedere amintirile lui despre metamorfoza în gâscă, de la Brakebills, Q era destul de sigur că transformarea avea să fie foarte neplăcută. A inspirat adânc, a ridicat mâinile și a coborât apoi un singur braț, ca și cum ar fi dat startul unei simfonii de Mahler. Transformarea începea. În mod surprinzător, senzația nu era atât de rea. Probabil faptul că trebuise să se micșoreze, să piardă masă, ca și cum ai stoarce un tub de pastă de dinți, fusese neplăcut atunci când devenise gâscă, dar de data asta lucrurile se petreceau invers, Quentin se lărgea și nu era deloc rău. Se umfla ca un balon; capul, în special, se făcea absolut uriaș. Geaca i s-a întins și apoi a plesnit într-un norișor de fulgi. Gâtul și umerii i s-au contopit cu trupul și au crescut, iar ochii i s-au bulbucat în direcții opuse pe cele două părți ale capului gigantic. Brațele și mâinile au crescut mai încet, devenind proporțional mai mici, apoi s-au aplatizat și și-au pierdut articulațiile, devenind înotătoare – parcă purta mănuși fără degete – și au

alunecat ușor spre talie. Picioarele i s-au unit și ceva ciudat se întâmpla cu laba piciorului, dar Quentin nu a băgat de seamă decât în trecere – nu-l alarma în mod deosebit. Cea mai amuzantă îi era gura: colțurile i s-au lățit spre urechi, astfel că țeasta îi era practic împărțită în două de un zâmbet curbat de cinci metri. Dinții de jos i s-au topit de tot, cei de sus s-au lungit și s-au înmulțit nebunește într-un maxilar păros, supraoclusiv, ce aducea mai mult a mustață decât a dinți. Singurul moment de panică a sosit când s-a rostogolit spre apă și a intrat la fund. Instinctele lui umane îi spuneau că mai avea un pic și îngheța sau se îneca sau amândouă, dar aparent se înșelase. Apa nu era nici caldă, nici rece – nu era nicicum. Semăna cu aerul. Quentin a eliberat o serie de strănuturi magnifice și tunătoare de balenă înainte ca sistemul lui respirator să înceapă să funcționeze. Dar chiar și strănuturile acelea erau plăcute. După aceea, totul a rămas nemișcat. Q atârna în vid, plutind lin, la șase metri sub suprafață. Grăsanul Quentin fusese lansat la apă. Era o balenă albastră. Era aproximativ la fel de lung ca un teren de baschet. Se simțea tare bine.

Plum și Quentin au plutit unul lângă celălalt timp de câteva minute, ochi lângă ochi. Apoi, coordonându-se cumva, au ieșit amândoi la suprafață, și-au arcuit spatele, au supt kilograme de aer prin gaura din creștet și s-au scufundat la loc. Quentin nu ținea minte să se mai fi simțit vreodată așa de calm. Împreună cu Plum, tânărul a lovit apa cu aripa mare și plată și a început să se unduiască în mare. De abia dacă simțea că depune vreun efort; i-ar fi fost mai greu să stea pe loc. Quentin a tras o gură plină de apă – gura și gâtul i se destindeau caraghios ca să sugă din ce în ce mai mult lichid – și apoi a scuipat-o printre dinții lui ciudați din față (fanon, așa se numeau) ca și cum ar fi mestecat tutun. În urma ei, apa lăsase rămășițe

delicioase de creveți învârtiți, pe care Quentin i-a savurat și i-a înghițit. Se gândise că o să aibă un soi de vedere oceanică de primă calitate care venea la pachet cu noile simțuri de balenă, dar de fapt nu vedea mai bine decât văzuse în formă umană. Având ochii pe părți diferite ale capului, puterea biocularĂ de percepție a adâncimii era nulă, iar fără gât, tot ce putea face ca să-și schimbe perspectiva era să-și rotească ochii în orbite sau să-și învârtă tot corpul gigantic. De asemenea, în mod tulburător, părea să nu aibă pleoape. Quentin nu putea clipi. Nevoia părea să descrească în timp, dar nu dispărea cu totul. Q avea o idee vagă despre cum să se avânte spre ocean, după curenți. Nu era așa de greu: se aflau în Canalul Beagle, care lega Oceanul Atlantic de Pacific. Ei aleseseră Atlanticul. De îndată ce au ieșit din Țara de Foc, percepțiile lui Quentin s-au mărit enorm. Lumea a devenit imensă. Poate că vederea nu-l ajuta cu nimic, dar auzul era cu totul altă poveste. Pentru o balenă albastră, oceanul era o cameră uriașă de rezonanță, un mare timpan din apă, întins de-a latul și de-a lungul pământului, străbătut de vibrații fugitive ce alergau continuu înainte și înapoi. Bazându-se pe ele, Quentin putea simți forma și proporțiile lumii din jurul lui în orice moment, ca și cum și-ar fi trecut niște degete auditive invizibile asupra ei. Însă dacă ar fi avut mâini, Q ar fi fost capabil să deseneze coastele sudice din Chile și din Antarctica și o hartă în relief a fundului oceanului dintre ele. Iar dacă marea cameră albastră amuțea vreodată, Quentin își făcea propria muzică. El putea să cânte. Gâtul lui era ca un fel de didgeridoo sau un corn de ceață ce eliberează pulsuri grave și rezonante și gemete. Oceanul era plin de voci, ca o centrală telefonică sau o cameră acustică; ba chiar ca o rețea de Internet, vie și zumzăind de informații codate ce treceau sub formă de apeluri și răspunsuri. Balenele se verificau mereu una pe cealaltă, iar

Quentin făcea la fel, într-o limbă pe care o cunoștea fără să fi trebuit să o învețe. Plum și Q nu comunicau doar din nevoie socială. Acesta era un mare secret: balenele făceau vrăji. Doamne, întregul ocean era străbătut de o dantelărie de magie submarină. Pentru majoritatea farmecelor era nevoie de mai multe balene. Vrăjile erau în mare parte făcute să atragă cantități mari de creveți și, ocazional, să reconsolideze integritatea straturilor mari de gheață. Quentin se întreba dacă o să-și mai amintească orice când o să redevină om. Se întreba, dar nu-i păsa cu adevărat. În plus, în prăpăstiile abisale și întunecate ale oceanului se mai afla ceva. Ceva ce dorea să se ridice. Balenele țineau acel lucru la locul lui. Ce să fi fost? O armată de sepii monstruoase? Cthulhu? Un ultim supraviețuitor al *Carcharodon megalodon* [14]? Quentin nu a aflat și spera să nu afle vreodată.

Dintre toate formele pe care le luase, cea de balenă îl mulțumea cel mai mult pe Q. Deținea un creier baban, capabil să întrețină o mare parte din software-ul personalității lui la aceeași viteză precum cea obișnuită. Însă nu era tocmai același Quentin. Quentin-cetaceul era calm, calculat, satisfăcut. Era o creatură colosală, planetară, ce se mișca prin întunericul albastru neamenințată de nimic și neavând nevoie de mai mult decât de aer și de creveți.

Strâmtoarea Drake era lată de o sută șaizeci de kilometri și le-ar fi luat cam două sau trei zile să o parcurgă, dar timpul era un concept de care mintea de balenă a lui Quentin abia dacă se interesa. Timpul era definit de schimbare, iar pentru o balenă albastră nu se schimbă prea multe lucruri. Q observa tot, dar nu-l interesa nimic. În Strâmtoarea Drake e, practic, cea mai rea vreme de pretutindeni, dar asta nu însemna decât că atunci când ieșea la suprafață să respire, o dată la un sfert

de oră sau cam așa ceva, valurile se izbeau un pic mai tare de spatele lui lat și lucios. Plum și cu el erau doi zei uriași și albaștri, zburând înotătoare la înotătoare, și totul din jur le prezenta omagii. Pești, meduze, creveți, rechini; o dată, Q a observat un rechin alb, înotând țanțoș de unul singur în adâncuri, cu zâmbetul lui permanent de mâncător de rahat. Rechinul avea atât de mulți dinți, că parcă-și pusese aparat dentar. Mașina de ucis perfectă a naturii! Bună treabă! Nu, serios, e simpatic.

Apoi, deodată, podeaua oceanului a început să se încline spre ei. Quentin aproape că uitase pentru ce se aflau acolo, alungase gândul departe și-și permisese ca mintea să-i dispară definitiv în marea trăire de balenă albastră. Dar nu: veniseră acolo cu un motiv. Asta avea să fie partea cea mai rea. O să trebuiască să iasă la mal, de preferat pe nisip moale, dar cel mai probabil că urmau să nimerească pe rocă sau chiar mai rău. N-aveau decât să spere că pielea le era destul de groasă, iar terenul suficient de delicat, încât abdomenele lor gingașe să nu fie făcute franjuri în proces. Au gemut un pic unul spre celălalt, cum face orice balenă, și s-au aruncat spre coasta Antarcticii.

Pe când se apropiau, niște apeluri urgente ce veneau dinspre un banc mai depărtat i-au avertizat că trebuia să se întoarcă în apele mai adânci. Atenție! Nu înaintați! Celor doi le venea incredibil de greu să ignore mesajele – Quentin se simțea ca pilotul unui 747 în picaj, iar turnul de control îl implora să tragă de manșă! Însă Plum și Q au păstrat traseul, tăind apa cu cozile, câștigând viteză și avântându-și trupurile masive prin apă. Dacă ar fi avut dinți, ar fi rânjit.

Apoi Quentin s-a trezit cu fața în jos, pe niște stânci negre, sub un cer albicios, complet gol.

Doar picioarele ce deja erau cuprinse de amorțeală erau scăldate de fluxul cumplit de rece și slab al Oceanului sudic. Pesemne că așa te simțeai la naștere, scuipat din marea caldă și învăluitoare și expulzat în lumea lucitoare și ucigător de rece. Pe scurt, era oribil!

Quentin a făcut singurul lucru despre care știa că avea să-l facă să se simtă mai bine: a închis ochii pentru prima oară după trei zile și i-a ținut astfel un minut. Îi fusese dor să aibă pleoape. Plum zăcea lângă el. În urmă cu o clipă, Quentin nu era nevoit să-și întoarcă privirea spre ea, dar de data asta și-a răsucit nodul mic și palid ce trecea drept cap uman în direcția ei. Fata l-a privit și ea, albă ca varul și tremurând.

– Ultima sută de metri, a zis el, răgușit.

Ce chestie: buze și dinți. Quentin și-a mișcat neîndemânatic gura.

– Ultima sută de metri, a repetat ea.

Quentin s-a ridicat de pe stâncă și a căzut imediat la loc. Gravitația era un inamic vechi. Ce modalitate tâmpită de a te deplasa. Să stai în picioare era ca și cum ai încerca să echilibrezi un stâlp de telefonie pe un capăt.

Magicienii se aflau pe o plajă îngustă și curbată, acoperită cu pietricele negre și nisip cenușiu; era cea mai puțin tropicală plajă din lume. Erau amândoi dezbrăcați și, deși ar fi putut să existe la un moment un interes măcar principial pentru nudul lui Plum, în calitate de bărbat, Quentin era, mental, încă pe jumătate cetaceu, iar chestiunile relative precum nuditatea sau decența unui om de orice sex nici n-ar fi putut să-l intereseze mai puțin. Abia dacă-și amintea pentru ce se aflau acolo.

Din fericire, discutaseră dinainte despre ce o să facă mai departe, creaseră o rutină în mințile lor despre care știau că nu aveau să mai funcționeze la capacitate maximă. Au început amândoi să caute printre stânci și printre urmele lăsate de valuri, cu frunțile în jos. Trebuiau să termine repede, înainte ca hipotermia să se instaleze. Quentin s-a clătinat ca un bețiv, tăindu-și tălpile ciudate, de nesuportat de moi, galben-rozalii, în pietrele neprietenoase, până ce a găsit ce avea nevoie: o pană. Era albă pătată cu gri. Quentin a smuls-o dintr-un morman lipicios și mirositor de deșeuri marine. Nu era cazul să fie pretențios. Practic, orice pană, în afară de una de pinguin, era bună. Scopul întregii călătorii îi revenea în minte. Q a așteptat, țopăind pe vârfurile picioarelor, cu mâinile vârâte la subraț ca să-și păstreze degetele calde și devenind din ce în ce mai jenat până ce Plum și-a găsit pana ei. Apoi Q a prins fulgul între dinții ce-i clănțăneau și magicienii au făcut vraja în același timp. De data asta, metamorfoza era neplăcută, și primul lucru pe l-a făcut Q după ce s-a preschimbat a fost să vomite, deși, trebuie spus, pentru o pasăre nu e cine știe ce mare lucru. A făcut-o scurt, igienic – o rutină. După scurta reîntâlnire cu umanitatea, creierul lui Quentin se întorcea la forma animală, fiind nevoit de data asta să îndure jignirea de a fi înghesuit în craniul unei păsări marine, un cap cât o lingură. Quentin s-a orientat la timp ca s-o vadă pe Plum micșorându-se la dimensiunile unei zburătoare, undeva la douăzeci de metri mai departe; corpul ei palid se umplea de pene și se sfrijea – Q nici măcar nu știa în ce fel de pasărea se preschimba fata sau ce specie era el. Quentin se transformase în zburătoarea a cărei pană o găsise. Privirea lui a surprins pentru o clipă pupila galbenă precum turmericul și perfect rotundă a lui Plum, apoi s-au avântat amândoi spre înălțimi.

Tot înainte și cât mai sus.

CAPITOLUL ZECE

Quentin nu mai auzise de nimeni care să fi mers la Brakebills Sud în perioada de timp dintre toamnă și primăvară și nu era nici măcar sută la sută convins că puteau pătrunde. Era posibil să găsească colegiul închis; poate că Mayakovsky plecase sau se ascunsese, lăsând locul impenetrabil. Dacă se întâmpla una ca asta, magicienii ar fi trebuit să-și schimbe imediat tehnica și să se oprească la una dintre bazele de cercetare non-magice de pe coastă, unde sosirea lor ar fi fost cel puțin greu de explicat.

S-au răsucit spre sol, păstrându-și echilibrul cu aripile lor chinuite, pregătindu-se pentru momentul în care picioarele lor de păsări marine, cu degete lipite, aveau să alunece pe suprafața tare a unui dom invizibil, însă clipa a întârziat să apară. Aparent, Maykovsky considera că opt sute de kilometri de pustiu antarctic era o apărare suficientă împotriva spărgătorilor. Păsările au aterizat pe acoperișul plat al unuia dintre turnuri și au redevenit oameni. Quentin se gândea că ar fi fost mai bine să-l lase pe Mayakovsky să-i găsească, decât invers – nu voia să-l sperie pe bătrânul magician și să-l forțeze să-și demonstreze puterile magice letale, de apărare. Astfel, au încercat să facă cât mai puțin zgomot în timp ce au coborât scările.

Prima oară s-au oprit la spălătorie, de unde au sustras două robe cu emblema Brakebills Sud:

nuditatea începuse să devină iar o problemă urgentă. Locul părea ca interzis. Se simțea ca și cum ar fi vânat minotaurul în labirint. Quentin și-a trecut alene o mână peste un zid. Piatra netedă era rece și lipicioasă de la umezeala ce se trăgea în urma vrăjilor de încălzire. Mirosul semăna cu cel din pivnițele mucegăite și-i aducea aminte de ultima oară când se aflase acolo, când studiau tăcuți timp de optsprezece ore pe zi, urmând regula strictă a lui Mayakovsky. De un singur lucru nu trebuia Quentin să se îngrijoreze la Brakebills Sud: nostalgia. Oricum era prea flămând să mai simtă ceva.

Plum și Q s-au retras în bucătărie și s-au îndesat cu tot ce au putut găsi și le-ar fi putut alunga gustul de cioc de pasăre din gură. Quentin era conștient că Mayakovky nu avea niciun motiv real să îi ajute, chiar dacă ar fi putut. Q știuse de la început că nu avea ce să-i ofere profesorului, în afară de o dilemă interesantă, ceva lingușiri nerușinate și, mai presupunea el, prezența *strict* platonică a unei femei tinere, frumoase și inteligente. Dar, cumva, oferta păruse mult mai convingătoare inițial.

Nu l-au auzit pe Mayakovsky venind. Omul a apărut pur și simplu în pragul ușii, tăcut ca o fantomă, cu chipul întunecat, mahmur și nespălat. Barba îi era un pic mai albă, burta mai proeminentă, unghiile mai galbene, dar altfel se păstrase bine. Parcă Antarctica îl conservase uscat, la rece. Bărbatul nu a încercat să-i ucidă.

– V-am văzut venind, a mârâit el. De la câțiva kilometri.

Purta un halat fără cordon, o cămașă albă, cu nasturi până jos, ce avea mare nevoie de un înălbitor și o pereche de pantaloni foarte scurți, foarte neprofesionali.

– Profesore Mayakovsky.

Quentin s-a ridicat, vesel.

– Vă cer scuze că v-am încălcat intimitatea, dar trebuie să deslușim o problemă interesantă și am avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Mayakovky a tăiat capătul unei pâini tari cu un cuțit nespălat și a întins un strat de cam trei centimetri de unt moale, scos din frigider. Bărbatul a început să mănânce stând în picioare. Era destul de clar că nu avea să le răspundă, așa că Q a continuat: i-a explicat despre farmecul încorporat și despre ce încercau să facă și de ce doar el, Mayakovsky, dintre atâția practicanți ai artelor invizibile, le putea oferi sprijinul de care avea atât de disperat nevoie. Mayakovsky a mestecat neîntrerupt și zgomotos, privind în depărtare cu ochii lui apoși, ce clipeau iute.

Când Quentin a terminat, Mayakovsky a înghițit mâncarea, a oftat și umerii i s-au ridicat și coborât sub halat și apoi a ieșit din cameră. Omul s-a întors apoi cu o bucată de hârtie și un creion bont. A scuturat niște firimituri pe podea și a așezat instrumentele în fața lui Quentin.

– Scrie, a zis el.

Apoi, arătând spre Plum:

– Tu. Fă cafea.

Plum s-a strâmbat pe la spatele profesorului. Quentin a ridicat palmele ca și cum ar fi zis: ce să-i faci? Iar Plum s-a strâmbat și la el.

– Bine, desenezi tu și fac eu cafeaua.

În timp ce Plum a reprodus o aproximare vagă a tabelului lor original, Quentin a pregătit cafeaua într-un espressor dărâmat din epoca sovietică. Mayakovsky s-a întors să ia atât desenul, cât și ibricul de cafea – omul nu se deranjase să toarne în ceașcă, ci luase tot vasul – și a plecat din nou. Mai bine așa; Quentin începuse să obosească. Nu mai dormise de patru zile; nu existaseră pauze în timpul zborului de pe coastă, iar balenele nu prea dormeau de fel. Și-a amintit drumul spre aripa cu dormitoare și s-a întins pe un pat pliant în una dintre celulele goale. Q a adormit imediat, scăldat de lumina lăptoasă a Antarcticii.

N-avea nicio o idee cât dormise, dar când a coborât în sufragerie, lucrurile progresaseră. Mayakovsky se întorsese purtând acum ochelari cu rame groase, negre. Bărbatul ședea la o masă și discuta aprins cu Plum, clătinându-și brațele. Tabelul era pe masă, în fața lor; arăta de parcă fusese îndoit de mai multe ori în pătrate de cinci centimetri și desfăcut iar. Majoritatea spațiilor albe erau acum completate cu notații și calcule făcute cu scrisul mărunt și strâns al profesorului, o aglomerare de numere și litere, romane și chirilice și alte câteva simboluri obscure. Quentin și-a tras un scaun. Mirosul corporal al lui Mayakovsky îți muta nasul din loc.

– E nebunesc ce vreți să faceți.

Mayakovsky a dat din cap cu melancolie slavă, ca și cum simpla lor incompetență îl întrista.

– E un demers valid, bun, în regulă. Dar sincer, asta de aici e o chestiune total inutilă. Absolut.

Profesorul a bătut hârtia tare, cu palma.

– Și ăsteia îi schimbi ordinea – funcționează împotriva efectelor secundare, aici și aici. Vraja se

luptă cu ea însăși. Înțelegi? Dar restul nu e așa de rău.

Era mai bine decât se așteptase Quentin. Ascultându-l cum le analiza strict munca încâlcită și făcută pe ghicite, Quentin știa că luase o decizie bună să apeleze la el, indiferent de cât de mult îi costase și avea să-i mai coste.

– Astea însă nu.

Rotunjise ultimul cuvânt, cu un accent puternic rusesc. Mayakovsky a arătat una dintre etapele majore ale vrăjii cu podul palmei, ca și cum nici măcar nu voia să o atingă – așa de mult o disprețuia.

– E imposibil. O pierdere de timp. Mai multă putere vă trebuiește vouă, mult mai multă putere. E o simplă chestiune de scară. Voi… nu știu. Voi ca și cum încercați să săpați într-un munte cu o scobitoare.

Profesorul Mayakovsky a clătinat iar din cap. Devenea, vizibil, din ce în ce mai mohorât. Quentin s-a aplecat mai aproape de el.

– Mult mai multă putere vă trebuiește. Vedeți? Aicia și aicia vă trebuiește.

Omul a indicat două puncte pe tabel; ca mulți ruși, Mayakovsky reușise să fie un maestru în puncte oculte al matematicii înalte, dar nu reușise niciodată să învețe unele reguli gramaticale.

– Între punctele astea două.

– Așa am zis și eu! a spus Plum, entuziasmându-se aiurea. Îți amintești? Practic, e exact ce am spus și eu.

– Îmi amintesc.

Quentin s-a uitat la tabel. Încrederea lui începea să se clatine. Acum totul părea incredibil de nepotrivit.

– Cât de multă putere?

– Multă. De o magnitudine enormă.

Magnitudini.

– Vreți să rupeți farmecul cu asta?

Profesorul a cuprins degetele lui Quentin cu mâna lui precum o labă de urs și i le-a scuturat în fața ochilor.

– Chestiunile astea mici? E o pierdere de timp. V-ar lua o sută de ani! Sau o sută de Quentini!

– Sau o sută de Plum, a zis Plum.

– Cinzeci de Plum, a răspuns Mayakovsky galant, lăsând să se întrevadă un rânjet galben.

– Dar nici nu vă apropiați. Nici pe departe. Timp pierdut.

Profesorul a mototolit diagrama și a aruncat în perete.

Quentin a urmărit hârtia oprindu-se din rostogolire, sub o masă. Tânărului i-ar fi plăcut să i se mai acorde câteva minute pentru a parcurge vraja cu răbdare, civilizat și colegial, în căutarea ariilor mai flexibile, ale zonelor unde multiplii puteau fi ajustați ca să compenseze pentru diferențe. Dar Mayakovsky l-a asaltat și l-a alergat rapid prin tot procedeul matematic, înmulțind numere de câte trei sau patru cifre în minte. Asta era tot ce putea Quentin să facă să țină pasul.

Aparent, Mayakovsky cunoștea totul despre farmecele încorporate, de parcă le studiase anume înainte de sosirea lor. Le înțelesese vraja mult mai bine decât o înțelegeau ei doi.

Quentin se întreba cum arăta activitatea lui Mayakovksy, dacă avea vreuna. Profesorul stătea singur acolo jumătate de an, în fiecare an. Ce dracului făcea cu tot timpul ăla? Cu o minte ca a lui pesemne că nu exista limită la ceea ce putea realiza, dacă își dorea. Dar nimeni n-ar fi putut spune ce voia Mayakovsky.

Quentin a închis ochii și și-a dus degetele la tâmple. Vedea întreaga vrajă în minte și putea urmări logica lui Mayakovsky, dar nu întrezărea răspunsul. Trebuia să existe o cale. Să fie al dracului dacă avea de gând să se întoarcă fără un rezultat.

– Poate că aș putea să o stochez, a zis Q. Să acumulez putere cu timpul. Să construiesc un fel de container – aș putea face vraja de o sută de ori, să o înmagazinez și să o eliberez pe toată odată.

– Și cum o stabilizezi? Cum o păstrezi? Care este matricea de înmagazinare?

– Nu știu, nu știu. O nestemată, o monedă, ceva de genul.

Mayakovsky a scos un sunet grosolan.

– Asta-i magie proastă și periculoasă.

– Sau, a continuat Quentin, aș putea strânge o sută de magicieni împreună. Vom face vraja cu toții, în același timp.

– Nu cred că le puteți dezvălui micul vostru proiect celor o sută de magicieni.

Era just.

– Probabil că nu.

– Ar fi foarte riscant.

– Adevărat.

– Nu știu pentru ce vreți să rupeți un farmec încorporat, dar orice ar fi, nu cred că e legal. N-ar fi trebuit să-mi spuneți nici mie.

Mayakovsky îl analiza pe Quentin de peste masă. Quentin îl analiza la rândul lui. Fața apatică a profesorului era imposibil de citit. Plum urmărea cu interes schimbul de priviri. Dacă merge la cacealma, trebuie să te prefaci că îl crezi, dacă nu, ce rămâne de făcut?

– Poate că ar trebui să ne dai de gol, a zis Quentin calm. Adică, dacă se află că am fost aici, ți-ai putea pierde locul de muncă.

– Poate că ai dreptate.

Mayakovsky s-a ridicat, a mers spre un dulap și a început să cotrobăie în el. A scos o sticlă cu un lichid limpede, fără etichetă.

– Vreau să ieșiți din casa mea, a zis el. Voi face un portal.

Doar că, după aceea, în loc să-i izgonească, profesorul se scufundase în melancolie. Omul s-a așezat din nou la o masă din colț și a început să bea. După câteva minute, i-a oferit amabil sticla lui Plum.

– Bea.

Plum a mirosit, a tras o dușcă, a tușit, și-a șters gura și i-a trecut sticla lui Quentin.

– Bea, a zis Plum.

Lichidul mirosea a fluid de radiator.

– Isuse, a spus Q, ce e asta?

Revolta lui Quentin a stârnit râsul lui Mayakovsky, lucru ce se întâmpla foarte rar.

– Whiskey antarctic.

Răspunsul nu era unul foarte încurajator. Ce putea crește acolo, ca să poată fermenta? Licheni? Q spera că era vorba de licheni. Variantele părea cu mult mai rele.

Mayakovsky s-a scufundat iar în liniște. Omul părea să nu simtă nevoia de a le lua măcar prezența în seamă, deși Quentin observa că nici nu-i lăsa singuri. El și Plum au schimbat câteva priviri perplexe. Mayakovksy nu dădea semne că ar mai vrea să discute despre farmecele încorporate. Tinerii au încercat să deschidă subiecte ușoare precum viața la Brakebills Sud, dar omul se dovedea a fi imun la pălăvrăgeală.

– Sunteți rudă cu poetul? l-a întrebat Plum.

– *Niet*.

Mayakovsky a adăugat ceva răutăcios în rusă, probabil despre poeți. Astfel Plum și Quentin și-au comparat notițele despre experiența ca balene albastre, bârfind diferitele bancuri pe care și le puteau aminti, în timp ce Mayakovsky se holba la un perete și bea constant și mecanic. Profesorul a adus o bucată de pâine neagră și niște murături, dar

nu a mâncat, ci doar ridica pâinea din când în când și o mirosea, punând-o la loc, pe masă.

Cât mai avea de gând să continue? Ei bine, Quentin nu voia să-l ajute. Își propusese să prelungească momentul cât se putea de mult, până la final. Nici prin cap nu-i trecea să renunțe până ce Mayakovsky nu-i obliga. Lumina arctică de afară semăna cu lampa dintr-o cameră de interogare, fermă și nemiloasă. Parcă erau ultimele persoane de pe lume.

Oricât de mult i-ar fi urât, Mayakovsky nu părea să fie în stare să-i alunge. Poate că se simțea mai sigur decât lăsa să se arate. În cele din urmă, profesorul a scos un set de șah, cu un pion înlocuit de un mâner de dulap. Mai întâi l-a făcut praf pe Quentin, apoi a bătut-o pe Plum de două ori, prima oară un pic mai greu, iar a doua oară după trei sferturi de oră și destul de la limită. Quentin o suspecta pe Plum că îl lăsa pe profesor să câștige. Poate că și Mayakovsky suspecta același lucru. Pe la jumătatea celui de-al treilea meci, bărbatul s-a ridicat brusc.

– Hai.

Omul a ieșit din cameră, pășind cu mersul lui rostogolit și hotărât.

– Adu sticla.

Quentin s-a uitat la Plum.

– După tine, a zis ea.

– Doamnele-s primele.

– Vârsta vine înaintea frumuseții.

– P e înainte de Q.

Începea să fie amuzant. Erau doi comedianți de duzină, un soi de Rosencrantz și Guildenstern pentru Hamletul macabru al lui Mayakovsky. *Alege ce-l tulbură*. Quentin a găsit niște pahare – se săturase să împartă sticla cu Mayakovsky, deși fără îndoială că alcoolul avea proprietăți de sterilizare destul de puternice. Magicienii l-au urmat pe bărbat. Omul i-a condus pe o ușă pe care Quentin nu o mai văzuse niciodată descuiată și împreună au intrat în dormitorul profesorului. Quentin și-a ferit privirea din calea diverselor piese de vestimentație mărunte și murdare care zăceau împrăștiate pe podea.

– Bea! a tunat Mayakovsky, în timp ce continuau să meargă.

– Mersi, a zis Quentin, dar eu…

– Bea! Profesorul tău ți-a dat un ordin, skraeling!

– Știi, a spus Q, acum sunt și eu profesor. Teoretic. Sau am fost.

– O să vă arăt ceva, profesore skraeling. Ceva ce nu veți mai vedea nicăieri.

Aparent, prețul ce trebuia plătit pentru a fi admis în sanctuarul lui Mayakovsky era o sesiune sinucigașă de băut, dar Quentin era dispus să urmeze orice urmă, indiferent cât de fragilă. Q se simțea încă un pic amețit în urma picajului, dar alcoolul îi aprinsese în stomac o căldură sufocantă, un jar ce-l ardea încet. Mayakovsky nu părea neapărat beat, cu excepția faptului că dispoziția i se preschimbase din depresivă în maniacală.

Profesorul a coborât împreună cu ei două etaje, în adâncurile de stâncă ale Antarcticii. Poate că bărbatul era anti-Moș Crăciun al Polului Sud și avea să le arate locul unde se pregăteau bucățelele

de cărbuni pentru Anti-Crăciun. Quentin se ruga fiecărui zeu care îi venea în minte, mort sau viu, ca secretul să nu fie ceva sexual.

Rugămințile lui Quentin au fost ascultate. Mayakovsky îi condusese în laboratorul lui: mai multe camere întunecate, pătrate, fără ferestre, mobilate cu bănci și mese uzate, un mic cuptor de fierărie și un strung. În contrast cu tot ce intra sub stăpânirea lui Mayakovsky, laboratorul era incredibil de curat și de ordonat. Ustensilele și instrumentele erau lustruite și așezate în rânduri drepte pe cârpe, ca și cum ar fi fost puse la vânzare. Mașinăriile luceau negru-albăstrui și mate. În cameră era liniște, cu excepția unor mișcări tăcute și regulate ce se auzeau din umbră: un pendul care se legăna lent; un titirez care pentru un motiv sau altul nu se mai oprea; și o sferă armilară ce se întorcea molcom.

Cei trei au rămas în picioare, privind în jur, prin semiîntuneric, uitând momentan de rachiul din licheni sau ce-o fi fost. Liniștea era chiar mai adâncă decât ambientul obișnuit al Antarcticii: o tăcere absolută, de vid.

– E minunat, a zis Plum.

Era adevărat.

– Minunat.

– Știu de ce faceți asta, a spus Mayakovsky.

Omul continua mai degrabă un monolog care pesemne că se desfășurase în capul lui în tot acel timp.

– Tu – și omul s-a uitat la Plum –, tu, nu știu. Poate că te-ai îndrăgostit de el?

Plum a făcut repede semn din mână indicând că nu era cazul: *Nu, sub nicio formă*.

– Dar pe tine, Quentin, pe tine te înțeleg. Tu ești ca mine. Ai ambiție. Vrei să fii un magician mare. Poate Gandalf, Merlin, Dumbledore.

Mayakovsky îi vorbea încet și blând. Profesorul a mai tras un gât din sticlă și a tușit, scuipând umed într-o batistă pe care a vârât-o în buzunarul halatului. Trăia singur de foarte mult timp.

Oare? s-a gândit Quentin. Oare își dorea să fie un magician important? Ăsta să fi fost adevărul? Poate că visase mai demult, dar acum nu voia decât să fie magician și atât. Voia să rupă un farmec încorporat. O voia pe Alice înapoi. Dar în acel moment adevărul părea destul de relativ și solubil în tărie de licheni.

– Sigur, a zis. De ce nu.

– Dar nu vei ajunge mare. Da, ești isteț – ai un cap bun.

Mayakovsky s-a aplecat și a ciocănit în țeasta lui Quentin cu degetele.

– Nu face asta.

Dar Mayakovsky era de neoprit; era un cavaler de onoare beat mangă hotărât să țină un *toast* jenant.

– Bun cap. Mai bun decât al multora. Dar din păcate pentru tine mai sunt mulți ca tine. O sută. Poate chiar o mie.

– Sunt sigur că ai dreptate.

Nu avea rost să nege. Quentin s-a sprijinit de metalul rece și unsuros al unei bormașini.

Substanțialitatea obiectului era ca un aliat ce-i păzea spatele.

– Cinci sute, a zis Plum, generoasă.

Fata și-a luat avânt și s-a suit pe o masă.

– Să fim cinstiți.

– Nu vei fi niciodată grozav. Nu știi ce înseamnă măreția. Vrei să vezi? O să-ți arăt eu.

Mayakovsky și-a rotit brațele din ce în ce mai larg, iar mesele de lucru și toate cele de prin cameră, din metal ori sticlă, s-au agitat pe locurile lor, au lucit și au prins viață. Motoarele au prins a se mișca, roțile să se învârtă și flăcările să se aprindă.

– Acesta-i muzeul meu. Muzeul Mayakovsky.

Profesorul le-a arătat tinerilor ce construise în timpul lungilor ierni antarctice. Atelierul lui Mayakovsky nu era doar o minune, ci o întreagă arhivă de minuni. Era un catalog de răspunsuri, de vise imposibile și sfinte graaluri.

Dintr-odată, Mayakovsky devenise un *showman*, poftindu-i cu gesturi teatrale de la o masă la alta: aici vedeai o mașină în perpetuă mișcare și dincolo o pereche de ghete magice. Profesorul le-a arătat o picătură de solvent universal pe care nu-l putea conține niciun vas și astfel trebuia ținut suspendat prin magie. Le-a pus în fața ochilor boabe de fasole magice, un stilou care scria doar adevărul și un șoarece care îmbătrânise invers. Mayakovsky a preschimbat un pai în aur și aurul în pai.

Laboratorul era destinația din basme, unde se strânseseră toate premiile pentru care prinții și cavalerii se luptaseră, muriseră, rezolvaseră ghicitori și sărutaseră broaște. Mayakovsky avea

dreptate – aceea era într-adevăr magie de prim rang; rezultatul unei munci însingurate și grele de o viață. Lui Quentin îi venea greu să-și amintească ce alte minuni mai văzuse – alcoolul eliminase detaliile din creierul lui ca un detergent universal –, dar își aducea aminte de un pian automat care improviza în funcție de starea ta de spirit, fără a se repeta, modificând muzica după cum răspundeai, devenind din ce în ce mai frumoasă până ce nu-ți mai doreai să asculți altceva. După câteva minute, melodia devenise aproape dureros de minunată și Quentin a trebuit să-i spună lui Mayakovsky să oprească pianul înainte să se pună pe plâns. Mai târziu, nu avea să mai poată nici să fredoneze melodia.

– Asta, Quentin, e măreția. Acestea sunt lucrurile pe care nu le vei realiza niciodată. Nu le vei înțelege niciodată.

Era adevărat. Chiar și cu puterea pe care o câștigase după moartea tatălui său, Quentin tot nu se încadra în liga lui Mayakovsky. Nu-l costa nimic să recunoască atâta lucru. Doar că-și dorea ca bătrânul profesor, cu tot geniul lui, să-i poată ajuta.

Dar Plum se încrunta.

– Dar, de ce sunteți încă aici? a zis ea. În Antarctica? Dacă tot sunteți un mare vrăjitor? Nu pricep. Adică, uite la toate astea! Ați putea fi faimos!

– Aș putea, a zis Mayakovsky amar; saltimbancul dispăruse. Dar de ce aș încerca? De ce mi-ar păsa dacă oamenii îmi cunosc numele? Oamenii nu-l merită pe Mayakovsky.

– Vă place aici? Așa singur? Nu înțeleg.

– De ce să nu-mi placă?

Profesorul și-a mușcat buza de jos. Nu-l prea interesa psihanaliza.

– Aici am totul. Acolo, afară, nu mă așteaptă nimic. Aici îmi pot desfășura activitatea.

– Dar Plum are dreptate; nu are niciun sens.

Quentin își regăsise glasul.

– Probabil că ați rezolvat probleme pentru care oamenii încă se dau cu fruntea de pereți. Trebuie să vă întoarceți și să spuneți tuturor.

– Nu trebuie să fac nimic!

Apoi, profesorul a adăugat mai încet.

– Destul. Nu mă voi întoarce niciodată. M-am săturat.

Chiar și cu mintea lui obișnuită și mediu-genială Quentin începea să înțeleagă. Cunoștea câteva ceva despre viața personală a lui Mayakovsky: cum avusese o aventură cu o elevă numită Emily Greenstreet, idilă ce se terminase atât de dezastruos, că fusese nevoit să se retragă la Brakebills Sud. Iar Quentin mai știa câte ceva și despre cum era să te ascunzi de lume. Practicase acest sport destul de mult. Fusese atât de deprimat și traumatizat după tot ce se întâmplase cu Alice că se retrăsese din lumea magiei și jurase să nu mai facă niciodată vreo vrajă. Q gândea că dacă nu mai risca, atunci nu mai avea să piardă nimic. Nu mai putea răni pe nimeni. Dar hotărârea nu rezistase prea mult. Nu era împăcat cu ideea. Neasumându-și vreun risc însemna să nu mai aibă, să nu mai facă sau să nu mai fie nimic niciodată. După câte urma să i se arate, viața din asta era făcută. Eliot,

Janet și Julia veniseră după el și Quentin se întorsese în Fillory până la urmă. Riscase iar și câștigase, apoi pierduse; îl durea ca dracu, dar nu regreta nimic.

– Greșești, a zis Quentin. Bine, ești un geniu, dar te înșeli. Te-ai putea întoarce. Nu e așa de rău pe cât crezi.

– Nu-mi spune tu ce pot face. Nu-mi spune tu cine sunt. Când vei putea face toate astea, micuțule, vei avea dreptul să mă judeci.

– Nu te judec, spun doar…

– Tu… nu ești deloc un mister.

Mayakovsky l-a împins pe Quentin în piept cu degetul precum un cârnat uscat.

– Crezi că nu te cunosc? Te-au alungat din locul ăla, lumea în care ai mers. Nu? Și te-ai întors la Brakebills. Dar nu te-au primit nici acolo! Și iar ai rămas fără cămin!

Isuse, profesorul știa despre Fillory sau, cel puțin, despre Țara-de-Nicăieri. Mayakovsky a început să pășească spre Quentin, care bătea în retragere.

– Păi, da, a zis Quentin, dar după cum vezi, nu m-am închis în castelul meu de gheață să-mi plâng de milă.

– Nu! Nu! Acum vrei să fii infractor! Dar până și asta e prea mult! A trebuit să alergi la tati, implorându-i ajutorul.

– Tata e mort.

Quentin s-a oprit.

– Poate că sunt un magician de mâna a doua, a spus el, dar cel puțin nu sunt un pustnic nebun care țipă la oameni. Trăiesc în lume, încercând să fac ceva. Și-ți mai zic un lucru: cred că știi cum să rupi farmecul încorporat. De fapt – Doamne, poate chiar era un geniu –, de fapt cred că te afli tu însuți sub o asemenea vrajă. Asta te ține legat aici, nu-i așa?

Mayakovsky se pregătise foarte bine pentru vizita lor; prea bine chiar și pentru el. Era o idee cam riscantă, dar Mayakovsky a ezitat și Quentin a știut atunci că se apropia de adevăr.

– Spune-mi cum să rup farmecul.

Quentin și-a forțat norocul.

– Trebuie să-ți fi dat seama, doar că ești prea speriat să o faci singur. Spune-mi cum. Ajută-ne.

Atinsese o coardă sensibilă, pentru că privirea lui Mayakovsky s-a răcit brusc și omul i-a tras lui Quentin o palmă peste față. Q uitase cât de mult îi plăcea bărbatului să facă acel gest. Ustura ca naiba, deși nu așa de tare pe cât ar fi durut dacă n-ar fi fost beat. Urechile lui Quentin au zbârnâit, dar fața îi era deja pe două treimi amorțită. Quentin era suficient de amețit ca să facă ceva ce-și dorise dintotdeauna: l-a pălmuit și el pe Mayakovsky. Pielea lui țepoasă se simțea ca pielea de crocodil. Mayakovsky a rânjit cu dinții lui de un galben sulfuros.

– Ia uite! a strigat el. Din nou!

Quentin l-a plesnit iar. Fără niciun fel de avertisment, Mayakovsky și-a aruncat brațele lui groase în jurul lui Quentin, cuprinzându-l într-o îmbrățișare ca de urs mare, rusesc. Era greu să urmărești logica emoțiilor, dar Quentin s-a lăsat

dus de val. De ce nu? Peste umărul lui Mayakovsky, Quentin o vedea pe Plum privindu-i cu ochii bulbucați, ca și cum ar fi încercat să se teleporteze din cameră prin simpla dorință. Dar la dracu, de ce n-ar fi trebuit ca doi bărbați să se îmbrățișeze într-un subsol din mijlocul Antarcticii? Q l-a bătut pe Mayakovsky pe umăr cu mâna rămasă liberă. Sărmanul tip. Pe de altă parte, tatăl lui Quentin murise. Pe cine mai putea îmbrățișa? Probabil că așa e când ai o familie, s-a gândit el. Probabil așa își îmbrățișează copiii părinții. Bunul Mayakovsky. Nu erau așa de diferiți, până la urmă.

– Eu sunt un om mort, Quentin. Ăsta-i mormântul meu. M-am îngropat aici.

– E ridicol, a răspuns Quentin. E stupid. Poți rupe farmecul. Te poți întoarce oricând. Vino cu noi!

Mayakovsky s-a tras din îmbrățișare și l-a îndepărtat pe Quentin.

– Poți să-ți păstrezi lumea de rahat! Mă auzi? Păstreaz-o. Eu o să rămân aici. Am terminat!

Profesorul l-a bătut pe Quentin pe obraz.

– Pentru mine s-a terminat. Ești întruchiparea mediocrității patetice, dar ești curajos. Nu vei sfârși ca Mayakovsky. Pentru tine mai e o șansă.

Bărbatul a ridicat apoi sticla. Hristoase! Quentin se gândise că terminaseră de băut, dar sticla se umpluse practic la loc. Probabil că Mayakovsky o alimenta prin magie.

Quentin nu și-a mai amintit prea multe despre ce a urmat. Mai târziu avea să reconstruiască o serie de amintiri disparate cu Mayakovsky ce cânta și râdea și plângea, dar totul se amesteca cu visele cu gust de licheni pe care le avusese după ce leșinase și nu

mai reușea să separe ce se petrecuse aievea de halucinații. În visele lui cel puțin se așezaseră pe podeaua atelierului, trecându-și sticla de la unul la altul și Mayakovsky le povestise cum fusese și el în Țara-lui-Nicăieri când zeii se întorseseră și încercaseră să-și ia magia înapoi. Le dezvăluise cum se luptase cu zeii mari și albaștri, alături de dragoni, cum călărise fără șa pe spatele unui dragon mare, alb, din Lacul Vostok, cum spărsese clopotul de sticlă ce era așezat asupra Țării-de-Nicăieri cu fulgere și tunete iscate de mâinile lui.

A doua zi, Quentin s-a trezit în patul lui. Nu în Brakebills Sud, ci în patul de la hotelul Marriot. Nu-și aducea deloc aminte cum ajunsese acolo. Mayakovsky pesemne că-i trimisese înapoi printr-un portal, ca atunci când îl transportase pe Quentin înapoi la Brakebills, după cursa de la Polul Sud. Cu toate că, Isuse, Quentin se cutremura la gândul că Mayakovsky deschisese un portal în starea în care se aflase. Alcoolul și portalele magice nu erau o combinație prea grozavă.

Când Quentin s-a ridicat, și-a dorit instantaneu să fi murit într-un accident catastrofic de teleportare. Fiecare mahmureală pare a fi cea mai rea dintotdeauna, dar asta era cu siguranță un caz aparte. Una la o mie de ani. Quentin se simțea ca și cum toată apa din organism îi fusese suptă cu forța; parcă era o caisă pusă în dehidrator și umplută în schimb cu venin de la o viperă furioasă.

Ușor, cu grijă, Quentin s-a ridicat pe mâini și pe genunchi. Q și-a împins fața în pernă, implorând oricare ar fi fost zeul cel mânios ce-i făcuse una ca asta. Poate că undeva în corpul lui mai exista un strop de sânge curat care avea să curgă spre creierul ce-l chinuia. Cu degetele, Quentin a simțit ceva sub pernă, ceva tare, rotund și rece la

atingere. Un dar de la zâna măseluță. Q a scos obiectul la lumină.

Tânărul avusese dreptate. Chiar era un dar, o monedă lucitoare și aurie, de mărimea unui dolar din argint, dar un pic mai groasă. Sub pernă se găseau trei monede. Quentin a întors una dintre ele în palmă. Obiectul lucea ca și cum ar fi fost scăldat de soare, doar că draperiile erau trase. Q a știut imediat ce reprezenta banul.

Quentin a zâmbit, iar buzele uscate i s-au crăpat imediat. Mayakovsky reușise să facă exact ceea ce îi spusese Q: stocase putere în monedele acelea, puterea de care avea nevoie ca să rupă farmecul. Mayakovsky trebuie să le fi pregătit să-și desfacă propria vrajă, dar nu le folosise niciodată. Binecuvântat fie bătrânul netrebnic. Poate că tatăl lui Quentin nu avusese puteri, dar Mayakovsky avea, și mai mult de atât, avea și curajul de a le da mai departe. Mayakovsky se înșelase în legătură cu el însuși: era curajos până la urmă. Îngenunchind pe pat și simțind cum durerea de cap îi și trecea, Quentin a ținut una dintre monede între două degete și a făcut-o să dispară – prestidigitație cu o singură mână –, apoi a adus-o la loc. Banul era precum darul pe care-l așteptase toată viața. Nu avea să-l irosească. Planul urma să funcționeze, o să rupă farmecul, să fure valiza și apoi să înceapă o viață nouă. Putea să-și vadă de munca lui. Pentru prima dată de când plecase de la Brakebills, viața lui începea să capete un sens.

Marginile monedei erau ascuțite și era proaspăt bătută. Pe o parte se vedea imaginea unei gâște sălbatice în zbor. Pe cealaltă se contura un chip, profilul unei femei tinere. Chiar și după atât timp, Quentin o recunoștea: fata era Emily Greenstreet.

CAPITOLUL UNSPREZECE

– Mamă, a făcut Josh, nu pot să cred că vine sfârșitul lumii.

– Nu mai spune așa ceva, a ripostat Janet.

– Liniște, a zis Eliot, nu pentru prima dată.

Poppy tăcea. Tânăra se gândea, strâmbându-și gura dintr-o parte în alta. Regii se aflau în camera pătrată din turnul Castelului Whitespire, unde regii și reginele se întâlneau în fiecare zi la ora cinci. Rămășițele înfierbântate ale soarelui ce apunea la ora cinci ardeau în geamul orientat spre vest din spatele ei.

– Nu se poate să se sfârșească, a zis ea în cele din urmă.

– Și totuși, a intervenit Janet.

– Mă simt ca și cum abia am sosit aici. De fapt, chiar am sosit aici de foarte puțin timp. Ce altă dovadă avem că finalul se apropie? Adică, în afară de mărturisirea lui Ender.

– Dragă, el e zeul nostru, a spus Josh. Probabil că știe ce vorbește.

– Nu e infailibil.

– De unde știi?

– Pentru că dacă ar fi fost, a intervenit Janet, nu ar fi atât de prost tot timpul.

Janet nu se dădea niciodată înapoi de la a susține ambele tabere într-o discuție în contradictoriu.

– Știi, a zis Josh, pun pariu că din cauza ereziilor de genul ăsta se termină lumea. Umorul tău brut și ireverențios ne-a adus prăpădul.

– Poppy are dreptate, a spus Eliot. Să nu uităm că prima oară când l-am întâlnit pe Ember, berbecul era prizonier. Martin Chatwin îl închisese în Cripta lui Ember.

– Nu o fi omnipotent, a concluzionat Josh, apărându-și punctul de vedere, dar tot ar putea să fie infailibil.

– În orice caz, el niciodată nu ne comunică tot ce știe.

Eliot și-a aranjat coroana ce i se strâmbase pe frunte.

– Cel puțin nu înainte să fie prea târziu. Nu m-aș mira ca și acum să se întâmple la fel. Tot ce mi-a zis Ember a fost că dacă lucrurile vor continua așa, lumea se va termina. Asta nu înseamnă că nu putem salva Fillory. Nu neapărat.

Eliot a așteptat să riposteze cineva, dar nimeni nu a comentat nimic.

– Ce sugerez eu e că poate noi, regi și regine, am putea să-l salvăm.

– Sigur, a zis Janet. Am putea ține un adevărat spectacol! Am putea folosi vechiul hambar!

– Vorbesc serios.

– Da, iar eu iau la mișto ideea ta serioasă, ca să-ți arăt cât de penibilă e.

– Uite, Ember e zeu, a continuat Eliot, dar e zeu doar în Fillory. E limitat. Nu știe tot ce e de știut despre universul larg. Cred că ar trebui să investigăm singuri, să ne asigurăm că nu i-a scăpat ceva. Să vedem cât se poate întinde puterea noastră regească. Poate că a trebui să încercăm să prevenim dezastrul.

Noua idee a fost întâmpinată și cu mai multă liniște, în timp ce toată lumea încerca să găsească un motiv pentru care propunerea lui Eliot era plauzibilă sau viabilă.

– Da, sigur, a spus Josh. Adică, o să mergem la luptă, nu?

– Sigur!

Poppy cea loială a înclinat ușor bărbia ei mică și ascuțită.

– Și… ce? a replicat Janet. Ne întoarcem în sălbăticie? Căutăm aventura și orice om mai găsi?

– Corect, a zis Eliot. Exact asta o să facem.

Tânăra a cântărit sugestia, țuguindu-și buzele, gânditoare.

– OK. Dar de data asta vin și eu. Data trecută m-ați lăsat să văd de țară și voi ați fost plecați un an și jumătate. Când pornim?

– Cât mai curând.

– Și dacă nu putem? a zis Poppy. Dacă nu putem preîntâmpina haosul?

Janet a ridicat din umeri.

– Presupun că ne întoarcem acasă. Adică, la cealaltă casă. Fosta noastră casă.

– Pentru asta există Țara-de-Nicăieri, a zis Josh.

– Hei, ia ascultați!

Eliot s-a aplecat în față și și-a luat vocea și chipul de Mare Rege. Uneori îi plăcea să semene pe cât posibil cu Elrond, Lord de Rivendell, din *Stăpânul inelelor* și nu se gândea că poate e la milioane de kilometri distanță de o imitație reușită. Eliot i-a privit pe toți în ochi, pe rând.

– Știu că nu sunteți de acord, cel puțin nu în această privință. Dar dacă Ember are dreptate și Fillory chiar va pieri, eu o să rămân aici să văd cum moare. Aici am devenit ceea ce sunt și ceea ce am fost menit să fiu. Ceea ce reprezint e definit de rolul meu în Fillory, iar dacă Fillory moare, atunci o să mor cu el.

Eliot și-a studiat unghiile regești.

– Cred că am luat această decizie acum mult timp. Nu mă aștept să faceți la fel ca mine, dar vreau să știți că nu mai există cale de întoarcere. Cel puțin pentru mine.

Semiluna se întrezărea deja devreme, răsărind în partea opusă apusului, ca un corn alb ițit deasupra lumii. Eliot își putea imagina acum că fusese acolo marginea lumii, cu zidul ei nesfârșit și peticul îngust și cenușiu de plajă și unica ușă spre Dincolo. Turnul era destul de înalt încât să ai uneori, în zilele senine ca aceea, impresia că puteai vedea zidul. Josh și-a împins capul în față, și-a întors fața într-o parte și l-a studiat pe Eliot cu un

ochi închis. Tânărul a arătat, ezitant, cu degetul spre el.

– Du-te-n mă-ta!

Eliot a rânjit strâmb. Toți s-au relaxat.

– Uite, e ca dracu', a zis el. Nu-mi place nici de urât, dar vom înainta cât vom putea, apoi ne vom retrage. Ne întoarcem pe Pământ și bem boierește drept compensație. Mai vedem cu ce se ocupă Quentin.

– Oh, Doamne! a făcut Janet. Cred că aș prefera să mor.

Toți au râs, cu excepția lui Poppy, care încă se gândea.

– Îmi doresc numai…

Tânăra s-a oprit și a oftat tremurătoare, încercând să se calmeze. Aproape că reușise. Josh i-a apucat mâna pe sub masă.

– Ce e, scumpo?

– Dacă se termină totul, bebelușul n-o să vadă niciodată Fillory! Știu că e prostesc, dar îmi doream să se fi născut aici. Voiam să vadă toate astea. Voiam să avem un mic prinț sau o prințesă!

– Tot vor fi prinți, iubito, a zis Josh. Orice s-ar întâmpla. Vom fi regi în exil. Se pune.

– Nu, a spus Janet, nu se pune.

În final, doar Janet și Eliot au plecat, pentru simplul motiv că Josh nu era în stare să călărească nici măcar un cal vorbitor, care l-ar fi putut instrui,

iar Poppy nu voia să plece oricum în timp ce era însărcinată și Josh nu voise să o lase singură.

Așa că nu rămăseseră decât Eliot și Janet. Experiența era foarte diferită de campania împotriva lorienilor sau de vânătorile din vremurile de mai demult. Drumul acesta era mai tăcut, mai grav. Cuplul regal a plecat la scurt timp după răsărit, trecând printr-o mică arcadă din piatră din spatele castelului și care se continua cu o cărare îngustă, abia puțin mai lată decât cea făcută de capre și care ajungea până pe vârful stâncilor de deasupra golfului. Fără fanfară, fără confetti, fără însoțitori. Janet și Eliot au plecat singuri.

– Încotro? a întrebat Janet.

Eliot a arătat spre nord. Nu avea niciun motiv anume, dar era bine să fii decis în asemenea situații.

Iarba era încă udă. Noul soare rozaliu plutea deasupra Golfului Whitespire. Eliot se simțea foarte mic în comparație cu Fillory, care părea mare și sălbatic. Trecuse ceva timp de când pe Eliot nu-l mai încercase acest sentiment. Misiunea lor era serioasă și era posibil să fi fost și ultima. Deznodământul conta cu adevărat acum.

Eliot știa că îi fusese greu înainte să găsească Fillory: bea prea mult, căuta mereu modalități istețe de a fi răutăcios cu oamenii, nu părea niciodată să aibă emoții care să nu fi fost generate ironic sau chimic. Tânărul se schimbase în Fillory, iar gândul că se putea întoarce să redevină acea persoană îl speria. Nu avea să moară odată cu Fillory, vorbise serios, dar Eliot știa că dacă Fillory dispărea, atunci ceva din el, ceva mic, dar esențial, nu avea să supraviețuiască. Însă n-o să-i lipsească vara interminabilă. Anotimpul reținea un fel de

maiestate incendiară, dar în acel moment, Eliot își dorea din răsputeri ca dogoarea să se potolească.

O adiere de vânt se trezise dis-de-dimineață și răscolea copacii, densă și puternică precum un râu, alunecând printre frunzele verzi, dar care începeau să se îngălbenească de secetă. Copacii pesemne că știu ce se apropie, s-a gândit Eliot. Dacă Julia ar fi fost acolo, ar fi putut să-i întrebe.

Whitespire – orașul, spre deosebire de castel și de golf – avea dimensiuni reduse, iar cuplului regal nu i-a luat mult ca să ajungă la periferie. Orașul era înconjurat de un zid de o înălțime și structură variabile; era făcut din resturi de materiale de construcție – cărămidă, piatră, mortar, lemn și pământ bătut. Zidul fusese demolat și reconstruit și apoi consolidat ca să nu pice cu tot, pe când orașul se tot lărgise sau se micșorase de-a lungul secolelor. Dincolo de zid se aflau câmpuri năpădite de oameni ce lucrau afundați până la umeri în grânele aurii, cu coșuri mari pe spate, ca într-o pictură de Brueghel. Lucrătorii au amuțit când Eliot și Janet au trecut printre ei; majoritatea s-au lăsat pe un genunchi și și-au înclinat capetele. Eliot și Janet au salutat – tânărul învățase demult că era mai bine să accepți dovezile lor de loialitate; modestia și abnegația erau lucruri derutante la un rege.

După o jumătate de oră, cei doi călăreți se aflau tot pe câmp și se îndreptau spre Pădurea Reginei, aflată în nordul orașului. Eliot și Janet s-au oprit chiar în marginea ei. La limita pădurii nu găseai tufișuri; codrul era delimitat limpede și clar de câmpuri. Pădurea nu apăruse în mod natural. Eliot avea sentimentul unei întâlniri oficiale, ca și cum intraseră în sala de bal. Bună seara, bătrâne prietene! Ce-ar fi să mai dansăm o dată?

– După tine, a zis Janet.

– Du-te dracului.

Dacă te aflai în prezența unei regine, aceasta trebuia să pășească prima în Pădure. Așa era regula. Copacii – stejari uriași, căscați, cu coaja neagră, acoperiți de noduri și cioturi îi păruseră mereu lui Eliot că ar forma chipuri ce nu erau de fapt acolo – au lunecat ușurel într-o parte, ca într-o scenetă. Janet a dat pinteni înainte calului.

– Ai vreo idee unde mergem? a zis ea, fără să-l privească pe Eliot.

– Am vorbit despre asta. Nu așa funcționează misiunile. Nu o să ne gândim la nimic expres, ci doar vom călători.

– Nu pot să nu mă gândesc.

– Ei, atunci nu exagera.

– Nu mă pot abține! a ripostat Janet. Oricum, tu poți să nu gândești pentru amândoi.

Au lăsat în urmă dimineața însorită, schimbând-o cu crepusculul permanent din inima pădurii. Tropotul cailor a devenit un soi de ropot, trecând de la dalele de piatră la huma bătută cu secole în urmă.

– Dacă nu se întâmplă nimic? a zis Janet.

– Nu o să se întâmple nimic. Cel puțin la început. Trebuie să avem răbdare. Face parte din misiune.

– Păi, ca să știi, eu îți stau la dispoziție o săptămână, a zis Janet. Atât. Șapte zile.

– Știu cât înseamnă o săptămână.

– Ce cred eu că facem acum e să luăm pulsul regatului, a continuat tânăra. Asta-i un fel de misiune de diagnoză. Ce vrem noi să zicem e de fapt: Măi regatule, tu mai funcționezi? O să ne mai oferi o aventură, iar aventura asta o fie felul tău de a ne spune ce-i în neregulă cu tine și cum să te reparăm? Că dacă-i așa, apăi e grozav. Dar dacă după o săptămână nu aflăm absolut nimic, eu plec. Înregistrăm ora morții și-l vedem murind.

– O săptămână nu e timp suficient să decizi soarta unei întregi lumi, a subliniat Eliot.

– Eliot, te iubesc ca pe fratele pe care nu l-am avut și pe care nu mi l-am dorit niciodată, a zis Janet, dar o săptămână e, de fapt, un interval foarte mare de timp. După o săptămână, noi doi o să ne plictisim foarte tare unul de celălalt.

Cărarea lor șerpuia, mergea drept sau se încolăcea prin Pădurea Reginei, desenată parcă dintr-o toană de conștiința colectivă a arborilor. Călătorii ar fi putut încerca să-i dea o direcție, dar de data asta au ales să se lase duși de ea, predând comanda autopilotului. Era sinistru de liniște: copacii Pădurii Reginei obișnuiau să-și selecteze fauna pe care nu și-o doreau – se găseau destule crengi căzute sau ramuri ucigașe – și astfel în codru nu erau decât puține căprioare și câteva păsări de decor. Solul pădurii fusese năpădit de o pătură groasă de ferigi și dungat de lumina care se strecura prin găurile rare din acoperământul de deasupra. Nu existau trunchiuri căzute. Pădurea Reginei își îngropa morții. Copacii se tot dădeau la o parte din calea lor – Eliot se gândea că gestul era vag erotic. Arborii semănau cu un șir interminabil de picioare ce se desfăceau, poftindu-i în spații din ce în ce mai intime. Călăreții s-au afundat tot mai departe. Din când în când, cărarea se bifurca, iar

Eliot alegea o ramură ori alta, fără niciun motiv anume, dar fără a ezita vreodată.

Exact ca un magician care scoate un porumbel dintr-un buzunar secret, pădurea i-a adus brusc la poiana circulară cu arborele-ceas uriaș, cea în care prinseseră Iepurele Vizionar și unde murise Jollyby. Copacul purta o cicatrice adâncă, acolo unde fusese ceasul. Acum, trunchiul semăna cu un ciclop orbit, dar cel puțin nu se mai agita în vânt, ci stătea liniștit. Lăstarul de pe care Eliot scosese ceasul dat cadou lui Quentin murise. Lui Eliot îi părea rău, dar nu atât de rău încât să-și dorească să n-o fi făcut. Gestul meritase, știa că oriunde s-ar fi aflat, Q ducea ceasul cu el.

Regele și regina au hotărât să înnopteze acolo. Dacă istoria le dăduse vreo lecție, aceea era că poiana reprezenta un loc potrivit ca să aștepte evenimentul fantastic și prevestitor. Janet și-a făcut vânt de pe șa.

– O să fac cina.

– Ne-au pus cina la pachet, la castel, a zis Eliot.

– Mi-am mâncat porția la prânz.

Janet a tras una dintre securile pe care le purta încrucișate pe spate într-o manieră foarte oficială și s-a îndepărtat printre copaci. Eliot nu o mai văzuse niciodată pe tânără mânuind o secure, dar Janet ținea obiectul ca și cum ar fi știut ce să facă.

– Hmmm, a făcut el.

Poiana părea destul de sinistră ca să rămână singur, fără regina lui. Iarba era presărată cu flori sălbatice; Eliot își dorise dintotdeauna să numească unele dintre florile din Fillory, dar nu apucase niciodată să-și ducă ideea la bun sfârșit,

iar acum probabil că nici nu mai avea să apuce momentul. Era prea târziu. Eliot auzea din toate părțile foșnete și scârțâituri ce l-au speriat inițial, până și-a dat seama că arborii de la marginea poienii îi dăruiau, generoși, crengi uscate pentru foc. Pesemne că îi acceptaseră prezența, s-a gândit. Gestul era ciudat de înduioșător.

Dintr-unul dintre sacii de pe cal, Eliot a scos cortul – un pachet frumos împăturit din pânză – și l-a aruncat pe iarbă. Cortul s-a desfăcut în liniște și s-a ridicat singur în lumina ce se stingea. Sunetul lui suna precum cel făcut de o pânză ridicată pe catarg în toiul vântului.

Dimineața, o ceață subțire atârna deasupra poienii, ca și cum un foc de artilerie puternic tocmai se stinsese cu câteva clipe înainte, lăsând în urma lui rotocoale moi și tăcute de praf alb de pușcă.

Regele și regina au călărit întreaga zi fără vreun incident – trecuseră deja două zile, mai rămâneau cinci, zisese Janet –, iar până la apus, călăreții ajunseseră la capătul splendorii verzi a Pădurii Reginei și au intrat în labirintul adiacent de brazi cenușii numit Wormwood. În a treia zi, au trecut la pas râul Ars, ceea ce nu era niciodată o experiență prea plăcută, deși arareori cu adevărat periculoasă. Apa lui neagră era întotdeauna tulburată de cenușă – nimeni nu știa de ce –, iar nimfa ce locuia în el avea pielea la fel de neagră și lucitoare ca a unui gândac – o creatură terifiantă, cu ochi argintii ce traversa râul în sus și-n jos, țipând în toiul nopții. Eliot a propus să încerce să discute cu ea, dar Janet s-a cutremurat.

– O să facem asta când rămânem fără alternativă, a zis tânăra. În ziua a șasea.

– Mă rog. Nu e ca și cum s-ar termina lumea.

– Trebuie să te anunț că nu ai dreptul să faci gluma aia de mai multe ori, așa că sper că te-ai distrat.

Eliot ar fi preferat să se îndrepte spre vest, spre lacurile numite Lacrimile lui Umber sau poate spre Barion, un oraș molcom, cocoțat pe deal și înconjurat de zid, unde se făcea un lichior incredibil de limpede, dintr-un fel de cereale indigene. Eliot avea o vilă de vacanță foarte confortabilă în acel loc, dar abia dacă apuca să o viziteze vreodată. Însă Janet voia să călărească spre nord.

– Ar trebui să fie în regulă, a zis Eliot, doar că există un lucru îngrozitor numit Mlaștina din Nord. E la nord, de unde și numele.

– De asta vreau să mergem acolo. Simt mlaștina.

– Eu nu. Urăsc chestia aia.

– Oau, și eu care credeam că trebuia să faci pe Johnny Quest. Bine, ne întâlnim în Barion.

– Dar nu vreau să merg singur în Barion! a scâncit Eliot.

– Văicărerile tale sunt cu mult mai mult decât neatractive. Vino cu mine la mlaștină și apoi ne întoarcem împreună în Barion.

– Dacă mor în Mlaștina din Nord? Știi că au mai fost cazuri.

– Atunci o să mă întorc singură în Barion. Îmi place să călătoresc de una singură. Dacă mori, pot să am eu casa ta?

Eliot nu a răspuns. În secret și cumva împotriva propriei dorințe, Eliot înțelegea că Janet era mânată de instinct spre mlaștină, iar cu lucrurile

astea nu era de șagă. Nu în contextul unei misiuni. N-aveau decât să meargă acolo.

– Bine, a zis el. Îți testam doar hotărârea. Ai trecut cu brio. Spre mlaștină!

Mlaștina din Nord nu era chiar atât de departe spre nord. Până la finalul după-amiezii, solul începuse deja să se înmoaie, iar călăreții au ridicat tabăra la marginea terenului moale, chiar în acea noapte. A doua zi a început cenușie și activă. Regele și regina și-au făcut cale printre păpuriș și ierburi aspre și băltoace reci, până ce caii au refuzat să mai înainteze. Armăsarul lui Janet era un Cal Vorbitor, iar creatura a explicat politicos că vorbea în numele lui și al tovarășului său mai prost când spunea că acela nu era un loc pe care să-l traversezi purtând copite, mai ales că picioarele cailor se rupeau așa de ușor. Eliot a acceptat înțelegător demisia și cuplul regal a continuat la pas. Aerul mirosea a nămol cald și a putreziciuni. Tinerii au dat ocol unei întinderi mari de apă stătătoare, năpădite de vegetație și, din când în când, s-au avântat printre ierburi, la nevoie. Marea Mlaștină din Nord era un loc pustiu și tăcut. Ai fi crezut că dădea pe afară de broaște, insecte, păsări, dar prin jur nu părea să existe nicio ființă vie. Doar o grămadă de plante și organisme mirositoare.

Pe când înaintau forțat tot mai în adâncuri, solul a început să combine porțiunile de noroi cu apa, fiind din când în când presărat de smocuri cocoșate și încăpățânate de iarbă. Cizmele tinerilor se tot afundau în nămol, fără să poată face ceva, iar Eliot a simțit cum solul solid pierdea teren în fața apei, cedându-i până la urmă lent și inexorabil întregul domeniu. Cărarea lor se apropia de a deveni impracticabilă, când cei doi au găsit o estradă din lemn pe care Janet o căutase fără să-i spună lui Eliot. Estrada era formată doar din două scânduri

cenușii, uzate de vreme, așezate una lângă cealaltă deasupra băltoacelor flămânde și ridicate din loc în loc la câțiva centimetri deasupra solului, cu ajutorul unor piciorușe și stâlpi și cioturi de copaci aflate tocmai la locul potrivit. Eliot s-a oprit o clipă să-și curețe cizmele, deși era destul de sigur că nu mai avea ce să mai salveze din ele, apoi au pornit iar la drum. Nu exista balustradă și aventurierii erau obligați să-și mențină echilibrul mergând ca într-un număr de circ. Eliot a încercat să-și amintească dacă nisipurile mișcătoare erau reale sau doar un mit urban.

– Mă întreb unde s-au dus toate păsările, a zis el, ca să-și ia mintea de la mlaștină. Cred că am văzut vreo două. Ar trebui să fie plin de ele pe aici.

– Mă face să-mi doresc să o fi avut pe Julia cu noi, a spus Janet. Se pricepea la păsări.

– Mm. Serios? Chiar ai vrea să fi fost aici?

– Normal. Am plăcut-o pe Julia.

– Nu ai prea lăsat să se vadă.

– Dacă ai fi înțeles-o, a explicat Janet, ți-ai fi dat seama că nu aprecia oamenii care-și arătau prea fățiș emoțiile.

Replica reginei îl făcea pe Eliot să reanalizeze retroactiv toate interacțiunile pe care și le amintea dintre cele două tinere. Pașii lui sunau goi pe scânduri, în liniștea din mlaștină.

– E incredibil că podișca asta mai rezistă.

Janet a continuat.

– Nu-mi imaginez cine o întreține.

– Cum de cunoști locul?

– Am fost aici o dată, când erai plecat pe mare. Am considerat că ar trebui să investigheze cineva zona. Părea ciudată și interesantă. Am văzut niște chestii înspăimântătoare și m-am retras, dar nu înainte de a întâlni câțiva oameni bizari și fascinanți.

Nu era prima dată când Eliot se surprindea întrebându-se ce anume făcuse Janet în timpul petrecut de ei pe marea cea albastră. Primise, evident, explicația oficială, și anume că avusese grijă de treburile țării și că se descurcase de minune. Dar din când în când, Janet spunea niște lucruri care-l făceau să pună la îndoială că regina îi mărturisise tot adevărul.

– Îți dorești vreodată să fi mers cu Julia? Dincolo sau cum s-o fi numit locul ăla.

– Mă gândesc uneori, a răspuns Eliot. Dar nu. Nu-i chip să fi putut pleca. Sunt rege aici și e ceea ce mă definește. Nu glumeam când v-am zis asta mai devreme.

Eliot s-a clătinat o clipă pe scândurile instabile.

– Mi-aș dori să știu însă cum e acolo.

– Probabil că mai puțină mocirlă. Știi ce e amuzant?

– Zi-mi.

– Știu cum se simte Poppy, a zis Janet. În legătură cu bebelușul. Și eu vreau ca micuțul să vadă Fillory. Vreau ca el să rămână pe tron după ce noi n-o să mai fim.

În acel moment, Eliot era mai concentrat la posibila lui moarte iminentă cauzată de mlaștina

teribilă și a creaturilor ce trăiau în ea. Presupunea că dacă se întâmpla să se scufunde, cadavrul lui avea să se păstreze intact de-a lungul anilor, ca trupurile acelea scoase din turbăriile irlandeze. Aspectul ăsta ar fi adăugat ceva grandoare sfârșitului tragic. Dar probabil că avea să fie mâncat. Și-apoi, lumea oricum se sfârșea. Așa că…

– Apropo, uite ce se întâmplă cu păsările.

Janet a arătat cu degetul. Tânăra nu avea nicio problemă să-și mențină echilibrul; nici măcar nu se uita la picioare când pășea. În depărtare, un lucru alburiu, de un roz translucid, plutea la vreo nouă metri deasupra păpurișului. Creatura arăta exact ca o meduză, cu tentacule lungi și înflorite ce atârnau. Era o priveliște îngrozitor de teribilă: un parazit aerian extraterestru. O rândunică pe moarte se zbătea în unul dintre tentacule, prinsă ca o muscă pe hârtia cu lipici.

– Oau, a făcut Eliot.

– Să nu atingi vreuna, veninul e mortal. Îți oprește inima.

– Nici nu aveam de gând. Cum zboară? Pe bază de heliu, de hidrogen sau aer cald sau altceva?

– Nici gând. Doar prin magie.

Pesemne că se apropiaseră de centrul rovinei, băltoacele se făceau din ce în ce mai mari și mai adânci și mai întunecate și mult mai calme, unindu-se una cu alta până ce mlaștina aproape că se transforma într-un lac veritabil. O ceață aburoasă se strângea în jurul lor. Din loc în loc, câte o floare de lotus scotea capul deasupra apei: bulbi alb-rozalii de mărimea unei mingi de softball, sprijiniți pe un lujer gros și verde. Era

ciudat că ceva atât de pur și de frumos putea să crească în toată mocirla aia: unicul lucru curat și perfect ce se decantase din mizerie.

Lui Eliot îi venea greu să nu se gândească la forma uriașă pe care o zărise acolo pe când zburaseră deasupra Rovinei. Tânărul spera că ființa locuia în apele mai adânci, deși se părea că exact într-acolo se și îndreptau. Podișca se înălța acum sus de tot deasupra mlaștinii pe stâlpișori lungi și fusiformi. Semăna mai degrabă cu un ponton îngust, iar estrada îi conducea direct peste lac. Malurile apei dispăruseră în ceață. Eliot se simțea dezorientat și abandonat de zei. Dacă aventura lor avea să funcționeze într-un fel sau altul, atunci trebuie să fi aflat, să fi văzut sau simțit ceva până în acel moment, socotea el. În schimb, se aflau în pustietate, înconjurați de incertitudine, atârnând în aer, pe două scânduri uscate, deasupra unui ochi întunecat de apă stătută.

– Cât de departe o să…

– Până aici.

Podișca se termina brusc. Dacă Janet nu și-a pus mâna pe umărul lui Eliot, regele ar fi călcat în gol. În caz că Eliot se simțea tentat să facă baie, în josul estradei exista o scară șubredă ce ducea în jos.

– Trebuie să pun o întrebare unui vechi prieten, a zis Janet. Hei!

Tânăra strigase spre apă.

– Hei!

Nu se auzea ecoul. Janet a privit în jur.

– Ar fi trebuit să aduc o piatră, ca să o arunc. Hei!

Călătorii au așteptat. Ceva a săltat în nemișcarea din jur, poate o broască sau un pește, dar Eliot s-a mișcat prea încet ca să surprindă mișcarea. Când și-a întors iar capul spre apă, lacul se tulburase.

Mai întâi, un val larg și neted s-a repezit mut spre ei, udând pilonii până sus. Eliot s-a ridicat instinctiv pe vârfuri. Apoi, o carcasă mare, ridată, măslinie și plină de negi a ieșit la suprafață, lată de vreo cincisprezece metri, ca un submarin. Era o țestoasă; după ciocul coroiat, ca al unui șoim, ai fi socotit că era vorba de o țestoasă agresivă de apă dulce. Hristoase! Chestia aia era un leviatan. Nici nu era de mirare că nu supraviețuia nimic acolo. Meduzele mâncau păsările direct din aer, iar creatura uriașă probabil că prăda apa de tot ce era format din mai mult de o celulă. Bule uriașe de metan se spărgeau la suprafață în jurul ei, eliberate din nămolul în care trebuie ca ființa să fi stat îngropată. Mirosul era de nedescris. Sau de fapt nu, putea fi descris foarte simplu: mirosea a rahat.

– Cine-l cheamă pe Prințul Mocirlei?

Țestoasa vorbea lent. Vocea ei era răgușită și aspră, ca a unui fumător. Capul ei era bont și pătrățos și un pic comic, ca un deget mare vorbitor. Ochii ei porcini erau adânciți în cuiburile de piele cornoasă, ceea ce o făcea să pară furioasă. Eliot era gata să accepte agresivitatea monstrului ca pe un dat, până la proba contrarie.

– Oh, a zis broasca. Tu erai.

– Da, eu. Pfoa, dar ce puți!

– E mirosul vieții.

– E miros de bășini. Am o întrebare pentru tine.

– Ce altceva mai ai? Nu pot mânca întrebări. Vânătoarea a mers prost.

Fața ei uriașă era toată numai piele și cioc. Țestoasa avea gâtul la fel de gros precum capul.

– Oh, nu știu.

Eliot se întreba uneori dacă Janet nu era ușor sociopată. Cum altfel și-ar fi putut folosi tonul de plictis și de relaxare într-o situație ca a lor? Dar Eliot știa că tânăra avea sentimente, doar că le înmagazinase în locuri diferite față de majoritatea oamenilor.

– Avem vreo doi cai. Răspunde-mi la întrebare și mai negociem.

Eliot încerca să nu se dea de gol. Janet juca, pesemne, la cacealma. N-avea cum ca Janet să dăruiască armăsarii chestiei ăleia.

– Sunt Marele Rege Eliot, a zis el.

– El deține haznaua asta, a completat Janet.

– Eu sunt Prințul…

– Prințul Mocirlei, i-a tăiat-o Janet. Pe care Eliot o deține. Știm. Ești o țestoasă gigant.

– O fi regatul tău larg, dar e împrăștiat. Al meu e în adâncuri.

Țestoasa și-a întors lent capul, dintr-o parte în cealaltă, studiindu-i mai întâi cu un ochi mat, apoi cu celălalt. O meduză a plutit în apropiere, atingând cu tentaculele fruntea leviatanului, dar broasca nu a părut să observe.

– Ember spune că Fillory e pe moarte, a zis Eliot. Tu ce crezi? E adevărat?

– Moarte. Viață. Un pește moare. Un miliard de paraziți îl mănâncă și trăiesc. În mlaștină nu există nicio diferență.

– Contează pentru pește, a zis Janet. Ești un filozof de doi lei, așa că nici nu mai încerca. E Fillory pe terminate?

Dacă țestoasele ar fi avut umeri, atunci prințul i-ar fi înălțat nepăsător.

– În cazul ăsta, da, Fillory e pe moarte. Dă-mi caii!

– Stai, tu vorbești serios?

Janet era acum furioasă. Părea că până în acel moment nici nu crezuse ce-i spuse Eliot.

– Chiar vine sfârșitul? Păi, putem să oprim cumva asta?

– Nu.

– Nu putem noi, a zis Eliot. Dar poate că există cineva cu suficientă putere.

– N-aș putea spune. Întrebați-o pe regină.

– Eu sunt regina, a zis Janet. Sau cel puțin una dintre ele. Regina principală. Și te-am întrebat ceva.

– Regina piticilor din Pustiuri. Destul! Dă-mi caii sau lasă-mă în pace.

Țestoasa a început să se scufunde, retrăgându-și capul sub acoperământul carapacei, abia tulburând apa înnegurată, până ce bărbia i-a rămas la suprafață.

– Nu cunosc nicio regină a piticilor, a zis Janet. Tu știi vreuna, Eliot?

– De unde să știu? Nu există pitici femele.

– Nu există, i-a zis Janet țestoasei. Mai încearcă.

– Fii atentă.

Țestoasa a izbucnit. Capul ei a țâșnit întins la maximum. Lui Eliot nu-i venea să creadă că ceva atât de mare se putea mișca atât de repede. Parcă un camion Mack se îndrepta spre ei cu toată viteza. Pe când își căsca gura, monstrul și-a întors capul într-o parte, ca să-i cuprindă pe amândoi dintr-o înghițitură. Eliot a reacționat rapid. S-a ghemuit și și-a acoperit fața cu brațele. Din poziția lui relativ sigură, regele a simțit cum prezentul se întuneca pentru ei și a auzit un trosnet despre care a crezut inițial că era digul distrus de fălcile țeastoasei. Dar finalul nu a sosit așa cum se așteptase.

– Îndrăznești? a zis Janet.

Vocea ei era acum răsunătoare și făcea scândurile să le vibreze sub picioare. Eliot și-a ridicat privirea spre ea. Tânăra se ridicase în aer, plutind la șaizeci de centimetri deasupra cheiului, iar hainele îi erau garnisite cu brumă. Janet radia ger; pielea ei emana un soi de ceață, precum gheața carbonică. Brațele tinerei erau deschise larg, iar în mână ținea o secure scurtă. Eliot observa acum capetele din gheață limpede ale topoarelor. Țestoasa se oprise șocată, prinsă la jumătatea mișcării. Janet o înghețase; mlaștina era un lac de gheață de jur împrejur. Janet invocase iarna, iar apa Rovinei din Nord se solidificase până în depărtare, trosnind și adunându-se în valuri. Țestoasa se blocase. Ființa ei se chinuia să se desprindă, izbind înainte și înapoi neputincioasă.

– Isuse! a făcut Eliot.

Regele s-a ridicat din poziția lui de apărare.

– Frumos.

– Îndrăznești? a zis Janet iar, cu glasul ei puternic, imperial. Să te miri că încă mai trăiești, Prinț al Rahatului.

Țestoasa nu părea surprinsă, ci doar furioasă.

– O să-ți vin de hac, a sâsâit ea, ridicându-se și întinzându-se.

Gheața a trosnit și a gemut și a început să se crape. Janet a accentuat vraja, oricum ar fi făcut-o, și a înghețat mlaștina și mai tare.

– O să-ți îngheț ochii, a șuierat Janet, și o să ți-i sparg! O să-ți crăp carapacea și o să-ți ciugulesc carnea!

Isuse, de unde învățase toate acele lucruri? Țestoasa s-a forțat încă o dată și apoi a rămas nemișcată, ca o corabie mare blocată în banchiza arctică. Ființa se holba la ei furioasă, cu ochii arzând de o dorință ucigașă. Janet a coborât pe scânduri.

– Mai du-te la dracu'! a zis Janet. Știi mai bine de atât. Data viitoare o să te ucid.

Janet a scuipat, iar flegma a înghețat în aer și a alunecat pe pojghița aluncoasă și rece. Astfel, tânăra a întors spatele și s-a îndepărtat. Eliot aproape căzuse de pe scânduri, făcându-i loc. Regele nu-și dorea să atingă securile alea. Simțea că ar fi trebuit să spună ceva înainte să plece de la locul faptei, așa că a dat curs impulsului:

– Tâmpitule!

– Vierme! a hârâit țestoasa.

Respirația creaturii scotea aburi în frigul instalat brusc.

– Vei vedea. Sunt doar țestoase, până jos.

– Da, sigur, a zis Eliot. Am mai auzit-o.

Apoi regele s-a grăbit să o prindă pe Janet. Urmele tinerei erau acoperite de gheață.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Doar după câteva ore, când se aflau deja pe cai, îndreptându-se spre sud-vest, în direcția uscatului binecuvântat și a orășelului Barion, cel înzestrat cu balsamul alcoolic, Janet și-a dres glasul și a zis:

– Presupun că te întrebi cum de m-am transformat deodată în regina zăpezii și am două securi din gheață.

Eliot chiar era curios, dar voia să vadă cât putea rezista fără să menționeze întâmplarea. Nu avea legătură cu faptul că nu dorea să știe, știau amândoi că Eliot murea de curiozitate. De fapt, jucau o șaradă care se numea *Ignoră elefantul din cameră*. Erau amândoi conștienți că Eliot avea să cedeze până la urmă.

– Ce ai? a zis el, absent. Ah, sigur, bănuiesc că așa o fi.

– Am numit securea dreaptă Mâhnire, a zis Janet. Știi cum se numește stânga?

– Fericire?

– Mâhnire. Nu le pot deosebi.

– Mmm. Mhm.

Aventurierii au călărit în tăcere vreo cinci minute. Erau amândoi destul de experimentați în jocul elefantului. Eliot se tot uita peste umăr – îi era teamă ca nu cumva una dintre meduzele roz să se strecoare pe la spatele lui și să-și treacă tentaculele peste el. După ce îi oprea inima, probabil că meduza avea să-l vâre în burta ei și l-ai fi putut vedea în timp ce era digerat prin carnea translucidă a creaturii. O moarte foarte publică. Deși ce mai conta, dacă lumea tot urma să se sfârșească? Însă avea importanță. Eliot știa bine asta. Totul avea încă importanță și poate chiar una mai mare decât avusese vreodată. Eliot decisese să se recunoască învins.

– OK. Și cum ai devenit tu deodată etcaetera, etcaetera?

– Sunt așa fericită că ai întrebat! Mai știi când ați plecat pe mare și m-ați lăsat la cârma regatului un an și jumătate?

– Și am salvat magia și, prin extensie, întreaga lume? Sigur, cum să nu-mi amintesc.

– Păi a fost distractiv să conduc și să iau toate deciziile și să implementez reforme ce trebuiau adoptate demult, dar după vreo lună, am rămas fără activitate și am avut nevoie să încep un proiect. Știi deșertul ăla de la sud de Fillory, de peste Munții de Aramă?

– Am auzit de el.

– L-am anexat.

– Stai.

Eliot a tras de frâiele calului și s-au oprit amândoi.

– Ai invadat deșertul?

– L-am *anexat*. Mă gândeam cum în cărți alte țări atacă mereu Fillory și-am zis de ce să nu fie și invers? Hai să ne extindem! Hai să punem mâna pe ceva! Adică, avem toată magia și toți monștrii dubioși din lume. Doar giganții singuri sunt echivalentul unui arsenal nuclear. Ah, și-n plus, avem propriul nostru zeu, care e chiar pe bune. Decizia a fost un manifest al destinului.

Eliot a dat pinteni calului și animalul s-a pus iar în mișcare. O iubea pe Janet, dar chiar că era incredibilă. Eliot a tăcut o perioadă de timp, care i s-a părut a fi potrivită.

– Să nu crezi că dacă tac nu sunt șocat și nu regret, a zis Marele Rege. Pentru că e exact invers. De asta nici nu spun nimic.

– Ei, dacă nu voiai să invadez deșertul nu ar fi trebuit să pleci să salvezi lumea, a zis Janet. Pe plan intern a fost o inițiativă populară. Oamenilor le-a plăcut ideea. Iar armata noastră doar campa degeaba, în timp ce nobilimea își țesea ițele încercând să urce pe scara ierarhică, să câștige niște titluri și onoruri sau mai știu eu ce. Trebuie să te folosește de chestiile astea, că de nu, se întorc împotriva ta, așa cum s-a întâmplat cu familia Fenwick.

Eliot a pufnit.

– Păi, de asta nu înțelegi tu politica, a spus Janet.

– Politica nu mă înțelege pe mine!

– Și gândește-te la resursele de acolo. Minereurile pure sunt de căcat în țara noastră.

– Te rog, abține-te să mai insulți minereurile Marelui Rege.

– Sunt de căcat. Așa că am luat un regiment și câțiva elefanți vorbitori și pe lady Aral, luptătoare ninja – știi tu, cea pe care a învins-o Bingle în turneu, și nu mă face să-mi aduc aminte de prefăcătoria aia – și am traversat Munții de Aramă. I-ai văzut vreodată? Sunt minunați. Practic, chiar sunt din cupru și au căpătat o nuanță verzuie grozavă, din cauza oxidării. Există și un cuvânt pentru procesul ăsta: *cocleală*. Aral m-a învățat. Aparent e mortală la Scrabble.

– Cuprul e un minereu. Și li se spune brigăzi, nu regimente.

– Nu am fost niciodată sigură dacă noi chiar dețineam Munții de Aramă sau nu, știi? Nu e foarte limpede pe hartă.

Parcă Janet nici nu-l auzea.

– Dar acum sunt clar ai noștri, pentru că i-am anexat în drum spre deșert. N-a durat decât vreo două zile. Un elefant a căzut de pe o stâncă – una de aramă; mi-a frânt inima. Elefanții și gravitația nu se amestecă prea bine. Dar știi ce? Ceilalți s-au oprit imediat, au coborât și au găsit ce mai rămăsese din el și s-au așezat în cerc în jurul lui. N-am putut vedea ce-au făcut, dar când au terminat – a durat o zi – victima noastră s-a făcut iar întreg și a luat-o la pas. L-au reînviat. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Elefanții știu niște chestii grozave. Nu știu de ce îi dominăm; ei ar trebui să ne conducă pe noi.

– Asta-i trădare, a zis Eliot, voios. Însă e adevărat. Cum a fost în deșert?

– În deșert? E cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

Petrecându-și atât de mult timp în preajma lui Janet, Eliot se obișnuise cu trecerile ei bruște de la ironie și agresivitate la expresia sinceră a emoțiilor sincere, omenești.

– Trebuie să te duci acolo, Eliot. Iarna. Deșertul Rătăcitor e ca un ocean de nisip, ceea ce știu că e un clișeu, dar chiar e, literalmente, ca un ocean. Dunele se mișcă la fel ca niște pânze de corabie în largul mării. Încet, dar observabil. Ne-am petrecut o zi întreagă doar stând pe pantele Munților de Aramă, privindu-le cum se rostogolesc și se lovesc de coline, pe mutește, ca niște brizanți uriași.

– Și-apoi, a zis Eliot, când ți-ai dat seama că erai pe cale să invadezi un deșert frumos, dar altfel inutil și complet nevinovat, ți-ai strâns calabalâcul de greșeli tactice și etice și te-ai întors…

– Dar nu a fost așa. Nu m-am întors. De fapt, atunci mi-am dat seama de ce venisem. Am trimis elefanții înapoi. Auzi, elefanți, Doamne, la ce m-oi fi gândit când am decis să traversez munții cu elefanții? Presupun că la Hannibal. Micuții nu au comentat, dar nu era locul potrivit pentru ei. Le-am zis că putem merge să pască pe Pășunile din Sud. Au părut să le placă ideea. Am trimis și regimentul la plimbare. Sau brigada, în fine. Erau oameni buni, foarte îndrăzneți și nu au vrut să plece, dar le-am ordonat și nu au avut încotro. Presupun că sperau să lupte, dar nu aveam cu cine să ne batem. Când au dispărut, m-am dus la plimbare singură, prin deșert.

– De ce? a întrebat Eliot. De ce mama dracului ai face așa ceva?

Pe când călăreau, peisajul din jurul lor se transforma din mlaștini înnegurate în pășuni înverzite, iar solul se alegea de noroi ca și cum se

trezea dintr-un coșmar. Dar Janet alunecase departe și vedea cu totul alt peisaj în mintea ei.

– Știi, nu cred că am să fiu în stare vreodată să explic. A fost ceva atât de pur. Toată viața asta, toată verdeața mi s-au părut deodată inutil de elaborate, de umede și murdare. Deșertul a fost sincer și real: doar nisip uscat ce forma curbe netede pe un cer pustiu. M-am simțit de parcă aș fi rătăcit adâncită în noroi toată viața și brusc descoperisem ieșirea. Presupun că îmi luam viața în propriile mâini, dar nu părea deloc astfel. Acolo m-am simțit în siguranță. Mai în siguranță decât oriunde în altă parte. Nu a mai trebuit să port vreo mască, ci doar să fiu.

Janet a oftat, frustrată.

– Știu că nu are niciun sens ce zic. Dumnezeu știe că nu sunt o tipă spirituală, dar acolo am simțit că pot respira.

– Nu, înțeleg. Continuă.

Eliot dezvoltase de mult timp teoria că în mintea lui Janet toți cei din jur erau la fel de critici ca și ea, iar dacă acesta era adevărul, atunci lumea trebuie să-i fi părut tinerei un loc tare înfricoșător. Nu era de mirare că-i plăcuse să fie singură acolo.

– În noaptea aceea s-a petrecut cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată: stele au coborât din cer. Nu erau obișnuite să vadă oameni, așa că nu le-a fost frică. Parcă erau păsări dresate – mă împresuraseră, la doar câțiva metri de sol și fiecare avea dimensiunea unei mingi de softball. Țepoase și un pic calde și parcă chițăiau. Le puteai ține în mână.

Janet a oftat iar.

– Știu că sună ciudat, chiar și pentru Fillory. Uneori mă întreb dacă nu cumva am visat. Am mers trei zile, până ce mi-am terminat resursele, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă întorc. Nici măcar o singură dată. Mă așteptam din clipă în clipă să-mi pierd răbdarea, dar nu s-a întâmplat. Am continuat să merg spre sud. Valurile se înalță acolo, în centru, se fac la fel de mari ca dealurile. De pe vârf puteai vedea mult în depărtare, dar nu am zărit marginea. Poate că nu se termină. Ei, poți să ghicești ce a urmat. Am leșinat din cauza foamei și a extenuării și m-am trezit în barca de nisip a unui tip ce traversa deșertul.

– Serios? a zis Eliot. Am crezut c-o să spui că ți-ai dat seama că o să mori și că ai decis să te întorci pe unde ai venit. Ori asta, ori că elefantul care căzuse de pe stâncă și fusese readus la viață și-a făcut apariția, galopând maiestuos printre dune și te-a salvat. Poate cu Aral pe post de călăreț. M-am gândit că ai păstrat asta ca pe surpriza de final.

– Păi, nu. M-am trezit în barca tipului. Nu era cine știe ce corabie; doar o scândură cu o prăjină înfiptă în ea și un cearșaf legat de stâlp. Semăna mai degrabă cu o placă pentru windsurf. Băiatul stătea cu picioarele încrucișate pe ea, cu o mână pe cârmă și alta pe sfoara velei – antebrațele lui erau ca popicele – iar ambarcațiunea se deplasa zburând pe nisip, cu o viteză incredibilă. Tipul nu a spus nimic, dar era incredibil de arătos. Înalt, cu nasul mare și pielea măslinie. M-a dus la el acasă, pe o stâncă uriașă ce ieșea din nisip. În vârful ei se afla un crater mare plin de pământ negru, creșteau plante din el. Un întreg trib locuia acolo, în mici cocioabe săpate în cercul de stâncă din jurul lui.

– De unde luau apă? a întrebat Eliot.

– Și eu m-am întrebat același lucru. În cele din urmă am aflat, dar voi reveni mai târziu la asta. Erau o echipă destul de puternică. Tipul care m-a salvat pe mine era liderul lor și i se spunea Întâiul. Am încercat să-i explic că noi îi invadasem – sau, în orice caz, eu îi invadam – și că deșertul făcea parte din Fillory. M-am gândit să renunț, din moment ce-mi salvase viața, dar o invazie e o invazie. Sau anexare. Oricum, m-am gândit că e mai bine să fiu sinceră, să le spun că erau liberi să se bucure de beneficiile de a fi un teritoriu semiindependent cvasinaționalist în cadrul mai larg al imperiului Fillory. Dar Întâiul nici nu a vrut să audă! A fost foarte ferm. A zis că el nu avea știre de niciun Fillory. Incredibil, nu? M-a enervat la culme, dar m-a și impresionat. Așa că am mai întârziat pe acolo. Îmi plăcea. Pentru o mână de oameni fără dușmani, locuitorii deșertului aveau un stil de luptă extrem de tâmpit: purtau cu toții o armă făcută dintr-un metal negru extraordinar. Era ușor și puternic și când lovea ceva scotea scântei albastre – un material foarte misterios; nu mi-am putut da seama de unde făcuseră rost de el. Întâiul deținea o întreagă suliță făcută din așa ceva. Tipul avea o întreagă poveste despre cât de grozavă îi era arma. Zice că fusese făcută în deșert și omorâse un zeu… chestii de genul ăsta. Zicea că funcționează ca un soi de centru pentru magie – își amplifica disciplina –, dar eu nu l-am văzut niciodată folosind-o astfel. Am decis că o să-i aduc de partea mea, fiind fermecătoare. Am început să ajut la treburi, să încerc să intru în ritmul vieții tribului. Nu ți-ar fi venit să crezi că o vezi pe regina din Fillory în patru labe, scoteam păstârnac din pământ, mâncam larvele scârboase pe care le pescuiau în nisip – am încercat să mă gândesc la ele ca la homari, dar erau viermi. Și știi ce? Nici măcar nu m-a deranjat. Nu m-am înfuriat. Nici nu pot să-mi amintesc când m-am mai simțit așa de puțin mânioasă ca acolo. Și-n plus, m-am culcat cu

Întâiul. Nu-l iubeam, dar îmi plăcea mult și îmi plăcea lumea lui. Îmi doream să fac parte din locul ăla. Și, Doamne, ce frumos mai era! Sexul cu el a fost minunat. Parcă mă culcam cu deșertul. După vreo trei luni…

– Stai, a zis Eliot, ai stat în Orașul din Stâncă trei luni? Ce se întâmpla în Fillory?

– În Fillory lucrurile se desfășurau conform instrucțiunilor. Ce crezi că se putea petrece? Dacă programezi o țară bine, o să se conducă singură. I-am convins pe oamenii ăia că le pot auzi gândurile, pentru numele lui Isus. Le era teamă să se și pișe la duș. N-aveau cum să încerce vreo șmecherie. În fine, după vreo trei luni, Întâiul mi-a spus că dacă aveam de gând să-mi prelungesc șederea, atunci era nevoie să trec prin ritualurile lor de inițiere. Era o chestie destul de importantă; vreo câțiva oameni mureau în fiecare an. Dar nu mi-a păsat. Nu eram gata să plec. Iar dacă rezistai încercării, atunci primeai una dintre armele alea din metal negru. Să nu zici niciodată că fac lucrurile doar pe jumătate.

– N-ai să mă auzi niciodată spunând-o, a promis Eliot solemn. Janet, ce-mi spui tu e palpitant.

– Știu. Și nici măcar nu ai auzit partea mai interesantă. Încalc un jurământ sacru povestindu-ți, dar ce dracu’. Întâiul m-a scos din oraș, înapoi în deșert, apoi a îngenuncheat cu mine și și-a umplut mâna de nisip și mi-a zis că ceea ce căutam se afla acolo. Păi, ce mă-sa, nu? Așa că m-am uitat la blestemăția aia de nisip. După un timp mi-am dat seama că în el se aflau bucățele mici și lucitoare de ceva. Nu multe, dar din când în când descopereai o grăunță neagră, lucioasă. Începeam să mă prind. Acela era metalul negru din care se făceau armele. Metalul era peste tot, în jurul nostru, în nisip. O

grăunță neagră la o mie din cele obișnuite, mi-a explicat Întâiul. Tipul mi-a dat un sac de pânză și mi-a zis că trebuia să rămân singură în deșert până ce umpleam sacul doar cu boabe de metal, culese una câte una. Am întrebat dacă trebuia să-l umplu ochi sau știi, doar așa, cât de cât. Întâiul mi-a răspuns că urma să știu când era suficient, pentru că un lucru pe numele de Topitorul avea să sosească la mine. El urma să transforme minereul în metal pur și să-mi făurească o armă.

– Serios? a zis Eliot. Cât de incredibil de drăguț.

– Păi, știu. Destul de convenabil. Ai fi zis că trebuia să fiu suspicioasă, dar țineam morțiș să am o armă ca alea. Era pur și simplu necesar. Așa că am rămas acolo. Luam o mână plină de nisip, făceam o grămăjoară în palmă și alegeam grăunțele negre și după aceea le măturam din mână în sac. Fără pic de magie, doar eu și sacul și mâinile mele goale. După câteva ore, ochii mi s-au înroșit, au început să curgă și parcă vedeam încrucișat. Până a doua zi, în zori, începusem să am halucinații. Sacul începea să se umple, îl puteai măsura cu mâna, dar era o adevărată provocare să văd dacă reușeam să termin sau înnebuneam între timp. A fost destul de rău. Mi s-au întâmplat toate lucrurile ce se petrec de obicei când treci printr-un calvar. Am făcut pipi pe mine. Practic am orbit. La un moment dat, am vomitat. A fost incredibil de neplăcut. Dar în același timp simțeam cum chinul ăsta mă reclădea. Știi ce vreau să zic? Ca și cum deșertul însuși mă modela, îmi topea toate slăbiciunile și impuritățile și extrăgea doar ce era puternic și adevărat. M-am gândit la multe dintre rahaturile astea pe când culegeam grăunțe de metal.

– Janet.

Eliot nu știa ce să spună. Tânărul nu o mai auzise niciodată vorbind atât de deschis despre sentimentele ei. Orice se întâmplase acolo, Janet se schimbase cu adevărat. Regele nu observase până acum.

– Janet, cum ai putut să-ți faci singură una ca asta?

– Nu știu, dar am simțit că trebuia. Am cules și am cules și am cules. Mâinile îmi tremurau nebunește. În a treia zi, pe la apus, am simțit că eram pe cale să termin. Nu era un sac enorm – mai degrabă o punguță –, dar părea destul de plin. Dacă cineva ți-ar fi cerut un sac de minereu, nu ți-ar fi fost rușine cu ce reușisem eu să adun. Teoretic, dacă se întâmpla să ai până și o singură fărâmă de nisip obișnuit acolo, Topitorul nu se arăta. Eu nu știam dacă să cred sau nu, dar am tot scuturat sacul și am căutat înăuntru ca să văd dacă îmi scăpase vreo grăunță rea. Îmi priveam cu drag recolta. Metalul era rece și uleios și dens. Avea un miros special. M-am simțit așa de mândră. Abia așteptam să văd ce armă avea să iasă din el. Știam că orice ar fi fost, trebuia să vină sub forma celei mai ascuțite și de neclintit expresii a voinței mele. Poate că asta așteptasem toată viața. Probabil că mi-am lăsat garda jos, pentru că mi-au venit în minte multe dintre lucrurile la care evitasem să mă gândesc o lungă perioadă de timp. De exemplu, mi-am adus aminte de cum a sosit Alice la Brakebills, hălăduind prin pădure, fără să știe măcar dacă aveau să îi dea voie înăuntru. M-am gândit la cât de nasol m-am purtat cu ea înainte să moară. M-am gândit la Julia, care a tot așteptat singură, în camera ei, ca Brakebills să vină după ea, dar în schimb nu a apărut niciodată. Mi-am amintit de tine și la ce am simțit pentru tine, și la cât de rău a durut. M-am gândit la cât de departe ai ajuns. Eliot, tu chiar te-ai pus pe picioare când ai venit

aici și respect asta. Cred că nu ți-am spus-o niciodată. Toți simt la fel.

– Mulțumesc.

Nu, Janet nu-i mărturisise niciodată ce credea, dar era un sentiment plăcut.

– Mi-am adus aminte de o întâmplare de la internat. Eu nu mă gândesc niciodată la copilărie, dar în noaptea aia m-au năpădit amintirile. Știi că ai mei m-au trimis la internat când aveam opt ani? Nu, cred a fost și mai devreme, dar în momentul respectiv am crezut că așa e normal. Nici nu cred că școala mai primește elevi așa de mici. După câte se pare, ăla a fost un an greu pentru familia mea – am avut un frate mai mic care a murit subit – cred că ai mei au uitat de mine, cu tot doliul și restul. S-au gândit probabil că puteam să-mi port și singură de grijă. Ceea ce presupun că era adevărat, dar ăla a fost un an foarte prost.

– De ce nu mi-ai spus niciodată toate astea?

– Oh, nu știu. Cred că nu mi-am permis niciodată să simt exact cât de tare a durut. Dar am retrăit cumva întreaga experiență în a patra noapte în deșert, așteptându-l pe Topitor. Chiar m-am reîntors la vârsta de opt ani. În fine, era iunie pe atunci și anul școlar se terminase, așa că sosise vremea să merg acasă. Dar în ultima zi a avut loc o încurcătură; tata a avut impresia că trimisese o mașină, dar asistentul lui uitase sau șoferul nu ajunsese, în orice caz, nu a venit nimeni după mine. Am stat așezată pe valiză, în hol, toată ziua, în timp ce alți copii plecau unul câte unul, legănându-mi picioarele și citind și recitind cărțile mari și moi cu *Peanuts* și nu a sosit nimeni. Asta se întâmpla înainte să apară telefoanele mobile, așa că cei de la școală nu au putut lua legătura cu ai mei. Personalul bârfea pe la spatele meu. Le părea

rău pentru mine, dar îmi dădeam seama că într-un fel voiau să fi plecat mai devreme, ca să poată merge și ei acasă. Încă îmi amintesc priveliștea din hol: linia de palmieri ce se vedea prin ușile din sticlă, razele apusului aruncate pe pătratele șubrede de linoleum și mirosul vopselei pe băncile din lemn. Nu voi uita niciodată. Mă uitam la umbre și mă gândeam: sigur o să sosească până când umbra ferestrei întâlnește colțul băncii; dar tata nu apărea și apoi alegeam un alt loc. Cred că atunci mi-am dat seama pentru prima dată ce mică însemnătate aveam în lumea părinților mei. Ei erau totul pentru mine, dar eu nu reprezentam totul pentru ei. Am mâncat cu personalul în acea seară, lucru ce nu le era permis elevilor obișnuiți. Au dat comandă la Popeye's. Mă simțeam așa de încântată și de specială.

Eliot își dorea să fi călătorit în timp și să o ia acasă pe mini-Janet. Dar era imposibil.

– Apoi, după cină, tata a ajuns în final. A intrat pășind nervos, a deschis ușa fără să se oprească din mers, cu cravata desfăcută. Probabil că era furios pe el însuși, din cauza încurcăturii, dar cumva părea că e mânios pe mine. De parcă era vina mea. S-a purtat ca un ticălos. Presupun că îți dai seama cum a decurs totul. În momentul ăla eram foarte slăbită. Eram amețită, adormeam la fiecare cinci minute. M-am trezit în zori, în ziua a cincea și mi-am dat seama că Topitorul nu avea de gând să sosească. Așa că am renunțat. Se terminase. M-am întors la stâncă. Încă aveam la mine sacul cu metal. Nu-mi venea să mă despart de el – poate că îl foloseau la altceva, nu știu. Nu eram deloc într-o stare bună, îți zic sincer. Eram așa de deshidratată, că nici nu eram în stare să plâng. Parcă eram într-o scenetă cu nebuni, ca Ofelia, în *Hamlet*. Doar că, mult mai pe uscat, îți dai seama. Am ajuns în oraș și cei de acolo au avut grijă de mine; m-au pus la o

masă plină de mâncare și băuturi. Dădeau o petrecere. Se strânsese tot tribul. Toți zâmbeau. Topitorul nu venise la mine, dar, cumva, totul era în regulă. Eu dădusem greș, dar asta era situația. Deșertul era etern, iar eu mă luptasem cu el din răsputeri și pierdusem și nu aveam ce să fac mai mult de atât. Oamenii stăteau acolo, zâmbindu-mi și, după o vreme, am început să le zâmbesc și eu. Întâiul mi-a cerut să vin în capătul mesei, unde stătea el. Mi-a zis să îngenunchez, mi-a luat sacul de metal și l-a ridicat. „Ești o străină, a zis el. Dar ai venit la noi și te-ai plecat în fața deșertului, i-ai cercetat nisipul cu degetele." Aici a urmat o pauză dramatică. „Ai crezut că deșertul îți va dărui comorile lui. Comorile neamului nostru. Ai crezut că îți va dezvălui secretele lui. Metalul nostru. Puterea noastră. Ai crezut că ne poți lua deșertul și să ne conduci. Asta e tot ce ți-a dăruit deșertul: un sac plin de nisip inutil." Și a deșertat sacul pe podea. „Nu ne vei găsi niciodată metalul. Deșertul îl păzește bine. Îl împarte doar cu fiii și fiicele lui. Poți să duci nisipul ăsta înapoi la Marele tău Rege din Fillory și să-i spui că te-am lăsat să trăiești. Spune-i că ne poate trimite și alte târfe dacă are poftă; asta a fost numai bună."

Janet a continuat să călărească în tăcere preț de ceva timp. Avea spatele întors spre Eliot. Tânărul nu știa dacă regina încerca să-și revină sau doar se pierduse în gânduri. Apoi a văzut-o atingându-și fața o dată și asta a fost tot.

– Janet, a zis el.

– Întâiul s-a distrat copios cu ultima replică, crede-mă.

Când a continuat, vocea îi era neschimbată.

– Tipul își cunoștea spectatorii. Nisipul negru era într-o grămăjoară în fața mea, pe podea. Păruse

mult mai mult în deșert. Încă nu-mi venea să cred că nu era metal. Aproape că murisem pentru el. Dar nu am terminat povestea de dinainte, de când am fost la internat. Știi ce am făcut în ziua aia, când tata a venit după mine? L-am scuipat. I-am zis că nu vreau să mai merg niciodată acasă. I-am rupt cămașa scumpă. M-a plesnit și m-a târât la mașină, în timp ce țipam și dădeam din picioare. Dar nu mai am opt ani. Nu mai sunt o fetiță. Și Întâiul nu era nici jumătate din bărbatul care era tata. I-am șoptit ceva. Tipul a trebuit să se aplece ca să mă audă. Am șoptit: „Nu am nevoie de secretele tale. Dar vă voi lua armele. Și vă voi lua și deșertul.“ Apoi i-am aruncat un pumn de nisip negru fix în ochi, m-am ridicat și am început să vorbesc cu voce tare. „Și îi puteți spune zeului vostru când îl vedeți că nu v-am lăsat să trăiți. Dar cred că asta o să fie destul de evident.“ Vezi, gagiul a făcut o mare greșeală. A crezut că mă trimitea în pustiu ca să mă distrugă, dar s-a înșelat. Mă întărisem. Deșertul m-a făcut să îmi privesc propriile secrete, cele pe care le ascundeam până și de mine însămi. Mă întorsesem fără armă, dar devenisem eu una. Când e necesar, pot să fac vraja Puterii Țesute destul de repede. Crede-mă, eram extenuată, dar nimic nu putea să-mi stea în cale. L-am trimis pe Întâiul în zid dintr-un singur pumn, înainte să-și dea seama ce s-a abătut asupra lui. Aveam mâinile ca stânca. M-am simțit foarte bine. O vreme, ceilalți nu au făcut decât să privească. Cred că se gândeau că OK, era o luptă dreaptă și voiau să vadă dacă Întâiul era în stare să iasă singur din necaz. Probabil că nu voiau să-l jignească oferindu-i ajutor. Până când s-au răzgândit, era deja prea târziu și pentru șeful de trib, dar și pentru ei. Adică, înțelege, eram furioasă. Nu cred că sunt violentă așa degeaba, dar ei îmi declaraseră război, iar tipul se purtase ca un nemernic, așa că l-am făcut țăndări. L-am aruncat printre câteva uși și a țipat ca un bebeluș. Știi ce se

scria înainte pe tunuri? „Ultimul argument al regilor.“ Cred că ai putea spune că magia e ultimul argument al reginelor.

Eliot nu a spus nimic. În ciuda anilor pe care și-i petrecuse alături de Janet, nu ajunsese să o cunoască. Uneori, tânărul o privea și se gândea: Doamne, ce-o fi dincolo de toată furia și armura aia tare și lucitoare? Poate că se ascundea doar o fetiță inocentă și rănită, ce vrea să iasă afară la joacă, să se lase iubită și să fie fericită. Dar acum Eliot se întreba dacă nu cumva fata aia dispăruse demult sau dacă nici nu existase vreodată. Ce se ascundea sub armură, sub mânie? Încă și mai multă mânie și armură. Doar atât.

Chipul lui Janet era alb, dar vocea îi era încă liniștită.

– Când Întâiul a terminat de plâns, l-am forțat să-mi arate totul. Toate secretele lor. Nici nu-mi mai păsa; voiam doar să-și dea seama că fusese învins, și încă în ce hal. Stânca se continua în jos, sub deșert – oamenii tăiaseră puțuri în ea, iar dedesubt am găsit grote din gheață. De acolo venea apa. N-am văzut însă nici urmă de metal. Nu exista nici fărâmă. Îți vine să crezi? Nu aveau decât armele alea – cred că le-au făcut din vreun metorit sau ceva, acum mult timp. Le făuriseră din vreun fel de metal din stele. Le transmiteau de la tată la fiu, de la mama la fiică. L-am încuiat pe Întâi într-una dintre peșterile de gheață și l-am lăsat acolo. M-am gândit că prietenii lui o să-l găsească în cele din urmă. Poate că avea să moară sau să fie în regulă; eu de unde să știu, ce, sunt doctor?

Eliot a dat pinteni calului, a ajuns alături de Janet și, pe cât i-a permis poziția, s-a aplecat, și-a petrecut brațul în jurul tinerei și a sărutat-o pe obraz. Eliot a simțit-o zâmbind.

– Înainte să plec, i-am luat sulița. Aveam încă suficientă putere, așa că am rupt arma în două, cu mâinile goale, chiar în fața lui și am format câte o lamă de topor, din gheață, pentru ambele bucăți. Nu e rău, nu? Am vrut să zic ceva de genul „Poți să te consideri anexat, dobitocule!“, dar uneori o replică de final poate fi exagerată, știi la ce mă refer?

– Da, a zis Eliot, încet. Știu. Chiar știu.

– În fine, a concluzionat Janet, dând pinteni calului pe cărarea ce ducea spre Barion, așa mi-am căpătat topoarele.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Într-o zi, la aproximativ o săptămână după ce Quentin se întorsese din Antarctica, Lionel i-a bătut la ușă. Era două și jumătate după-amiaza.

– Zece minute.

Lionel nu a așteptat ca Q să-i deschidă.

– În hol. Adu echipamentul.

Până să ajungă Quentin, Lionel coborâse deja pe hol, la celălalt apartament.

Mijlocul după-amiezii devenise un soi de moment mort în cadrul programului zilnic al micii lor celule infracționiste. Își stabiliseră deja rolurile încă o dată, pe cât putuseră de bine constrânși de limitările unei camere de hotel care probabil că nu semăna cu nimic din ce aveau să întâlnească pe teren. Oricum, știau destul de puțin și despre situația reală în care urmau să se afle. Stoppard nu părea să se plictisească tot meșteșugind la aparatele lui, timp de optsprezece ore pe zi, dar restul începeau să-și iasă ușor din minți. Își petrecuseră dimineața modificând câteva detalii care nu avuseseră nevoie de nicio ajustare. Quentin se forțase cât putuse de mult și acum era nerăbdător. Alice era acolo, undeva, iar el nu era

nici măcar pe aproape de momentul în care avea să o aducă înapoi.

Afară era prea frig ca să iasă, iar dacă totuși ieșeau, se aflau pe Aeroportul Internațional Newark, așa că în schimb rămăseseră în casă, jucând cărți, citind, uitându-se la televizor sau făcând exerciții cu degetele și alergând pe benzile de la centrul sportiv. Betsy scria într-un jurnal voluminos. Uneori mergeau la înot în piscina cu apă joasă a hotelului, închisă într-un soi de grotă umedă de la ultimul etaj și cu apa atât de clorinată, că tinerii se simțeau oarecum intoxicați timp de o jumătate de oră după ce ieșeau de acolo. Quentin era mulțumit să iasă din rutină. Poate că aveau să iasă pe teren, ca să testeze întreaga afacere.

S-au întâlnit cu toții în hol, cu excepția lui Pushkar, ce nu se vedea nicăieri. Stoppard a sosit cărând două valize tari din plastic, din care una era în mod evident foarte grea. Quentin își adusese o geantă umplută cu tot ce considera că aveau nevoie să rupă farmecul, dacă reușeau – asta rămânea încă sub semnul întrebării. Nu era ca și cum ar fi avut pe ce să exerseze. Quentin își pusese în buzunar monedele de la Mayakovky. Betsy a sosit cu mâinile goale.

– Excursie! a zis ea. Slavă Domnului. Acum pot s-o zic. Sunteți gata? Plum sforăie. Gata, am spus-o.

– Mă bucur că te-ai descărcat, a replicat Plum.

– Crezi că sosit momentul? a întrebat Stoppard. Adică, să îndeplinim misiunea?

– Nu.

Betsy a dat din cap cu dispreț.

– În niciun caz. Este doar o repetiție cu costume. O mică încercare.

– Cu ceilalți ne întâlnim pe teren, a anunțat Lionel în timp ce-i conducea afară.

Limuzina albă își făcuse iar apariția. De data asta, șoferul a ieșit din mașină, iar Lionel a trecut la volan. Restul grupului s-a urcat în spate.

Era o idee bună. Quentin aprecia improvizația când nu exista absolut nicio altă soluție, dar ar fi fost plăcut să se pregătească cât mai mult posibil. Poate că pasărea făcuse un farmec încorporat pentru a avea cu ce să exerseze. Limuzina a accelerat pe autostradă, îndreptându-se spre nord. Intercomul s-a aprins.

– Cutia de carton, a zis Lionel.

Pe podea, într-un colț, se afla o cutie. Quentin a rupt banda adezivă cu o cheie. Aparent, cutia era plină de haine: geci negre și lucioase, blugi negri și fesuri din lână.

– Găsiți-vă mărimile. Schimbați-vă.

Totul arăta ca o misiune sub acoperire.

Stoppard a răscolit încântat hainele până ce a găsit o geacă ce i se potrivea. A tras haina pe genunchi și a pipăit-o tandru.

– M-am îndrăgostit, a zis el. Sunt îndrăgostit de geaca asta.

Betsy își trase deja jos pantalonii, scoțând la iveală o pereche de chiloți albi și două picioare foarte palide și a început să-și pună blugii.

– Forma asta conică e exact cum se poartă în Jersey, a spus fata.

– Eu cred că mai aştept, a zis Plum.

Limuzina a traversat râul Hudson și a intrat în Bronx, apoi a înaintat spre nord, pe cursul râului și a virat în Connecticut. Quentin privea lumea zburându-i prin fața ochilor: poduri rutiere mătăhăloase, case din cărămidă năpădite de prea multe ferestre mici, centre comerciale cu panouri publicitare uriașe ce urlau parcă, alte case în construcție și apoi, în final, ca un oftat de uşurare, copaci. Prin crepusculul permanent al geamului fumuriu, priveliştile păreau distante și străine precum conținutul unui acvariu.

Au oprit de două ori, o dată ca să alimenteze și încă o dată, la o clădire lunguiață și joasă din cărămidă, cu o pancartă care anunța mândră că era vorba de un centru de reabilitare, unde Lionel a primit chitanța pentru un pachet lung și maro, învelit în hârtie, de la o persoană care abia a deschis ușa. Stoppard se tot fâțâia îmbrăcat deja în geaca neagră, deși era prea cald pentru ea în limuzină. Puștiul asortase hainele și o pereche de ochelari de soare, tip aviator. Mâinile tot căutau butoanele pentru luminile disco.

– Să nu îndrăznești, a spus Plum, amenințător.

În mașină se acumulase o energie ce parcă aștepta să explodeze.

– Deci, a zis Betsy, voioasă. Stoppard. Tu ce dracu cauți aici? În misiunea asta, adică?

– Același lucru ca voi toți, a răspuns. Am venit pentru bani.

Betsy i-a tras puștiului ochelarii de pe nas cu o repeziciune înfricoșătoare. Stoppard a dat să-i prindă, dar fata i-a făcut să dispară; tânăra avea un mod fluid și rapid de a face vrăji care-i amintea de altcineva. La început nu-și putuse da seama despre cine era vorba, dar până la urmă și-a amintit: Julia. Fără ochelari, Stoppard arăta mult mai tânăr.

– Nu ne aburi, Maverick, a zis ea. Câți ani ai? Nouă? O să-ți dau ochelarii înapoi când ne spui cum ai ajuns aici.

– Am șaptesprezece ani, dacă vrei să știi. Și oricum, mai bine ai zice cum ai ajuns *tu* aici.

– Păi, să vedem…

Betsy și-a dus un deget la bărbie și s-a uitat în sus și într-o parte, prefăcându-se că se gândește.

– Sunt cea mai bună la ceea ce fac. Trebuie să mă ocup de niște lucruri și mi-ar fi mai simplu cu două milioane de dolari în buzunar. Și îmi place violența și să mă dau cu limuzina, alături de niște tocilari. Sfârșit!

Betsy a surâs.

– Acum e rândul tău.

În cazul în care Stoppard nu se îndrăgostise încă nebunește de Betsy, pesemne că inevitabilul se petrecuse până ce fata își terminase discursul. În orice caz, ceva din enervarea băiatului cedase în mod evident.

– Presupun că îmi place să construiesc chestii.

Stoppard voia să joace în stilul lui Betsy, dar îi lipseau rezervele de sarcasm și de sânge rece, așa că a sfârșit prin a fi sincer.

– Pentru un timp, am fost interesat de computere, dar mi-era greu să obțin ce aveam nevoie. Chiar și când îți construiești propriile echipamente, cipurile sunt destul de scumpe. Și am stat împreună cu câteva familii adoptive – nu ai pic de intimitate. Nu îți poți urma pasiunile. Mai ales când și mai costă ceva. Niciunul dintre părinții mei nu a avut vreo legătură cu mafia. Doi băieți de la Best Buy m-au pus pe fir, dar i-am lăsat în urmă destul de curând. Când mi se pune pata pe ceva, trebuie neapărat să aflu despre ce e vorba, știi ce zic? Nu mă opresc. În momentul ăla nu prea dădeam pe la școală, iar în zona în care locuiesc nici nu-ți dorești să stai prea mult pe afară… aveam o grămadă de timp liber, iar la ultima familie primisem propria mea cameră.

Băiatul le arăta pentru prima dată ceva încredere.

– Dacă-i dai unui tocilar suficient timp la dispoziție și o ușă pe care să o poată închide în urma lui, atunci o să rezolve cam orice. Dar oricum, magia și computerele nu sunt o combinație bună, așa că a trebuit să aleg. Dar după aia am aflat de orologie, de oromanție.

– Te rog, spune-mi că termenul ăla nu înseamnă ce mi se pare mie că înseamnă, a zis Plum.

– Magia ceasurilor. Primeam ce era mai bun din ambele lumi. Mereu mi-au plăcut mecanismele și e mai simplu să aduni piese pentru ceasuri decât pentru calculatoare – nici nu ți-ar veni să crezi ce chestii aruncă oamenii. Plus că, ăăă, poți să și furi, dacă e nevoie. După o vreme am pus pe picioare niște aparate destul de sofisticate, ca să-mi dau seama ce fel de magie aș putea atrage – efecte temporale, evident, dar ăla e doar începutul. Înveți, încetul cu încetul: vremea, optica, probabilitățile, efectul de câmp. Descopeream chestiile astea în

marte parte de unul singur. E diferit față de toată bombăneala aia a voastră.

Băiatul și-a legănat degetele ca și cum ar fi făcut o vrajă.

– Metoda mea e lentă și sigură. Tic-tac, tic-tac.

Quentin începea să-l respecte mult pe Stoppard. Singuraticii veritabili erau un lucru rar în lume magiei, dar tipul ăsta era adevărat sută la sută. Un deviat ca la carte: motivat, autodidact, aflat până și la marginea adăposturilor. Tipul era propriul lui Brakebills pentru o singură persoană. Nu arăta el cine știe ce, dar Quentin nici nu se apropiase de magie de unul singur, în Brooklyn.

– În orice caz, aparent nu am fost suficient de subtil, pentru că într-o dimineață m-am trezit cu o scrisoare pe pat care zicea ceva despre întâlnirea de la librărie. După aia am acționat fără să mai gândesc. Adică, lasă banii, mecanismul pe care mi l-a dat pasărea – ar trebui să aibă un râu infinit de bani. Era o chestie despre care doar citisem, visul meu umed.

– Cam așa ceva, a admis Betsy.

Fata ar fi putut face o glumă, dar își pierduse cumva apetitul pentru sânge – Stoppard nu părea întocmai ținta apetisantă la care sperase. Era prea inocent, prea facil de rănit.

– Dacă îți plac ceasurile, a zis Quentin, uită-te la ăsta.

Q a vârât mâna în buzunarul hainei și a găsit ceasul aflat la capătul lănțișorului din argint și i l-a trecut băiatului. Chiar și cu noul lui talent la reparații, Quentin nu reușise să-i dea de capăt. Stoppard a examinat obiectul așa cum ar studia un

veterinar o rândunică rănită. Băiatul a privit ceasul din unghiuri diferite și l-a dus la ureche. Devenise rapid și profesionist.

– Nu funcționează?

– Acum nu, a zis Quentin. Crezi că l-ai putea face să meargă?

– Nu știu. Probabil.

Stoppard a așezat obiectul în poală și a deschis una dintre valizele de plastic, care era în mod evident construită ca să conțină un set de unelte mici, lucioase, din oțel. Puștiul a scos o lupă de bijutier și a ales o pensetă, punând o alta în gură, apoi a desfăcut capacul ceasului pentru a se uita la mecanism. Quentin nu reușise niciodată asta. O lumină palǎ a izvorât din interiorul ceasului. Stoppard aproape că a rămas cu gura căscată.

– Doamne, a șoptit el. Doamne Dumnezeule! De unde îl ai?

– De foarte departe.

– Ce e? a zis Plum, aplecându-se. Oooh… ce de rotițe minuscule.

– Mecanismele astea nu există. Nimeni nu face așa ceva. Uite, are un al doilea cadran.

Băiatul a dat la o parte cadranul de la exterior, scoțându-l pe cel de sub el la iveală. Expresia de pe chipul puștiului încerca să comunice că-l subestimase pe Quentin și că îi părea rău, atât cât era capabil să regrete ceva. Apoi Stoppard și-a îndreptat iar atenția spre ceas, ignorând încercările lui Plum de a privi peste umărul lui.

În următoarea oră, până ce limuzina s-a oprit, puștiul nu a scos nicio vorbă. Lionel a ieșit din mașină și le-a deschis ușa. Aerul cald s-a împrăștiat afară.

– Gata, băieți. Faceți liniște. Nu e voie cu magie până nu vă spun eu. Ne aflăm încă la câteva zeci de kilometri de casă, dar nu știm mare lucru despre securitate.

– Stai așa, ce vrei să zici? a spus Plum. Dar asta nu e misiunea adevărată, nu?

– Ba asta e, gata, a repetat el, nerăbdător.

Lionel arăta chiar mai palid și mai umflat ca de obicei, iar barba îi crescuse și mai mult și în neorânduială.

– Pentru Dumnezeu, a zis Quentin. Îți dai seama că nu suntem nici măcar aproape gata.

– Atunci pregătiți-vă. Am rămas fără timp. Sunteți profesioniști, nu?

Răspunsul a venit sub forma unui cor asurzitor de liniște.

– Uite, voi faceți-vă treaba.

Lionel a dispărut lăsând în urmă limuzina în care toți amuțiseră șocați. Plum s-a întors spre Quentin.

– Ce zici?

– Nu știu, a răspuns Q. Ne-am putea retrage.

I-ar fi fost greu să bată acum în retragere. Ar fi dat înapoi cu luni bune și asta avea să-l doară. Dar riscul era mult mai mare decât se angajase să accepte.

– Ei, hai, a zis Betsy. E doar o sarcină de serviciu.

– Asta e și ideea. N-are cum să valorizeze viețile noastre.

– Doar dacă rupe farmecul ne dă o șansă de cincizeci-cincizeci, a zis Plum. Hai să ne gândim la asta o clipă.

Betsy s-a aplecat pe scaunul de vizavi.

– Hai să ne gândim la altceva, a șoptit ea, zâmbind ca și cum le mărturisea un secret minunat și intim. Dacă te retragi acum, te voi vâna și te voi ucide. Nu o să mă opresc până nu te găsesc. Am renunțat la prea multe și sunt prea aproape. Pricepi?

Fata se holba la Quentin, fără să clipească.

– Nu sunt nici măcar pe aproape, a zis Quentin, fără să clipească la rândul lui.

Nu-i plăcea să fie strâns cu ușa.

– Ce-ți pasă? De ce te apropii? Nu e vorba decât de bani.

– Știi ce e în valiză?

– Nu. Nici măcar pasărea nu știe.

– Eu știu, a zis Betsy. Și o să-ți dau un indiciu: nu e vorba de bani.

– Poate ai putea vorbi un pic mai clar.

Dar fata fie nu voia, fie nu putea dezvălui mai multe. Betsy s-a uitat în ochii lui Quentin ceva vreme, apoi s-a lăsat pe spate, pe banchetă. Quentin a privit-o pe Plum, apoi pe Stoppard, care începuse să meșterească la ceasul lui.

Quentin și-a strâns ochii, încercând să ia o hotărâre. Erau așa de aproape, iar ideea de a o lua de la capăt să găsească o nouă oportunitate nu-l atrăgea defel. Dacă ar fi putut să reușească din prima și să termine odată, atunci ar fi reușit să-și vadă de viață. Și-apoi mai exista și legătura cu familia Chatwin, la care nu putea renunța. Și mai era și Alice. Pe cine încerca să păcălească? Nu avea de gând să dea înapoi. Se implicase prea mult în situație. Quentin a deschis ochii. Betsy încă îl privea.

– Ai face mai bine să crezi când îți zic că dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, eu o să fiu primul care o să-și ia tălpășița. Și după aceea poate că o să te vânez *eu* pe tine. Gândește-te la asta.

Quentin și-a așezat mâna pe umărul lui Stoppard, care s-a uitat la el ca și cum abia se trezise dintr-un vis.

– Dă-mi ceasul înapoi deocamdată. Îl poți studia mai târziu.

Stoppard a dat din cap și a închis ceasul și i l-a înapoiat tăcut lui Quentin, deși ochii lui îl urmăreau pe Q vârându-l înapoi în jachetă.

Au ieșit din limuzină. Era sfârșitul lunii martie, în jurul orei patru după-amiaza, iar temperatura se apropia de zero grade. Se aflau pe un drum pustiu, acoperit doar cu pietriș, undeva în partea rurală a statului Connecticut. Pe de o parte și alta a drumului se înșirau copaci și muri. Erau înconjurați de câmpuri. În jur nu se vedea nicio casă. Plum a rămas în mașină ca să se schimbe, iar când a ieșit, erau cu toții asortați în hainele negre. Quentin purta haina lui în locul gecii, pentru că arăta mai mult a magician și pentru că paltonul era oricum negru și oricum habar nu avea dacă urma să mai vadă vreodată limuzina. Alături de ceas, în

buzunar, avea împăturită pagina din Țara-lui-Nicăieri.

– Ei bine, a zis Plum, nici nu arată suspect.

Vântul era rece și chiar dacă nu aveau voie să facă magie, Quentin a rostit repede niște incantații ca să îi țină de cald. Dintr-o parte, de pe unul dintre câmpuri, Pushkar le făcea cu mâna, iar tinerii au pornit în direcția lui, prin iarba netăiată și uscată. Lionel se afla în spatele indianului, mare cât o căpiță de fân, iar mierla a coborât zburând dintre copacii ce se întunecau, așezându-i-se pe umăr. Acolo, la țară, zburătoarea arăta mai mult ca o sălbăticiune. Quentin se întreba cum o priveau celelalte păsări.

Pushkar avea un covor uriaș, dreptunghiular, desfăcut pe iarbă; un obiect superb, cu model floral brodat, în crem și auriu și albastru deschis. Pushkar analiza carpeta și dădea din cap încet, aplecându-se din când în când, netezindu-i faldurile și aranjând câte un ciucure ori modelul ce părea țesut în material, dar care se schimba odată atins. Un covor zburător. Quentin nu mai văzuse niciodată unul în realitate. Pushkar purta pe sub geacă un pulover multicolor sport, extrem de urât.

– Mișto covor, a zis Quentin, din moment ce carpeta chiar era impresionantă.

– Ghici cât a costat?

Pushkar nu a așteptat răspunsul lui Q.

– Șaptezeci de mii de dolari. Pasărea a plătit cu banii jos. Am văzut cu ochii mei.

Grupul s-a strâns în jurul carpetei. Tinerii păreau că se adunaseră la un picnic înfrigurat, formal și

foarte prost planificat. Pasărea li s-a adresat de pe capul lui Lionel.

– Am dat de urma Cuplului în urmă cu o săptămână. Se află într-o casă la trei kilometri în direcția nord-vest. E o vilă mare, singuratică. Am avut-o sub supraveghere și am învățat obiceiurile locuitorilor ei. În dimineața asta i-a alertat ceva. Suntem îngrijorați că se pregătesc de acțiune – poate vor să plece, poate că și-au întărit securitatea, nu știm. Dar nu mai avem timp. Ne vom încerca norocul în această noapte. Aveți întrebări?

Quentin nu avea nicio idee. Plum și-a tras nasul. Stoppard și-a ridicat valizele.

– E în regulă dacă…?

– Sigur, a încuviințat Pushkar.

Stoppard a pășit prudent pe covor, de parcă îi era teamă să nu-i fugă de sub picioare sau să nu se ruleze cu el cu tot. Băiatul a îngenuncheat și și-a deschis ambele genți; una era plină de unelte, iar cealaltă, cea grea, conținea un cilindru argintiu și îndesat, de aproximativ treizeci de centimetri în diametru și lung de șaizeci. Aparent, la asta lucrase puștiul în camera lui – Quentin văzuse aparatul pe bucăți, dar niciodată asamblat. La un capăt, cilindrul avea un cadran de ceas din email alb și un roi de rotițe și discuri la celălalt. Stoppard a desfăcut un suport fusiform și a așezat aparatul pe el, apoi a deschis caseta din oțel și a început să lucreze ceva.

Lionel se îndepărtase; tipul purta doar un tricou negru, același pe care-l avusese și în noaptea din librărie, dar nu părea să îi fie frig. Cel puțin aveau un haidamac de partea lor. Betsy începuse un exercițiu de încălzire.

– Simt că ar trebui să facem și noi ceva, a zis Plum.

– Aș vrea să fumez. Vrei să repetăm vrăjile?

– Nu prea. Tu?

– Aș vrea, dar cred că mi-ar cădea capul.

Astfel, Quentin și Plum s-au așezat turcește pe carpetă, cuprinși de frig și au așteptat. Quentin putea simți monedele lui Mayakovsky în buzunarul pantalonilor. Prezența lor îi dădea un sentiment plăcut, de încredere. Sttoppard a scos o manivelă mică din metal, a potrivit-o într-un locaș de la spatele mașinăriei și a început să o învârtă cu năduf.

– Arc motor, a zis fericit, acoperind păcănelile.

Tipul scotea aburi albi în aerul rece.

– Aliaj alb. O sursă constantă de energie cinetică. E greu să îi vii de hac prin magie.

– Ce face chestia asta?

– Protejează, în mare parte. Creează o bulă în jurul nostru. Devine mai greu să fim văzuți, auziți sau detectați magic. Ar trebui să ne țină și de cald; eu personal abia aștept.

Quentin și-a dat seama că Stoppard nu cunoștea farmecele cele mai simple pentru încălzire, așa că a făcut câteva asupra lui în timp ce băiatul învârtea manivela. Pasărea privea totul. Zburătoarea era fie agitată, fie nerăbdătoare; nu era chip să știi sigur. De îndată ce au trecut câteva minute de când mașinăria începuse să ticăie, Stoppard a scos manivela și a băgat-o la loc în valiză. Băiatul a făcut câteva modificări și s-a auzit un zbârnâit

moale ca aripile unui colibri zbătându-se într-o fereastră, iar mecanismele au început să se miște. Aparatul a sunat de două ori limpede și muzical și lumina a trecut prin măruntaiele lui lucioase ca un fulger în interiorul unui nor.

Vântul s-a oprit în jurul tinerilor. Alte efecte perceptibile nu erau, dar Stoppard părea mulțumit. Puștiul a închis caseta. Lionel s-a apropiat, s-a încruntat și a dat din cap.

– Bun, a zis Lionel. Toată lumea la bord. Pushkar, ridică-ne de la sol.

La un semn al lui Pushkar, covorul s-a întărit sub ei și s-a netezit, iarba turtită pe care era așezat a fost înlocuită cu podeaua unei săli de bal. Tinerii s-au strâns instinctiv cu toții în mijloc, cât mai departe de margini, iar covorul s-a ridicat rapid și tăcut spre cer: cincisprezece, treizeci, șaizeci de metri, suficient de sus cât să domine cei mai înalți copaci. Era o senzație odihnitoare, ca într-un vis – nu semăna defel cu zborul, ci mai mult ca și cum s-ar fi urcat într-un lift de sticlă, fără clădiri în jur. Acum, Quentin putea observa că se aflau într-o zonă puțin populată, presărată de păduri, cu locuințe mari și îndepărtate, unele dintre ele întunecate, altele luminate prietenos și galben.

Nu vorbea nimeni. Covorul s-a oprit din ascensiune și a început să înoate ușor înainte, molcom, ca o plută dusă de un râu calm. Ciucurii îi atârnau moi. Cu cât se obișnuiau mai mult cu zborul, tinerii se împrăștiau spre margini. De la acea înălțime puteau aprecia munca meticuloasă a celui ce cosise ultimul acele câmpuri: omul lăsase în urmă un model precis, buclat din dungi mai închise și mai deschise.

După cinci minute, pasărea a zis:

– Acolo.

Lionel a arătat cu degetul în locul zburătoarei. Era o vilă mare, cu acoperiș cenușiu, aflată cam la un kilometru distanță. Casa nu avea nimic ostentativ, ci era doar o clădire mare din piatră, cu un brâu alb, în stil Georgian, deși la o scară mult mai mare.

– Rafinat, a zis Betsy.

– Sunt mulți bogătași aici, a zis Lionel. Bancheri. Am auzit că și locuința lui Judge Judy [15] e pe aici pe undeva.

Era greu de conceput un univers în care Lionel se uita la *Judge Judy*. Umbrele copacilor de pe marginea câmpilor se întindeau din ce în ce mai lungi, topindu-se și gonind pe când soarele aluneca în jos.

Când erau la opt sute de metri de casă, Pushkar a oprit covorul și a purtat o conversație rapidă cu Stoppard și cu pasărea, negociindu-și drumul printr-un soi de perimetru de securitate invizibil și foarte sensibil și care necesita grijă specială pentru mașinăria lui Stoppard. Viteza și intensitatea bâzâitului au crescut, apoi s-au diminuat iar de îndată ce au trecut. Între timp, Betsy a scos un colac de sârmă din cupru, lung de aproape un metru din geanta lui Lionel. A marcat sârma din trei în trei centimetri cu o lamă Leatherman, apoi a îndoit capetele cu un clește și le-a legat împreună, formând un soi de cerc de câțiva metri în diametru. Intonând câteva note muzicale cu vocea ei absurd de înaltă și blândă, aria din interiorul cercului s-a aprins, arătând o vedere puternic luminată a peisajului ce se vedea prin el. Fata a ridicat cercul și l-a învârtit ușor în jur, pe linia orizontului. Betsy s-a oprit cu fața spre est.

– Uite, a zis ea. Lionel. E un portal mare chiar acolo. La vreo opt sau nouă kilometri. E ciudat.

Lionel a mijit ochii și s-a încruntat.

– E petrecerea altcuiva, a concluzionat el. Hai să ne vedem de ale noastre.

Betsy s-a întors cu cercul spre casă. Terenurile erau așa de bine orânduite că parcă ar fi fost desenate direct pe iarbă verde-cenușie de un arhitect ce lucrase cu rigla și compasul. În lumina crepusculului, în jurul casei părea să nu se afle nimeni, dar prin lupa creată de cerc se vedeau șase sau șapte paznici colorați fosforescent.

– Probabil că așa se simte și o dronă Predator, a zis Quentin.

– Ține asta fix.

Betsy i-a cercul lui Q.

– Plum, ești gata? Cum am vorbit?

– Poți s-o faci de aici?

– Da. Oricând ești gata.

Betsy nu părea câtuși de puțin îngrijorată; ba chiar mai mult, tonul ei devenise mai calm și mai blând decât îl auzise Quentin vreodată. Pesemne că fata era în elementul ei. Covorul s-a aplecat mai mult spre sol.

– OK. Țintește-l pe ăla de acolo primul.

Plum a arătat spre cel mai apropiat paznic, aflat mai departe de casă și care stătea singur la o poartă din zid.

Betsy a strâns pumnul și l-a pus deasupra imaginii din cerc și a suflat prin el ușor. Omul s-a prăbușit la pământ; parcă îl adormise.

– Doarme? a întrebat Quentin.

– Somn, comă. Tot aia.

Plum se concentra, șoptind ceva în arabă.

– Mai repede, a răbufnit Lionel. Hai odată.

Plum a mărit ritmul. Câteva secunde mai târziu, un paznic sau umbra unuia a părut să se ridice de la pământ și să ia locul celui căzut. Silueta nu lucea în cerc la fel ca omul, dar altfel semăna perfect cu el. Plum a expirat adânc.

– OK? a zis ea.

Lionel a studiat imaginea, și-a țuguiat buzele, dar a dat din cap în scârbă.

– Din ce l-ai făcut?

– Frunze. Nu am găsit altceva. O să arate suficient de bine de la distanță.

– OK. Data viitoare să te miști mai repede.

Covorul a plutit tăcut înainte, înconjurat de bula lui invizibilă la doar cincisprezece metri de sol, a depășit zidul exterior al proprietății, apoi o peluză, un teren de tenis și o piscină golită și acoperită pe timpul iernii. Era incredibil că nu-i putea vedea nimeni – Quentin nu se simțea deloc invizibil –, dar nimeni nu a strigat și nu s-a dat alarma. Carpeta nu avea umbră. Vorbeau în șoaptă, chiar dacă Stoppard susținea că ar fi putut da și un concert rock înăuntru fără să-i audă nimeni. Betsy și Plum au pus la pământ și au recreat patru, cinci,

șase paznici. Copiile lui Plum erau convingătoare, cel puțin de la depărtare. Fata le făcea din materialele pe care le găsea în apropiere – iarbă, resturi, compost, humă de pe terenul de tenis sau umbre apropiate –, însă toate copiile purtau aceleași haine ca și victimele și, deși nu mergeau, se puteau mișca de pe un picior sau altul ori puteau întoarce rapid capul, așa cum ar fi făcut orice alt paznic real, ca acei dușmani minori din jocurile video.

– Uite, a zis Lionel. La fereastra aia. Aripa din dreapta, ultimul etaj, fereastra de la mijloc.

– Acolo e valiza? a întrebat Quentin.

– Pe acolo intrăm.

Pentru o clipă, Quentin nu și-a putut da seama ce anume îi scăpa, apoi a înțeles: mașina lui Stoppard își încetase ticăitul. Stoppard a reacționat mai rapid decât el și s-a aruncat pe covor, din locul în care se oprise să vorbească cu Betsy, a potrivit manivela în gaura ei și a început să învârtă nebunește. Mașinăria a început să funcționeze iar aproape imediat.

– Prostovanul dracului! a șuierat Lionel. Cât timp am fost vizibili?

– Nu știu!

Stoppard nu se oprise din învârtit manivela.

– Câteva secunde poate. Îmi pare rău, nu știu ce s-a întâmplat!

Au așteptat cu toții să pornească alarma și au rămas nemișcați, ca într-un submarin ce știe că va fi bombardat. Covorul a înaintat nestingherit. Quentin a pășit în interiorul unui scut magic atât

de dens, că ar fi putut să oprească probabil și un glonț. Când Stoppard a obosit, Quentin a cuprins manivela în locul lui, până ce resortul a început să geamă.

Dar bombardamentul nu venea, iar grupul și-a continuat misiunea. *E ridicol*, și-a zis Quentin rece – nu avea de gând să se lase cuprins de panică. *Improvizăm din mers*.

Pushkar încetinise mersul covorului și făcea mici modificări de traseu, virând un pic la stânga și la dreapta, sus și jos, șoptind răbdător bidiviului său, ca un pilot ce-și manevrează tancul într-o curbă îngustă. Se aflau aproape de casă, trecând peste o terasă acoperită cu lespezi și mobilată cu scaune uzate Adinrondack. De acolo, tinerii puteau vedea că luminile câtorva camere erau aprinse. Quentin a zărit o femeie ce stătea în picioare lângă o masă și bea cafea, citind o revistă. Doi bărbați se aflau afară, în curtea interioară, fumând; oamenii își țineau țigările în stil est-european, ca pe niște săgeți de darts. Puteau fi oricine, în orice casă, de oriunde. Covorul avea să treacă la doar trei metri deasupra capetelor lor. Câmpul invizibil a lovit o creangă. În loc ca lemnul să treacă prin bulă, creanga s-a agățat ca și cum câmpul protector ar fi fost făcut din lipici, apoi s-a curbat și s-a îndoit. Tinerii au privit neajutorați până ce lemnul a cedat și o mână de frunze s-a scuturat. Eliberată, creanga și-a revenit la poziția inițială. Quentin s-a crispat. În aceeași clipă când creanga a plesnit, ceva s-a auzit căzând în casă – parcă fusese o ceașcă – și s-a spart pe podea. Cei doi bărbați și-au întors privirile. Dinăuntru s-a auzit vocea femeii înjurând. Cei trei erau distrași. Momentul periculos trecuse.

Era imposibil să fi fost atât de norocoși. Cineva trebuie să fi… da, Lionel tocmai ce termina o vrajă

care se ocupa de manipularea probabilității, respirând greu din cauza efortului.

– Frumos, a zis Quentin.

– N-ar fi trebuit să avem nevoie.

– Nu e vina lui, a zis Quentin. Nici măcar nu a apucat să testeze mașina. Suntem norocoși că am ajuns așa departe.

Lionel l-a privit mai mult surprins decât nervos – ca și cum nici nu știuse că Quentin poate vorbi.

– Taci dracului din gură! a zis și și-a întors privirea spre casă.

S-au oprit în fața ferestrei și au rămas plutind acolo. Marginea franjurată a covorului atingea șindrila albă a casei. Înăuntru nu era lumină. Stoppard a scos un scarabeu mic de cupru din una dintre valize și l-a așezat pe geam. Creatura s-a târât jur împrejur, într-un pătrat mare și, oriunde pășea, lăsa o tăietură în sticlă. Când a terminat, Stoppard a pus cu grijă pătratul tăiat pe covor și a așezat scarabeul înapoi în caseta lui.

– Quentin, e rândul tău, a zis Lionel.

– E rândul meu să… ce?

– Aia, a răspuns Lionel, arătând spre fereastră. E timpul să-ți faci partea.

Lui Quentin nici nu-i trecuse prin cap că era singurul care nu făcuse încă nimic. A privit prin gaură. Era înspăimântător, dar se bucura că se terminase așteptarea. Avea nevoie de acțiune. A făcut un tur rapid al tuturor experiențelor lui cu infiltrările. Mai întâi invadase Cripta lui Ember alături de Dint și de Fen; apoi atacul castelului de

pe Insula Benedict. Q era mai puțin speriat decât fusese prima dată și mult mai puțin înnebunit decât la a doua încercare. Poate că experiența își spunea cuvântul.

– Lasă-mă o secundă. E OK dacă fac vrăji?

Lionel s-a uitat la Stoppard, așteptând aprobarea, apoi a încuviințat. Quentin a închis ochii, și-a pus câte un deget de la mâna opusă pe fiecare pleoapă și a pronunțat cuvintele unui farmec indian pentru vederea nocturnă. Când Q a deschis iar ochii, i s-a părut că lumina și contrastul din lume fuseseră intensificate, iar culorile reduse. Pushkar a dat din cap a milă.

– Va trebui să vorbim mai târziu despre cunoștințele tale de hindi.

Stoppard își făcea de lucru cu mecanismele lui.

– Se încălzește, a zis el. Aș zice că mai are vreo cinșpe minute.

Puștiul a susurat cuvinte de liniștire mașinăriei, ca și cum ar fi fost un copil cuprins de febră.

– Cinșpe minute? a spus Plum. O să dureze un sfert de oră numai să desfacem farmecul. Minimum.

– Atunci mișcați-vă, a zis Lionel.

Quentin a băgat capul prin gaura din geam și a văzut limpede, deși inundată de culori pastelate, o cameră uriașă și goală pentru oaspeți, mobilată luxos. Era mult mai frumos decât la Marriot. Apoi Q s-a târât cu totul înăuntru. Pasărea a pătruns după el și s-a așezat pe umărul tânărului. Quentin a tresăltat, dar nu la fel de puternic ca data trecută.

– Ieși pe hol, mergi la dreapta, apoi fă stânga la colț și iar mergi la stânga. Intră pe prima ușă de pe dreapta. Nu mai e nimeni la etajul ăsta. O să te urmărim cu ajutorul mașinăriei. Tu stai în aria ei de acțiune.

După cum avea să se demonstreze, aparatul îl urmărea singur: suportul pe care stătea așezat s-a cățărat agil pe fereastră cu toate cele șase picioare unite ale lui, ca o furnică uriașă cu un singur ochi holbat. Carpeta groasă și albă le amuțea pașii. Quentin a privit pe hol, la stânga și la dreapta; se simțea ca un copil care se strecoară afară de la o petrecere în pijamale. Pasărea avusese dreptate: nu se afla nimeni acolo. Pereții erau goi; casa arăta exact ca o clădire luxoasă, anonimă, ideală pentru închiriat, ceea ce probabil că și era. O clipă, Quentin s-a gândit la ce avea să facă dacă misiunea reușea. Urma să cumpere o casă, să studieze niffinii. Oare o putea invoca pe Alice? O putea prinde? Oare fata devenise demon? O putea aduce la Brakebills dacă era absolută nevoie; Hamish ar fi putut să-i dea drumul înăuntru. S-ar fi întors și la Mayakovsky dacă trebuia.

Quentin s-a întors la colț și imediat holul a prins să se învârtă în jurul lui ca un tunel dintr-un parc de distracții. Tânărul s-a împiedicat și a lovit tare podeaua. S-a prins de covor, încercând să-și îndese degetele în puful lui, simțind cum gravitația se schimba în jur. Isuse, la ce se așteptase? Doar invada casa unui magician. Quentin a privit peste umăr, dar singur. Nu mai era nimeni, iar coridorul rotitor părea să se întindă la infinit. Apoi totul s-a oprit. Ceilalți erau acolo, uitându-se la el oarecum îngrijorați, pe când Quentin zăcea întins pe podea, încercând cu disperare să se agațe de ceva. Plum a îndepărtat ultimele fărâme ale iluziei.

– Ridică-te, a zis Lionel.

– E o capcană, a spus Plum. Ești în regulă.

Quentin s-a ridicat precaut. Ritmul inimii începea deja să-i încetinească. Plum avea dreptate – chiar era în regulă.

Q s-a întors iar la stânga și a găsit ușa. Era o ușă obișnuită; Q nu detecta pic de magie asupra ei. Probabil că locuitorii nu se așteptaseră să ajungă cineva atât de departe. În depărtare, Q a auzit bubuitul înăbușit al unui tunet: pesemne că o furtună se apropia cu repeziciune. Q și-a întors privirea spre ceilalți ce se înșirau în spatele lor, pe hol. Pushkar și Lionel rulaseră covorul fermecat și îl cărau pe umeri.

Quentin a deschis ușa. Nu era nici măcar încuiată. Era o sală de biliard, lungă și bine amenajată, cu un șir de ferestre pe un perete și canapele pe celălalt. Atmosfera generală era cea artificială de club exclusivist. În colțuri se aflau câteva fotolii din piele, iar la unul din capetele camerei se vedea un șemineu mare, din piatră, care nu părea să fi fost folosit vreodată. Cutii și lăzi de toate mărimile posibile zăceau împrăștiate peste tot și distrugeau impresia de lux. Alături de ele se mai găseau acolo și alte obiecte prea mari ca să încapă într-o cutie: o căprioară împăiată, un velociped, un tonomat vechi și un contrabas din lemn de culoare închisă.

Un bărbat în vârstă, cu păr rar și blond, ședea pe o canapea jucându-se cu telefonul. Era jumătatea masculină a cuplului. Omul și-a ridicat, surprins, privirea, dar înainte să apuce să spună ceva, Betsy l-a și înghețat cu o vrajă pe care o pregătise dinainte, apoi l-a adormit cu o alta. Bărbatul stătea încă drept pe canapea, dar avea ochii închiși.

Masa de biliard era monstruoasă. Avea opt picioare și era sculptată și decorată pe întreaga suprafață, asortată cu un dulap lipit de perete ce conținea

tacuri și rânduri de bile pentru scor și altele asemenea. Probabil cântărea o tonă. Arăta ca un obiect ce nu ar fi trebuit să se afle la al doilea etaj al unei case. Un capăt al mesei era acoperit de cutii și vrafuri înclinate de cărți. Tot pe masa de biliard, la vedere, era valiza maro, din piele. Mai uzată, dar altfel exact ca aceea pe care le-o arătase Lionel la hotel. Pe o parte avea o etichetă pe toată suprafața, de la compania Cunard–White Star.

– În regulă, a zis Quentin încet. Închideți ușa. Să nu o atingă nimeni.

Era rândul lui și al lui Plum. Stoppard s-a ghemuit și a analizat ecranele mai mici de pe mașinărie.

– Nouă minute, a zis.

Lucrând rapid, au eliberat spațiul din jurul valizei, astfel încât să rămână doar ea pe masa de biliard. Quentin a curățat postavul cu o măturică, apoi a presărat valiza cu o pudră fină și albă. Plum a vârât un prosop umed pe întreaga lungime a pragului ușii și a aprins focul sub un alămar; fata așezase obiectul în șemineu. Camera s-a umplut de fum aromat. Pe fundal, Quentin o auzea pe Betsy instalând bariere și capcane, pregătindu-se pentru momentul în care scutul lui Stoppard avea să cedeze, iar proprietarii casei urmau să le detecteze dintr-odată, catastrofic, prezența. Fata sigilase camera ca pe un seif, din toate părțile, inclusiv podeaua și tavanul. Plum a trasat câteva linii cu creta și rigla pe postavul din jurul valizei și a început să calculeze în minte. Quentin a ridicat un cadru din metal în jurul obiectului și l-au umplut de fire întinse la maximum, așezate asimetric. Folosiseră coarde de vioară pentru sunetul Mi – cele mai înalte.

– Două minute, a zis Stoppard.

– Nu e gata! au replicat Quentin, Plum și Betsy în același timp.

Isuse, nu doar că nu aveau să reușească, dar nu erau nici măcar pe aproape.

Un fum alb și subțire se ridica din măruntaiele mașinii lui Stoppard, iar aerul de deasupra ei pâlpâia din cauza fierbințelii. Mecanismul ticăia mai încet. Părea că stă să se topească.

– Cuplul o să fie gata, a spus Lionel.

– Pe mă-sa!

Betsy a aplicat la repezeală niște bucăți de ceară roșie pe broasca ușii, apoi a apăsat un sigiliu în materialul moale. Pushkar a luat un tac de pe raft și a început să exerseze profesionist câteva mișcări de luptă. Tipul părea să știe ce face, deși Quentin credea că dacă se ajungea la punctul unde se vedeau nevoiți să lupte cu tacuri de biliard atunci pesemne că aveau să o încaseze oricum destul de urât.

Pushkar și-a întrerupt exercițiul.

– Vine ceva, a zis el.

Indianul și-a dus degetul la tâmplă.

– Precogniție.

– Pregătește covorul, a spus Lionel. Quentin, Plum, cât mai durează?

Plum, încă recitând ușor, a ridicat două degete. Quentin a scos un acordor din buzunar și a început să ciupească coardele de pe cub – cincimi perfecte; trebuia să fie foarte exacți și să nu depășească doi hertzi.

Betsy s-a întors pe rând spre fiecare perete, apoi spre podea și tavan, cu mâinile împreunate și mișcându-și buzele. Zidurile se aprindeau argintii. Din colțuri s-a scurs praf de tencuială. Mecanismul lui Stoppard a oftat și a amuțit când ceva dinăuntrul lui a pocnit și a încetat să mai funcționeze, iar păcănitul s-a oprit cu totul. Nu mai mișca nimeni. O vreme îndelungată, în cameră nu s-au mai auzit decât șoaptele lui Plum. Quentin a strâns în palmă una dintre monedele de la Mayakovsky. De undeva de la etajul întâi s-au auzit strigăte răgușite, apoi s-a așternut liniștea. O ușă s-a trântit. Pushkar a privit pe fereastră și a clătinat din cap: încă nu se vedea nimic. Betsy se legăna pe vârfuri, întinzându-și degetele și fredonând de entuziasm. Lionel se uita înnegurat la ușă, scrâșnind din dinți. Tipul și-a adus mâinile grosolane în fața pieptului, pregătit de luptă. Podeaua a săltat o dată, apoi încă o dată sub picioarele lor – Quentin trebuise să se sprijine cu o mână pe masa de biliard, iar câteva teancuri de cutii s-au rostogolit la vale. Oamenii încercau să pătrundă pe dedesubt. Q abia se mai putea concentra la farmec. Pe hol s-au auzit tropăituri. Pașii s-au oprit la ușă. Ceva ce Betsy lăsase acolo, afară, a explodat cu un bubuit asurzitor, însă era greu de spus cât de eficient fusese.

Erau aproape gata. Quentin și Plum nu-și desprindeau ochii unul de la celălalt pentru a se asigura că erau în sincron. Ușa a început să vibreze prinsă în cadrul ei, scoțând un sunet ce creștea treptat în intensitate. A urmat un bufnet, iar în zid a apărut o crăpătură, la nivelul capului. Apoi o alta și alta. Dar reușiseră. Sosise momentul. Strunele zumzăiau împreună, fără a mai fi atinse. Funcționa acum. Quentin a strâns moneda în pumn – i se părea că o simte încălzindu-se, pregătindu-se să-și îndeplinească sarcina. Q a inspirat. Luminile s-au stins deodată, fără niciun zgomot. Oare el făcuse

asta? Nu – Quentin încă nu rostise cuvântul cheie. Plum și-a ridicat capul, confuză, prin semiîntuneric.

Deodată, ferestrele au explodat. Un val de cioburi s-a izbit de ușă. Unda de șoc l-a azvârlit pe Quentin spre peretele opus. Nu fusese chiar suficient ca să-l rănească grav, dar creierul i s-a blocat o secundă. Uitase unde se afla. Când și-a revenit suficient ca să se ridice în genunchi și să-și ia mâinile de la față, camera părea să se fi umplut de siluete înveșmântate în robe și care se luptau.

– Ce dracu? a șoptit el.

Se întâmpla ceva foarte rău. Pentru o clipă a avut impresia că pierduse moneda prețioasă de la Mayakovsky, dar banul se afla la câțiva centimetri pe covor, lucind încă de la puterea indescriptibilă ce o conținea. Q a avut suficientă prezență de spirit să ridice moneda rapid și să o vâre la loc în buzunar. Camera întunecată se umpluse de oameni ciudați – vederea lui nocturnă se oprise cu totul.

Doi dintre atacatori o țintuiseră pe Betsy la perete, iar fata îi înjura de mama focului. Era ceva bizar la acei oameni: mâinile. Nu erau din carne, ci luceau ușor auriu, iar trupurile lor erau translucide – puteai vedea prin ele. Quentin a dat să se ridice, dar una dintre siluete stătea asupra lui. Inamicul și-a pus piciorul pe pieptul lui și l-a împins la loc; nici nu trebuise să depună prea mult efort. Quentin s-a uitat la picior. Era un picior ca oricare altul, de femeie, încălțat într-o sanda de piele și cu siguranță uman.

În cameră se aflau șapte sau opt atacatori – era greu să numeri prin întuneric. O altă femeie s-a îndreptat spre valiză. Apoi, de nicăieri, Pushkar a apărut în spatele ei și a izbit-o la ceafă cu un tac; sau cel puțin încercase: tacul s-a rupt ca și cum ar

fi fost făcut din lemn de plută și ar fi lovit o statuie din marmură. Femeia care-l țintuise pe Quentin a făcut o vrajă cu o singură mână și l-a înghețat pe indian, lăsându-l să cadă pe podea, rigid ca o scândură. Ignorând lupta din jurul ei, femeia a studiat colivia pe care o ridicase Quentin; în lumina gălbuie pe care o emanau mâinile creaturii, chipul ei părea ușor amuzat. A ridicat cadrul din metal și l-a aruncat într-o parte, apoi a rostit câteva cuvinte deasupra valizei, pe un ton practic – ar fi putut la fel de bine să comande pizza. Era ceva dubios de familiar cu privire la modul în care vorbea. Cuprinzând mânerul cu una dintre mânile ei bizare și lucitoare, femeia a ridicat valiza pur și simplu. S-a auzit o pârâitură, ca și cum valiza nu ar fi fost fixată cu altceva decât scai, apoi s-a desprins cu totul de masă. Femeia a vârât obiectul la subraț.

Oamenii ăia erau hoți, la fel ca ei. Îi lăsaseră pe Quentin și pe tovarășii lui să le deschidă drumul, apoi dăduseră buzna și îi tâlhăriseră pe tâlhari. Buimăcit, Quentin aproape că îi admira pentru competența și stăpânirea de care dăduseră dovadă. Inamicii făceau o treabă excepțională.

Atacatorii s-au deplasat în același timp spre fereastră, coordonându-și retragerea și având fiecare în grijă un om din tabăra adversă. Quentin s-a sprijinit pe coate și s-a ridicat să privească, încercând să nu pară o amenințare pentru nimeni. Tâlharii erau al dracului de bine organizați, oricine ar fi fost. Doi dintre ei puseseră mâna pe covorul lui Pushkar și îl întindeau afară, în aer.

– Nu! a strigat Betsy. Nu puteți face asta!

Fata gestiona situația mult mai bine decât Quentin. Betsy se ridicase deja în picioare și se îndrepta spre inamici, lansând atacuri nebunești cu ambele

mâini, scăpărând fulgere și foc ce inundau camera de lumină. Însă trei dintre oamenii în robe își uniseră mâinile creând o barieră, iar farmecele fetei se stingeau fără să-și facă efectul. Quentin se ridicase acum de-a binelea. Capul i se mai limpezea. Betsy avusese dreptate: acelea erau misiunea și valiza lor. Oamenii ăia nu aveau niciun drept acolo. Q s-a așezat într-un genunchi. Acum știa de ce farmecele lor i se păruseră așa de cunoscute: dușmanii vorbeau un soi de germană veche, scâlcită, pe care Q o cunoștea bine, era aceeași limbă în care fusese scrisă pagina găsită în Țara-lui-Nicăieri. Ultimul dintre ei se urcase pe covorul furat.

– Stai! a țipat Betsy.

Fata a alergat spre fereastră pe când dușmanii se îndepărtau. Pasărea a ieșit de sub masă.

– Nu pot deschide valiza, a zis zburătoarea. Tot nu pot deschide valiza.

Quentin s-a împleticit în direcția ferestrelor, dar n-a putut decât să trimită o rază de foc inutilă, care a ricoșat de pe scutul lor și a ars zidul lângă care se afla tânărul. Plum îngenunchease lângă Pushkar, ce încerca să se elibereze de sub vraja care-l imobilizase. Lionel stătea tot în mâini și genunchi, holbându-se absent la podea.

Bubuitul din ușă se auzea din nou, mult mai alert. Lemnul începuse să se crape. Chiar și tipul blond de pe canapea, cel pe care-l înghețase Betsy, începuse să se miște. Dar Quentin era calm. Frica și zăpăceala dispăruseră, le pierduse urma în luptă. Și nici măcar nu terminaseră de luptat. Aveau să termine misiunea chiar de-ar fi fost să se descurce singur.

– Pushkar.

Vocea lui Q suna ciudat și îndepărtată în urechile lui rănite. Q și-a curățit gâtul de praf.

– Pushkar. Poate zbura ceva din camera asta?

Sprijinindu-se încă de masa de biliard, Pushkar a privit în jur.

– Da, a răspuns el.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Tinerii au ieșit ca un roi de albine înfuriate prin ferestrele sparte. Plum și Stoppard stătea călare pe scaune din piele; Betsy alesese un covoraș de rugăciune ce se aflase în fața șemineului și pe care-l manevra stând în picioare, ca pe o placă de surf; Quentin se alesese cu velocipedul. Pushkar, împreună cu Lionel și cu pasărea conduceau masa enormă de biliard, care, în ciudat mărimii și a greutății ei se dovedise a fi surprinzător de ascultătoare la vrăjile pentru zbor. Masa era un pic mai lată decât cadrul ferestrei, dar a reușit să iasă spărgând zidul și iscând o explozie de cărămizi și praf, vomitând un șir de bile multicolore din măruntaiele ei.

Soarele apunea și la sol era deja semiîntuneric, însă pe când hoții se ridicau dintre copaci, apusul și-a aruncat asupra lor lumina slabă și aurie. Zburau cu viteză prin aerul înghețat, pe cerul proaspăt al înserării, accelerând pe când se tot înălțau, înaintând spre vest pe urma fărâmei de covor fermecat ce devenea tot mai mic la orizont.

Pushkar era un maestru, iar viteza cu care se deplasau era incredibilă și palpitantă – Quentin se jucase și el puțin cu zborul, dar experiența de față era complet diferită. Casa se micșora deja în urma lor. Șaua din piele a bicicletei era tare ca stânca, dar Q nu avea niciun drept să se plângă. Cel puțin

nu călărea contrabasul. Quentin se întreba dacă ar fi zburat mai repede dacă pedala. Quentin se ținea aproape de masa de biliard, zburând alături de ea. Lionel reușise, în tot acel timp, să țină la subraț pachetul lung, înfășurat în hârtie maro. Nimeni nu scoatea vreo vorbă, ci stăteau doar aplecați asupra aparatelor de zbor improvizate, lăcrimând și încercând să obțină toată viteza de care erau capabili. Betsy luase deja urma covorului. Părul scurt și castaniu îi flutura în vânt. Fata stătea aplecat în față, pe vârfuri și privea aprig înainte, ca un săritor cu schiurile aflat în picaj.

Începuseră să prindă covorul din urmă, centimetru cu centimetru. Hoții – ceilalți hoți – foloseau și ei vrăjile lui Pushkar, dar indianul nu pregătise covorul pentru viteză. Tinerii aveau de gând să recupereze valiza, orice s-ar fi aflat în ea.

Sub ei, pădurile din Connecticut se desfășurau pe kilometri întregi; poate că ieșiseră deja din stat; Quentin nici măcar nu-și dădea seama. Covorul a pierdut din altitudine, a șters vârfurile copacilor, s-a învârtit și răsucit, apoi a început să urce iar. Quentin își arunca umbra asupra lui.

După zece minute, distanța dintre cele două grupuri se diminuase cu câteva sute de metri. Oamenii de pe covor au trimis în direcția lor câteva sfere de foc și ceva ce a lucit și a pocnit, dar tinerii observaseră atacurile la timp. Stoppard zbura așezat; Plum își întorsese scaunul invers și îngenunchease pe el. Nu exista nici pic de îndoială că-i puteau prinde pe tâlhari din urmă. Însă ce aveau să facă atunci când ajungeau acolo? Să urce pe covor? Quentin se simțea înnebunit de viteză și de adrenalină și trebuia să-și aducă aminte că nu se afla într-un joc video, că avea o singură viață și că magia nu avea să-i dăruiască membre noi dacă pierdea vreunul. Poate că Pushkar reușea să

farmece covorul și să-l oprească în aer. Quentin și-a îndreptat bicicleta spre masa de biliard, vrând să-și împărtășească ideile, dar pe când pedala în direcția mesei, a auzit din spate un huruit gav ce se făcea din ce în ce mai asurzitor. Q a riscat să se uite în urmă. Două comete aprinse se năpusteau asupra lui sfâșiind aerul liniștit al serii și lăsând în urmă o dâră de fum și scântei. Cometele au năvălit grămadă peste ei, depășindu-l pe Quentin ca doi meteoriți cu destinație îndepărtată; unul a trecut la un metru și jumătate de el, iar unda de șoc aproape că l-a aruncat de pe bicicletă. Dar nu pe el îl țintiseră proiectilele. Cometele gemene s-au izbit de covor: un, doi.

Era Cuplul. Veniseră să-și recupereze valiza. Covorul a început să coboare sub forța impactului dublu. Betsy s-a aruncat pe urma lui, iar Quentin a urmat-o îndeaproape. Vântul smulgea strigăte, fragmente de țipete, obscenități, ordine, vrăji. Era greu să-ți dai exact seama de ce se întâmpla, dar pesemne că avea loc o luptă corp la corp.

Unul dintre membrii Cuplului, femeia, stătea înfășurată în lumină în centrul covorului, înconjurată de siluetele misterioase. Bărbatul ricoșase imediat de pe scutul defensiv ce învăluia carpeta, dar a atacat din nou ca o molie ce se lovește de bec și s-a avântat dedesubt unde a început să destrame scutul cu ambele mâini.

Pentru moment, Quentin nu putea decât să privească și să păstreze ritmul. Avea să aștepte dezonădământul și apoi puteau să atace pe oricine se întâmpla să supraviețuiască, profitând de slăbiciunile lor. Q a privit în jur și i-a zărit pe ceilalți prin lumina ce stătea să se stingă. Cu toții așteptau, ca și el, cu excepția lui Betsy, a cărei urmă o pierduse.

În depărtare lucea un lac, apoi urmau alți copaci, iar grupul a tăiat un strat subțire de nori joși. Energia magică ce era eliberată în lupta de pe covor era de-a dreptul extraordinară. Cuplul folosea probabil artefacte, puterile lor erau vizibil îmbunătățite. Poate că erau oameni răi, însă se dovedeau a fi niște vrăjitori de temut și aparent neînfricați. Ce bine că Q nu trebuia să-i înfrunte direct. Quentin l-a zărit pe bărbat străpungând covorul cu pumnul, de dedesubt și apucând glezna unuia dintre călugării cu mâini aurii și azvârlindu-l ca pe un titirez spre întunecimea de jos. Femeia se apropia deja de valiză, dar își croia cale printr-o furtună de vrăji de apărare. Un călugăr a pășit în față și a luat o poziție de atac. Cei doi s-au apropiat, apoi haosul s-a dezlănțuit într-o vijelie de mișcări înnebunitoare și lumini. Apoi, în toiul luptei, ceva s-a apropiat în viteză de deasupra, prăbușindu-se ca un cormoran și a lovit covorul așa de tare, că a scuturat praful din el. Era Betsy.

– Fir-ar al dracului! a zis Quentin.

Fata ar fi trebuit să aștepte, dar aparent motivația ei personală și tendința naturală de a se pune voluntar în pericol de moarte îi înneguraseră rațiunea. La dracu, la dracu, la dracu. Părăsit, covorul fetei a zburat pe lângă Quentin. Q și-a împins bicicleta ridicolă, apropiindu-se ușor de carpetă. Fata nu era în toate mințile, dar o echipă era o echipă. Q recunoștea sentimentul de rece resemnare de dinaintea unei lupte. Avea să fie o bătălie corp la corp, așa că tânărul și-a întărit repede chipul și mâinile. A încercat apoi să se concentreze asupra unei surse de furie justificabile: pentru Alice. Q s-a ferit pe când o formă întunecată a trecut rostogolindu-se spre el, aproape lovind masa de biliard. Era bărbatul din Cuplu. Părea paralizat și abia conștient, dar tipul nu a căzut, iar Quentin i-a dat drumul. De acum,

ciucurii tremurători ai covorului se aflau la câțiva centimetri în față. Q a văzut-o pe Betsy lovind-o pe femeia din Cuplu cu dosul palmei – o străfulgerare și un bufnet au însoțit lovitura, iar capul femeii s-a întors la nouăzeci de grade -, apoi fata a pus mâna pe valiză. Femeia și-a revenit și s-a aruncat și ea asupra obiectului dorit, în timp ce călugării rămași le dădeau târcoale, așteptând să vadă pe cine trebuia să elimine. Dar înainte să aibă cineva ocazia să câștige lupta, Betsy s-a așezat pe vine și și-a pus mâna liberă pe covor. Q a văzut-o mișcându-și buzele, dar nu recunoscuse vraja. Orice ar fi fost, însă, farmecul trebuie să fi fost puternic și funcționa împotriva magiei, căci carpeta și-a pierdut coeziunea și s-a destrămat într-un nor de ațe. Un stol întreg de trupuri au trecut pe lângă Quentin și au rămas în urmă, prăbușindu-se. Quentin s-a străduit să o zărească pe Betsy: fata pica precum o stâncă, încă ținând valiza cu o mână. Incredibil, femeia Cuplului nu dăduse drumul obiectului. Cele două inamice se învârteau una în jurul celeilalte. Hainele le fluturau și zburau sălbatic în vânt. Quentin și-a îndreptat ghidonul spre ele și a pornit în jos, pe urma lor, pe cât a putut de abrupt.

Q a început să se prăbușească incontrolabil și a continuat să accelereze, cu mintea-i golită de orice gând conștient de viteza nebunească. Pământul s-a apropiat de ei, verde și ridat de munții scunzi. Q și-a încleștat dinții și și-a împins bicicleta antică în jos tot mai repede. Vântul șuiera prin spițe, iar efortul îi sfâșia dinăuntru pieptul. Cele două luptătoare se vedeau mai clar acum: niciuna dintre ele nu dădea drumul valizei și niciuna nu părea dispusă să renunțe, așa că se atacau una pe cealaltă cu dinții și mâinile libere și făceau vrăji pe care le puteau pune în funcțiune cu o singură mână, date fiind circumstanțele. Nu mai era timp. Peisajul se

făcea din ce în ce mai clar sub ei, mărindu-se: un izvor, un câmp, copaci.

Quentin și-a potrivit direcția cu a lor, și-a luat avânt spre ele și s-au ciocnit. Femeia reușise să pună mâna pe el, dar Q s-a smuls din capcana ei. Q n-avea cum să reușească cu eleganță. Nu era nici măcar sigur că avea să reușească. De acum, pământul era foarte aproape. Genunchii lui Quentin tremurau și roata din față a explodat precum cauciucul și s-a destrămat. Q s-a năpustit iar asupra celor două femei, le-a simțit pe amândouă încercând să se agațe de el cu mâinile libere. Q a auzit-o pe femeie urlând sălbatic și a simțit cum îi înfige mâna în păr. Dar femeia nu țipa, ci râdea.

Quentin avusese de gând să încetinească treptat, dar a privit solul și s-a panicat și a oprit brusc. Sub ei, un pin s-a preschimbat dintr-o jucărioară, cum păruse mai sus, într-un monstru țepos, iar tustrei s-au lovit de bicicletă, iar bicicleta a izbit crengile arborelui. Quentin nu a mai avut timp decât să-și zică: să-i ia dracu' pe toți, dacă eu mor așa! Pentru o valiză în care nici măcar nu știa ce se află! Acele de brad i-au înțepat fața. Apoi au lovit pământul și vederea i-a cedat complet.

Ceva suna ca un clopot. Era capul lui. Pieptul parcă i se golise, iar Q se zvârcolea la pământ ca o larvă. Quentin a încercat să respire oricât de puțin, dar din gura lui au ieșit doar niște gemete. Fie își rupsese coastele și oasele îi străpunseseră plămânii și murea, fie că pur și simplu rămăsese fără respirație și avea să fie în regulă în câteva momente.

Q a dat să se ridice. Lumea se învârtea în jurul lui ca un carusel. Pe când se mai liniștea, Quentin a văzut-o pe Betsy, care era deja în picioare și se

învârtea în cerc. Quentin a încercat să spună ceva, dar nu a reușit decât să tușească și apoi a scuipat.

– Unde e? a zis ea răgușit. Unde e? O vezi?

Femeia zăcea încă pe jos, la veo trei metri mai încolo, dar începuse să se miște. Quentin o vedea de aproape pentru prima dată: era înaltă și zveltă ca un model, însă mai în vârstă decât în poză, cu părul negru și ondulat și o tăietură urâtă ce părea să necesite niște copci pe frunte. Quentin a zărit valiza într-un tufiș de ferigi, așezată pur și simplu acolo, ca și cum ar fi ieșit de pe o bandă rulantă, la câțiva centimetri de femeia rănită. Ea a văzut încotro se uita Quentin, a scâncit ceva și a început să se târască spre valiză, dar Betsy era cu mult înaintea ei. Pe când femeia trecea pe lângă Betsy, fata s-a aplecat și și-a pus mâna pe gâtul celeilalte. Femeia s-a cutremurat, cuprinsă de un spasm și și-a arcuit spatele ca o pisică. Betsy o atinsese cu cealaltă mână, apoi a încălecat-o ca pe un cal, descărcând energie în ea; degetele ei scoteau scântei. Trupul femeii s-a întins sub ea de parcă i se aplicaseră defibrilatoare.

– Oprește-te! a strigat Quentin.

Însă era deja prea târziu. Betsy i-a dat drumul celeilalte, iar femeia a căzut cu fața pe pământul negru, încă scuturată de șoc. Quentin simțea mirosul cărnii arse.

– M-am oprit, a zis Betsy, continuând să meargă.

Fata a ridicat valiza, a analizat-o sceptic, încercând să vadă de nu fusese distrusă și a cântărit-o în mâini. Părea să fie foarte ușoară. Quentin s-a târât spre muribundă, dar s-a oprit înainte să o poată atinge. Nu era chip să știe ce fel de magie mortală îi împânzea încă trupul. Din părul ei negru se ridica fum. Oricum era tardiv.

Betsy îl privea. Fata a scuipat pe pământ.

– Dacă încerci să mă oprești, te omor și pe tine.

Pădurea era tăcută. Era început de primăvară și ierburile joase își reveneau încă de pe urma șocului nedelicat al iernii. Se auzeau doar câțiva greieri. Femeia fusese un criminal. Cu doar trei minute mai înainte i-ar fi lăsat pe amândoi să moară. Betsy s-a pus pe vine și a așezat valiza pe pământ, încercând încuietorile.

– Căcat!

Fata a tras de ele, s-a forțat și a tras iar.

– Căcat. De asta îmi era teamă. Unde dracu' e Plum când ai nevoie de ea?

– Ce vrei de la Plum?

Chiar în acel moment, mai mult sau mai puțin la timp, Plum și Stoppard au coborât printre crengi, ferindu-și fețele din calea acelor. Erau înghesuiți pe același scaun; ceva trebuie să se fi întâmplat cu celălalt. Aterizarea lor era rapidă, dar controlată, până ce scaunul a lovit o piatră și unul dintre picioare s-a rupt, aruncându-i pe amândoi pe pământul moale.

Plum s-a ridicat în picioare, frecându-și palmele de coapse.

– Isuse! a exclamat ea. Ce s-a întâmplat?

– Tipa a dat colțul, a zis Betsy. Deschide valiza.

– Poftim? Acum? N-ar trebui să…?

– Deschide-o!

– Ai face mai bine să o asculți, a spus Quentin. A omorât-o pe femeie.

Betsy trebuie să fi fost destul de obosită de acum, s-a gândit Q, *dar nu poți ști de ce e în stare.*

– Isuse! a zis Stoppard. De ce ai făcut una ca asta?

Puștiul chiar părea să vrea un răspuns, dar Betsy l-a ignorat. Chipul ei era înnegurat și ferm.

– Deschide-o. Acum!

– Ce te face să crezi că pot să o deschid?

– Știi tu ce.

Plum a oftat și s-a resemnat.

– Presupun că ai dreptate.

Fata s-a așezat turcește în fața valizei și a desfăcut încuietorile ca și cum nici nu ar fi fost ferecate. De îndată ce valiza s-a deschis, Betsy a îmbrâncit-o la o parte.

– Hei!

Fata a scotocit printre obiecte și a aruncat deoparte o carte, apoi a ridicat un cuțit lung ce părea făcut din argint mat. Era o armă simplă, fără pic de ornamente. Părea foarte practic și foarte vechi.

– Da, a șoptit Betsy cuțitului.

Vocea i s-a spart.

– Oh, da. Salutare!

Vâjâind și bubuind, masa de biliard a picat direct prin frunziș și a aterizat pe picioarele ei groase pe solul pădurii. Lionel o adusese la pământ stând în

picioare, cu pasărea pe umăr. Pushkar nu se vedea nicăieri.

– Unde e valiza?

Lionel a privit pe rând cadavrul, apoi pe Quentin, pe Plum, Stoppard, Betsy și cuțitul.

– Ai deschis-o.

Lionel desfăcuse coletul: era o armă, o pușcă boantă de asalt, ce încăpea perfect la subraț. Patul armei și butoiașul erau gravate cu spirale și motive ornamentale – arma era evident un hybrid, o tehnologie înaltă însă augmentată prin magie.

– Ba bine că nu, a zis Betsy.

– Unde e Pushkar? a întrebat Stoppard.

În loc să răspundă, Lionel a ridicat calm pușca la umăr, a țintit și a tras două focuri controlate scurt și eficient spre pieptul lui Stoppard. Băiatul ar fi trebuit să moară pe loc. Dar chiar înainte ca Lionel să apuce să tragă, Betsy se interpusese deja între ei, ținând cuțitul – fata se mișcase mai repede decât putuse Quentin vedea. Gloanțele au lucit și au ricoșat de pe cuțitul din argint ca doi tripleți metalici și au zburat în tufișuri. Orice ar fi fost cuțitul ăla, arma venea la pachet cu o mulțime de alte beneficii, iar unul dintre ele era că nu lăsa pe cel care-l mânuia să fie rănit.

Quentin s-a holbat la Lionel.

– Ce mama dracului? Gras nenorocit!

Cu cinci minute înainte se simțise așa de extenuat, crezuse că nu avea să mai facă vrăji vreodată, dar frica și furia găsesc puteri nelimitate, iar astfel Q s-a ridicat în picioare. Simțea că era capabil să facă

o vrajă, dar înainte să apuce să încerce, Betsy a făcut trei pași rapizi și s-a năpustit asupra lui Lionel, ca o felină uriașă – pesemne cuțitul îi dădea o grămadă de puteri: forță, viteză și protecție. Lionel s-a întors rapid și a mai tras o dată cu arma, dar cuțitul a înghițit gloanțele fără pic de efort. Betsy era acum prea aproape ca Lionel să mai încerce un atac. Cei doi au valsat clătinându-se în jurul mesei de biliard. Lionel gemea, în timp ce Betsy îl măcelărea stând în picioare. Ciudat, dar nu curgea niciun strop de sânge. Cuțitul întâlnea foarte puțină rezistență – a intrat în torsul bărbatului până la claviculă, apoi fata a împlântat lama adânc în pieptul lui. Ascuțișul a pătruns prin Lionel ca prin unt. Ultima tăietură i-a detașat capul de trup. Țeasta a căzut și s-a rostogolit printre frunze. Capul nu vorbea, dar ochii i-au clipit. Ciotul gâtului arăta ca făcut din piatră.

– Hm, a făcut Betsy, aplecându-se peste trupul decapitat. Un golem. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Hm. Deși părea important de reținut că fata nu știuse despre adevărata natură a lui Lionel înainte să-l atace. Abia acum Betsy respira greu, ca și cum totul o prinsese în sfârșit din urmă: misiunea, zborul, căderea, crimele, valiza, întregul fiasco multilateral al situației.

– Unde-s banii? a întrebat Stoppard.

– Nu e niciun ban, a zis Quentin.

Acum înțelegea și el. Fuseseră luați prin surprindere de călugări și trădați de două ori: o dată de Betsy și apoi de pasăre. Probabil că zburătoarea plănuise să-i omoare încă de la început, în loc să-i plătească. Nu fusese niciodată vorba de bani. Quentin se găsea pe o poziție și mai rea decât plecase. Era departe de casă și de Alice.

Deși puseseră mâna pe valiză sau pe ce mai rămăsese din ea, în cazul în care pasărea nu se întorcea să o recupereze. Deocamdată mierla nu se vedea nicăieri; Quentin nici măcar nu o zărise zburând.

Betsy a sărit de pe masa de biliard, iar genunchii aproape că i-au cedat când a aterizat. Pe fată o părăsise toată puterea.

– Mă gândeam eu că o să încerce asta.

Betsy părea obosită și, pentru prima dată de când o întâlnise Quentin, copilăroasă. Nu avea cum să aibă mai mult de douăzeci și un pic de ani.

– Ce chestie. Să nu te încrezi niciodată în ceva fără mâini. Sau cu mâini.

– Mersi, a zis Stoppard. Mi-ai salvat viața.

– Ochii sunt aici, sus, a zis Betsy, arătând. Dar cu plăcere.

– Ce e chestia aia? a spus Quentin.

– Asta?

Betsy a ridicat cuțitul, admirându-i marginea.

– Pentru asta am venit aici. Asta mi-am dorit tot timpul. E o armă pentru ucis zei.

– Și de ce ai vrea un asemenea obiect?

– Ai întâlnit vreodată un nenorocit de zeu?

– Presupun că înțeleg ce vrei să zici.

Plum a ridicat cartea pe care Betsy o aruncase. Volumul avea o copertă din piele, fără nicio inscripție – arăta ca un carnet sau un jurnal.

– Ești sigură că zeii pot muri? a întrebat Plum.

– O să ucid unul, o să aflu și poate vă zic și vouă.

Betsy și-a băgat cuțitul la centură.

– Ne mai vedem. Nu mă căutați.

– Nici n-aș îndrăzni, a replicat Quentin. Ai grijă de tine, Betsy.

– Mda, a zis și Stoppard. Ai grijă de tine!

– Mă cheamă Asmodeus, tâmpiților, a replicat ea. Și dacă o vedeți pe Julia, să-i ziceți că am plecat la vânătoare de vulpi.

Fata s-a întors și a dispărut în noapte.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

După o pauză odihnitoare în Barion, Eliot și Janet au trecut Marele Râu de Sare, lat de opt sute de metri și adânc de cincisprezece centimetri – o bandă lată și maronie ce traversa ținutul înverzit, ca și cum cineva uitase un furtun deschis pe undeva.

Aventurierii au trecut un deal jos și năpădit de iarbă în care era săpată o figură albă; iarba și solul fuseseră îndepărtate în linii drepte, astfel că terenul calcaros și alb de dedesubt să fie expus. Desenul era simplu și înfățișa un bărbat ținând un toiag orizontal deasupra capului. Omul se afla de obicei acolo sau prin împrejurimi – uneori pleca la plimbare, dar în acea zi Eliot și Janet îl găsiseră pe deal. Era plăcut să-l vezi la postul lui.

Au traversat apoi un ținut pustiu, urmând cărări făcute în iarbă, ca pe un covor subțiat de vreme. Au trecut pe câmpii însorite, străbătute de ziduri din piatră, aproape necălcate de picior uman. Oriunde te uitai, peisajul regatului Fillory se compunea din linii egale formate de culmile munților și vârfurile de copaci de mai aproape sau de mai departe, linii ce-și deschideau nuanța cu cât se îndepărtau, alunecând ușor când la dreapta, când la stânga. Un stol lung și greu de nori atârna deasupra orizontului, nori complet nemișcați și

conturați gingaș pe cer, ca silueta unui val tăiat din hârtie.

– Uită-te la toate astea, a zis Janet. Privește numai. Parcă lumea nici nu stă să se sfârșească.

– Parcă.

Chiar și acum ideea părea ireală. Cu atât de multă frumusețe în jur, oricui i-ar fi fost simplu să uite că Fillory era pe moarte. Poate că erau ultimele străfulgerări de viață ale tărâmului.

Eliot și Jane s-au scufundat apoi în întunecimea Codrilor Întunecați, unde aterizaseră prima dată când sosiseră în Fillory. Aici se înfățișa o scenă încă și mai haotică decât în Pădurea Reginei; nu toți arborii erau conștienți, iar cei care erau tindeau să fie singuratici și fără simț civic.

Călătorii și-au petrecut o dimineață întreagă căutând locul precis în care sosiseră – după câte își aminteau, acolo trebuia să se afle un arbore-ceas și un soi de ravenă. Ar fi fost drăguț să puncteze circularitatea întregii aventuri și să-și arate respectul locului din care porniseră. Însă cuplul regal a sfârșit prin a se certa cu privire la destinație, iar când și-au dat seama că niciunul dintre ei nu avusese dreptate erau deja într-o dispoziție proastă. Nu putuseră găsi nici măcar Hanul Lunilor Gemene, unde speraseră să ia prânzul și să bea bere.

A doua zi, de dimineață, au ieșit iar din pădure și au intrat în Pustiurile Ceasurilor, care se dovedea a fi o câmpie vastă și plată, presărată ici și colo cu arbori pitici și contorsionați; cel mai înalt dintre copaci le ajungea la brâu. Pustiurile erau o pădurice de bonsai. Ținutul Pustiurilor începea mai mult sau mai puțin brusc, ca mai toate lucrurile din

Fillory: una dintre ciudățeniile regatului era aceea că semăna straniu cu o hartă a lui însuși.

Eliot nu mai vizitase niciodată Pustiurile Ceasurilor. Nu exista niciodată un motiv serios să ajungă prin acele părți și credea că pur și simplu nu avusese treabă prin partea locului. Era bine să marcheze și acea experiență înainte să fie prea târziu. Eliot se întreba dacă vedea totul pentru o primă și ultimă dată și ce altceva mai ratase fără a avea ocazia de a recupera vreodată.

– Deci cam asta e, a zis el.

Nu reușea să-și găsească vorbele. Așa se întâmpla uneori.

– Am crezut că o să fie…, a început Janet. Nu știu, mai plin de ceasuri.

Regina a împuns unul dintre copăceii miniaturali cu o secure fără capăt.

– Și eu.

– Poate că de fapt e și nu știm noi cum să-l percepem. Poate că de deasupra arată ca un ceas enorm sau ceva de genul ăsta.

– Nu arată deloc ca un ceas enorm.

Nu existau cărări, dar nici nu aveau neapărat nevoie de una. Copacii pitici erau suficient de depărtați ca să permită cailor să pășească printre ei. Eliot a trebuit să-și înăbușe sentimenul de panică, o nevoie imperioasă de acțiune. Era a șasea zi a termenului lui Janet și chiar dacă tânăra venise cu ideea dintr-o pornire de moment, hotărârea ei părea suficient de fermă și autoritară.

Aveau o pistă, una destul de slabă, dar ar fi fost o îndrăzneală să o numească aventură. Nu avea ce-i trebuia ca să poată fi numită misiune. Aventurierii plecaseră în căutarea unui lucru pe care nu și-l definiseră exact și nu găseau nicio cale de a grăbi procesul, dacă exista vreun proces. Călătoria lor era o poveste cu Don Quijote. Și nici măcar atât, era mult mai puțin decât aventurile eroului nebun. Regatul le fusese schimbat cu o moară către care își aruncau sulițele.

– Mi-a venit o idee azi-noapte, a zis Janet. Despre cum să salvăm lumea. M-am trezit în toiul nopții, dar până adineori nu mi-am mai adus aminte de ea. Ești gata?

– Gata.

– Vânăm Cerbul Alb, cum a făcut Quentin. Îl prindem sau îl rănim sau ce-o fi. Ne îndeplinește trei dorințe. Ne dorim ca Fillory să dăinuiască veșnic și să nu moară. Gata. Necazul e evitat.

Eliot tăcea.

– Trebuie să recunoști…

– Nu, e o idee bună, a replicat el. E foarte bună. Crezi că cerbul ar putea face asta pentru noi?

– Habar nu am. Dar merită încercat, nu?

– Absolut. De acord. Dacă misiunea asta dă greș, facem cum ai zis.

– Și-n plus, după ce salvăm lumea, tot ne mai rămân două dorințe, a spus Janet. Una pentru fiecare. Tu ce ai cere?

– Cred că aș vrea să-l avem pe Quentin înapoi.

Janet a râs.

– Atunci mi-aș putea folosi dorința să-l trimit iar la plimbare. Da' cum să nu?!

Și-au petrecut noaptea în Pustiuri, fiind nevoiți să ardă vegetație pentru a face loc cortului. Copacii erau surprinzător de rezistenți la foc – lemnul era fantastic de tare și dens – dar când au reușit să-i aprindă, arborii au ars precum combustibilul de rachetă, fierbinte și trimițând trâmbe de scântei spre cerul nopții, lăsându-le urme incendiare pe retină. Atmosfera aducea cu o zi de patru iulie; semăna cu un carnaval în pustiu. Călătorii au desfăcut ultima ladă de vin. După câteva sticle, Janet a sugerat să aprindă un foc imens, unul care să arate foarte impresionant; Eliot credea că ar fi fost mai prudent să nu incendieze mica pădure, dar a fost de acord că dacă nu puteau salva lumea, se puteau întoarce oricând să dea foc Pustiurilor Ceasurilor.

Pe la mijlocul dimineții, în a șaptea zi, au reușit să-și dea seama încotro se îndreptau: la orizont se înălța un singur crâng de arbori obișnuiți, de o mărime normală. Pe când se apropiau, aventurierii au obsevat să arborii formau un cerc larg și că în mijlocul lor se afla o casă.

– Pustiu sau Pustiuri? a zis Janet. Poți să ai mai mult de unul? Sau multiple? Pustiiciuni?

– Ia taci. Asta e.

S-au apropiat la câteva sute de metri de inelul de arbori. Toți erau arbori-ceas. Era o priveliște bizară și frumoasă. Eliot nu mai văzuse niciodată mai mult de arbore-ceas la un loc; Quentin obișnuia să glumească spunând că probabil în Fillory nu exista decât un singur arbore-ceasornic, doar că se mișca foarte repede când nu te uitai la el. Dar crângul era

făcut din doisprezece copaci de feluri diferite: un stejar cocârjat; un mesteacăn zvelt cu un cadran dreptunghic; un pin drept ca un ac; un baobab obez ce parcă se topea. Casa de la mijlocul lor era perfect pătrată, cu un acoperiș foarte înclinat, acoperit cu șindrilă. Casa era făcută din piatră deschisă la culoare ce părea să fi fost adusă de la mare depărtare.

– Zici că e ca-n Hansel și Gretel, a spus Janet.

– Nu e făcută din turtă dulce.

– Știi ce vreau să spun.

Eliot însă chiar o înțelegea. Atmosfera semăna cu cea de basm.

Nu le-a răspuns nimeni, așa că au dat ocol casei, iar în spatele ei au găsit o bătrână ce lucra, așezată în genunchi într-o grădină de legume. Femeia era, evident, vrăjitoarea matroană. Părul ei era grizonant, dar și-l ținea strâns într-o coadă de cal, ca al unei fetișcane. Purta o rochie lungă și maro, aspră și foarte practică. Când s-a ridicat ca să-i întâmpine, Eliot și Janet au văzut că fața femeii era plăcută și liniștită, deși se vedea parcă o urmă de zburdălnicie.

– Salutări, a zis ea, Marelui Rege din Fillory și Reginei Janet, bineînțeles.

– Bună, a răspuns Eliot. Ne pare rău că am apărut așa, pe nepusă masă.

– Nu e nicio problemă. V-am văzut venind.

Femeia s-a așezat pe vine și a început să fixeze iar un clopot mic din paie deasupra unei tufe de mazăre dulce.

– Mi-am dat seama că nu încercați să vă furișați când ați dat foc arborilor. Nu vă întrebați de unde știu cum vă cheamă?

– Suntem faimoși, a răspuns Janet. Îți suntem rege și regină.

– Vă cunosc numele, a zis femeia, pentru că sunt vrăjitoare. Și eu sunt destul de faimoasă. Jane Chatwin. Sau cum am devenit cunoscută – Santinela.

– Jane Chatwin, a zis Eliot.

Regele se simțea cumva aproape cuprins de venerație.

– Ei bine, ne-am întâlnit, în cele din urmă.

Femeia avea dreptate, chiar era faimoasă: era una dintre primii copii care ajunseseră în Fillory cu zeci de ani în urmă și bântuise regatul timp îndelungat sub numele de Santinela. Ea, cu ajutorul unui ceas magic ce controla timpul, orchestrase călătoria lor inițială în Fillory și confruntarea dezastruoasă cu Bestia care fusese, odată, fratele ei, Martin Chatwin.

– Sau ai rămas Santinela? Cum să te numim?

– Oh, Jane este perfect. Nu am mai fost Santinela de ani buni.

– Aveam cumva impresia că ești mai sexy, a opinat Janet.

– Ați vorbit cu Quentin. De ce nu intrați, o să vă fac ceai.

Căsuța era bine întreținută, curată ca lacrima și fără fir de praf. Decorul reprezenta o aproximare

filloriană a camerelor de pictură englezești din perioada interbelică pe care Jane și le amintea probabil din copilărie. Era amuzant cum în ciuda eforturilor pe care le depusese ca să scape din lumea reală, femeia ajunsese să o recreeze tocmai acolo. Jane a invocat o scânteie de foc albăstrui în sobă și a așezat un ceainic pe plită. Era greu să-ți dai seama cum se branșase la gaze în pustietate.

– Poți fierbe apa prin magie, a zis ea, dar nu are gust la fel de bun.

Pe când așteptau ceaiul, cei trei s-au așezat în jurul unei mese de un galben solar, din lemn, pe care se afla un pahar plin de flori de câmp. Acum că ajunseseră acolo, Eliot s-a gândit că se cuvenea să mai aștepte puțin înainte de a pune marea întrebare.

– De când trăiești aici? a zis el. Nici nu știam că te afli încă în Fillory.

– Oh, nu am plecat niciodată. Trăiesc aici de ani buni, de la confruntarea voastră și a lui Quentin cu Martin. De când am spart ceasul.

– Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu el, a spus Janet. Chiar e distrus?

– Da. Nu a mai rămas nimic din el. L-am spart și am călcat piesele în picioare.

– Mamă!

Eliot nici nu se gândise la asta. Ceasul s-ar fi putut dovedi folositor dacă reușeau să-l repare. Deși nu era sigur că ar fi făcut lucrurile altfel dacă se întorceau. Poate că ar fi retrăit aceiași ani pentru totdeauna. Oare așa funcționa magia? Era derutant și irelevant în acel moment.

– Nu că nu mi-ar fi dor de el, a zis Jane. Din câte se pare, era singurul lucru ce mă păstra tânără. Când l-am spart, am trecut de la a avea douăzeci și cinci de ani la vârsta de șaptezeci și cinci peste noapte sau cam așa ceva. Cu toate plimbările înainte și înapoi în timp uitasem ce vârstă aveam. Acum știu.

Femeia s-a uitat în jos la dosul palmelor ei noduroase și pistruiate.

– Mi-aș dori ca piticii să mă fi avertizat. Ei trebuie să fi știut.

– Îmi pare rău, a zis Eliot.

Regele a sorbit din ceai; lichidul era amar și îi pișca buzele.

– Fillory îți e îndatorat.

– Sunteți datori unul față de celălalt. Întotdeauna am crezut că mă urâți pentru cum m-am folosit de voi.

Janet a ridicat din umeri.

– Ai făcut ce trebuia să faci. Nu e ca și cum ai scăpat ușor – fratele tău e mort. Iar fără tine nu am fi ajuns în Fillory deloc. Suntem chit. Deși m-am întrebat mereu ce s-a ales de tine. Ce dracu' faci în pustietatea asta?

– Învăț de la pitici acum. Mă învață meșteșugul ceasornicăriei.

– Nu știam că se găsesc pitici aici, a zis Eliot. Credeam că trăiesc doar în munți.

– Piticii sunt pretutindeni. Sunt ca furnicile – pentru fiecare pitic pe care-l vezi există alți

cincizeci ascunși pe undeva. Cei de aici locuiesc sub pământ.

Zicând asta, femeia a bătut cu piciorul în podea.

– Sunt tunele peste tot sub pustiuri. Acum sunteți așezați deasupra uneia dintre intrări.

Hm. Janet greșise basmul; ar fi trebuit să vorbească despre Albă ca Zăpada. Eliot și-a înfrânt dorința de a se uita sub scaun. Ideea că Fillory era străbătut de tuneluri de pitici îi părea inconfortabilă. E adevărat, micuții nu făcuseră niciodată vreun rău cuiva, dar Doamne Dumnezeule! Erau ca termitele. Desigur, asta explica branșamentul la gaze.

– E un întreg oraș acolo jos. Vi l-aș arăta, dar piticii sunt sensibili în legătură cu secretele lor. Sunt îngrozitor de politicoși, dar găsesc ei un motiv să nu vă lase înăuntru.

– Cum se face că te-au primit pe tine? a întrebat Janet.

– Mi-am plătit datoriile. Și-n plus, le-am făcut câteva favoruri.

– Cum ar fi…?

– Cum ar fi să salvez Fillory.

În cameră se instala un soi de atmosferă competitivă, o rivalitate învechită: prima generație de regi din Fillory împotriva celei de-a doua. Jane Chatwin nu părea deranjată de franchețea lui Janet. De fapt, era greu să ți-o imaginezi pe Jane deranjată de ceva.

– Și noi am salvat Fillory, a răspuns Janet.

– De două ori.

– Dar cine ține socoteala?!

– E un început, a zis Jane.

Când au terminat ceaiul, femeia i-a condus în camera alăturată, în care se simțea un miros plăcut de țiței și de metal proaspăt tăiat. Pereții erau presărați cu cârlige și de fiecare cârlig atârna un ceas de buzunar. Ceasurilor erau de cupru, de oțel, de argint, de aur și platină, inscripționate cu numere albe și cadrane transparente din cristal ce lăsau să se vadă mișcările mecanismelor din spatele lor. Unele dintre ceasuri indicau doar timpul, altele aveau cadrane mai mici în plus care indicau temperatura și anotimpul și mișcările planetelor. Unele erau la fel de grosolane ca mingile de softball, iar altele aveau mărimea unei zale.

– Tu ai făcut toate astea? a întrebat Janet. Sunt grozave.

Ai fi putut spune că tânăra era sinceră. Eliot avea impresia că Janet își dorea un ceas, dar nu îndrăznea să ceară.

– Pe majoritatea, a răspuns Jane Chatwin. Mă scutește de necazuri.

– Doamne! a făcut Janet. Tu încerci să reconstruiești ceasul, nu-i așa? Cel care călătorește în timp. Am dreptate? Încerci ingineria inversă sau ceva de genul!

Jane a clătinat grav din cap.

– Ei, așa mi-aș dori.

– Dacă nu controlează timpul, atunci ce fac? a întrebat Eliot.

– Măsoară timpul, a zis Jane. E destul.

Când au terminat turul, cei trei au ieșit iar afară și au admirat grădina. În spatele ei, ruginite și pe jumătate năpădite de iarbă, erau rămășițele distruse a ceea ce Eliot credea a fi faimoasa caleașcă-ceas din bronz aurit a Santinelei, oprită în cele din urmă. Eliot a vrut să o întrebe pe Jane despre caleașcă, dar simțea că în ceea ce o privea pe femeie, vizita lor se apropia de final, iar regele nu avea de gând să plece fără să obțină informația pentru care veniseră.

– Ce fac piticii aici? a întrebat Janet. De ce contruiesc tunele în mijlocul pustietății? Sau… sub pustietate?

– O să-ți arăt.

Jane a luat o cazma ce sta sprijinită de casă și a împlântat-o, scrâșnind, în pământ. Când a întors lopata, în sol se vedeau grăunțe lucitoare.

– Nu v-ați întrebat niciodată de ce se numesc Pustiurile Ceasurilor?

– Ba cred că da.

Jane s-a aplecat gemând, a ales trei sau patru dintre lucrușoarele strălucitoare din pământ și le-a scos la lumină. În palma ei zăceau două mecanisme mici și perfecte – o rotiță din aramă, subțire ca hârtia și un arc delicat rotit.

– Mecanisme, a zis ea. Se găsesc în mod natural aici. Ar trebui să vedeți ce piese mari găsesc în subteran. Ai putea face Big Ben-ul din ele. Nici nu sunt sigură că nu au încercat deja să-l construiască.

Femeia a aruncat piesele în iarbă. Eliot și-a înăbușit pornirea bruscă de a alerga în căutarea lor. Genul ăsta de lucruri total întâmplătoare și inexplicabile îl făceau să vrea să salveze Fillory mai mult ca oricând.

– În plus, le plac copacii scunzi, a adăugat Jane.

– Jane, a zis Eliot, am venit aici cu motiv. Ember spune că Fillory e pe moarte. Se apropie sfârșitul lumii.

Jane a dat din cap mai întâi, fără să răspundă. Soarele la apus se răsfrângea în fațeta unui arbore ceas și lucea portocaliu pe argintiul obiectului.

– Am bănuit, a zis ea. Ați observat ceasurile? Nu mai indică aceeași oră. Înainte se sincronizau perfect, dar uită-te la ele acum. Limbile se rotesc aleatoriu. Parcă ar fi cuprinse de panică. Idioții mici!

Jane s-a încruntat privind cercul din arbori-ceas de parcă ar fi fost niște copii neascultători. Eliot presupunea că pentru femeie, ceasurile erau singurii copii pe care îi avea sau urma să-i aibă.

– Ce crezi că înseamnă?

– E greu de spus.

Pierdută în gânduri, Jane a părut pentru o clipă tânără, frumoasă și foarte curioasă, așa cum arătase probabil când îl recrutase pe Quentin din Brooklyn, cu mulți ani în urmă îmbrăcată în paramedic.

– Știți, aceștia sunt ultimii arbori-ceas pe care i-am făcut. Întotdeauna am crezut că ar trebui să inventez un nume mai bun pentru ei. Rădăcinile lor se adâncesc mult în pământul regatului. Nu

chiar până Dincolo; nu cred să fi ajuns atât de departe, dar sunt pe undeva pe la mijlocul distanței. Rădăcinile sunt ca un sistem nervos; înregistrează foarte repede orice schimbare. Sunt folositoare. Dar nu ar trebui să indice informații contradictorii. Nu ar trebui ca așa ceva să fie posibil. Dedesubt, rădăcinile formează un singur copac mare – arborii se unesc acolo și cresc împreună. Uneori, piticii le taie din greșeală, dar ele cresc imediat la loc. Doar că de data asta se pare că rana a fost prea adâncă. Se pare că în adâncuri ceva roade copacii. Roade regatul.

Jane a pășit spre unul dintre arbori, cel mai mic, bondoc și aplecat ca un măslin. Copacul era așa de cocoșat că femeia trebuise să-i pună proptea ca să nu cadă. Jane a bătut de două ori în fațeta din cristal a ceasului; orologiul creștea pe o secțiune a trunchiului paralelă cu solul, iar cadranul era orientat spre cer. Ceasul s-a deschis: mai întâi fața de sticlă, apoi cadranul și în cele din urmă ei au putut vedea mecanismele și rotițele ce se învârteau și angrenau tăcute. Jane și-a mușcat buza.

– Ce e de făcut? a zis Eliot.

– La naiba dacă știu.

Femeia a trântit la loc fațeta ceasului de parcă ar fi fost ușa unei mașini de spălat.

—Ascultă, Eliot.

– Maiestatea Ta, a corectat-o Janet.

Tânăra își luase libertatea de a nu-i arăta respect lui Eliot; foarte multă libertate, dar nu accepta ca alți oameni să facă la fel.

Jane a ignorat replica reginei.

– Uită-te la mine: așa arată finalul unei povești. Îmi dădeam viața pentru țara, pentru lumea asta înainte să te fi născut tu. Toți cei dragi mie sunt acum morți. Mi-am ucis propriul frate. Nu am un partener, nu am copii. Mi-am îndeplinit faptele vitejești și am luat tot ce am putut. Nu mă mai las atrasă într-o altă aventură. Eu m-am împăcat cu gândul.

– Păi, nici nu am vrea să te atragem, a zis Janet, dar vezi tu, vine apocalipsa.

– V-ați gândit că ați putea accepta pur și simplu ideea? a spus Jane, aprinsă.

Era o femeie măruntă, dar își îndreptase spatele, iar în maniera ei surprindeai ceva din demnitatea edwardiană.

– V-a trecut prin cap că nu e nevoie să porniți o cruciadă de fiecare dată când lucrurile nu merg după bunul vostru plac? Copiii și aventurile! Poveștile au final! De ce nu lăsați Fillory să moară cu eleganță, la timpul lui și în felul lui? Poate că tărâmul vrea să se sfârșească. Eu nu am fost niciodată paramedic adevărat, dar mi-aduc aminte de o expresie: nu resuscita. Lasă-l să se ducă. Lasați regatul să moară în pace.

– Nu.

– Nu îți cerem să vii cu noi, a zis Eliot. Spune-ne doar ce știi. Trebuie să fie ceva. Te rugăm.

Marele Rege al regatului Fillory se așezase într-un genunchi în fața Santinelei.

– Te rog. Poveștile noastre încă nu s-au terminat, spre deosebire de a ta. Dacă a sosit timpul, atunci fie, dar nu sunt eu ultimul Mare Rege din Fillory.

Nu pot să cred asta. Tărâmul ăsta nu e gata să moară.

Jane l-a privit mult timp, apoi a scos un sunet de dezgust, s-a întors și s-a ridicat pe trunchiul răsucit al arborelui-ceas ce se apleca în fața apusului.

– Bine, a zis ea. Foarte bine. Vă voi spune ce știu, dar nu e mare lucru. Simt că știu din ce în ce mai puține pe zi ce trece. Poate că e din cauza călătoriei în timp – în unele zile mă întreb dacă nu cumva am început să trăiesc invers, ca Merlin. Doamne, mai bine mă omor. Sau m-am sinucis deja? Fratele meu v-ar fi putut ajuta, dar e mort. De foarte mult timp.

– Cine, Martin? Nu prea văd cum.

– Nu el, celălalt, Rupert. Și-a petrecut mult timp în Fillory. Era apropiat de Martin.

– Nu constituie chiar un avantaj din punctul nostru de vedere, a comentat Janet.

– Ar trebui să fie. Martin a fost un ticălos, dar era isteț. A descoperit lucruri despre Fillory pe care voi sau eu nu le vom afla niciodată și nu avea decât treisprezece ani. V-ați întrebat vreodată cum a obținut toată puterea aia? Cum a devenit ceea ce era?

– Ba presupun că da, a răspuns Eliot.

– Și eu. Nu am aflat niciodată răspunsul, dar Rupert știa. Era cu Martin în ziua în care a dispărut. Mereu a susținut că nu a văzut nimic, dar eu cred că mințea. Rupert era ca o carte deschisă, nu se pricepea deloc să țină un secret, deși el credea contrariul. Dacă e să căutăm piese lipsă din puzzle, eu cred că acolo ar trebui să începem. Întoarceți-vă pe Pământ, găsiți-i lucrurile, vedeți

ce a lăsat în urmă. Poate că a făcut vreo însemnare. Cred că a și șterpelit ceva – nu e voie să transporți lucruri de pe un tărâm pe celălalt, din Fillory pe Pământ, sau în orice caz nu ceva important, dar Rupert cred că a încălcat regula. În orice caz, s-a făcut mare tevatură când a plecat. Nimeni nu l-a putut acuza, dar de acum Martin deja începuse să facă răutăți, așa că toată întâmplarea și-a pierdut din importanță; eu cred însă că Rupert a luat ceva ce nu avea voie să ia. Asta e ceea ce aș face eu: m-aș întoarce în momentul în care a început dezastrul. Voi nu erați aici; nici măcar eu nu eram. Dar Rupert s-a aflat la fața locului.

Doar atât putuseră obține de la femeie. Eliot i-a mai pus câteva întrebări politicoase în legătură cu grădina, în timp ce Janet se plimba de la un arbore la altul, ciocănind în fațetele lor, încercând să le deschidă așa cum făcuse Jane; femeia susținea că nu știa de ce nu dădeau ceasurile ascultare reginei. După vreo alte zece minute, Eliot a spus că sosise timpul să plece, dar Jane nu l-a contrazis. Femeia i-a condus la caii ce nu voiseră să intre în interiorul cercului de arbori-ceas.

– Succes! a zis Santinela. Sincer.

– Mersi, a răspuns Eliot. Baftă la lecțiile de ceasornicărie.

– Mulțumesc.

– Pun pariu că-ți dorești să nu fi distrus ceasul ăla, a comentat Janet.

Tânăra nu avea de gând să cedeze vreun pic.

– Dorințele sunt pentru copii, a replicat Jane Chatwin. Eu am crescut.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Misiunea semăna cu o petrecere extrem de proastă când, colac peste pupăză, cel ce trebuie să te conducă acasă te lasă de izbeliște și trebuie să te întorci pe jos. Era frig, iar Plum își făcea griji că pasărea avea să vină înapoi în orice moment, aducând întăriri pentru a-și revendica bunurile furate. Era atât de îngrijorată, că își pierdea orice urmă de rațiune când auzea vreun croncănit sau țipăt de cucuvea ori vreunul dintre ei călca pe o creangă. Pasărea trebuie să fi fost pe urmele lor, nu exista altă opțiune, mai ales după toate câte se întâmplaseră. Singura întrebare era când o să-i prindă.

După ce Betsy sau Asmodeus plecase, Stoppard părăsise și el scena la viteză maximă pe scaunul rupt, promițând să reia legătura cu ei în New York, de îndată ce lucrurile o să se clarifice. Plum și Quentin aveau de gând să folosească masa de biliard, dar când au încercat să o ridice, au descoperit că le lipsea puterea necesară. Toată energia lor magică se epuizase, așa că au pornit pe jos. Poate că ar fi trebuit să ia arma lui Lionel pentru protecție, dar refuzaseră. Nu o voiau, pur și simplu.

A fost o noapte lungă și un drum și mai lung, dar aveau multe explicații de dat și o grămadă de lucruri la care să se gândească. Quentin i-a spus lui

Plum că știa de ce Asmodeus (ăsta era numele) își dorea cuțitul, iar după ce a auzit povestea cu Reynard, vulpoiul-zeu criminal și violator, Plum a concluzionat că decizia fetei era destul de ușor de înțeles. Probabil că Asmodeus plănuise să fure cuțitul de la început și acela era singurul motiv pentru care li se alăturase. Plum se împăcase cu ideea și-i dorea fetei mult succes pe mai departe.

Dar cum de știuse Asmodeus că arma se afla în valiză? Plum nu avea nici cea mai mică idee. Quentin habar nu avea, iar dacă totuși își formase vreo părere, prefera să nu o împărtășească.

Mai îngrijorător era că Asmodeus cunoștea, în mod evident, familia lui Plum. Fata își dăduse seama de ceva vreme că pasărea avea informații; acum devenise clar că identitatea ei secretă nu era deloc pe atât de misterioasă pe cât crezuse inițial și că fiind o Chatwin însemna că făcea deja parte din poveștile a multor oameni, în feluri de care abia devenea conștientă. Plum se gândea că era totuna dacă-i mărturisea și lui Quentin; oricum, tânărul o întrebase cum de reușise ea, dintre toți oamenii, să deschidă valiza. Bineînțeles că Q nu avea de gând să renunțe până nu afla adevărul, iar răspunsul nu putea fi decât unul. Bunicul lui Plum încuiase valiza și se asigurase că doar un membru al familiei o putea deschide. Fata ar fi putut inventa o minciună, dar era atât de obosită, că nu-i venise nicio altă idee și, oricum, ce rost ar mai fi avut?

În orice caz, Plum găsea legătura lui Quentin, chiar și indirectă, cu un personaj așa de dur precum Betsy ca fiind extrem de fascinantă. Dar Q se arăta a fi un mister la rândul lui, în felul său, sau oricum, un tip mult mai greu de deslușit decât crezuse Plum inițial. Oriunde privea, elementele păreau să aibă o legătură sau cel puțin acum devenea limpede că fuseseră dintotdeauna legate. Tendința

asta devenea îngrijorătoare. Toți aveau o poveste captivantă și toate poveștile se întrețeseau undeva în adânc într-o rețea ce o includea pe Plum. Dar care era istoria lui Plum? Toți cei din jur păreau ocupați să-și rezolve treburile. Însă ce fel de misiune avea Plum?

Spre zori, Plum și Quentin își recăpătaseră destul de mult puterea de pe urma festinului magic de cu o zi înainte, așa că puteau risca un zbor la mică altitudine, chiar deasupra copacilor. Habar n-aveau unde se află. De îndată ce soarele s-a înălțat pe cer, cei doi au găsit un drum și au mers de-a lungul lui. Pesemne că arătau destul de jalnic și inofensivi, pentru că un tip ce ieșise la plimbare dis-de-dimineață cu o Honda Element i-a condus în cel mai apropiat oraș.

Orașul se numea Amenia, ca Armenia, dar fără „r". Se aflau în districtul Dutchess, în New York, și aparent orășelul reprezenta ultima stație a trenului ce mergea în Manhattan la un interval de două ore și jumătate.

Astfel, călătorii au sustras câțiva dolari dintr-un bancomat și au cumpărat bilete, niște cafea proastă și croissante ca plasticul de la un magazin din gară. Apoi s-au așezat pe o banchetă roșie și veche din sala de așteptare. Era nouă dimineața, iar trenul următor nu sosea decât la prânz.

Plum și Quentin avuseseră parte de o noapte și o zi lungă, iar Plum avea mare nevoie să doarmă și poate să viseze – poate că în vis reușea să proceseze și să înțeleagă imaginea camerei pline de siluete înveșmântate în robe, cu mâini aurii și pe Betsy ce încălecase un cadavru electrocutat și pe Lionel ce deschisese focul asupra lui Stoppard, apoi pe Asmodeus, născută Betsy, tăind în bucăți cu un cuțit un Lionel care se dovedea a nu fi deloc

uman…se cutremura numai când se gândea la toate astea. Lucrurile merseseră foarte departe, iar creierul ei era șocat de ce se întâmplase.

Nu așa își imaginase Plum că o să-și petreacă ultimul semestru la Brakebills. Misiunea depășise chiar și așteptările pe care le avusese de la viața de infractor de după Brakebills. De îndată ce citise scrisoarea găsită pe pat în noaptea cu atacul fantomei, fata știuse că avea să accepte slujba. Regula numărul unu a lui Plum era să se țină mereu ocupată. Și da, o parte din ea se bucura clandestin de aventură. Plum nu trecuse printr-o fază de revoltă și nici nu era sigură că-și dorea să o experimenteze, dar reușise să intre într-una indiferent de voința ei. Era nebunesc, ciudat și cam decadent, iar fata îmbrățișase ideea. Cel puțin învățase ceva magie de la Quentin și de la Pushkar. Poate că reușea să le prezinte părinților întreaga aventură ca pe un stagiu de practică.

Chiar și după mărturisirea dramatică, ea și Quentin rămăseseră în cele din urmă fără subiecte de discuție, iar acum ședeau pur și simplu pe banchetă, în sala goală a gării din Amenia, privind spre peronul din ciment, la șinele pustii ce luceau sub cerul alb, simțind greutatea unei nopți albe apăsându-le umerii ca un ocean în care se tot scufundau. Plum își lăsa mintea să rătăcească. Creierul ei nu era capabil momentan să se mai gândească la viitor sau la trecut. Nu funcționa la acel nivel. Așa că Plum se agăța de fiecare secundă a prezentului.

Gara era surprinzător de bine dotată pentru un oraș așa de mic și de îndepărtat de New York. Pe ecranul plat al unui televizor îndesat în colțul sălii se desfășurau știrile locale care arătau înregistrări proaste făcute cu un iPhone ale unor obiecte ciudate ce traversaseră cerul noaptea trecută. Plum

se întreba dacă oamenii chiar făceau naveta de acolo spre Manhattan. Se întreba cum era să fii o persoană obișnuită din Amenia, New York. Fata credea că trebuie să fi fost destul de simpatic.

Quentin se tot uita la ceasul lui de buzunar. Plum ar fi vrut să găsească gestul enervant. Din moment ce obiectul nici nu mergea, în ciuda încercărilor lui Stoppard, obiceiul lui Quentin semăna mai mult cu o toană de hipster. Însă ceasul era foarte ciudat și frumos. Fata îl urmărea cu privirea. Plum presupunea că fusese un cadou de la cineva care-l iubise pe Quentin. Poate că de la acea Julia. Și astfel se nășteau alte povești.

– Vrei să citești cartea? a întrebat Q.

Ah, cartea învelită în piele. O luaseră cu ei, bineînțeles, cărând-o prin pădure, dar acum, gândul de a o deschide o umplea pe Plum de teroare.

– Poate ar trebui să o ardem, a zis. Pasărea o să vină după ea mai devreme sau mai târziu. Așa că, atunci când o să sosească, o să vrem să nu o avem.

– Pasărea va trebui mai întâi să-și găsească alte ajutoare, alți fraieri ca noi. O să dureze. Între timp, poate că o să ne fie de ajutor să aflăm de ce pasărea o consideră importantă.

– Presupun că ai dreptate. O putem arde mai târziu.

– Acum mai vii de acasă.

– Dă-mi-o.

Era un carnet vechi, îmbrăcat în piele, deși l-ai fi putut numi mai degrabă registru, ca acele volume în care notau contabilii cu cozoroc verde, într-o

bancă de demult. Coperta purta aceeași monogramă ca valiza: *RCJ*. Cotorul carnetului era colorat ciudat, în albastru și verde.

– A fost al străbunicului meu.

– Mi-am dat seama.

– Ce crezi că vom găsi în el?

– Un jurnal? a zis Quentin.

– Dacă o să conțină paragrafe deocheate? Confesiuni intime și altele de genul ăsta.

– Nu putem afla decât într-un singur fel.

Fata a dat din cap, resemnată, dar tot n-a deschis cartea de pe genunchi. Carnetul părea greu, prea greu pentru a-l ridica. Plum se găsea la o răspântie fără indicatoare. Se întreba ce anume putea să fie în cartea aia, astfel că unii își dăduseră viața pentru ea; Plum presupunea că Lionel îi venise de petrecanie lui Pushkar. Fata se întreba dacă nu cumva o să-și regrete decizia mai târziu. Așa erau cărțile: un drum cu sens unic. Odată ce le citești, nu ți le poți șterge din minte.

Dar Plum îl simțea pe Quentin gâfâind practic de emoție – ce mai dobitoc! Mereu era gata de acțiune. Dintr-odată, Plum a simțit cum o cuprinde un val de oboseală fizică și psihică și și-a dorit să fi citit ceva, orice, mai degrabă decât să privească zidurile din bolțari ale gării. Era prea obosită să mai simtă altceva. Voia să lase cartea să-și îndeplinească misiunea obișnuită: să înece lumea din jur, să o dea la o parte și să o transforme în altcineva dintr-un cu totul alt loc.

– Bun, a zis ea. Până la fund.

– Hai noroc!

Exclamația lui Quentin o făcea pe Plum să-și dorească să fi băut ceva serios, nu cafeaua aia îngrozitoare.

Era evident de la prima pagină că Străbunicul Rupert avusese înclinații literare și că începuse proiectul cu o intenție serioasă, aranjase prima foaie ca pe o pagină de titlu. Bărbatul scrisese cu stiloul. Cerneala se preschimbase acum din albastru intens în bleu, dar scrisul arăta încă elegant, ca al unui elev conștiincios. Paginile nu era trasate pentru proză, ci cuprindeau coloane pentru numere, însă Rupert umpluse rândurile cu litere. Plum s-a gândit la sărmanul om. Probabil că trecea prin criza vârstei mijlocii, iar ăla era romanul sau jurnalul pe care pur și simplu simțise nevoia să-l scrie. Acela fusese felul lui de a lăsa o amprentă, de a spune ceva, de a echilibra balanța și de a arăta lumii că nu era ca toți ceilalți. (Dar dacă acesta era adevărul, atunci de ce închisese cartea în valiză?)

Cu îndelungă pregătire și cu hotărârea unui om care credea sincer că începe o nouă viață curată, Rupert scrisese, apoi tăiase două titluri posibile:

~~PRIETENII DIN FILLORY~~

apoi

~~DESPRE CEASURI ȘI REGI~~

iar în cele din urmă se hotărâse:

POARTA DIN PAGINĂ
Viața dintre lumi
de Rupert Chatwin

– Bun titlu, a zis Quentin.

– Cred că l-a nimerit.

– A treia oară e cu noroc.

Fata a întors pagina. Următoarea foaie începea astfel:

Cu toții știam că Martin va da de necaz într-o zi, iar în cele din urmă așa s-a și întâmplat. Doar că nu a fost genul de încurcătură la care ne așteptam.

Era evident că Rupert fusese mulțumit de prima frază, dar nu și de cele care urmaseră, pentru că restul paginii era rupt, lăsând propoziția inițială singură pe bucățica ei de hârtie orfană, ca un deget întins acuzator.

Următoarea pagină dispăruse și ea – de fapt, vreo patru sau cinci foi fuseseră smulse deodată, lăsând în urmă o bucată mare de cioturi. Plum își dădea seama că nu se simțea deloc pe atât de nerăbdătoare pe cât crezuse. Uitase că străbunicul ei fusese o persoană reală, ca și frații și surorile lui. Trăiseră de-adevăratelea, avuseseră visuri, speranțe și secrete veritabile și niciunul dintre ele nu se îndeplinise așa cum speraseră. Strămoșii fetei fuseseră eroii propriilor povești, așa cum Plum era la rândul o eroină, dar asta nu garanta că totul sau măcar o mică parte o să se termine cu bine.

După începutul fals, Rupert scrisese rapid, curgător, folosind punctuația la minimum și făcând

corecturi doar ocazional. Plum avea impresia că bărbatul nici măcar nu-și recitise rândurile.

Prima oară s-a întâmplat la una dintre petrecerile mătușii Maude pe care ea le ținea adesea într-un mod excesiv despre care oamenii credeau că nu se potrivea prea bine cu sacrificiile pe care noi toți, ca servitori credincioși ai Regelui, ar fi trebuit să le facem în numele războiului.

Presupun că duceam o viață fascinantă, dar noi nu am avut niciodată această impresie. Știm cu toții ce înseamnă să fii copil, să fii inocent, să nu înțelegi nimic. Noi, toți cinci, nu pricepeam absolut nimic. Dar observam totul. Îi priveam pe muzicieni acordându-și instrumentele, ungându-și strunele și golindu-și valvele pentru salivă în paharele de vin. Vedeam femeile schimonosindu-și fețele din cauza pantofilor inconfortabili și pe bărbați trăgându-se de gulerele inconfortabile. Puteam observa fețele servitorilor ce-și luau o mină neutră înainte de a păși în camera aglomerată. Furam aperitive de pe tăvi și ușuram buzunarele musafirilor de mărunțiș.

Dar discuțiile despre război ne plictiseau, iar conversațiile cu substrat romantic ne oboseau încă și mai tare; niciunuia dintre musafiri nu-i păsa de altceva. Scena ar fi putut fi luxoasă, așa cum sunt descrise adeseori asemenea petreceri, dar pentru noi nu însemna mai nimic. Singurii care ne acordau atenție erau tinerii ce ne călcau casa ca la parade, doar pentru a-și atrage favorurile mătușii Maude. Eforturile lor erau însă vane – interesul pentru copii nu era un atribut pe care mătușa să-l fi apreciat prea mult. În ochii ei, tinerii păreau doar slabi și sentimentali.

La aproximativ o oră de la sosisea invitaților, începea dansul, iar mătușica obișnuia să-și întindă

brațele lungi și, în cele din urmă, întregul tors peste pian. Orele noastre de culcare variau, dar nimeni nu se ocupa de asta. În cele din urmă, noi, frații Chatwin, ne retrăgeam căscând irascibili în camerele din spate și la etajele superioare ale Casei Dockery, așa cum era cunoscută vila, deși mătușii Maude nu-i plăcea numele – ea credea că e prea pretențios și victorian, dar acela era motivul pentru care nouă, copiilor, ne era drag.

La una dintre petreceri, Martin a început să se joace cu vechiul ceas cu pendulă pe care-l găsise stând singur în capătul unui hol. Lui Martin îi plăceau mecanismele și nu putea rezista să nu se joace cu ceva complicat și valoros. Fiind, pe lângă Martin, singurul băiat al familiei, presupun că oamenii se așteptau să împărtășesc pasiunea fratelui meu, dar a trebuit să-i dezamăgesc. Nu am fost unul dintre acei copii entuziaști, cu interese clare și bine definite – aveam prea puține preocupări în afară de cărți. Nu mă pricepeam la jocuri, la muzică, la desenat sau la matematică. Nici nu mă mir că Martin, așa cum am aflat mai târziu, credea că sunt slab, ca acei tineri care îi făceau mereu curte mătușii Maude. Însă dezastrul care a urmat i-a ales pe cei mai puternici și i-a cruțat pe cei nătângi.

Îmi amintesc că Fiona îi spusese lui Martin să se oprească pentru că o să strice ceasul, iar Helen îi luase apărarea fratelui meu – Helen nu înceta niciodată să-și certe frații, dar pe Martin îl venera, iar în ochii ei el nu ar fi putut face vreodată o faptă rea. Eu nu credeam că ar fi contat prea tare dacă ceasul se strica, din moment ce Maude nici nu vizita prea des acea parte a casei. Ar fi trecut ani până ce mătușa să descopere ceasul defect și atunci ar fi considerat probabil că nu funcționase niciodată. Era o femeie tare neglijentă.

Jane nu spunea nimic. Ea vorbea arareori neîntrebată și câteodată tăcea și dacă i te adresai direct. De îndată ce a deschis dulapul, Martin a început să tot repete în șoaptă „fir-ar să fie“. Chiar și Helen îl atenționa când Martin înjura, obicei ce se instalase de când tata plecase în Franța – eram în anul 1915, dacă am omis să menționez, iar tata lupta ca locotenent în Mișcarea Artiștilor, un regiment ce avea să pornească spre cea mai mare bătălie pe care Marele Război urma să o vadă. Eu mă îndepărtasem puțin pe hol ca să studiez o pânză interesantă de păianjen de la colțul tavanului, dar când l-am auzit pe Martin, m-am întors. Cred că speram ca el și Helen să se certe.

Ceasul era monstruos. Cadranul mare din aramă era împânzit de cercuri și limbi și simboluri ciudate care arătau ca niște fețe mânioase. Martin a târât un scaun mai aproape, ca să-l studieze mai bine. Din interiorul dulapului se răsfrângea o adiere rece și umedă, de parcă s-ar fi deschis spre intrarea unei peșteri. Pe când îl priveam, ceasul a prins viață și a bătut ora nouă. Micuța Jane a căscat. Martin se uita apring la ceas, înfruntându-i privirea încruntată și ciufulindu-și părul fără să bage de seamă, așa cum făcea mereu, când ceva îl nedumirea. Martin a sărit apoi de pe scaun.

– Fir-ar! a repetat. Rupes, ia uită-te înăuntru! Ce vezi?

Mi-am aplecat, ascultător, capul și m-am uitat în dulap. Atunci, Martin mi-a cuprins brațele și a încercat să mă vâre înăuntru. Așa erau glumele lui. Mereu mă îmbrâncea în ziduri și pe scări. Nu era nimic sinistru la micile șicane, doar că eram plictisiți de moarte.

– Lasă-l, Martin, a zis Fiona, fără prea mare convingere.

Ne-am încăierat, iar ceasul a început să se clatine periculos; Martin era mai puternic, dar forța era de partea mea și în cele din urmă mi-am proptit umerii în deschizătura dulapului astfel încât să nu mă mai poată împinge. Uneori mă întreb dacă lucrurile ar fi decurs altfel dacă reușea atunci ce-și propusese. Dar astfel, văzând că distracția se terminase, a decis să mă lase în pace. Aveam obrajii roșii și gâfâiam și gulerul mi se ridicase într-o parte. Martin s-a ridicat și a început să se plimbe încoace și încolo ca să arate că nu intenționase nimic rău.

– Serios, uitați-vă, a zis el. Nu e niciun mecanism înăuntru. Nicio pendulă. Cum merge ceasul?

Niciunul dintre noi nu era atât de intrigat de mister. Jane a început să cojească o bucată de tapet dezlipit. Fiona s-a sprijinit de perete și și-a dat ochii peste cap.

– Bine, a spus el, intru eu.

Martin era hotărât să se amuze cumva pe seama ceasului gol. Ca frate mai mare, cred că băiatul se simțea responsabil să ne distreze. A început să se îndese în corpul de lemn al ceasului. Nu cred că se așteptase să reușească – umerii lui erau lați încă de pe atunci – și îmi amintesc încruntătura lui ciudată când a întins brațul și nu a atins fundul dulapului. Și-a băgat capul și umerii înăuntru. Parcă făcea un număr de magie, intrând într-una dintre cutiile cu uși false ale lui Houdini.

L-am văzut ezitând doar o clipă. A făcut un pas înainte, apoi a mișcat și celălalt picior și după aceea a dispărut de tot. Ne-am uitat unul la celălalt. Fiona, enervată de ideea că cineva îi făcea o farsă, și-a vârât și ea capul în dulap. Fiind mică de vârstă și mărunțică la trup, fata nici nu a trebuit

să se aplece și a dispărut și ea înăuntru. Helen și cu mine am rămas holbându-ne la ceas.

– Jane, am strigat, fiindcă soră-mea era ocupată cu tapetul.

Mi se pare incredibil acum, dar trebuie să fi avut doar vreo cinci ani pe atunci.

– Jane.

Fata a venit tropăind, nepăsătoare.

– Unde e Fi? a zis ea.

După standardele ei, întrebarea fusese un solilocviu lung.

În acel moment, Martin, apoi Fiona au ieșit din ceas. Martin era furios la culme, iar Fiona plutea într-un fel de aură de vis. Primul lucru pe care l-am observat înainte să le văd hainele a fost că amândoi erau bronzați și în formă și că părul le crescuse câțiva centimetri. Miroseau a iarbă proaspătă.

Timpul curge altfel în Fillory. Pentru ei trecuse o lună. Într-o clipită, Martin și Fiona trăiseră prima lor aventură în Fillory, despre care Christopher Plover avea să scrie mai târziu în Lumea din Zid. *Acela a fost începutul și sfârșitul pentru noi, frații Chatwin.*

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Mare parte din ceea ce urmează a fost povestit suficient de abil de Christopher Plover în Fillory și mai departe*, seria lui de romane îndrăgite pentru copii. Nu îi voi critica munca. M-am împăcat cu gândul. Dar, după cum veți vedea, povestea lui spune doar jumătate din adevăr.*

Doresc să insist asupra unui detaliu în mod special, și anume că ceea ce Plover a prezentat în mod naiv a fi ficțiune s-a întâmplat aievea. Fillory nu a fost doar un produs al imaginației noastre, ci o altă lume, una în care am călătorit și din care ne-am întors și unde ne-am petrecut o mare parte din copilărie. Totul a fost foarte real.

Rupert se întrerupsese aici și îngroșase ultimele litere – *foarte real* – de mai multe ori, până ce hârtia se tocise, ca și cum nu reușise să susțină greutatea cuvintelor cu care Rupert o împovărase, sarcina sensului pe care el îl dăduse acelor ultime vorbe.

La început, Plum nu era în stare să indice exact ce anume o înfricoșa la acea poveste. Dar în cele din urmă și-a dat seama că se așteptase ca istorioara lui Rupert să fie un simplu jurnal cu întâmplări haioase ale unui băiețel englez ce avusese ocazia să privească după cortina realizării romanelor Fillory. Însă fata înțelegea acum că Rupert nu avea

de gând să renunțe la farsă. Străbunicul ei continuase povestea, iar mesajul ei clar era că Fillory exista în realitate.

Poate că aceea era moștenirea familiei Chatwin. Strămoșii ei fuseseră roși de nebunie. Plum și-a așezat un deget pe hârtia ruptă și i-a pipăit suprafața aspră. Fata voia să o vindece, dar nu avea cum. Tot ce putea face era să continue să citească.

Mi-e dificil să scriu aceste cuvinte, știind că nu voi fi crezut. Dacă aș fi în locul vostru, n-aș crede nici eu. M-aș opri din citit. Dar vorbele mele sunt adevărate și nu pot scrie altceva. Nu sunt nebun și nu mint. Jur pe tot ce am mai drag. Cred că aș putea spune că Dumnezeul din cer știe că ce zic nu sunt scorneli, dar poate că nu acela-i zeul la care ar trebui să vă gândiți.

După ce Martin și Fiona au intrat în Fillory prin ceasul cu pendulă, am urmat eu și Helen și așa s-au desfășurat evenimentele prezentate în Fata care a controlat timpul – *o viaț? de aventuri ce au avut loc ?n doar cinci minute petrecute pe holul ? ntunecat al unei case vechi, ?n timpul Primului R? zboi Mondial. De acum, Jane se trezise, a?a c? am plecat toă de aventuri ce au avut loc în doar cinci minute petrecute pe holul întunecat al unei case vechi, în timpul Primului Război Mondial. De acum, Jane se trezise, așa că am plecat toți cinci, împreună.*

Vă văd deja clătinând din cap: nu, ai înțeles greșit, călătoreau doar câte doi. Ei, atunci să fiți blestemați și voi, și Plover. Plecam adesea împreună. De ce nu am fi călătorit așa?

Adevărul e că sunt multe aventuri pe care nu i le-am povestit lui Christopher Plover și altele pe care, din motivele lui personale, nu a considerat

că ar fi potrivite pentru a fi incluse în romane. Presupun că nu funcționau în cadrul poveștii. Nu îmi pot înăbuși sentimentul că am fost oarecum uitat în Fillory și mai departe. *E josnic din partea mea să o spun, dar iată-mă mărturisind. Am stat de pază la porțile Castelului Whitespire în timpul Nopții celei Lungi. Am revendicat Sabia celor Șase și apoi am distrus-o pe vârful Muntelui Merriweather. Dar nu ați ști nimic din toate astea dacă l-ați citi doar pe Plover. Poate că nu eram un tânăr atrăgător, așa ca Martin. Nu eram material valoros, cum se spune în industria literară. Dar presupun că dacă nu m-a inclus în povești în momentele de glorie, departe de mine gândul să mă fi menționat în alte momente. El nu a știut niciodată partea rea a aventurilor. Niciunul dintre frații mei nu a cunoscut-o, cu excepția lui Martin.*

În orice caz, viețile noastre s-au schimbat în acea noapte. Au devenit duble. Un tutore mai grijuliu decât mătușa Maude ar fi observat schimbarea – discuțiile șoptite, chipurile bronzate și părul netuns, centimetri în plus pe care-i câștigasem în înălțime, mai ales în timpul unei călătorii mai lungi în Fillory. Dar Maude nu a observat nimic. Oamenii sunt foarte hotărâți, de obicei, să vadă doar ceea ce pot explica. Oricine duce o viață secretă – spionii, criminalii, fugarii, infidelii – știu că a întreține aparența nu e deloc un lucru ușor, iar unii oameni sunt mai pricepuți decât alții. Eu, din câte se părea, aveam un adevărat dar la a le îndruga minciuni adulților; uneori mă întreb dacă nu cumva mă excludeau din unele expediții doar pentru că aveau încredere că le voi acoperi spatele. Nici nu mai știu de câte ori m-am văzut nevoit să inventez povești – nebunești, dar mult mai apropiate de normalitate decât realitatea – ca să explic de ce un frate ori altul nu venise la slujbă, la lecții sau la ceai. Mereu ne grăbeam să ieșim din hainele din Fillory și să le schimbăm cu

ale noastre înainte de a fi descoperiți. Luptele își lăsau amprentele – zgârieturi și vânătăi – pe care trebuia să le explicăm. Tibia lui Martin a fost o dată ruptă de o săgeată aruncată de o bandă de tâlhari, aproape de Pământul lui Corian. Martin și-a petrecut o lună întreagă în convalescență, în Fillory.

Poate că cea mai mare nedreptate era că trebuia să ne prefacem a nu ști tot ce aflam în Fillory. Încă îmi amintesc cum am râs văzând-o pe Fiona, marea vânătoreasă din Pădurea Reginei, lăudându-se cu talentul ei, apoi încurcându-se în fire și în cele din urmă așezându-se în fund, încercând să întindă coarda unui arc mic și îndoit de fetiță. În cele din urmă, am renunțat la scuze. Lui Jane nu-i păsa așa mult de prefăcătorii, iar într-o zi a fugit pur și simplu de ora de călărie, strigând ca o țăcănită pe limba centaurilor pe când a sărit peste zidul de piatră și a dispărut în pădure. După aceea, nu ne-a mai păsat nici nouă. Oamenii n-aveau decât să se mire, dacă era absolut nevoie. Adesea, când drumul spre Fillory era inaccesibil și epuizam toate opțiunile puse la dispoziție de casa, biblioteca, personalul și domeniul mătușii Maude, traversam drumul și ne croiam cale printre copaci și printr-o gaură din gardul viu al casei domnului Plover. Știu că nu poate să fi avut mai mult de patruzeci de ani, dar noi îl priveam ca pe un om tare bătrân, pentru că avea părul deja cărunt. Cred că la început îi era destul de frică de noi – nu avea copii și nu era foarte obișnuit cu toanele lor. Și așa cum le stă în fire unor copilandri, noi ne purtam destul de infantil. În acel moment al vieților noastre, Martin reprezenta cumva figura părintească și deși fratele meu își dădea toată silința să-și îndeplinească rolul, băiatul nu avea totuși decât doisprezece ani. Eram gălăgioși și neascultători și aproape răi.

Chiar din prima zi când am invadat casa lui Plover, am simțit dilema pe care americanii trebuie să o înfrunte în Anglia: ei sunt prea speriați de englezi ca să fie obraznici și prea ignoranți ca să știe cum să fie politicoși. Noi am exploatat această stare de fapt. Nevrând să ne dea afară, incapabil să ne distreze sau să ne găsească altă preocupare, Plover ne-a oferit ceai, deși nu era decât trei după-amiaza.

Nu a fost un început de bun augur. Plover ne-a aruncat cojile pe pâine și s-a duelat cu lingurile noastre, a chicotit și a șușotit și ne-a pus întrebări nepoliticoase pe când mâncam – dar noi am continuat să mâncăm pentru că ceaiul era foarte bun, servit cu biscuiți și marmeladă de casă. E imposibil ca Plover să se fi bucurat prea mult de compania noastră, dar era bogat, neînsurat și se retrăsese deja din afaceri, așa că era pesemne la fel de plictisit ca și noi de traiul de la țară. Astfel, ne-am făcut camarazi.

Vizita a fost, din multe puncte de vedere, un fiasco. Nu aveam cum să ghicim că urmau multe altele. Îmi dau acum seama că trebuie să fi fost, toți cinci, niște copii foarte supărați: mânioși din cauza absenței părinților noștri, a prezenței mătușii Maude cea extravagantă și neglijentă și a numeroșilor ei pretendenți, mânioși pe război, pe Dumnezeu, pe propria noastră ciudățenie și aparentă irelevanță. Dar oamenii nu reunoșteau mânia la niște țânci, iar copiii nu recunosc niciodată mânia la ei înșiși, așa că furia își găsește alte modalități de a se exterioriza.

Oricare ar fi fost motivul, ne-am luat toți cinci la întrecere pentru a împinge cât mai departe granițele bunului-simț. Fiona câștigase concursul – îmi amintesc expresia ei triumfătoare și plăcerea aproape senzuală pe chipul fetei – menționând

regatul Fillory. Fiona nu încălca doar reguli pământești, ci și pe cele din Fillory. Jignirea nu-l privea pe dl Plover, care era pur și simplu uimit, ci pe Ember și pe Umber, în fața cărora jurasem să păstrăm secretul. Până în acel moment, niciunul dintre noi nu pronunțase cuvântul „Fillory“ de față cu un adult. Nici măcar nu eram siguri că aveam voie să-l spunem. Oare magia berbecilor avea să traverseze vidul dintre lumi și să ne închidă gurile?

Aveam să aflăm că nu exista pedeapsă. La masă s-a lăsat tăcerea. Fiona înghețase, străbătută de un fior de încântare la gândul victoriei și de altul de groază pe când își conștientiza păcatul. Oare mersese prea departe? Nu avea nimeni vreun răspuns. Așteptam toți cinci fulgerul dreptății.

– Fillory? a întrebat dl Plover, pe tonul lui plat, de american din Chigaco.

Părea încântat să fi găsit în final o întrebare pentru noi.

– Ce Dumnezeu mai e și asta?

– Oh, a făcut Martin, nepăsător, ca și cum nu l-ar fi costat nimic să recunoască. Nu se află pe Pământ. E un loc unde mai mergem din când în când. L-am găsit înăuntrul unui ceas.

După aceea, granița a picat definitiv, iar zidurile s-au surpat și ne-am aruncat înainte, vărsând poveștile una după alta, fără a dori ca vreunul dintre noi să rămână în urmă. Era într-adevăr amuzant. Plover ne asculta și, după un timp, a început să noteze ceva pe o coală de hârtie. Privea cu ochi mari la comoara produsă de imaginația unor copii – probabil că se credea a fi un Charles Kingsley al zilelor noastre, un Charles Dodgson de nos jours. Era un om arid, preocupat de

economie și eficientizarea muncii și nu avea pic de imaginație. Presupun că s-a folosit de bogăția minții noastre ca de un fel de substitut, o proteză.

Nu ne întreba niciodată direct despre Fillory, dar tatona terenul cu grijă – trăncănea și dădea din cap și făcea câte o observație, dar sosea mereu momentul în care își lua un carnet de care părea să nu se mai dezlipească, își arunca un picior peste celălalt, se apleca înainte și ne întreba, cu accentul lui ciudat, nici american, nici britanic: „Și ce mai e nou în Fillory, ei?“

Pentru noi conta mult însă că eram capabili să povestim cuiva, oricui, chiar și unui străin neinteresant așa cum era Plover. Pentru noi, asta însemna că Fillory era real și devenea mai mult decât un simplu joc. Cel puțin, acum aveam o audiență. Uneori inventam povești, râzând isteric la fețele pe care ne imaginam că le-ar fi făcut domnul Pete-de-Foc sau Regele Ciot la auzirea scornelilor noastre cu păsări din frunze și giganți ce mâncau nori. Ce mai prostii! Helen nu se pricepea deloc la jocul ăsta: nu inventa decât povești cu arici. Arici-de-mare, airici-om, un Arici de Foc. Nu era mai talentată decât Plover – aricii erau singura extravaganță pe care o putea produce imaginația ei. Dar Plover înghițea totul fără excepții. Singurele povești la care a strâmbat din nas au fost cele despre Calul Puf, uriașul de catifea; iar, culmea, acele povești erau chiar reale. În cele din urmă, l-am convins să le scrie și pe ele, nu suportam gândul ca sărmana creatură să fie lăsată pe dinafară.

Acum, că mă gândesc mai bine, văd clar tensiunea sub care ne aflam, negociind permanent contractul dintre două realități: una în care eram tratați ca regi și regine și alta în care eram doar niște copii

invizibili și inoportuni. Șocul acestor treceri bruște ar fi făcut pe oricine să-și piardă cumpătul.

Plover a împărțit poveștile foarte ordonat în cinci volume, dar realitatea nu e deloc atât de orânduită sau de simplă. Plover ne plasează, în mod convenabil, în Fillory în timpul vacanțelor de vară – cu o singură excepție în Fata care a controlat timpul –, dar adevărul e că ne-am petrecut acolo întregul an. Nu fusese niciodată decizia noastră; mergeam de fiecare dată când Fillory găsea potrivit să ne cheme. Nu știam niciodată când se deschidea o ușă, fie vară sau iarnă, zi sau noapte. Uneori treceau luni întregi fără să găsim vreun portal și atunci începeam să ne întrebăm dacă nu cumva marea noastră halucinație se terminase; atunci ne simțeam ca și cum ne pierdusem unul dintre simțuri. Ne făceam din ce în ce mai irascibili, ne certam între noi, acuzându-ne reciproc că distrusesem visul, că îi jignisem pe Umber și Ember sau că încălcasem una dintre legile Lor, tăindu-le astfel accesul tuturor. Uneori, în decursul acestor lungi așteptări, începeam să suspectez că frații mei se strecurau în Fillory în secret. Îmi imaginam cum mă scoseseră din schemă. Apoi, ca din senin, jocul reîncepea ca și cum nu s-ar fi oprit niciodată. Helen sau Fiona venea alergând într-o după-amiază oarecare, purtând vreo rochie de gală pe care nu o mai văzusem înainte, cu obrajii îmbujorați și părul împletit în cozi extravagante, strigând „ia ghici unde am fost!“. Și atunci știam cu toții că aventura nu se terminase. Aveam două opțiuni: ospătam sau flămânzeam. Într-un an, cred că era 1918, ni s-a părut că am petrecut jumătate de vară în Fillory. Ba devenise chiar enervant. Căutai o cămașă curată în dulap și te trezeai uitându-te la una dintre câmpiile alea frumoase filloriene, la plajele rotite acoperite de scoici sau te trezeai în mijlocul tăcut al pădurii, în toiul nopții. Din câte știu eu,

niciunul dintre noi nu a refuzat vreodată o călătorie; nici nu știu dacă am fi putut refuza. Uneori era chiar iritant – te pregăteai să mergi în oraș cu bona, primeai un șiling pentru dulciuri, iar grăjdarul îți promisese că avea să te lase să încaleci pe armăsarul cel bun după aceea, te aplecai doar să-ți culegi și celălalt pantof de sub pat și deodată te trezeai că te ridici de pe podeaua Castelului Whitespire. Până te întorceai – trei săptămâni mai târziu, pentru tine, cinci minute pentru ceilalți – pierduseși banii și uitaseși ce trebuia să faci, iar de acum toți erau supărați pe tine pentru că-i lăsaseși să aștepte.

În vara aceea, Fillory parcă era flămând. Își întindea brațele și ne înhăța de oriunde putea, ca un amant nesătul. Mi-amintesc că mergeam spre oraș pe biciclete și am văzut un vârtej mic de frunze care venea în direcția noastră. Martin nu a mai apucat să spună decât „fir…“ înainte ca vârtejul să-l prindă. Frunzele i-au dus pe el și pe Helen în partea cealaltă.

Așa a început povestea Regelui Arici, pe care nu mai știu dacă Plover a inclus-o în romane. Am uitat; detaliile îmi vin ca un torent în minte, iar aici, în Africa, nu am cărțile cu mine. Mi-aduc însă aminte că bicicletele nu s-au mai întors. Chiar și mătușa Maude s-a supărat din cauza asta.

Într-un fel, Fillory ne apropiase, dar în altfel ne și îndepărtase unul de altul. Ne certam îngrozitor din mărunțișuri. Fiona ne mărturisise o dată că Umber o dusese într-o călătorie specială, doar pentru ea, spre Dincolo, în capătul celălalt al lumii. Îi arătase o grădină minunată, unde toate gândurile și sentimentele care fuseseră vreodată gândite și simțite existau sub formă de plante îmbobocite și verzi, atât timp cât existau și în mințile și inimile oamenilor, după care se ofileau și

se uscau, reapărând altă dată sau dispărând de tot. Era o poveste încântătoare și trebuie să fi fost adevărată; Fiona n-avea cum să o fi inventat. Nu avea genul ăla de imaginație. Dar îmi lăsase un gust amar. De ce ea și nu noi? De ce nu eu?

În secret ne certam în legătură cu Ember și Umber. Dacă credeam în ei – ceea ce era adevărat – atunci nu săvârșeam o blasfemie ducându-ne la biserică, în lumea reală și rostind rugăciuni unui dumnezeu care, până una-alta, nu ne arătase nicio grădină magică, niciun castel doar al nostru sau măcar un amărât de pegas? Sau poate că fiecare lume avea propriul zeu sau zei și tot ce trebuia să faci era să venerezi zeitatea locului în care se întâmpla să fii? Era posibil ca toți zeii să fi fost de fapt unul singur, reprezentând diverse fețe ale lui?

Prostii, zicea Janet, nici nu auzise vreodată tâmpenii mai mari. Ne certam aprig și în cele din urmă ne împărțeam în Apostolii Berbecilor – așa cum îi numeam pe cei care se închinau doar lui Umber și Ember, adică Martin, Helen și Jane – și pragmaticii Indeciși – Fiona și cu mine – care se rugau berbecilor gemeni în Fillory și lui Dumnezeu în lumea reală.

După aceea, Helen găsea mereu un motiv să nu meargă la biserică. Jane, care avea zelul unui martir, mergea intenționat și făcea cele mai urâte scene cu râsul ei isteric, așa că trebuia să fie scoasă din clădire. Martin se ținea pur și simplu grav și mohorât oriunde ne-am fi aflat. Cred că dintre noi, el iubea Filloryul cel mai mult, dar era o dragoste înfierbântată, furioasă, geloasă, ce pândea mereu semne de trădare. Nu spun asta ca să-l apăr pe Martin, dar cred că-l pot înțelege.

Când au plecat părinții noștri, Martin ne-a umplut golul din vieți mai mult ca oricine altcineva. El ne

ridica de jos când cădeam și ne cânta cântece de leagăn noaptea. Dar cine umplea golul din viața lui Martin? Fillory trebuie să fi fost unicul răspuns la această întrebare. Dar Fillory era un părinte nestatornic și capricios.

Era un singur lucru în legătură cu care nu ne certam niciodată: de ce, dintre toți copiii din lume, doar nouă ne fusese dat darul de a vedea regatul magic? De ce noi și nu alții? De ce ne făceau nouă Ember și Umber și restul creaturilor favoruri speciale, când în lumea reală eram doar niște oameni obișnuiți? Cred că, dintre noi toți, doar pe mine mă chinuia această întrebare. Mă deranja atât de mult, încât pe la zece ani sufletul meu era ros de curiozitate. Eram sigur că se săvârșise o greșeală, o mare boroboață, căci știam că nu-s nici puternic, nici isteț și nici deosebit de milos. Eu știam că nu merit Fillory.

Când adevărul avea în cele din urmă să iasă la suprafață, iar farsa să-și piardă coeziunea, pedeapsa urma să fie îngrozitoare, iar suferința noastră grea și crudă, proporțională cu binecuvântarea ce se abătuse asupra capetelor noastre.

Nici măcar nu am observat, până ce Martin m-a făcut atent. Ne aflam la școală, la Sfântul Austol din Fowey și Martin mă luase cu el într-o plimbare lungă și geroasă peste Câmpia Înaltă, un teren înghețat și distrus de rugby, unde elevii mergeau să-și împărtășească secrete și să discute chestiuni importante.

Îi eram recunoscător că mă luase cu el. Martin era mai mare ca mine cu doi ani și băieții mai mari nu-și băgau, în general, în seamă frații mai mici la Sfântul Austol. Ne aflam pe la mijlocul pistei, când Martin a zis:

– Rupes, știi tu că au trecut trei luni de când am mers dincolo?

Așa numeam regatul: dincolo. Nu era nevoie să specifice la ce loc se referea. Martin vorbea cu o neglijență elaborată, pe care învățasem să o traduc ca pe un semn rău când venea de la el.

– Așa de mult?

– Da, așa de mult! Ați mers tu și Fiona în august, apoi Helen și Fiona, apoi Jane și Fiona și după aia nemernicul de tine din nou, acum două săptămâni. Eu unde am rămas?

– Păi presupun că pe Pământ.

Nu intenționasem să fac pe istețul.

– Exact, pe Pământ! Sunt blocat în locul ăsta blestemat! Știi că am început să mă ghemuiesc în dulapuri și șifoniere și nu mai știu ce, poate că doar-doar voi găsi o cale de a merge acolo? De fiecare dată când văd o veveriță, alerg după ea, în caz că o fi una magică, în drum spre Fillory. Ceilalți băieți cred că am înnebunit, dar nu-mi pasă. Aș face orice să plec de aici.

– Haide, Martin, am zis. Știi cum funcționează lucrurile astea. O să vină și rândul tău din nou.

– Au pomenit berbecii numele meu? Le-am ieșit din grații, așa e?

– Sincer, nu au zis nimic. Oricum, în mare parte din timp nici nu știu despre ce vorbesc, dar sunt destul de sigur că nu te-au menționat. Ți-aș fi spus.

– Dar îi vei întreba, nu-i așa? Când îi vezi data viitoare.

– Bineînțeles, Martin. Fără îndoială.

– Trebuie să fac ceva.

Martin a lovit atunci cu piciorul într-o bășică grea și neagră ce arăta ca un cap micșorat și trebuie să fi fost o minge de cricket.

– Dar, uite, am zis, știu cum te simți. Nici mie nu-mi place când nu sunt chemat. Dar nu e chiar așa de rău nici aici, nu? Adică, Fillory nu înseamnă chiar totul.

– Dar te înșeli.

Martin se oprise și se uita în ochii mei.

– E totul. Ce altceva mai există? Asta? Pământul?

Martin a cules mingea de cricket de pe jos și a aruncat-o cât a putut de tare.

– Ascultă, o să te întorci după mine?

Martin mi-a cuprins brațul – mă implora.

– Știi că uneori lucrurile merg mai lent. Ca atunci când te-ai dus cu Jane și la început ați nimerit într-o tapiserie. V-a luat zece minute să o parcurgeți pe toată. Ai putea veni după mine când începe. Vom merge împreună, ca în vremurile bune.

– Voi încerca, Mart, chiar mă voi strădui.

Dar știam amândoi că nu așa mergeau lucrurile. Umber și Ember decideau cine venea și cu asta basta.

– Tu ai pășit primul în Fillory. Tu ai început totul. Ai găsit calea. Știm amândoi că vei merge din nou.

Rămâne doar de văzut când. Doar ești Marele Rege!

– Sunt Mare Rege! a repetat el, dar fără entuziasm.

În acel moment, credeam sincer, în mare parte, în ce spusesem. Aveam zece ani, iar el avea doisprezece, dar diferența dintre noi îmi păruse mereu mai mare de atât. Îl respectam pe Martin. Nu mă puteam imagina având ceva ce nu avea el, făcând ceva ce nu putea face și el.

Dar până la sosirea verii viitoare, devenise limpede că avusese loc o schimbare în relațiile dintre Martin și Fillory. Povestea de dragoste se terminase. În decursul acelui an școlar, Martin nu trecuse decât o dată dincolo, iar berbecii nu-l lăsaseră să stea mai mult de două zile amărâte și plicticoase. Își petrecuse acele momente mohorât și stricând totul din ciudă, chiar dacă știa că era foarte posibil să fie ultima lui călătorie. Abia dacă ieșise din bibliotecă. Berbecii îi evitau compania. Martin avea să fie alungat și cu toții știam asta.

N-ar fi fost un lucru atât de rău dacă, dintre noi toți, Martin nu era cel care avea cea mai mare nevoie de Fillory. Sincer, acum că mă gândesc, pe atunci Fionei îi era indiferent dacă mai rămânea acolo sau nu. Farmecul regatului începuse deja să pălească în mintea ei. Pentru Jane, care avea doar cinci ani când începuse totul, aventurile erau un lucru de zi cu zi. Soră-mea nu-și putea imagina viața fără Fillory – abia dacă avea vreo însemnătate specială pentru ea. Dacă berbecii o goneau pe Helen, fata ar fi acceptat decizia fără să pună vreo întrebare – „facă-se voia lor“. Așa era de habotnică. Probabil că ar fi găsit un soi de plăcere bolnavă în martiriul ei. Cât în ceea ce mă privește pe mine, eu nu crezusem oricum niciodată

că fericirea avea să dureze. Mă așteptasem în fiecare zi și în fiecare clipă să se termine. Într-un fel, cred că m-aș fi simțit ușurat.

Poate că de vină era faptul că Martin era mai mare, că trăise mai mult timp fără Fillory. Își aducea aminte cum era viața fără magie și înțelegea mai bine ca noi toți ce loc bizar și prețios era. Noi ne făceam prietenii în afara celor din familie, în lumea reală, dar Martin devenea din ce în ce mai singuratic. Chiulea de la ore și-și umplea caietul de exerciții cu urși înaripați – creaturile fuseseră văzute zburând deasupra Colțului Cloștei – și blazoane filloriene. Martin era un atlet înnăscut, ce abia dacă trebuia să depună vreun efort, dar de acum încetase să mai încerce. Era dezgustat de tot ce însemna lumea noastră și o ura din tot sufletul. Ba mânca chiar din ce în ce mai puțin, ca și cum o îmbucătură din plăcinta cu carne l-ar fi prins pe vecie aici, în beznă, ca pe Persefona. Trăia pentru Fillory.

Dar Fillory nu exista pentru el. Am cunoscut, mai târziu în viață, destui alcoolici și am aflat pe chipurile lor ceva din Martin. Sunt profeții loiali ai unui zeu indiferent.

Poate că Martin ieșise din grațiile regatului, dar niciodată din ale lui Plover – el rămânea favoritul, indiferent de ce se întâmpla la Whitespire sau Casa Darras. Afecțiunea lui Plover părea să fie invers proporțională cu cea a berbecilor, sau poate că era tocmai pe dos. Oricare ar fi fost motivul, Martin era singurul dintre noi pe care Plover îl invita acasă, de unul singur. Martin nu mi-a mărturisit niciodată ce discutau la masa privată de prânz sau la ceai, dar din câte îmi pot da seama, întâlnirile nu-i făceau o deosebită plăcere. Adesea, se întorcea acasă mohorât, iar alteori evita cu totul să-l vadă pe Plover.

Bineînțeles, acum, ca om matur și ceva cunoștințe despre lume, nu pot să nu mă întreb dacă interesul lui Plover pentru fratele meu a fost cu totul potrivit și decent. Speculațiile sunt inevitabile, dar din moment ce niciuna dintre părți nu mai e în viață – sau aproximativ – cred că ar trebui să fim miloși și să presupunem că Plover nutrea o afecțiune paternă pentru sărmanul băiat isteț și sensibil, rămas orfan. Dorea poate să îi devină mentor.

Și totuși. Martin și cu mine nu am vorbit despre asta decât o dată și amintirea nu e plăcută. L-am întrebat ce discutau ei doi în timpul vizitelor, iar Martin s-a răstit la mine:

– Dacă Plover îți cere vreodată să mergi la el de unul singur, nu te duce. Să nu intri niciodată în casa aia neînsoțit.

M-a obligat să-i promit că o să-l ascult, dar Plover nu m-a invitat niciodată la el. Pe atunci am crezut că amenințarea lui se datora mândriei – credeam că era vorba de gelozia lui și de dorința de a-și proteja statutul de favorit. Dar acum cred că încerca să mă avertizeze, ba chiar să mă protejeze. Mi-aș dori să știu. Nu mi-am mai văzut fratele de douăzeci și cinci de ani, dar uneori, când mă gândesc la trecut, cred că mărturisirea trebuie să fi explicat dependența lui de Fillory. Mergea acolo ca să scape de sfântul nostru binefăcător Christopher Plover și să găsească, în berbeci, îndrumători mai buni, mai înțelepți și măcar mai siguri. Iar dacă așa stăteau lucrurile, vă întreb dacă nu cumva, printr-o ironie îngrozitoare, acela fusese motivul pentru care zeii nu-l mai aduceau pe Martin în Fillory. Fratele meu fugea de Plover, dar Fillory nu-l mai voia. Pentru că Plover îl pângărise.

Pe atunci, aceste griji și îndoieli nu mă preocupau prea mult. Sau nu destul. În anii care au urmat, umbrele trecutului au crescut din ce în ce mai mari și adânci, dar în acea vreme, soarele din Fillory era la zenit, iar eu eram doar un copil și umbrele erau abia vizibile.

În acea vară, subiectul exilului misterios la care fusese supus Martin era îndelung discutat în dormitorul nostru mare și dărăpănat de la Dockery, mai ales când fratele meu nu se afla cu noi. Care era cauza? Și ce puteam face?

Încercaserăm cu toții să abordăm problema cu berbecii, dar fără sorți de izbândă. „Nu e acum momentul", ziceau ei. „O să vină când o să vină." Și așa mai departe. Fuseseră multe asemenea replici, dar niciuna nu însemna nimic. Sfânta Helen credea că era păcat, dar dacă aceea era voia berbecilor, atunci noi nu aveam cum să punem la îndoială înțelepciunea Lor. Jane îi lua partea Helenei – lucru pe care cred că l-a regretat mai târziu. Fionei nu-i plăcea să-i contrazică pe Ember și pe Umber, dar credea că dacă înaintam o petiție colectivă, atunci poate că ar fi fost de acord să aducă pe Martin înapoi sau să ne spună măcar cu ce greșise și să-i dea o șansă să se spele de păcate. Cu toții le făcuserăm o grămadă de favoruri berbecilor, luptaserăm pentru ei, ne riscasem viețile. Ne datorau măcar atâta lucru.

În fața lui Martin afișam o îngrijorare solidară și chiar așa ne și simțeam, doar că unele dintre griji erau îndreptate spre propriile noastre persoane. Martin creștea. Se apropia de pubertate, un lucru despre care știam prea puține, dar eram conștienți că maturitatea ne alerga din urmă, iar noi nu auzisem vreodată de un adult care să fi călătorit, din lumea noastră, în Fillory. Înțelegeam, instinctiv, că Fillory era un univers ce funcționa pe

bază de inocență, că avea nevoie de copilărie ca de un combustibil și că Martin își epuizase rezerva. În cele din urmă, cu toții aveam să ne pierdem copilăria. Maturitatea avea să o prindă din urmă pe Helen, apoi pe mine. Ca mai toți copiii, eram niște creaturi mici și egoiste. Sper ca asta să explice, dacă nu să scuze, ceea ce am făcut mai departe.

Martin a contribuit în mare parte, dar l-am ajutat și noi. Ne dorisem ca el să reușească pentru că nouă ne era prea frică.

Am încheiat un pact: data viitoare când eram chemați, aveam să ținem portalul deschis cât puteam de mult și să încercăm să-l vârâm pe Martin înăuntru. Blocam ușa, preluam controlul punții ce făcea legătura dintre Pământ și Fillory și îl trimiteam pe Martin cu forța dincolo. Probabil că n-avea să meargă, dar cel puțin nu se putea spune că nu am încercat. Planul nostru contravenea spiritului vrăjilor, dar pe de altă parte pe vrăji nu te puteai baza niciodată. Câteodată nu conta decât spiritul, dar alteori nu ni se arătau decât litere pe o pagină, cuvinte scrise în aer și atunci totul se restrângea la o singură chestiune, cum ar fi zis Humpty Dumpty: cine era șeful.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Asta-i o poveste pe care nu i-am spus-o lui Plover.

În unele zile puteam simți portalul. Pentru altcineva ziua putea fi senină și însorită, dar nouă ni se părea că aerul era mai umed și încărcat, ca înainte de o furtună. Puteam simți lumea pregătind ceva, contorsionându-se spre un punct fix. Atunci ne priveam conspirativ și ne trăgeam de urechi – acesta era semnalul – și din acel moment nu mai eram buni de nimic altceva. Se instala nebunia și ne vedeai agitându-ne înfrigurați, incapabili să mai stăm jos, să citim sau să fim atenți la lecții. Nimic nu mai conta până când unul dintre noi dispărea și atunci se elibera toată tensiunea.

Alteori, Fillory ne lua prin surprindere. Nici nu-ți dădeai seama când vine. Poate că nici nu aveam chef, dar ni se arăta dintr-odată și nu aveam de ales decât să ne lăsăm smulși de vraja ce ne răpea din lumea noastră.

Într-una dintre aceste zile din urmă s-a întâmplat ce urmează să vă zic: era o sâmbătă obișnuită și leneșă, când soarele părea să sugă toată energia din lume, lăsând-o moale și imobilă. Nu ne puteam juca, nu puteam învăța, nu ne mai opream din căscat. Chiar și efortul de a ieși afară și de a vizita peștișorul auriu uriaș cu ochi bulbucați din

heleșteul împrejmuit cu piatră din spatele casei ar fi fost inimaginabil.

Fiona și cu mine ne aflam în bibliotecă, o încăpere plăcută, înaltă de două etaje, cu două scări mobile care, dacă le împingeai una spre cealaltă la viteză mare, produceau un bubuit tare satisfăcător. Însă ca bibliotecă, această cameră era complet inutilă. Cărțile erau închise în dulapuri – le puteai vedea cotoarele prin grătarele de fier, ca pe un oraș interzis, ascuns în junglă, dar nu puteai ajunge la ele. Din câte știam eu, nimeni nu avea acces la volume: cheile fuseseră pierdute.

În bibliotecă se găsea o singură carte ce putea fi citită – cumva scăpase de încarcerare. Volumul era un catalog cu scoici, un tom uriaș pe care abia îl puteam ridica, iar cotorul lui trosnea ca un pistol când o deschideai. Fotografiile erau în alb-negru, dar din cincizeci în cincizeci de pagini pozele fuseseră colorate de mână, iar acele scoici păreau cumva foarte reale; ca scoase din Fillory. În acea dimineață, Fiona și cu mine răsfoiam tomul. Paginile erau groase și lipicioase în căldura verii; foile erau făcute dintr-o hârtie lucioasă, aproape cauciucată, ca frunzele unei plante mari, tropicale. Ca de obicei, noi discutam aspectele estetice ale scoicilor și posibilele proprietăți otrăvitoare ale locuitorilor lor. Dintr-odată, Fiona s-a oprit. Sora mea își trecuse degetul sub pagina următoare, sperând că avea să fie una colorată, dar degetele ei nu pipăiau decât aer. Parcă volumul se golise. Fata s-a uitat la mine și s-a tras de ureche. Pagina s-a întors singură, suflată de o adiere de dedesubtul ei. Din Fillory. Portalul se deschisese exact în pagina cărții enorme, culmea, tocmai pe o plajă – am recunoscut imediat coasta orașului Whitespire, unde se găsea o punte lungă și delicată din piatră vie ce ducea spre o insulă din apropiere. De sus,

vedeam direct nisipul alburiu și fin ca o pudră, iar tentația de a ne arunca imediat prin portal era aproape insuportabilă. Pe când priveam la peisaj, Fiona a trecut de partea cealaltă, uitând de Martin, de pactul nostru. Sora mea s-a cocoțat pe scaun, apoi pe masă și a căzut prin pagina deschisă ca și cum s-ar fi aruncat de pe un mal înalt direct într-un heleșteu.

Eu nu am trecut. Cu un efort incredibil, m-am retras din fața portalului ce mă trăgea înăuntru. Parcă îmi lăsasem pielea acolo. Am fugit după aceea să-mi aduc fratele. Martin era singur într-o cameră goală. Trebuia să lucreze la schița unei vaze, pentru lecția de desen, dar când l-am găsit eu, Martin privea inert la cum vântul împingea și trăgea din nou un oblon. Fratele meu s-a ridicat imediat ce am intrat în cameră. Nu era nevoie să spun niciun cuvânt. Știa de ce sosisem.

Eram sigur că portalul avea să se închidă, dar când am dat buzna împreună în bibliotecă, poarta magică era tot acolo, așteptându-ne – sau așteptându-mă pe mine. De la depărtare, imaginea plajei văzută prin cartea deschisă era imposibilă din punctul de vedere al perspectivei, era o iluzie optică și îmi deruta percepția.

Când Martin s-a apropiat de masă, cartea s-a mișcat și a încercat să se închidă – volumul părea jignit, ca și cum ar fi fost surprins într-o postură indecentă. Dar Martin era pregătit pentru o asemenea reacție. Băiatul a întins trei degete spre carte și a strigat câteva cuvinte. Nu am înțeles ce spusese – pesemne că vorbise în limba piticilor, pentru că auzeam aceleași sunete fricative, scârțâitoare. Până în acel moment nu înțelesesem că Martin studia magia. Poate că până la urmă mai făcuse și altceva decât să se ascundă de lume în biblioteca de la Whitespire.

Cartea s-a cutremurat, forțându-se să se închidă. Martin și cartea, Martin și Fillory însuși se luptau, iar priveliștea era oribilă, pentru că eu îl iubeam deopotrivă pe fratele meu, cât și regatul. Martin a prins cartea cu ambele mâini și a tras de ea, gemând, încercând să o rupă în două – credea că astfel portalul nu mai putea să se închidă. Dar catalogul era prea gros, iar legătura solidă, așa că în loc să o sfâșie, Martin încerca să o țină deschisă, așa cum s-ar lupta un om cu un aligator. S-a urcat pe masă și încet și ciudat și-a vârât picioarele și șoldurile prin portal. Pe când Martin intra, cartea a început să geamă îngrozitor, ca și cum forțarea, violul, o durea fizic. Când Martin trecuse deja jumătate dincolo, am avut impresia că volumul avea să se închidă; în schimb, paginile au căzut la loc, moi și nemulțumite că fuseseră forțate să înghită ceva neplăcut.

Rușinat, m-am cățărat iute și am căzut pe plajă. Privind înapoi, am văzut-o pe Jane apărând în cadrul ușii de la bibliotecă, iar ochii noștri s-au întâlnit în spațiul dintre lumi, însă pentru ea era deja prea târziu. Cartea înghițise suficienți frați Chatwin pentru o singură zi, iar paginile s-au închis. Portalul a dispărut.

Marea era la reflux, iar vântul bătea slab. Oceanul era o întindere netedă ca un pat făcut. Părea să fie în jur de unsprezece dimineața.

Martin urcase deja dunele pe jumătate. Avusese suficient timp să se gândească la ce urma să facă în Fillory, dacă i se mai dădea șansa să se afle acolo. Martin își furase oportunitatea de față și nici n-avea de gând să o irosească.

– Hei! l-am strigat. Așteaptă-ne!

Fiona îl privea și ea, dar nu l-a urmat. Gluma se dusese prea departe pentru ea.

– Nu merge spre Whitespire, a zis ea, încet.

– Nu? Martin! am țipat. Ce faci?

– Cred că ar trebui să te duci cu el, a spus Fiona. Cineva ar trebui să-l însoțească.

Martin s-a oprit pe creastă și s-a uitat la noi.

– Păi, hai odată, a zis, dacă aveți de gând să veniți.

Eu m-am dus. Fiona a rămas unde era.

Nimic din ce s-a întâmplat mai târziu nu a fost așa cum a povestit Plover. Toată afacerea cu domnul Pete-de-Foc în Pădurea zburătoare e invenția lui – simplă ficțiune. În realitate, nu am călătorit decât eu și Martin. Am fost singurul martor. Ținutul din spatele dunelor era împădurit. Pașii lui Martin îl purtau hotărâți și întinși, iar eu trebuia să alerg ca să-l prind din urmă.

– Unde mergem?

– Nu mă întorc, a răspuns.

– Poftim?

– Nu mă mai întorc în Anglia, Rupes. O urăsc, urăsc Anglia și toți cei de acolo mă urăsc pe mine. Știi prea bine. Și, știi și tu, dacă vin înapoi acasă, n-o să mai putea vedea Fillory vreodată. Ai văzut ce a făcut cartea; aproape că mi-a retezat picioarele. Dacă berbecii vor să plec, atunci vor trebui să mă dea afară, iar când o să vină acel moment, jur pe Dumnezeu că o să mă lupt.

Nu avea niciun sens să mă cert cu el. În Martin regăseam ceva din tatăl nostru, iar în acel moment cuvintele fratelui meu sunaseră exact ca ale tatei

când îi blestema pe nemți, lucru pe care obișnuia să-l facă adesea și pentru perioade lungi de timp.

– Ce-ai de gând să faci?

– Orice, a răspuns el. Totul. Orice va fi nevoie.

– Dar ce anume?

– Vreau să încerc un lucru. Mi-a venit ideea să fac un târg.

– Un târg? Cu cine? Ce poți da tu la schimb?

– Mă am pe mine, a șuierat el. Oricât aș valora.

Martin a continuat apoi mai puțin furios, pe tonul micuțului băiat care n-avea să mai existe decât pentru vreo oră.

– Vii cu mine?

– Bine. Unde mergem?

– Vizităm pe cineva. Cine știe, poate o să poți face și tu același troc.

Martin a privit peste umăr, asigurându-se că Fiona nu ne urmărise, apoi a desenat rapid cu degetele un dreptunghi în aer. Forma a devenit o fereastră ce dădea spre un soi de mlaștină, iar fratele meu a trecut peste pervaz și a intrat cu totul în cealaltă parte. Ritmul rapid și relaxat cu care făcuse întreaga operațiune m-a șocat. Îi văzusem cu toții pe vrăjitorii din Fillory făcând magie, dar, din câte știam, niciunul dintre noi nu o studiase. Însă Martin trebuie să fi exersat în taină luni de zile, ducând o viață pe care o ascunsese de noi. O existență secretă în cadrul unei alte vieți secrete.

L-am urmat prin fereastră.

– Unde suntem?

– În Mlaștina din Nord, a zis. Vino!

Aici, pământul era mocirlos, dar Martin își purta pașii cu încredere, ca un explorator curajos. Am încercat să calc unde călca și el, dar m-am dezechilibrat și m-am sprijinit într-o mână. Când m-am ridicat, degetele și palma mea erau acoperite de noroi negru. În curând, pantofii noștri erau plini de apă, iar mlaștina îi tot aspira de parcă i-ar fi plăcut gustul lor. Nu eram îmbrăcat potrivit pentru expediție; aveam noroc să fiu încălțat.

După vreun sfert de oră, m-am cocoțat pe o piatră rotundă, o oază de soliditate, și m-am oprit. În față nu se vedeau decât bălți negre și păpuriș și alte bălți, apoi o întindere de apă.

– Mart! Oprește-te!

Martin s-a întors și mi-a făcut cu mâna. Apoi s-a uitat pentru ultima oară în jur, la orizont, și-a lipit palmele în față, ca într-o rugăciune, și s-a aruncat cu fruntea înainte într-una dintre bălți.

Apa de-abia dacă i-ar fi ajuns la glezne, dar balta l-a înghițit cu totul, foarte ușor, de parcă ar fi fost un ocean. Am privit suprafața limpezindu-se și închizându-se în urma lui, redevenind netedă ca sticla.

Doar atunci mi s-a făcut cu adevărat frică.

– Mart! Martin!

Mi-am lăsat pantofii pe piatră – ar putea fi încă acolo, cine știe? – și-am înaintat cu greu prin nămol, să văd unde dispăruse. Mi-am vârât mâna până la umăr în băltoacă. Nu am dat de fund. Am

inspirat adânc și mi-am băgat capul sub apă. Urechea mea internă a început să o ia razna. Am încercat să îmi recapăt echilibrul, dar am căzut înainte. Mi s-a făcut greață pentru o clipă și m-am simțit imponderabil și amețit, apoi m-am trezit zăcând pe spate, pe un teren umed, respirând greu, ca un pește. Treptat, lucrurile au revenit la normal. Mă aflam de partea cealaltă a mlaștinii – inversul câmpiei inundate pe care tocmai o traversasem. Gravitația se întorsese. Dacă mă uitam în jos, priveam de fapt în sus prin bălți, la cerul albastru din Fillory. Dacă îmi îndreptam privirea în sus, nu vedeam decât întuneric. Era noapte în lumea de sub Mlaștina de Nord, iar în fața mea se ridica um castel ca de zâne, făcut din stâncă neagră. Turnurile lui erau îndreptate în jos, nu în sus, dar așa arăta totul, chiar și eu.

Era un sentiment nou. Martin ne condusese într-un loc cu totul ciudat. Fillory era un tărâm al minunilor, dar ținutul acela avea o bizarerie pe care nu o pot descrie ca fiind nelalocul ei. Era un spațiu ce nu ar fi trebuit să existe, undeva în afara marginii tablei de joc, unde nu puteai așeza vreo piesă. Aventura noastră nu era una obișnuită; nu era doar o altă legendă. Știam deja că Plover nu avea să afle vreodată de călătoria noastră; ceea ce făceam nu-și avea locul în cărți.

M-aș fi putut întoarce, dar știam că dacă făceam drumul înapoi îmi pierdeam fratele pentru totdeauna. Mai știam și că ceea ce i se întâmpla lui urma să mă ajungă și pe mine. Aveam zece ani; îmi mai rămăseseră doi sau trei ani, cel mult. Încă nu-mi doream ca jocul să se sfârșească. O să-l urmăresc pe Martin de la distanță, mi-am zis, și o să văd ce face; poate că a găsit o ieșire din labirint.

M-am ridicat, înfruntându-mi amețeala. Martin mă aștepta în fața marii uși a castelului. Era ud leoarcă și zâmbea, deși mi s-a părut a fi un pic trist. Mi-am croit cale spre el, evitând băltoacele.

– Asta e, a zis. Exact cum au scris în cărți, dar e diferit când îl vezi de-adevăratelea.

– Cine a scris? Martin, ce e asta?

– Ce ți se pare că ar fi? a spus el, grandios. Bine ai venit la Castelul Blackspire.

– Blackspire.

Evident. Era la fel ca Whitespire, fiecare pietricică, dar în loc să fie alb, era negru, iar ferestrele erau goale și întunecate. Era Whitespire inversat și pe dos, în miezul nopții, așa cum trebuie să fi arătat când noi dormeam și visam. Martin și-a scos puloverul ud peste cap și l-a aruncat, pleoscăind, pe piatra netedă.

– Dar cine trăiește aici?

– Nu știu sigur. La început am crezut că o să găsesc niște versiuni pe dos ale noastre. Știi tu – Nitram, Trepur, așa ceva. Cum o fi Fiona, scris invers? Nu pot să îmi dau seama. M-am gândit că trebuia să ne luptăm până la moarte cu gemenii noștri răi. Dar încep să cred că m-am înșelat.

– Păi, slavă Domnului! Cum o fi înăuntru?

– Nu știu, a spus. Hai să aflăm!

Martin s-a proptit de una dintre ușile mari, iar aceasta s-a deschis mut, rotindu-și balamalele unse. Sala cea mare era luminată de torțe. Slujitori palizi și tăcuți, în livrele negre, stăteau înșiruiți de-a lungul zidurilor.

– Bun.

Martin nu părea deloc tulburat. Cred că-și depășise deja frica. A ridicat tonul – brava inutil.

– Stăpânul vostru e acasă?

Slujitorii și-au plecat capetele, tăcuți ca niște piese de șah.

– Bine. Spuneți-ți că au sosit Marele Rege și fratele lui. O să-l așteptăm în sala tronului. Și aprindeți niște focuri, e frig aici.

Doi dintre slujitori s-au retras cu spatele, arătând respectul cuvenit. Sau poate că toată lumea mergea cu spatele la Castelul Blackspire. Ne îndepărtaserăm mult de la cale, ieșiserăm din poveste și ne vedeam obligați să improvizăm. Tot ce făcusem până acum în Fillory fusese doar o joacă în costume, foarte distractivă, pe seama căreia ne amuzam până ajungeam în dormitoarele noastre. Dar Martin pășise într-un soi de joc cu mult mai amenințător; un joc dublu: fratele meu încerca să-și salveze copilăria, să o păstreze și să o închidă în ambră, dar pentru asta invoca ființe ce depășeau cu mult lumea copilăriei, ce puteau să-l lase și mai puțin inocent decât era deja. Ce avea să devină? Nici copil, nici adult, nici naiv, nici înțelept. Poate că asta-i definiția unui monstru.

Nu-mi doream să-l urmez. Voiam să rămân în urmă și să mai copilăresc un pic. Dar nu suportam să-l pierd.

Martin a înaintat din ce în ce mai mult în castel – știam amândoi calea. Eu îmi târam picioarele, dar fratele meu pășea de parcă s-ar fi dus la o petrecere. Își propusese să sfârșească odată, într-un fel sau altul, și ardea de nerăbdare să își pună

planul în aplicare. Era atât de ușurat, că strălucea de mulțumire.

– Nu-mi place aici, Mart. Vreau să mă întorc.

– Atunci pleacă, a zis. Dar pentru mine nu e cale de întoarcere. E ultima mea șansă. Încalc regulile, Rupe. Ori le încalc eu pe ele, ori voi fi distrus. Nu-mi mai pasă, de când Umber și Ember au decis să mă pedepsească de pomană.

– Ce reguli?

Aveam lacrimi în ochi.

– Nu înțeleg!

Martin ne-a condus într-un vestiar dintr-o parte a sălii tronului, o cameră care în Castelul Whitespire, în lumea de lumină și aer, demnitarii străini ce vizitau Fillory așteptau să fie invitați când pofteam noi. Acolo ardea un foc și eram mulțumit de căldură. Am găsit haine uscate, în culorile Blackspire, iar Martin a început să se dezbrace. Eu mi-am păstrat hainele ude.

– O să-ți spun cum am aflat de locul ăsta, a spus. M-am gândit că e ciudat să fim regi și regine aici; doar suntem copii, nu? Nu suntem nici măcar de aici. Nu suntem speciali; sau cel puțin nu din câte știu eu. Dar pesemne că deținem ceva deosebit, nu? Ceva ce nu poți obține în Fillory.

– Presupun că ai dreptate.

Complet dezbrăcat și deloc rușinat, Martin și-a încălzit pielea expusă și albă în fața focului. Era mai fericit decât fusese în ultimele luni.

– Ce e? Al dracului dacă știu. Presupun că umanitatea. Dar orice ar fi, pentru mine nu

înseamnă nimic, așa că vreau să aflu cât valorează pentru ei. Mi-am pus darul la vânzare și acum am găsit un cumpărător. Suntem aici ca să aflăm cât pot obține.

– Nu înțeleg. O să-ți cumperi întoarcerea în Fillory?

– Ah, nu așa. Nu cer favoruri. Eu vreau putere, suficientă putere ca nici măcar Umber sau Ember să nu mă mai poată trimite acasă.

– Dar Umber și Ember sunt zei.

– Atunci poate că o să devin și eu un mic zeu.

– Dar dacă…?

Am înghițit în sec, ca un copil naiv ce eram.

– Dacă îți vinzi o parte din tine, dacă nu o să mai fii Martin?

– Și ce dacă? a zis el, visător. La ce e bun Martin? Toată lumea îl urăște, inclusiv eu însumi. Aș prefera să fiu altcineva. Oricine. Chiar dacă e un nimeni.

Martin a ales o cămașă curată dintr-un teanc orânduit de haine, de pe un scaun.

– Presupun că sunt asemenea unuia dintre invitații de la petrecerile mătușii Maude, aceia care nu pleacă acasă nici măcar dacă mătușa aprinde luminile. Dar eu nu mai am nicio casă. Rupert, când mă uit acum la Anglia, nu mai văd decât un loc mort. Un pustiu. Nu vreau să trăiesc într-un pustiu. Mai bine mor în paradis.

Hainele păreau scumpe și i se potriveau de minune, așa cum bănuiam deja: culori reci și

umbroase, catifea neagră și perle mici, argintii, ca niște biluțe de zahăr pentru torturi. Aducea mult cu un rege.

– Mart, haide, am spus eu, deși știam din experiență că implorările îl enervau mai tare. Renunță. Hai să ne întoarcem la cum am fost.

– Nu începe!

Martin și-a împuns degetul spre mine. Mă simțeam cu mult mai mic decât eram față de el – cumva, fratele meu învățase secretul unei furii mai dense și mai puternice, de adult.

– Nu mai e cum era înainte! Nu va mai fi niciodată! Au schimbat regulile și, în ceea ce mă privește, situația s-a schimbat complet.

Martin și-a strâns cureaua.

– Dacă și-ar fi cerut iertare, dacă ar fi arătat vreun semn de regret, atunci poate mă răzgândeam. Poate. Dacă ar fi spus măcar de ce. Dar nu au vrut. Așa că am pornit război, la fel ca tati. Dacă nu ne pot da ei Fillory înapoi, atunci nu avem decât să-l luăm singuri. Berbecii au jucat murdar, dar eu voi juca și mai și. Ei sunt răi, iar eu voi fi încă și mai crunt.

Martin a deschis ușile sălii tronului.

– Mart, cine locuiește aici? am întrebat. A cui e casa asta?

Martin a intrat; eu rămăsesem în prag. De-a lungul pereților sălii erau înșirați slujitori încremeniți și cu pleoapele grele, ca broaștele. Torțele ardeau ciudat; nu erau calde și galbene, ci împroșcau scântei ca artificiile de sărbători.

– Iată-mă! a strigat Martin.

Nu puteam vedea chipul fratelui meu, dar îi percepeam zâmbetul în voce – se desfăta cu furia și rușinea. Cred că-și reprimase emoțiile prea mult timp, încercând să nu mai simtă nimic, iar după atâta letargie, orice fel de simțire părea dulce; chiar și durerea.

– Ei, hai!

Martin și-a desfăcut brațele larg.

– Am ce-ți dorești. Vino și ia-l!

Cred că atunci mi-am dat seama de ce berbecii nu ne lăsau să rămânem în Fillory. Nu era, pentru că eram prea mici sau prea bătrâni sau prea păcătoși. Nu pentru că le puteam face cunoscută înțelepciunea în lumea noastră. Nu era, pentru că a fi în Fillory te făcea fericit și, în felul ei, prea multă fericire e la fel de periculoasă ca tristețea. Nici măcar Ember și Umber nu îndrugau o asemenea minciună.

Nu, ne alungau pentru că Fillory era crud, la fel de crud ca și lumea noastră. Nu exista nicio diferență, deși noi, cu toții, ne prefăceam că o găsisem. Nu era nimic drept în Fillory, așa cum nu era nici când tații mergeau la războaie, iar mamele înnebuneau și oamenii precum Christopher Plover vânau băieței; corect nu era nici ca noi, dintre toate animalele, să fim blestemați cu o dorință aprigă de a ajunge într-un loc mai frumos, un loc ce nu a existat și nu ar exista nicicând. Fillory nu era cu nimic mai bun decât casa noastră. Era doar mai drăguț.

Atunci nu am gândit toate aceste lucruri, dar le-am simțit pe toate când l-am privit pe Martin în ochii gălbui și grei ai marelui berbec, Umber.

Berbecul umbră. Castelul Blackspire era casa lui. Umber era cumpărătorul lui Martin. Spre meritul lui, Martin nu a fost deloc șocat.

– Ah, tu erai, nu-i așa? a zis el. Păi, hai, prefăcut bătrân. E aici și e doar un pic pătat. Ești gata?

– Da, s-a auzit răspunsul răsunător.

Vocea nu semăna cu a lui Ember: era mai înaltă, calmă, civilizată, ba chiar cosmopolită.

– Sunt gata.

– Atunci, hai, ia-l. Ia-l pe tot, lașul naibii, și dă-mi ce vreau!

Atunci am renunțat. Aș mai fi putut încerca o dată să-l fac pe Martin să se răzgândească. Aș fi putut încerca să-l târăsc afară din sala aia. Aș fi putut încerca să-i iau locul sau să mă lupt cu zeul; dar nu am făcut nimic. Mi-era frică și am fugit. Am alergat pe holurile goale ale castelului umbră și nu m-am oprit până ce nu m-am trezit cu fața în nămolul cald de la marginea Mlaștinii de Nord.

Nu mi-am mai văzut fratele niciodată. Dispariția lui Martin a fost pe prima pagină a ziarelor în toată Anglia, dând la o parte chiar și știrile despre război. Englezilor le place tragedia, mai ales atunci când implică un copil, iar întâmplarea cu fratele meu a creat senzație pentru ceva timp. Au fost trimiși detectivi din Fowey până în Penzance, la Londra și chiar mai departe. Casa Dockery și locuința lui Plover au fost întoarse pe dos, de la pod până la pivniță. Au fost împărțite afișe. Au fost trimiși câini. Grădinile au fost desfundate. Au secat lacurile și fântânile. Oamenii mai zvelți au intrat în puțuri, în căutarea lui Martin. S-a recuperat un număr uimitor de lucruri pierdute: biciclete, animale de companie, chei, obiecte

ciudate din argint, câțiva infractori minori și un fagot ce fusese furat și apoi abandonat într-un șanț când nu putuse fi vândut. Din moment ce fagotistul murise între timp, instrumentul a fost adus temporar – și în cele din urmă definitiv – la Casa Dokery, ca pe un soi de scuză – un fel de înlocuitor pentru băiatul pe care nu reușiseră să-l găsească. În felul ei misterios, Jane a învățat să cânte la el destul de bine.

O umbră de suspiciune s-a așternut asupra lui Christopher Plover, dar s-a risipit de-a lungul timpului, așa cum fac norii, oprindu-se din când în când asupra altor localnici mai puțin extravaganți, dar rămânând mereu fără rezultat. Adevărul e că nemernicul de Plover a suferit nițel când a dispărut Martin. Nu s-a găsit nicio dovadă și nu a fost nimeni arestat. Noi, copiii, știam în mare parte unde dispăruse Martin, deși nu le povestisem celorlalți tot ce știam. Nu le-am spus niciodată că Umber acceptase oferta lui Martin. Nu am avut curaj. Le-am zis în schimb că nu-l urmasem pe fratele nostru în Castelul Blackspire. Cred că adulții bănuiau că ascundem ceva, dar nu au reușit niciodată să ne surprindă secretul cu mințile lor veștede, lacome și nepricepute. Era doar taina noastră.

Aveam fiecare păreri diferite în legătură cu fapta lui Martin. Helen, în mod special – ea era mereu total de partea berbecilor – îl critica aspru pe Martin, condamnându-l că sfidase voia lui Ember și a lui Umber, văzând lucrurile așa cum erau de fapt. Dar cred că toți înțelegeam și, într-un anume fel, îl admiram. Eu știu sigur că îi respectam curajul. Cred că îi trebuise o voință de fier și multă istețime ca să-l caute pe Umber, să cadă la învoială și să continue tot procesul. Martin avea multe fațete, și doar Dumnezeu știe ce a devenit

acum, dar Martin Chatwin, băiatul de doisprezece ani, nu era deloc prost și nici laș.

Era totuși dificil să compensăm dezastrul creat în lumea reală cu bravura lui Martin. Unul dintre secretele pe care Martin trebuie să le fi aflat în Mlaștina din Nord era cum să nu-ți pese de unele lucruri și că exista putere în această atitudine, puterea de a trăi ca și cum acțiunile nu ar fi avut niciun fel de consecințe. Povara de a face față urmărilor căzuse pe noi; iar rezultatele nu erau deloc plăcute. Nervii mamei noastre au fost mereu fragili, iar dispariția lui Martin a reușit în cele din urmă să o distrugă. O vedeam din ce în ce mai rar, iar în puținele ocazii când o întâlneam, într-una dintre instituțiile acelea triste, femeia nu pierdea nicio ocazie de a ne acuza că-l ascundeam pe Martin de ea. Propriii ei copii i se păreau străini și înfricoșători. Știa cumva, instinctiv, că noi cunoșteam adevărul. Și avea dreptate.

Însă eu nu l-am mai văzut niciodată pe Martin. L-am căutat tot timpul, deși pe cât trecea vremea, am început să mă îngrijorez din ce în ce mai mult despre ce s-ar fi întâmplat dacă îl găseam. Nu putea sau nu voia să mi se arate. Nu am înțeles niciodată de ce alegea să se ascundă.

Martin avusese, cu siguranță, multe ocazii să ne întâlnească. Pentru noi rămăseseră încă multe aventuri de trăit în Fillory, majoritatea fiind incluse în Marea misterioasă *și în* Duna rătăcitoare. *Nici măcar nu m-am gândit să refuz călătoriile. Chiar și după ce văzusem în acea zi, chiar dacă aveam inima frântă, tot nu puteam întoarce spatele regatului Fillory.*

Apoi Fillory ne-a întors spatele nouă. Până la finalul aventurilor din Marea misterioasă, *împlinisem deja doisprezece ani și după aceea nu*

aveam să mai fiu chemat. Unul câte unul, noi, frații Chatwin, am devenit prea bătrâni pentru Fillory. Helen a fost într-o ultimă misiune alături de Jane, iar fetele s-au întors cu o cutie plină de nasturi fermecați despre care Jane pretindea că ne garantau accesul în Fillory pentru totdeauna. Însă Helen considera nasturii ca fiind o anomalie, credea că dacă-i foloseam am fi săvârșit o blasfemie la adresa berbecilor și astfel a avut grijă să scape de ei. Nu am reușit să aflăm de la ea unde-i ascunsese. Argumentele ei erau puternic înrădăcinate în credința fetei în berbeci și niciunul dintre noi nu era de partea soră-mii; nici măcar Jane. A avut loc o schismă, iar după aceea, frații Chatwin nu au mai fost niciodată apropiați. Integritatea noastră de grup și-a pierdut și mai mult din substanță. Poate că cea mai ciudată consecință a dispariției lui Martin a fost că Plover s-a apucat de scris. Oricare ar fi fost legătura lui cu Martin, oricare ar fi fost preocupările lor, când s-a sfârșit totul, bărbatul a început să aștearnă ce știa pe hârtie, iar într-o zi, Plover ne-a surprins cu o carte. O tipărise în secret. Intitulase romanul Lumea din zid. Pe copertă era propriul lui desen amatoricesc, dar fermecător, reprezentându-l pe Martin și ceasul cu pendulă.

O să sune bizar, dar după surpriza inițială, cartea nu ne-a interesat niciodată prea mult. Ne-am aruncat privirea repede peste, am râs de ilustrații – Plover avea cele mai naive și sentimentale idei despre înfățișarea unui pitic –, dar știam deja tot ce era scris înăuntru. Oamenilor le place să numească romanele Fillory magice, dar nouă nu ni s-au părut nicicând astfel. Dacă ai văzut magia, atunci romanele Fillory sunt doar niște imitații palide. Cuvintele lui Plover erau pentru noi ca niște flori uscate, bățoase și sfărâmicioase, presate între paginile unei cărți. Noi trăisem cu nasurile în bobocii vii. Acum îmi dau seama cât de simplu

făcuse Plover să sune totul. Citind cărțile, ai impresia că tot ce ai de făcut e să fii cinstit și curajos. Ce mai lecție pentru copii! Ce mai mod de a-i pregăti pentru viață.

Cu timpul ne-am găsit propriile noastre feluri de a trăi fără Fillory. Lumea reală nu era la fel de fantastică și de extraordinară ca regatul magic, dar era suficient de plină de distracții. Chiar dacă nu conținea pegași și giganți, clocotea de fete ce păreau cel puțin la fel de magice și de periculoase. Fillory era drăgălaș, dar lumea noastră ni se arăta fascinantă. Era destul de simplu să uiți de Fillory când orice meci de fotbal, orice examen și sărut furat te îndemna să renunți, să uiți, să lași totul în urmă. Între noi, vorbeam din ce în ce mai puțin despre Fillory, iar pe Plover îl vizitam și mai rar, astfel că trecutul s-a topit cumva, îndepărtându-se mai mult de realitate. De acum, cărțile începuseră deja să se vândă și o ploaie miraculoasă de bani a început să cadă asupra capetelor noastre. Nu voiam să recunoaștem nici măcar unul de față cu celălalt că simțeam ca și cum vândusem regatul – sau că îi vândusem existența reală, o redusesem la statutul unei fantezii copilărești, în schimbul unor depozite regulate și din ce în ce mai mari în conturi de care ne puteam folosi când împlineam douăzeci și unu de ani. De acum împlinise șaptesprezece ani și mă aflam în pragul examenului de admitere la Colegiul Merton, din Oxford. Nu sunt sigur că mai credeam în Fillory.

Însă Jane credea. Ea nu a încetat niciodată să caute nasturii ascunși de Helen și cred că i-a găsit atunci când a dispărut, la vârsta de treisprezece ani. Însă Jane știa că nu avea vreun rost să mă ia cu ea, iar niciunul dintre noi nu a încercat să o urmeze. Când nu s-a mai întors, am presupus doar că urmase aceeași cale ca și Martin. Au trecut ani

de când eu, Helen sau Fiona am mai menționat Fillory altfel decât referindu-ne la finanțele noastre. Nu vorbim despre Martin sau despre Jane – într-un fel, frații noștri au devenit niște ființe la fel de fantastice ca și Calul Puf. Fără toate aceste lucruri, subiectele de conversație dintre noi au sărăcit considerabil. Aș da orice să nu mai aud pălăvrăgeala entuziastă a lui Helen despre Isus, cu accentul ei americanizat și ochii strălucitori. E ca și cum noi trei suntem unicii supraviețuitori ai unui mare dezastru – ca bombardamentul unui oraș, așa cum Londra e bombardată acum –, iar prin simpla reamintire a ceea s-a întâmplat riscăm să atragem din nou avioanele asupra noastră, într-un atac criminal. Nici măcar nu aș fi scris atât de mult dacă nu s-ar fi petrecut evenimentele care au cuprins Anglia și lumea în ultimii trei ani. Faptele recente m-au adus pe culmi ale disperării pe care nici nu le crezusem posibile. Nu e chip să știm cine va învinge în prezentul conflict și există șanse mari ca nemții să ocupe însăși Anglia înainte să se sfârșească totul. Poate că va sosi ajutor. Poate că Martin simte evenimentele din lume, de acolo de unde o fi, și se va întoarce; dacă lui nu-i pasă, atunci sper ca măcar Jane să se înduplece. Dacă ei nu sunt capabili să intervină în treburile acestei lumi, atunci poate Ember și Umber se vor milostivi. Ce mai imagine: frații mei pierduți și cei doi Berbeci din Fillory, cuprinși de putere, mărșăluind întins spre Berlin, să-l atragă pe Hitler afară din buncărul lui ca pe o hermelină.

Însă nu au sosit și încep să cred că nu vor veni vreodată. De aceea scriu aceste cuvinte. Cartea asta e o colecție de amintiri, o istorie secretă, dar e și un act de sfidare calculată. În prezent mă aflu cu Divizia a șaptea armată în Tobruk, Libia, pregătindu-mă pentru lupta de mâine cu Rommel și panzerele lui.

Eu, Rupert Chatwin, rege al Fillory, care a călărit un grifon împotriva armatelor Regelui Șoptitor, care a învins Suflarea din Vest într-o singură bătălie și și-a frânt spatele, va lupta împotriva nemților într-un tanc Crusader vechi, plin de păduchi și duhnind a mine și a trupurile tovarășilor mei de arme, care deja a scurs ulei în mai bine de jumătate din Africa.

Dacă supraviețuiesc, voi trimite cartea acasă, cu instrucțiunea de a fi publicată în decurs de șase luni, cu excepția cazului în care trimit vorbă. Vestea că Fillory e real va împânzi prima pagină a tuturor ziarelor din Marea Britanie, dacă nu mă primiți pe mine și pe familia mea înapoi. Da, vorbesc cu voi: Ember și Umber, Martin și Jane. Dacă nu ne puteți lua, atunci salvați-mi soția și copilul, singurul vostru nepot; asta e tot ce mai cer. Sigur că vă stă în putere. Sigur că veți găsi compasiune în inimile voastre. Dar dacă tot nu-i suficient, atunci vă ofer ceva în schimb. Nu am fost pe deplin sincer: când am fugit din Castelul Blackspire, nu am plecat cu mâna goală. Blackspire e geamănul Castelului Whitespire și știam unde se află camera comorilor și mai știam și cum să o deschid. Chiar și așa, cuprins de frică și de jale, am fost destul de egoist și de mânios ca să jefuiesc trezoreria, luând orice aș fi putut căra. Nu eram un expert, ca Martin, dar chiar și eu puteam recunoaște puterea când îmi era dat să o văd. Am luat un cuțit și o vrajă și cred că sunt, într-adevăr, foarte puternice. Fac parte din lucrurile mai vechi și cele mai strașnice. Puteți veni și încerca să mi le luați, dar cred că nu o veți face. Poftim: vi le ofer de bunăvoie dacă îmi ascultați ruga. În numele lui Dumnezeu, Ember și Umber, Martin și Jane sau în numele a orice vă este sacru, dacă citiți cuvintele mele, atunci duceți-ne în Fillory. Mă voi căi pentru păcatele mele oricum veți pofti de veți mai deschide pentru

o ultimă dată ușa aceea. Am fost, odată, rege în Fillory, dar mă voi întoarce ca slujitor umil dacă deschideți ușa. Vă implor. Când voi întoarce pagina, vreau să deschideți ușa.

Cartea se încheia aici.

Plum a lăsat carnetul deschis în poală. Cântărea parcă aproximativ cinci sute de kilograme. Fata nu se putea uita la Quentin. Nu voia să împărtășească acel moment cu el. Poate că avea să-l privească curând, dar nu chiar atunci.

Nu sosiseră. Martin și Jane și zeii nu-l salvaseră pe Rupert, iar bunurile furate ale străbunicului rămăseseră furate, iar el murise în deșert, deși soția și copilul lui – bunicul lui Plum – supraviețuiseră oricum. Cuțitul era prada lui Betsy. La început, Plum se întrebase unde era vraja, dar au găsit-o la sfârșitul caietului, decupată și lipită, pe o bucată zgrunțuroasă de pergament, un pic mai mică decât restul paginilor: vreo douăsprezece foi de scris mărunt, într-un alfabet străin.

Apoi totul s-a înecat în ceață, pentru că ochii lui Plum se umpluseră de lacrimi. Negase adevărul toată viața ei, dar acum, după tot ce se întâmplase, după ce îi arătase fata din oglindă, Plum nu mai putea întoarce privirea. Se întâmplase de-adevăratelea. Nu mai era doar o poveste oarecare, ci o poveste adevărată. O găsise, o atrăsese între paginile ei, iar acum era rândul lui Plum să-și joace rolul. Fillory îi rumegase strămoșii și îi scuipase. Acum regatul era iar flămând și ținta era Plum; fata se vedea nevoită să găsească un mod de a învinge ținutul.

Plum și-a așezat capul în mâini și a vărsat câteva lacrimi în sala de așteptare a gării din Amenia. După cinci minute, fata s-a ridicat și a mers la magazine să-și cumpere șervețele.

– Quentin, a zis ea, când s-a întors. Cred că Fillory era real.

Îi era greu să rostească vorbele, de parcă nu ar fi vrut să fie spuse.

– Știu că sună nebunesc, dar cred că Rupert a spus adevărul. Cred că e totul adevărat.

Quentin a dat doar din cap. Nu părea surprins. Plum bănuia doar că și tânărul vărsase o lacrimă sau două cât nu fusese de față.

– E real, Plum, a zis el. Am fost acolo.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Casa se afla pe o stradă lăturalnică în West Village, una dintre acele alei ciudate unde structura ordonată a orașului Manhattan începe să se strice, dincolo de Fourteenth Street. Strada nu era foarte circulată, ceea ce se și căutase: era o destinație discretă. Plum zicea că achiziționase locuința cu banii primiți de la bunici; partea lor din drepturile de autor pentru romanele Fillory, venituri pe care le economiseseră cu intenția de a-i folosi ca rezervă în perioada glorioasă de după absolvire ce urma să și-o petreacă la New York. Acum, ea și Quentin se foloseau de mica rezervă ceva mai devreme.

De afară, casa părea întunecată și părăsită, iar tinerii au avut mare grijă să păstreze aparența. Quentin nu știa după cine o să vină mai întâi pasărea: ei sau Betsy/Asmodeus, dar cert e că zburătoarea se întorcea mai devreme sau mai târziu și probabil că intenționa să aleagă victima mai slabă, ceea ce o scotea pe Asmodeus din socoteli. Deocamdată, Quentin și Plum voiau să se piardă în marele oraș.

Nu se mai atinsese nimeni de casă de când fostul proprietar se mutase. Nu exista nici măcar mobilă, așa că fugarii s-au așezat pe podeaua prăfuită din camera din față. Erau secătuiți și extenuați de întreaga misiune dezastruoasă. Jurnalul lui Rupert

îi obosise și mai tare, în alt fel, dar Quentin s-a străduit să instaleze un mic scut minimal de protecție, înainte să adoarmă. Vraja nu era specială, ci un farmec standard, însă era suficientă să ascundă casa și să o facă opacă celor ce se întâmplau să mai treacă pe acolo, însă nu atât de opacă încât să devină suspectă. Quentin nu se mai deranjase să includă în bula protectoare și etajele de sus. Pentru moment, nu aveau ce căuta acolo.

Apoi s-au trântit pe podeaua sufrageriei, îmbrăcați încă în geci și cu fesurile trase pe frunte. Trebuia să aducă niște canapele sau măcar niște saci de dormit. Și mâncare și căldură. Dar nu momentan. Quentin nu dormise cu o noapte înainte și-și sucise spatele în timpul căzăturii, iar acum resimțea o durere puternică în coloană. I se mai întâmplase de câteva ori înainte. Până pe la douăzeci și cinci de ani nici măcar nu știuse că are o coloană: era doar un sistem echilibrat, perfect neted și independent. Acum spatele lui era ca o cutie de viteze stricată în care cineva vârâse o mână de nisip. Stând întins pe podeaua tare, Q resimțea mai puțin durerea. Quentin se gândea la cât de prost merseseră lucrurile. Se întâmpla adesea. Era din vina lui? Repeta oare aceleași greșeli iar și iar? I-ar fi plăcut să creadă că înfăptuia măcar alte erori.

Plum a adormit direct pe podea, cu geaca neagră, căpătată în limuzină, pe post de pat. Dar Quentin nu putea pune geană pe geană. Jurnalul îi afectase în feluri diferite. Pentru Plum fusese ca un ceas deșteptător, o rectificare de proporții ce o forțase să accepte în cele din urmă că Fillory era real și că, inevitabil, făcea parte din el. Quentin îi povestise fetei, în tren, întreaga lui poveste, de la cap la coadă, pe când podurile, gările și alte trenuri goneau pe lângă fereastră, alături de multe pluguri leneșe de zăpadă și grădini cu balansoare și

leagăne întoarse la pământ. Q îi spusese totul, despre Alice, despre Julia și toate celelalte.

Dar pentru el, descoperirea însemna altceva, iar pe când Plum dormea, Q s-a ridicat, s-a sprijinit de un perete și a citit carnetul din nou. Existau câteva noutăți: dacă Rupert spunea adevărul, atunci Umber fusese cel care-l transformase pe Martin în Bestie, în schimbul unui sacrificiu grotesc și obscur. Asta îl nedumirea pe Quentin la fel ca orice altceva. Trebuie să fi fost ceva în neregulă cu unul dintre zeii din Fillory. Însă dacă Umber îl ajutase pe Martin, atunci de ce-l omorâse Bestia, așa cum îi mărturisese lui Jane Chatwin? Nu avea niciun sens. Însă lucrurile nu se terminau aici. Când Q a recitit jurnalul lui Rupert, tânărul a recunoscut ceva în povestea lui. Din multe puncte de vedere, Rupert era exact ca el – povestea lui Q era doar un ecou al vieții lui. După copilăria petrecută în Fillory, Rupert nu crescuse niciodată în adevăratul sens al cuvântului. Fillory îl împiedicase să se maturizeze, iar când adolescentul pierduse regatul, își pierduse și calea, fără a o mai regăsi vreodată. Și Quentin iubise și pierduse Fillory, dar el nu voia ca povestea lui să se termine la fel.

Aveau nevoie de un plan nou, de o metodă de a da înainte sau chiar de o nouă slujbă. Data viitoare aveau să fie pregătiți – pasărea îi trădase, nu respectase regulile, dar Quentin știa de acum că nici nu existase vreo regulă. Dar mai întâi trebuia să se odihnească și să se recupereze. Și să-și oblojească spatele. De asemenea, Q avea multe lucruri la care să mediteze.

Plum s-a trezit cu noaptea în cap, plesnind iar de energie – fata era neobosită. Fără să știe care erau planurile păsării, li se părea riscant să iasă afară din casă, așa că au rămas înăuntru. Au comandat

multă mâncare și niște mobilă ieftină, de ansamblat, iar Plum a început să-și aranjeze casa.

Cineva dăduse o tentă disco locuinței, prin anii ’70. Apoi un alt proprietar înlăturase toate acele elemente retro, însă tot mai existau câteva covoare în culoarea avocado și urmele plăcilor cu oglindă lipite de pereți. Un candelabru ce arăta ca Sputnik scăpase și el de epurare. Dar casa avea o structură bună și păstra încă podelele cu scânduri late și ferestrele cu tocărie din lemn, elegante, dar ineficiente din punctul de vedere al consumului de energie, cu obloane frumoase și vechi. Pe tavan se vedeau multe ornamente drăguțe și minuțios lucrate, din ipsos. Casa avea un soi de integritate. Plum cunoștea mai mult despre magia de decor decât știa Quentin și-n plus era împiedicat de durerea de spate, așa că își asumase rolul de consultant magic semi-priceput pentru contractorul hipercompetent. Sub atenta îndrumare a fetei, tinerii au oprit prăbușirea iminentă a zidului din spate, ce era ros de apă, căci burlanul era spart, iar scurgerea din curte era blocată. Instalațiile electrice și sanitare nu mai fuseseră îmbunătățite de prin anii ’30, iar zidurile erau ticsite cu fire învelite în pânză și țevi din plumb ce stau să se dizolve. Au reparat totul cât au putut de bine. Au făcut toate vrăjile la care se putuseră gândi, până ce au îndepărtat suficient praf, mizerie, zgură și resturi de tutun de pe ziduri, podele, chiuvete și căzi, astfel încât să ajungă pentru a construi o altă casă din ele. Au pus în funcțiune cazanul, instalația de gaze și de apă. Dar în timp ce Quentin lucra cu mâinile, mintea lui se preocupa de alte lucruri. Întreaga lui schemă era distrusă. Ar fi trebuit să se simtă distrus de nereușită, în schimb… în ciuda a tot ce întâmplase, orfan de tată și cu monedele lui Mayakovsky în buzunar, Q se simțea bizar de liber.

La un moment dat, cineva dărâmase toate zidurile interioare ale ultimului etaj, lăsând în urmă patru coloane singuratice și îngreunate de cărămidă, de care încă se agățau bucăți de tencuială, creând astfel o sală lungă, de la un capăt la celălalt. Plum se tot fâțâia prin casă, îmbrăcată în salopete și mănuși din plastic, atacând orice defect și reparând oriunde se ivea ocazia; fata nu voia ajutorul lui Quentin și, în plus, spatele continua să-l chinuie pe tânăr, așa că Q s-a retras în sala cea mare ca să-și limpezească mintea. Cu o bucată de cretă găsită într-un dulap de sub scări, Quentin a trasat pe podea conturul unui labirint clasic. Făcuse desenul din memorie, pe modelul vechiului șablon grecesc din Lemnos. Nu reușise de prima dată să obțină așezarea potrivită a tuturor elementelor structurale, dar activitatea în sine era un bun exercițiu de meditație. Culoarul labirintului se rotea și se răsucea în jurul celor patru stâlpi. Labirinturile făceau parte din ramura veche a magiei și reprezentau lucruri tare ingenioase: erau bune pentru reîncărcarea resurselor magice când acestea tindeau spre minimum. Când a terminat, Q a atârnat la ferestre niște cearșafuri mai ieftine și ponosite ce produceau o lumină slabă, difuză și imaterială. Q a pășit în labirint și s-a târât încetinel prin ele de mai multe ori. Mersul îi elibera gândurile și-i relaxa spatele. Quentin își simțea mintea din ce în ce mai atrasă de jurnalul lui Rupert și de vraja de la spatele carnetului. Din câte își putea da Quentin seama, Rupert ori nu făcuse niciodată farmecul, ori nu înțelesese la ce folosea. Acum era rândul lui Q să-și pună această întrebare. Vraja era o comoară furată din măruntaiele întunecate ale regatului Fillory, așa că trebuie să fi valorat ceva. În plus, exista ceva profetic în modul în care o găsiseră. Oare cum o numise Rupert? Descântec vechi? Poate că era magie de război sau ceva ce-i putea ajuta dacă pasărea venea după ei. Poate că reprezenta o vrăjitorie misterioasă și

ciudată și suficient de puternică încât să o poată ajuta pe Alice.

Quentin a citit vraja pe când parcurgea labirintul. Nu a trecut mult și putea deja păși fără să se mai uite pe unde călca. Studiul pe care-l făcuse asupra paginii găsite în Țara-lui-Nicăieri nu fusese degeaba; cel puțin îi șlefuise abilitatea de a desluși retorica noduroasă a vrăjilor făcute în limbi pe care le cunoștea foarte puțin. Trecuse mult timp de când nu mai încercase să citească în filloriana arhaică, darămite să înțeleagă notițele care indicau gesturile magice.

Cu cât citea mai mult, cu atât vraja părea să contrazică așteptările lui Quentin. Q presupusese că avea de-a face cu vreo tehnică de luptă: ori un scut foarte puternic ori o armă letală sau chiar amândouă. Poate că era vorba de un farmec de camuflaj sau un soi de efect cataclismic al vremii. Dar textul nu părea să indice nimic din toate astea. Cumva, farmecul nu avea forma potrivită. În primul rând, era extrem de lung – majoritatea vrăjilor puteau fi transcrise pe maximum câteva pagini, pentru că pur și simplu nu era necesar mai mult, dar vraja lui Rupert se întindea pe douăzeci de pagini. Spre finalul descântecului erau multe elemente formale ce păreau să îndeplinească o funcție pur ceremonială, dar nu puteai ști niciodată ce aveai voie să omiți, așa că erai obligat să faci vraja de la cap la coadă. Ba mai mult, farmecul necesita multe materiale, inclusiv câteva obiecte exotice. În concluzie, vraja era o povară și cerea mult timp, efort și bani. Era chiar mai dificilă decât vraja pe care o făcuseră ca să rupă farmecul încorporat (pe care nici măcar nu apucaseră s-o facă, la dracu).

Totuși, în construcția ei exista ceva elegant. Descântecul era un haos total, dar în spatele

detaliilor elaborate se ascundea o structură complexă. Etapele mai târzii se îmbinau cu cele anterioare, acumulând efecte și amplificându-se reciproc – într-un fel, farmecul era o operă de artă. Un timp, Quentin s-a gândit dacă nu cumva avea de-a face cu o invocație precum cea folosită de Fogg ca să strângă demonii sau aceea făcută de Julia și de prietenii ei, în Murs, și care avusese efecte atât de dezastruoase. Dar Q nu credea că avea vreo legătură. Magia nu semăna cu nimic din ce mai văzuse vreodată. Vraja îi făcea degetele să tresară, ca și cum își dorea să fie făcută. Quentin a ieșit din labirint și a dus hârtia la Plum.

– Am citit vraja aia, a zis el. Cea pe care ți-a lăsat-o străbunicul tău.

– Aha.

Plum se afla în pivniță, așezată pe o scară și lucra absorbită asupra grinzilor, deși Quentin nu-și dădea exact seama ce anume.

– E interesantă, a spus el.

– Îmi imaginez.

– Nu am văzut niciodată așa ceva.

– Aha.

Plum și-a pus palma pe o grindă mare și a apăsat. Grinda a scrâșnit și a gemut, iar întreaga casă parcă s-a mișcat un pic. Plum a studiat rezultatele.

– Chestii de structură, a explicat ea.

– Nu te deranjează dacă o mai analizez un pic?

– Ai binecuvântarea mea.

– Nu vrei să-ți arunci și tu o privire?

Fata a clătinat din cap, fără să-l privească pe Quentin. Era complet absorbită.

– Din câte am văzut, nu pot s-o citesc. Tu înțelegi scrierea?

– Mai mult sau mai puțin.

– Păi, ține-mă la curent.

– Așa o să fac.

Încetul cu încetul, Q a început să se pregătească. Din câte își putea da seama din manuscrisul lui Rupert, avea nevoie de echivalentul magic al unei camere sterile dintr-o fabrică de semiconductori, așa că tânărul a curățat și a izolat ultimul etaj în toate felurile la care se putea gândi. A zguduit cu șocuri electrice zidurile, bârnele și grinzile, așa de tare că dintre crăpăturile lor a sărit praful și apoi a continuat să zguduie și praful. Reticent, Q a luat o cârpă umedă și a șters labirintul din cretă, care-și îndeplinise însă scopul. A urcat pe scări câteva mese de lucru, ridicându-le prin aer și lovindu-le de pereți. Plum se încruntase la vederea găurelelor din tencuială. La intrarea în cameră, Quentin trebui să dezasambleze mesele pentru că nu estimase corect mărimea și obiectele nu încăpeau pe ușă.

Când intrai în detalii, vraja nu era deloc un corp unic, ci era compusă din vreo cincisprezece sau douăzeci de farmece diferite, combinate, ce la un moment dat se intersectau sau chiar se sincronizau. Unele descântece puteau fi făcute mai devreme, chiar și cu o zi înainte, dar majoritatea erau importante și trebuiau săvârșite pe moment. Lui Quentin îi venea greu să rețină totul. Dar oare ce spusese Stoppard? Dă-i unui tocilar o ușă pe care să o poată închide.

Quentin a făcut incursiuni precaute în oraș, în căutarea de resurse, strecurându-se la adăpostul domurilor magice de camuflaj. Pereții atelierului de la ultimul etaj au început să se umple de șiruri de cărți – ghiduri, atlase botanice, volume de vrăji uriașe, cu cotoare negre și pielea crăpată fin, ca un pământ uscat, așezate în teancuri înalte și instabile care se legănau îngrijorător dacă treceai pe lângă ele. Mesele au început să se umple de o aglomerare bizară de unelte din oțel și aramă și vase ciudate, asimetrice, din sticlă. Pe când studia detaliile tehnice, una dintre funcțiile majore ale farmecului îi devenea din ce în ce mai clară; contururile ei se profilau limpede într-o mie de amănunte practice. În mare parte, vraja părea să aibă de-a face cu spațiul. Aici, un descântec te învăța să fabrici, literalmente, spațiu, să întrepătrunzi spațiul și timpul dintr-o sursă nouă. Dincolo, alt farmec extindea spațiul, îl umfla ca pe un balon. Altă vrajă îl contura, asta îi stabiliza limitele și se asigura că nu se destramă când se forma. Dar după aceea, vraja devenea foarte obscură și greu de urmărit. Unele vrăji invocau materia. Această porțiune a farmecului se ocupa cu sustragerea entropiei dintr-un sistem, forțând materia să se organizeze; apoi materia era trecută printr-o serie de transformări încurcate, dintre care unele nu păreau să aibă niciun efect, iar altele anulau alte modificări anterioare. Exista și o serie întreagă de farmece botanice, pentru vreme sau apă și vânt, descântece prin care puteai modela cactușii. În cadrul descântecului se găseau și câteva detalii incredibil de complicate ce încercau să restabilească parametri fizici de bază ai universului: sarcina elementară, viteza luminii, constanta gravitațională. În ciuda complexității ei elegante, vraja emana un iz primordial, primitiv. Descântecul era vechi și ciudat, o relicvă dintr-o altă vreme și altă lume. Parcă nu mai fusese făcut de mii de ani. Un lucru era sigur: magia era de

proporții. Quentin nu mai încercase niciodată așa ceva și vraja avea să-l pună binișor la încercare. Până în acel moment, nu fusese decât un vrăjitor itinerant destul de competent, dar dacă reușea s-o ducă la final, devenea de-a dreptul maestru. Quentin nu voia să se mulțumească cu mai puțin.

Într-o dimineață, devreme, o furtună cu fulgere iscată în zori l-a trezit pe Q și pe când zăcea în pat întrebându-se dacă să mai adoarmă, imaginea completă a farmecului i s-a format în minte. Elementele se aranjaseră spontan, ca și cum ar fi așteptat să se dea din calea lor și să le lase să-și ia forma. Iată-l, farmecul, stins și pălpâind, dar complet, cu toate părțile la locul lor.

Nu era magie de război. Vraja nu te proteja și nu te ascundea. Nu omora și nici nu invoca un pericol. Nici nu avea să o aducă înapoi pe Alice. Vraja crea ceva; vraja crea un tărâm.

Q s-a pus pe râs. Era prea amuzant, prea nebunesc. Dar acum, că înțelesese despre ce era vorba, nu mai putea să ignore evidența. Quentin putea urmări scopul principal ca pe o poveste ce șerpuia abrupt prin diverse secțiuni și paragrafe și subclase, întocmai unei spirale de ADN. Farmecul exista pentru a crea o mică lume. Era teribil și brutal de ingenios. Nu consta într-un act cosmic creaționist, ca un fulger venit din Olimp; era mult mai subtil de atât. Aducea cu o sământă, cu embrionul uscat, în formă de lacrimă, al unei mici lumi, atât de mici că putea scăpa într-o crăpătură din asfalt, dar plină de nisip și ploaie, de stele și legi fizice, plină de viață, comprimate și uscate sub forma unor cuvinte pe o pagină. Dacă făceai vraja în mod corect, pagina avea să se desfacă într-un loc ascuns de lumea reală; o grădină secretă.

Quentin putea deja să vadă în mintea lui lumea nouă, proaspătă și încă nedescoperită. Câmpuri verzi de iarbă încâlcită, lacuri adânci și tăcute, umbrele norilor întinse sub ochii lui ca o gravură de Escher, așa cum îi păruse Pământul când fusese gâscă. Păsările zburătăceau prin tufișuri, căprioarele mergeau cu picioarele lor țepene prin păduri. Nimeni n-o să dețină sau să conducă lumea asta, dar puteai avea grijă de ea. O puteai avea în administrare.

Stând întins pe pat, prin semiîntuneric, Quentin a uitat cu totul de pasăre și de bani. Acum păreau să nu mai aibă niciun rost. Uitase de Brakebills și chiar de Alice, pentru o clipă. Vraja avea un iz nou: era pe jumătate magie, pe jumătate operă de artă. Quentin își irosise prea mult timp căutând regate noi. Voia acum să construiască el însuși unul, un loc magic, ca Fillory. Dar nu Fillory, ci aici, pe Pământ.

– Să nu crezi că te fac nebun, a zis Plum, dar mi s-a părut c-ai spus că vrei să creezi un tărâm.

– Da, o să creez. Sau o să-l creăm. La asta servește vraja lui Rupert.

Plum s-a încruntat.

– Nu pricep, a recunoscut ea. Nu poți să creezi pur și simplu o lume.

– Știi, m-ar ajuta să nu pui problema așa.

– Adică o să aibă stânci și copaci și chestii din astea?

– Exact.

– Uau!

Fata s-a întins și și-a cuprins genunchii cu brațele. Tinerii luau micul dejun la noua lor masă Ikea.

– Uau! Păi, ce mai vrajă! Străbunicul nu le prea avea cu scrisul, dar trebuie să recunoști că a fost un hoț destul de priceput. Crezi că e posibil să reușești?

– Cred că ar trebui să aflăm.

– Dar nu pricep. De ce? Adică, sună mișto, dar pare a fi o mare bătaie de cap.

Quentin sesiza însă importanța pe care o căpăta vraja. Noul tărâm putea fi un loc bun în care să se ascundă de pasăre, dacă se dovedea a fi nevoie, dar nici nu conta. Ideea era că el dorea să încerce. Asta însemna ceva pentru el. Tărâmul avea să fie precum insula lui Prospero: o lume model, sigură și liniștită și intimă. Tărâmul unui magician. Cu simțul ei de observație extrem de dezvoltat, Plum își dădea seama că nu exista chip să-l facă pe Q să se răzgândească. Fata a oftat.

– Și dacă vom crea un tărâm, noi ce devenim? Un soi de zei?

– Nu cred, a zis Quentin. Nu cred că lumea asta o să aibă vreun zeu. Sau poate că o să aibă. Dar trebuie să-i creăm și pe ei.

Cu Plum alături de el, sau cel puțin fără să opună rezistență, lucrările au progresat mai repede. Quentin a luat legătura cu un vrăjitor foarte dezgustător și neatrăgător din sudul Bronxului, care i-a vândut o cutie din metal aburindă, ce bâzâia ușor și despre care jura că ar fi conținut o mostră de ununennium, un element sintetic cu numărul atomic 119, ultimul din tabelul periodic. Existența lui era încă, în mare parte, teoretică – laboratoarele nu creaseră decât câțiva atomi

deodată și, de obicei, elementul se destabiliza în câteva milisecunde. Dar atomii din mostra aceea erau criogenați cronologic sau fuseseră cel puțin extrem de încetiniți. Ori se presupuneau că ar fi. Quentin își cheltuise pe cutia din metal o mare parte din banii primiți de la pasăre în prima zi.

– Chiar crezi că găsim elementul acolo?

Plum se uita sceptică la cutie.

– Nu știu, a răspuns Quentin. O să aflăm.

– Cum?

– Presupun că riscăm și aflăm.

Quentin avea, făcut special pentru proiect, un toiag foarte scump și foarte grandios, din pernambuco – lemnul foarte dens și negru, aproape fără pic de granulație, din care sunt făcute arcușurile pentru violoncel –, potcovit și gravat cu argint. Quentin nu lucra, în mod normal, cu baghete sau toiage, dar de data asta era posibil să aibă nevoie de el în caz de urgență, ca un soi de buton de panică, dacă lucrurile o luau complet razna.

Trebuise să ascundă totul, ca să nu atragă atenția păsării, dar problema mergea chiar și mai departe: Quentin era destul de sigur că vraja e interzisă din punctul de vedere al comunității magice. Nu existau multe legi printre magicieni, dar să sintetizezi un întreg tărâm și să-l ascunzi într-o casă din Manhattam trebuie să fi încălcat o mare parte din ele, așa că în ceea ce privea energia magică, clădirea trebuia închisă etanș. Nivelul de putere cerut era și el enorm și Quentin nu putea decât să fie recunoscător că nu folosiseră monedele lui Mayakovsky pentru a desface farmecul încorporat. Avea să utilizeze una pentru proiectul lui. Nu pentru asta le crease

Mayakovsky, dar Q considera că profesorului i-ar fi plăcut ideea.

Quentin scrijelise șapte rânduri lungi de scriere filloriană în podeaua tare a atelierului cu ajutorul unei dalte și a unui ciocan. Apoi trecuse la tavan, îngropând în tencuială rotocoale mari de fire de platină. Pe alocuri, decojise pereții și prinsese alte fire de-a lungul pilaștrilor goi. Singura piesă de puzzle care lipsea cu desăvârșire era blestemata de plantă, cea de pe pagina din Țara-lui-Nicăieri. În mod incredibil, desenul se regăsea și în vraja lui Rupert. Quentin nu era sigur că planta era absolut necesară, dar în orice caz, tot nu o putea identifica, așa că nu aveau decât să se descurce și fără ea.

Într-o noapte, după ce lucraseră amândoi până la extenuare, Q și Plum stăteau întinși pe canapele în camera fostă-disco, ca și cum ar fi nimerit acolo aruncați de o explozie. Erau prea obosiți să meargă la culcare.

– Deci cât de mare o să fie lumea asta? a întrebat Plum.

– Încă nu știu. Nu cred că poate fi gigantică. De vreo zece acri, poate. Ca Pădurea-celor-o-sută-de-acri, din *Winnie-the-Pooh*.

– Doar că vor fi doar zece.

– Mda. Încerc să menționez asta pe undeva, a zis Quentin, dar e greu să-mi dau seama ce și unde se potrivește.

– Dar nu va ocupa spațiu în lumea reală.

– Sper că nu.

– Quentin, de ce faci asta?

Q înțelegea importanța întrebării. Tânărul hotărâse să adoarmă pe canapea, simțea că se topește. Dar a încercat să răspundă înainte să-l cuprindă somnul.

– Pentru ce crezi că există magia?

– Nu știu. Nu-mi răspunde la întrebare cu altă întrebare.

– Obișnuiam să mă gândesc mult la asta, a zis Quentin. Adică, nu e la fel de evident cum citești în cărți. E mai pe ocolite. În cărți apare mereu cineva, gata să-ți spună: „Hei, lumea e în pericol, răul își arată fața, dar dacă ești rapid și iei inelul ăsta și-l arunci în vulcanul ăla de colo, totul o să fie bine.“ În viața reală, tipul ăla din poveste nu apare niciodată. Nu e de găsit. E ocupat să dea sfaturi în alt univers. În lumea noastră nu știe nimeni niciodată ce să facă și toți sunt la fel de nedumeriți și plini de sugestii de rahat, așa că trebuie să te descurci. Iar după ce înțelegi situația și ai săvârșit ce trebuia săvârșit, nu vei ști niciodată dacă ai făcut bine sau rău. Nu vei ști niciodată dacă ai aruncat inelul în vulcanul potrivit sau dacă lucrurile ar fi mers mai bine dacă nu făceai nimic. Nu există nicio pagină cu răspunsuri la finalul cărții.

Plum a rămas tăcută atât de mult timp, încât Quentin se întreba dacă nu cumva fata adormise în timp ce el vorbea. Apoi Plum a zis:

– Deci… ce? Tu știi ce ai de făcut și magia există ca să creezi tărâmuri?

– Nu.

Quentin a închis ochii.

– Tot nu am nici cea mai vagă idee la ce servește magia. Poate că asta e o decizie pe care trebuie să

o iei singur. Dar trebuie, în mod categoric, să te hotărăști. Magia nu e ca să stai în fund și o știu prea bine pentru că am încercat. Are vreun sens ce spun?

– Cuvintele tale nu mai au sens de ceva timp.

– Mi-era teamă de asta. Ei, o să înțelegi când o să ajungi la vârsta mea. Cât ai acum, douăzeci și doi de ani?

– Douăzeci și unu.

– OK, păi eu am treizeci.

– Nu ești bătrân, a spus Plum.

– Nu mă lua de sus.

– Just. Și cum crezi că o să arate lumea?

– Nici asta nu știu, a răspuns Quentin. Uneori încerc să mi-o imaginez, dar e diferită de fiecare dată. Câteodată e făcută doar din câmpii. Altă dată e o livadă, cu rânduri infinite de meri. Poate că arată oricum ai vrea tu să arate.

– Sper să fie ca Pădurea-celor-o-sută-de-acri, a zis Plum. Cred că ar trebui să te concentrezi pe asta.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Plum avea nevoie de o noapte liberă. Era începutul lui aprilie în Manhattan, iar vacanța de iarnă aproape că se terminase la Brakebills, însă unii dintre foștii ei colegi de școală se aflau încă în oraș. Știind cât de aproape se aflau de ea, fata fusese cuprinsă de un dor nebun de vechea ei viață. Plum a decis să dea curs sentimentului. Nici măcar nu era sigură că după plecarea ei dramatică de la Brakebills mai putea fi primită politicos, așa că fata a răsuflat ușurată când s-a ivit invitația.

Locul de întâlnire era un bar de la subsol, pe strada Houston. Barul avea un tavan jos și o grămadă de canapele dărăpănate și un tonomat bunicel. Locul supraviețuise neatins de nebunia pentru cocteilurile artizanale elaborate. Majoritatea celor din vechea Ligă se aflau acolo, alături de câteva fețe noi, printre care și Wharton – intrarea lor iminentă în lumea largă părea să-i fi unit, până în punctul la care băiatul și Liga ajunseseră practic de aceeași parte a baricadei. Plum avea impresia că Liga se cam lenevise în absența ei. Ei bine, era timpul să lase deoparte copilăriile, cum spune versetul. Cel puțin ei terminaseră colegiul.

Au băut halbe de bere blondă indiană și au încercat să se amuze observându-i pe civilii, prostănacii sau plicticoșii, sau cum ai fi vrut să le zici, din jurul lor. Au făcut pariuri despre ce simțeau oamenii, iar

Holly, care avea un talent aparte, le-a citit gândurile ca să vadă care dintre ei avusese dreptate. Fata nu reușise să obțină date exacte precum cuvinte sau imagini, ci doar tonul lor emoțional, dar de obicei acesta era de ajuns. Barurile erau un loc potrivit pentru un asemenea joc. Alcoolul făcea mințile oamenilor mai transparente, ca uleiul pe hârtie.

Plum știa că o să vorbească despre Brakebills și mai știa că o s-o doară. Durerea era de fapt o parte din motivul pentru care se afla acolo. Voia să-și testeze noua personalitate din punctul de vedere al fetei care trecuse deja de pragul critic, care gustase viața în lumea reală, chiar dacă circumstanțele fuseseră forțate. Din fericire, atunci când a venit, durerea a fost suportabilă. Veștile din lumea de cristal de la Brakebills o ajutau să o jelească pe comparativ mai simpla Plum, ce obișnuise să facă parte din acel univers. Noaptea aceea avea să fie o veghe pentru cealaltă Plum, aceea care nu ar fi încercat în veci să facă farsa prostească. Odihnească-se în pace.

Fata i-a interogat cu de-amănuntul. Foștii ei colegi bolboroseau de bârfe: din cauza absolvirii care se apropia, studenții din anul al cincilea se întorseseră cumva la o formă primordială a lor înșiși. Toți cei care se ținuseră sub control în ultimii cinci ani se eliberau acum de orice zăgaz. Chiar și studenții introvertiți sau excesiv de supuși în fața autorității începuseră să experimenteze în mod riscant cu obrăznicia.

Bula luminată se afla pe o traiectorie dezastruoasă cu lumea dură și sălbatică a realității, iar când cele două aveau să se izbească, bula de Brakebills urma să se spargă. Toate astea se întâmplau fără Plum. Fata se simțea ca și cum se născuse prea devreme – era un copil prematur, bolnăvicios și sfrijit,

alături de alți bebeluși sănătoși și rozalii, născuți la termen. Mulți dintre colegii ei aveau planuri pentru perioada de după absolvire. Darcy o să lucreze pentru cineva care lucra la rândul lui pentru un judecător de la Curtea Vrăjitorilor (cuvântul „vrăjitor“ era un anacronism care apărea în general în contexte ce priveau dreptul). Lucy o să fie asistenta unui artist posibil escroc, dar indubitabil faimos, care construise sculpturi enorme, invizibile, pe cerul de deasupra orașului. Wharton voia să se ocupe de probleme de mediu. Holly făcea parte dintr-un grup cvasiparamilitar de duri care se ocupă de anticiparea și prevenția violențelor dintre civili. Ceilalți erau ocupați cu plăcerile sau măcar lenevirea. Viața începea deja să-i împartă în categorii, fie că voiau sau nu. Tot ce mai puteau face era să se holbeze prostește unii la alții peste golurile ce se făcea din ce în ce mai mari.

Plum se regăsea introdusă într-o subcategorie ad hoc formată dintr-un singur membru. Nimeni nu se simțea confortabil să o întrebe despre cum decurgea viața ei după dezastrul ce-i distrusese cariera și, din punctul lor de vedere, viața. Așa că Plum s-a oferit să le spună că lucra voluntar cu fostul profesor Quentin Coldwater la un Proiect Absolut Fascinant de Cercetare, a cărui natură exactă nu o putea dezvălui. Capetele s-au întors spre ea. Bârfa asta era din cel mai bun lot – pură ca un mediu farmaceutic.

– Mamă, Doamne! a zis Darcy, lovindu-se cu palma peste gură. Doamne! Zi-mi că nu te culci cu el. Minte-mă, dacă e nevoie, dar vreau să aud aceste cuvinte.

– Nu mă culc cu el! Isuse, ce mai idee!

Din fericire, Plum nici nu trebuia să se prefacă îngrozită de idee. Quentin îi era mai mult ca un soi de frate mai mare și mai deștept.

– Drept cine mă iei?

– Deci tu… doar locuiești și muncești cu tipul ăsta misterios și posac, mai mare ca tine, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, a zis Chelsea.

– Nu știu de ce îmi vine în minte expresia „Girl Friday“ [16], a comentat Wharton.

– Băieți. Relația noastră nu e deloc atât de intimă pe cât vă închipuiți. Trăim în aceeași casă. Eu îl ajut cu un proiect.

– Vezi, orice fărâmă de intimitate ar exista, știi tu…, Chelsea și-a frânt mâinile panicată, îmi dă fiori.

– Nu știu, a replicat Lucy, loială, contracarând atacul. Hai, ce, nu are decât… patruzeci de ani?

– Treizeci.

– Scuze. E greu să-ți dai seama din cauza, știi tu, a părului. N-am vrut decât să zic că nu suntem tocmai într-un scenariu cu Humbert Humbert. Nu întocmai.

– Nu suntem în niciun fel de scenariu! Doamne! Nu exista niciun scenariu!

– Bine, bine.

Darcy a ridicat mâinile: ne predăm. Deocamdată.

– Aș vrea doar să ne dai un indiciu în legătură cu ce lucrați.

Plum a dat curs rugăminții lor. Se săturase. Ceva din ea dorea să răspundă la provocarea de a se apăra, atât pe ea, cât și pe Quentin. La un moment dat – fata n-ar fi știut să spună când – pasiunea pentru proiect trecuse de la impulsul ciudat al lui Quentin la ea. Plum își dorea ca ei doi să reușească.

– Uite, a zis, știu că sună ciudat. Am tot respectul pentru tot ceea ce faceți voi. Chiar așa e. Chiar dacă o să stați mai mult drogați și o să proiectați spectacole de lumini pe tavan.

Chelsea a ridicat ambele mâini, făcând semnul victoriei.

– Alea sunt drumurile voastre și sunt grozave. Eu urmez pur și simplu altă cale și e, cu siguranță, o cale în sine, dar că e diferită pentru că nu știu exact unde va ajunge. Ceea ce face Quentin – uite, nu vreau să intru în detalii, dar e destul de minunat și țintește către ceva real. E un alt soi de magie. E grandios și nou și dificil. Riscă enorm. Mie îmi place asta. Cred că mi-ar plăcea ca într-o zi să fac și eu ceva asemănător.

Plum și-a terminat berea în tăcere. Cu toții se simțeau un pic jenați că Plum nu ținuse un discurs autocritic sau amuzant. Ei, și? și-a zis ea.

– Deci….

Darcy spărsese tăcerea.

– Deci vreți să știți ce facem? Facem magie. Și dacă reușim, o să fie o ditai capodopera.

Asta era magia, nu? Iar un lucru trebuia reținut: magia nu era niciodată amuzantă.

Ceea ce spusese Plum nu era însă în totalitate adevărat. Încă nu făcuseră nicio vrajă. Dar aveau să încerce în curând. Pregătirile complexe ale lui Quentin de la etajul al patrulea începeau să aibă efect. Într-o dimineață, Plum a intrat în cameră și a observat ceva ciudat la una dintre ferestre, un mic pătrat în peretele din spate. Părea întunecat, ca și cum era acoperit de ceva din afară, în timp ce restul de ferestre erau inundate de lumina solară din Manhattan. Nu era blocată, dar priveliștea se schimbase. Acum, prin ea puteai vedea alt loc sau un alt timp: o mlaștină tăcută, cenușie ca oțelul, la înserat. Acri întregi de ierburi înecate și unduitoare în lumina ce sta să se stingă, întinși spre orizont. Plum a atins geamul. Deși celelalte ferestre erau reci, sticla era irațional de caldă.

– Ciudat. Unde dracu' o fi locul ăsta?

– Nu am absolut nicio idee, a răspuns Quentin.

Spatele lui Q își mai revenise, dar tot avea nevoie de ajutor, iar acum o folosea pe Plum pe post de asistent vrăjitor. La început, fata nu se implicase din rușine: se pregătise, aflând că Fillory era real, de un atac din partea laturii ei depresive. Descoperirea părea să fie exact elementul care să insufle depresiei o putere și substanțialitate înfricoșătoare. În schimb, Plum făcuse față veștilor surprinzător de bine și de relaxată, ca și cum nu moștenirea ei genetică, ci însăși pregătirea constantă pentru impact fusese lucrul ce-i cauzase atâtea necazuri de-a lungul anilor.

Q și Plum și-au petrecut o zi întreagă lungă și rece pe acoperișul plat și lipicios, acoperit cu smoală, al casei, finalizând scutul protector acolo. Dacă vreun satelit aflat în trecere se întâmpla să facă o poză, atunci niște chestii cu adevărat ciudate o să apară pe Google Earth.

– Povestește-mi despre Alice, a zis Plum.

Fata picta niște sigilii cu vopsea neagră pe acoperișul negru.

– Adică, spune-mi mai multe despre ea.

Cuvintele fetei l-au făcut pe Quentin să tacă o lungă perioadă de timp, iar Plum se întreba dacă nu cumva depășise o anumită limită. Tânăra cunoștea informațiile esențiale, dar Quentin nu fusese foarte darnic cu detaliile. Probabil că nu voia să discute. Dar Plum avea chef să știe.

– Ce vrei să știi?

– Cum era ea, ce lucruri îi plăceau, chestii de genul ăsta. Adică, i-am văzut fantoma sau niffinul sau ce-o fi fost, dar nu știu cum era ea în viața de zi cu zi.

Quentin s-a oprit din lucru, s-a ridicat și și-a masat șalele.

– Alice era grozavă. Era bună, amuzantă și ciudată. Era deșteaptă – mai deșteaptă decât mine și un magician mult mai bun. Făcea lucruri pe care nici acum nu le înțeleg. Într-un fel, făceau parte din ceea ce era ea – avea o forță, o putere pe care nu le-am mai văzut la nimeni altcineva.

– Ai fost îndrăgostit de ea? Adică, știu că ați fost iubiți, dar…

– Da, absolut.

Quentin a zâmbit.

– Totalmente îndrogostit. Dar nu eram pregătit pentru ea. Era mult mai matură ca mine și mai aveam încă multe de lămurit cu mine însumi. Am

făcut niște greșeli. Am crezut că unele lucruri erau mai importante decât s-au dovedit a fi în realitate.

Plum s-a ridicat și ea. Era arsă de soare și obosită, iar materialul de pe fundul pantalonilor ei s-a dezlipit de acoperiș în așa fel încât sugera că probabil smoala îi distrusese.

– Am impresia că eviți să spui ceva.

– Mda. Probabil faptul că m-am culcat cu altcineva.

Ah. Lui Plum îi părea cam rău că întrebase, dar Quentin a continuat.

– Apoi ea s-a culcat cu altcineva. A fost urât, aproape că am stricat tot. Apoi, în momentul în care începeam să înțeleg, atunci a murit.

– Ce nasol! Îmi pare rău.

– Mi-a luat mult timp să trec peste.

Periplul romantic al lui Plum era destul de limitat și beneficia de o cantitate minimală de dramatism. Era singurul aspect în privința căruia nu se simțea deloc jenată să rămână în urma apropiaților ei, dar se mândrea cu înțelegerea profund filozofică a relațiilor altor oameni.

– Și dacă ai reuși cumva să, știi tu, să o aduci înapoi, crezi că ați fi împreună? Adică, tu încă o iubești?

– Nu o mai recunosc, Plum. S-a întâmplat acum mult timp. Acum sunt altă persoană, sau cel puțin așa sper. Va trebui să vedem.

– Deci ai lua-o de la început.

– Dacă ar vrea și ea, da. Deși am impresia că pe atunci eram tocmai pe punctul de a începe. Nu am lua-o de la capăt, ci am începe pur și simplu.

Raze de un portocaliu intens se strecurau din cer, încetinite de aerul urban vâscos pe la care-l traversau, plin de particule și emisii toxice. Genunchii lui Plum au trosnit.

– Uite ce nu înțeleg eu. Dacă erai așa de nepregătit, dacă mai aveai atât de mult de învățat, de ce crezi că te-a iubit?

– Nu știu, a zis Q. Nu am știut niciodată.

– Ar fi poate mai bine să afli. Preferabil înainte să o aduci înapoi.

A doua zi de dimineață avea loc repetiția cu costume. Au spart vraja în elementele ei componente, parcurgându-le pe fiecare individual, apoi în grupuri mici, atenți în tot acest timp să nu le lase să se combine în ceva viu și volatil. În cazurile în care vrăjile erau deosebit de costisitoare sau periculoase din punct de vedere fizic, tinerii doar le mimau. Deși, la un moment dat, Plum a uitat și a rostit ceva ce nu ar fi trebuit să spună și uite așa, dintr-odată, camera s-a umplut de lumină și de cădură. Pentru o clipă a fost îngrozitor, ca atunci când feedbackul e prost printre spectatori.

– Rahat! a sărit Quentin.

Fata a auzit după aceea apa din baie.

Când s-a întors, unghiile lui tot mai luminau ușor.

– Scuze! a zis Plum. Îmi pare rău!

– Nicio problemă, a răspuns Quentin, deși era evident enervat. Ia-o de la capăt.

Era amuzant cât de dezordonată și de imperfectă era magia. Când oamenii spuneau că unele lucruri merg ca prin farmec, ei nu se refereau decât la faptul că nu costa nimic și că magia făcea exact ceea ce voiau ei. Dar erau o grămadă de lucruri pe care nu le puteai realiza prin vrăjitorie. Magia nu învia morții, nu te făcea fericit, nu te făcea frumos. Și chiar nici acelea pe care le putea îndeplini nu erau mereu ideale. Și mereu, fără excepție, magia costa. Și-n plus era ineficientă. Sistemul nu era niciodată etanș, ci elimina mereu energia în plus, irosind-o sub forma sunetelor, a căldurii, a luminii și a vântului. Mereu aveai parte de bâzâieli, de murmure, de luciri și străfulgerări ce nu serveau niciunui scop precis. Magia era, fără doar și poate, imperfectă. Însă lucrul cu adevărat amuzant, s-a gândit Plum, era că, dacă ar fi fost perfectă, probabil că și-ar fi pierdut din frumusețe.

În ziua cea mare, Quentin și Plum se puseseră de acord să înceapă la prânz, dar ca orice eveniment care implică mai mult de o persoană și o grămadă de piese mobile – repetiții muzicale, jocuri de softball, lansări de rachete-model – pregătirile au durat de cinci ori mai mult decât planificaseră. Au dat cărțile la o parte și le-au așezat în ordine în colțuri. Au așezat toate uneltele și materialele pe tăvi, etichetate cu grijă și înșiruite în ordinea în care aveau să le folosească. Quentin a prins pe perete o listă a vrăjilor, ca și lista de cântece de la un concert. Existau multe etape pe care le săriseră, de comun acord, în timpul repetiției, dar care acum se dovedeau a necesita mult timp, precum să citească de nouă ori textul integral al unui dintre descântecele vechi religioase.

Au început cu ce era mai ușor, având grijă ca împrejurările să fie optime și să rămână astfel. Temperatura constantă; un pic de oxigen în plus; lumină slabă de la candelabru; nicio intervenție magică dubioasă. Tinerii au făcut vrăji unul asupra celuilalt pentru a preveni orice încărcătură și energii ciudate și ca să-și mărească un pic viteza de reacție; unele dintre descântece nu puteau fi făcute în ritmul normal, uman. Cofeina îi ajuta la rândul ei, așa că și-au pus deoparte cantități mari. Aerul din atelier era liniștit și rece și începuse să miroasă puțin dulce – lui Plum i se părea că aducea a iasomie, deși nu era foarte sigură. Nu-și aducea aminte când aranjaseră asta.

Pe la cinci după-amiază, tinerii și-au dat seama că amânau să facă orice vrajă care îi arunca dincolo de punctul zero – care avea să-i oblige să înceapă procesul în acea noapte, nu mâine sau în altă zi. Trenul se afla încă în gară, mai putea fi întârziat, însă ei rămăseseră fără alternative de a ocoli subiectul. Acum ori niciodată.

Plum își dădea seama abia acum cât de încordată era.

– Eu încep, a zis Quentin. Hai să-i dăm drumul odată.

– Bine.

– Ia-o tu înainte și fă Nimbul Limpede.

– OK.

– Eu o să încep să pregătesc Visul Scitic.

– Verificat.

– Bun! Dă-i drumul!

– Înțeles.

Plum a început, s-a întors spre primul set de materiale de pe raft: trei farfurioare și un castron de argint pline cu o pudră neagră. Nimbul Limpede. Între timp, Quentin a rostit un cuvânt ce invoca putere, iar lumina din cameră s-a făcut sepia, ca înaintea unei furtuni. Toate sunetele au început să aibă ecou, de parcă s-ar fi aflat într-o cameră mai mare. Așa, dintr-odată, tinerii trecuseră Rubiconul. Trenul ieșise din stație. De aici încolo situația era pur și simplu un haos controlat. Câteodată lucrau împreună – una sau două vrăji se făceau la patru mâini. Altădată, cursul descântecelor se despărțea și făceau descântece total diferite, în paralel, trăgând pe furiș cu ochiul unul la celălalt, ca să se asigure că urmau să termine concomitent. Tinerii conversau mereu și munceau în același timp.

– Mai încet, mai încet. Termină în trei, doi…

– Ai grijă, se bifurcă cursurile. Se bifurcă!

Un singur arc de foc irlandez se despărțise în două, apoi în patru, rotindu-se în ambele părți. Spiralele se orientaseră îngrijorător în spate, spre Plum, care le invocase.

– Am rezolvat, a zis ea. La dracu!

Focul s-a stins.

– Din nou, din nou. Mai e timp.

Au ținut-o așa timp de trei sau patru ore – era greu să ții socoteala. De acum avansaseră deja foarte mult în vrajă, iar atmosfera din cameră căpătase de-a dreptul un aer oniric. De-a lungul pereților se plimbau umbre mari. Sala părea să se încline și să se legene ca și cum își luase zborul cu ei înăuntru.

Plum a trântit o tavă pe masa de lucru din fața lui Quentin și tânărul a început să culeagă ce avea nevoie de pe ea, fără ca măcar să se mai uite la ce făcea. Plum își dăduse, șocată, seama că se aflau la penultimul cântec de pe listă. Aproape terminaseră.

Plum nu mai avea nimic de făcut, așa că îl privea pe Q, bând un pahar de apă pe care-l așezase pe masă când începuseră, reușind cumva să nu-l dărâme între timp. Restul vrajei îi revenea lui. Fata era amețită și-și simțea brațele slăbite și tremurătoare. Plum și-a încrucișat mâinile peste piept, încercând să se liniștească.

Plum credea că prietenii ei nu ar mai fi râs de Quentin în acel moment. O vreme, fata se obișnuise să-l privească pe Q ca pe un coleg, dar în ultima săptămână își adusese aminte că tânărul era cu zece ani mai vârstă decât ea și că practica magia la un cu totul alt nivel. În acea clipă, Q semăna cu Prospero, la prima tinerețe. Tânărul își scosese jacheta și-și ridicase mânecile cămășii albe ude de sudoare. Quentin trebuie să fi obosit, dar vocea lui suna încă fermă și rezonantă, iar degetele lui refăceau cu o precizie exersată poziții pe care Plum nu le mai văzuse niciodată; tendoanele mâinilor lui Q se vedeau ieșind prin dosul palmei. Plum se gândea că exact acela era felul de magie pe care avea să-l facă și ea când o să crească.

Valuri mari de energie se scurgeau prin cameră. Plum s-a gândit că exact genul acela de vrăji transformau oamenii în niffini când ieșeau de sub control. Serii și structuri uriașe de magie pe care până atunci Plum nu le observase decât separate se ciocneau și interacționau ca fenomenele meteo. Intensitatea s-a dublat o dată și încă o dată. Fără niciun fel de avertisment, camera a trepidat și a căzut, lăsându-i să se prăbușească pentru o clipă – dacă s-ar fi aflat într-un avion, acum probabil că ar

fi coborât măștile de oxigen. Vocea lui Quentin suna gravă, în mod artificial și tânărul începuse să tremure un pic din cauza efortului de a ține totul laolaltă. Q și-a trecut iute un braț peste frunte.

– Toiagul, a zis. Toiagul!

A doua oară, Quentin urlase, iar Plum s-a trezit și s-a întors și a luat toiagul negru de lemn din colțul unde îl sprijinise.

Quentin apăsa pe butonul de panică. Q i-a smuls toiagul repede și fără să se uite la fată și de îndată ce obiectul s-a aflat în mâinile lui, a început să zvâcnească și să vibreze ca un pește gigant pe uscat sau ca un zmeu uriaș pe curenți puternici de vânt. Plum a dat să-l ajute, dar Q a dat din cap.

– Ai face bine să nu mă atingi, a șuierat el printre dinții încleștați. S-ar putea să nu fie de bine.

Aerul era încărcat de mirosul metalului ars și al sudorii magicienilor obosiți. Plum simțea acum prezența tărâmului acolo, cu ei în cameră: un prunc furios, flămând, însetat, care cerea viață, gata să o răpească de unde s-ar fi aflat. Creația lor plângea cu o voce aproape umană.

Un val de lumină aurie a izbucnit dintre degetele lui Quentin: probabil că una dintre monedele lui Mayakovsky își făcea partea. La ferestre – la toate – se vedea acum un alt peisaj ce gonea, aproape prea neclar ca să-l poți desluși. Spațiul se distorsionase grotesc și pentru o clipă camera a părut să se întindă în toate direcțiile, să se bulbuce, ca și cum o bășică umflată se formase pe suprafața realității. Plum era speriată de ce avea să se întâmple dacă bășica ar fi explodat.

Quentin a strigat, fie cuprins de durere, triumfător sau de disperare:

– *Nothung!* [17]

Quentin a rotit toiagul și i-a izbit capătul acoperit în argint de podea. Pocnetul a sunat ca un foc de armă. Fata a simțit șocul prin călcâie. Firele din tavan și din ziduri erau incandescente, iar literele de pe podea ardeau albe ca magneziul.

Apoi literele s-au stins și totul s-a oprit, încetul cu încetul. Podeaua s-a stabilizat. Aerul era iar tăcut; câteva lumânări erau încă aprinse, iar flacăra lor a pâlpâit și s-a îndreptat la loc. Quentin s-a prăbușit pe masa din fața lui. În cameră era liniște, cu excepția unui zornăit slab și înalt, argintiu; deși Plum credea că doar îi țiuiau urechile. Lumea de afară redevenise Manhattan chiar și la fereastra ciudată din colț. Quentin a ridicat capul și s-a îndreptat. A privit curios în jur, la tavan, spre cotloanele întunecate ale camerei. Apoi s-a uitat la Plum. Fata i-a arătat ceva ce se afla în spatele lui.

În zid apăruse o ușă roșie. Ușa era din lemn vopsit, bătută cu fier negru ce fusese lucrat în arcuri complexe și spirale delicate. Quentin a scăpat toiagul și bastonul a huruit pe podea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Plum l-a privit pe Q făcând câțiva pași lenți, precauți și neîncrezători spre ușă, apoi oprindu-se din nou pe când praful s-a așezat la loc și țiuitul a încetat. Plum se simțea stoarsă și înfrigurată, ca și cum ieșise la alergat pe stomacul gol, dar nu-și putea dezlipi ochii de la ușa roșie.

– Am reușit, a zis Quentin, solemn. Chiar a mers. Am făcut un nou tărâm.

Ușa avea un singur mâner de aramă, în centru. Quentin a atins mânerul și apoi l-a cuprins ezitant în mână, ca și cum se aștepta să-l curenteze sau ca și cum îi era teamă ca degetele să nu treacă direct prin el, ca prin aer. Dar mânerul era solid. Q l-a întors și a împins ușa; văzând că nu funcționa, Q a tras. Ușa s-a deschis ușor. Un vânt rece s-a rostogolit în cameră. Adierea răcorea fruntea înfierbântată a lui Plum, dar înfiora de asemenea ceva în ființa ei.

– Quentin, a zis fata.

Tânărul nu s-a mișcat, iar Plum a pășit alături de el, în prag.

– Intrăm?

Quentin s-a uitat la Plum ca și cum își revenea dintr-un vis.

– Într-o clipă.

Q a ridicat mâna.

– Eram sigur că o să am o cicatrice de la moneda lui Mayakovsky. Ca în *Raiders*. *Simțeam cum mă arde*. Dar nu e nimic.

Plum habar nu avea despre ce vorbea Q, dar nu a zis nimic. Nu părea să fie momentul potrivit.

Tărâmul creat nu semăna deloc cu Pădurea-celor-o-sută-de-acri. Nu era nici măcar o livadă. Nici nu era în aer liber. Parcă se uita în oglinda de la Brakebills, după ce dipăruse reflexia lui Darcy: camera de dincolo semăna perfect cu atelierul lor, doar că ei nu se aflau acolo. Era inversul casei.

– Prin oglindă, a zis Quentin.

Nu la asta se așteptase Plum. Quentin a ridicat o lingură cu coadă lungă de pe masă și a aruncat-o dincolo. Obiectul a zăngănit și a alunecat pe podeaua celeilalte încăperi. Părea destul de sigur.

– Ce e asta? a întrebat fata.

– Cred că e tărâmul nostru.

– Dar de ce arată așa? Așa ar fi trebuit să fie?

– Nu știu.

– La asta te așteptai? Credeam că vrei să creezi o livadă. Asta ai încercat să obții?

– Nu.

Quentin s-a încruntat.

– De ce ai invoca un tărâm care seamănă exact cu cel în care ne aflăm deja?

– E o întrebare bună.

Quentin a pășit peste prag și a intrat în cealaltă cameră. Fata l-a privit cum se uita în jur. Plum trebuia să recunoască: Q nu părea deloc speriat, ci doar verifica locul.

– Clasic, a zis el. E complet inversat. E tărâmul opus. Trebuie să apreciezi cât de bine respectă tradiția.

Quentin și-a îndepărtat brațele.

– Intră, dacă vrei, cred că suntem în siguranță.

Plum a dat curs invitației. Chiar că era ciudat. Casa parcă primise un geamăn siamez, lipit de trupul ei prin ușa roșie. Plum se lupta cu un sentiment de dezamăgire.

– A mers, într-un fel, a spus Plum. Adică, am făcut un tărâm, nu?

Quentin a dat din cap.

– Sau, în orice caz, o casă. Hai să fim cu băgare de seamă, Plum, am un sentiment ciudat.

Clădirea era foarte tăcută. Casa originală era antifonată magic, așa că și acolo era liniște, dar în cea nouă tăcerea era diferită. Locul părea complet izolat de orice fel de sunet – ca și cum pereții ar fi fost acoperiți de cartoane pentru ouă, cum se folosesc în studiourile de muzică. Și-apoi, te mai cuprindea și un alt fel de senzație, de claustrofobie. Plum nu și-a putut da exact seama despre ce putea fi vorba până ce explicația nu i-a sărit, la propriu, în fața ochilor.

– Uită-te la ferestre, a zis ea. La toate ferestrele. Sunt oglinzi.

Era ca și cum casa orbise.

– Hm. Mă întreb ce sunt oglinzile.

Da, bună întrebare. În baia de serviciu de pe casa scărilor se găsea o oglindă. Fata s-a pregătit pentru un eventual șoc specific filmelor de groază, apoi a intrat în încăpere. Lucrurile deveneau din ce în ce mai bizare. Oglinda se afla acolo, în baie, și era exact ceea ce ar fi trebuit să fie, dar în interiorul camerei din reflexie ningea – aproape că viscolea. Neaua începuse să acopere podeaua, suportul pentru prosoape, marginea chiuvetei, se prinsese în părul și în genele lui Plum. Dar numai în oglindă: fata și-a atins din reflex părul, dar nu a simțit pic de umezeală. Zăpada nu era adevărată. Quentin a apărut în spatele ei.

– Bau, a zis el, inexpresiv.

Era clar că experiența îi afecta pe tineri în feluri diferite.

S-au plimbat prin casă ca domnul și doamna noului lor domeniu supranatural. Cu puține excepții, toate lucrurile erau la locul lor: mobila, perdelele, argintăria, vesela. Ușile era uși obișnuite. Dar nu existau computere și nici telefoane. Cărțile erau și ele acolo, dar paginile lor erau goale. La baie nu găseai produse de igienă și nici haine în dulapuri. În casa aceea nu trăia nimeni. Apa curgea la robinete, însă era doar rece. Quentin și Plum s-au contrazis în legătură cu poziția inversată a unuia dintre covoarele orientale – Quentin era sigur că în lumea reală carpeta era așezată altfel –, dar Plum își amintea altceva și niciunul dintre ei nu avea chef să verifice.

Oboseala și dezamăgirea îi făceau pe amândoi să atingă vag pragul isteriei.

– E ca o debara imensă, a zis Plum. Am putea depozita lucruri aici. Am avea mai mult spațiu ca oricine din New York.

– Nu o să depozităm nimic aici.

– Instalăm câteva monitoare cu ecran plat, un Xbox, un fotoliu: loc de joacă!

Ajunseseră din nou la ultimul etaj, când au auzit un bufnet sub ei. Sunetul venise dinspre dormitorul fetei.

– Cred că se schimbă situația, a zis Quentin. Scoate bagheta, Harry!

Plum a pufnit – mărinimoasă, pentru că era o persoană bună –, dar i-a dat ascultare. Fata și-a pregătit apărarea: un farmec drăguț și puternic de blocaj. Dacă-l făceai, ținea cât aveai nevoie de el; nu trebuia decât să spui un cuvânt-cheie ca să-l aplici. Vraja pe care o pregătea Quentin isca un vaier din ce în ce mai sonor.

Când au ajuns însă în dormitor, camera era goală. Doar scaunul lui Plum zăcea acum căzut pe podea, cu piciorul lui mic rotativ în aer, de parcă făcea pe mortul zicând: *ah, m-au prins!* Quentin a ridicat încet scaunul și l-a așezat la loc.

– A căzut scaunul, a zis el, relaxat.

– Bine, bine.

Parcă se provocau unul pe celălalt, încercând să-și dea seama cine avea să-și piardă primul cumpătul. Au coborât pe scări la al doilea etaj. Aici au mai

observat ceva: fotografiile color erau toate alb-negru.

– Mă întreb…

Dar Quentin nu a apucat să-și termine ideea, același bufnet s-a auzit de data asta de deasupra. Fusese din nou scaunul.

– Hm.

Niciunul dintre ei nu voia să verifice.

– Mă întreb ce e afară.

– Eu nu, a zis Plum. Și te provoc să nu te uiți nici tu.

Pentru o clipă au crezut amândoi că era ceva în patul lui Quentin, dar tânărul a dat cuvertura la o parte și n-au găsit acolo decât o pernă. Periplul prin casa geamănă o băga pe Plum în sperieți. Apoi ceva s-a auzit spărgându-se în bucătărie – parcă scăpase cineva un pahar de vin.

Ascultători, tinerii au coborât amândoi. Quentin deschidea calea. Iată, în centrul camerei, pe podea, zăcea un pahar spart.

– Trebuie să fi fost vântul, a spus Plum.

De data asta fata era vinovată. Psihologul ei i-ar fi spus că folosea umorul ca să evite emoțiile mai profunde. Psihologul ar fi avut dreptate.

Quentin și Plum au continuat să cotrobăie aiurea prin casă; sperau să găsească ceva care să le facă creația să pară interesantă, magică și romantică, așa cum speraseră, dar nimic nu le venea în ajutor. Lui Plum nu-i plăcea tărâmul acela. Parcă ar fi

format un număr greșit de telefon. Nu asta comandaseră.

– Mă întreb dacă găsim mâncare aici și dacă o putem mânca, a zis Quentin.

Fata și-a făcut curaj și a deschis frigiderul. Înăuntru se aflase un bol cu struguri verzi, dar boabele erau acum mărgele verzi din sticlă.

Quentin tot alegea cărți și le deschidea.

– Omule, toate o să fie goale.

– Poate. Nu la asta m-am așteptat, dar nici nu știu de ce. A părut că facem ce trebuie în timpul vrajei, dar ceva a mers greșit.

Q a pus cartea la loc și a pășit, curajos, spre ușa de la intrare, însă înainte să o deschidă, s-a auzit un bufnet înăbușit de la etajul al doilea. Pesemne că o lampă căzuse pe covor. Quentin s-a oprit cu mâna pe mâner.

– Quentin…

– Știu, a zis. Ăsta-i cu siguranță un tărâm, doar nu sunt complet sigur că e al nostru.

– Atunci al cui e?

Q a clătinat din cap. Nu știa. Plum se străduia din răsputeri să nu înceapă să fredoneze „This Land Is Your Land.“ [18]

– Păi, noi l-am făcut, a răspuns Plum.

– Știu, știu. Vrei să vedem cine a dărâmat lampa?

– Hai.

Fata l-a urmat pe Quentin pe scări, dar tânărul s-a oprit la jumătatea drumului, ascultând.

– De ce am impresia că ni se întinde o cursă?

Q a făcut cale întoarsă și a trecut pe lângă ea, coborând înapoi.

– Mă întorc imediat.

– Faimoasele ultime cuvinte.

Fata l-a privit cum ajunge la capătul scărilor și înlemnește, holbându-se la ceva pe care ea nu-l putea vedea.

– Rahat!

– Ce e?

Însă Plum înțelesese ce era în bucătărie chiar înainte să-l întrebe pe Quentin. Pe stâlpul lustruit al balustradei de lângă ei se vedeau sclipiri albăstrii. Plum recunoștea albastrul acela.

Quentin fusese destul de calm – impresionant de calm – la Brakebills, când o salvase prima dată de fantomă și își păstrase stăpânirea de sine pe parcursul întregii lupte haotice, dar acum își pierduse cu totul firea. Quentin a sărit pe scări, spre ea, alb la față.

– Isuse, fugi!

Ar fi călcat-o în picioare dacă Plum nu se dezmeticea și nu pornea ca din pușcă înaintea lui. Ființa nu ar fi trebuit să se afle acolo. Fata se simțea de parcă o creatură din vis o urmase în lumea reală, sau poate că fusese tocmai invers – ea intrase în vis. Quentin alerga repede cu picioarele lui lungi și a întrecut-o la etajul al doilea, gonind

pe lângă ea în dormitor. Q i-a prins însă mâna pe când o depășea și a tras-o după el, smulgându-i brațul din locul lui. Pe când alerga, tânărul și-a lovit tibia de o canapea; trebuie să fi durut ca naiba.

– Fugi, fugi, fugi! Hai!

La etajul al treilea, Quentin s-a oprit și a făcut o vrajă îndreptată spre scări, peste umărul lui Plum. Vraja lucise fierbinte pe fața ei. Apoi au început iar să alerge, umăr la umăr, pe trepte, intrând în atelier și apoi, prin ușă, în lumea reală.

Fata a trântit ușa în urma lor, apoi a activat vraja de blocaj pe care o făcuse pentru orice eventualitate. Plum uitase cu desăvârșire de farmec. Aerul din fața ușii a vibrat. Q și Plum s-au privit. Amândoi respirau greu.

– Nu. Cred. Că poate. Să intre, a gâfâit el.

Acum, că se uita la el, Plum vedea că Q nu părea atât speriat, cât șocat. Parcă urma să plângă sau să vomite sau ambele. Plum spera să nu facă nimic din toate astea. Fata se gândea că nu ar fi trebuit să umble la vrajă. Isuse, cât de prost trebuia să fii – magia antică trezește frica primordială; era cea mai veche poveste din istorie. Hybris. Fuseseră niște idioți.

– Cum mama dracului a ajuns ea acolo? a zis Plum, cu respirația întretăiată.

Quentin nu a răspuns. Fața lui arăta ciudat: era vesel și trist și îngrozit în același timp.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Quentin nu a dormit deloc în acea noapte. A încercat, pentru că părea important, pentru că somnul era o activitate din timpul nopții, dar adevărul e că pe el îl ocolea deplin. După câteva ore în care s-a holbat, tremurând, la tavan, capul a început să i se învârtă și să se clatine ca o mașină de uscat cu un pantof în ea. Q a renunțat la somn, s-a ridicat din pat, s-a îmbrăcat și a urcat la etajul al patrulea. Era trei dimineața. A stat în fața ușii roșii cam o jumătate de oră, cu genunchii tremurânzi din cauza agitației și strângând din dinți așa de tare, că au început să-l doară. Apoi a început să se acopere de scuturi și și-a îmbunătățit reflexele prin magie și a făcut tot ce a mai putut găsi de folos. Avea de gând să se întoarcă în cealaltă casă.

Probabil că măsurile de precauție erau inutile. Alice fusese mai puternică decât el chiar și când era om, probabil că acum fata se afla la un cu totul alt nivel, conectată direct la rețeaua principală de putere. Dar Q trebuia să se apropie de ea. Oare o invocase prin vraja lui Rupert? Oare o închisese el în casa aia ciudată în oglindă?

Vraja dăduse greș, dar în același timp mersese de minune. Quentin habar n-avea cum de se întâmplase una ca asta, dar primise ce-și dorea. Crezuse inițial că avea să creeze un tărâm, dar

rezultatul era mult mai bun de atât. Alice se întorsese sub forma șarpelui din Edenul lui. Acela era momentul potrivit.

Q știa că Alice o să i se opună și că nu era ceea ce își dorea ea. Dar ce voia, până la urmă? Să-l bântuie, să râdă de el, să-l tortureze sau să-l omoare? Un lucru era însă clar: fata trebuia să redevină om. Iar Quentin avea la fel de multă nevoie de umanitatea ei, ca și Alice. Dorea să o vadă iar, ea fusese singura persoană cu care se simțise vreodată liniștit. Q știa că ar fi trebuit să aștepte, să mănânce, să doarmă și să discute totul cu Plum, dar – își spunea el – era greu să-și dea seama cât timp avea la dispoziție. Toanele unui niffien erau definiția perversiunii. Dacă Alice pleca acum, era posibil ca Quentin să nu o mai revadă vreodată, așa că își propusese să termine ce începuse. Și-n plus, Plum ar fi încercat să-l facă să se răzgândească.

În casă era liniște. Q nu se simțea deloc obosit. Uitându-se la ușa roșie, Quentin a încercat să și-o aducă aminte pe Alice de dinainte. Oare chiar își mai amintea cum fusese ea? Poate că plecase pe urmele unei fantome, spectrul unei fantome, o creație a propriei lui minți. Trecuseră șapte ani: nici măcar nu o cunoștea de atât timp. Poate că tot ce mai rămăsese din fată era simpla lui fantezie. Cine urma să fie ea, dacă Q reușea să o aducă înapoi?

Quentin avea să afle. A deschis ușa, dar nu a trecut pragul. Cealaltă cameră, geamănă, se afla încă acolo, cu ferestrele ei din oglinzi. Q s-a așezat turcește pe podea și a așteptat.

Stătea acolo de vreo zece minute, când Alice a apărut plutind ușor, în profil, târându-și ușor picioarele în urma ei, la fel de tăcută și rea ca un

rechin în acvariul lui. Fata nu l-a văzut, iar dacă îi remarcase prezența, atunci nici măcar nu se obosise să întoarcă privirea.

De îndată ce Alice a dispărut, Q a așteptat alte cinci minute și a pășit în cameră. Totul era exact ca înainte. Aceeași tăcere înăbușită. Vântul nu zguduia ferestrele-oglinzi. Nu se mișca nimic. Sau aproape nimic: cu coada ochiului, Q percepea o pâlpâire enervantă, ca lumina unui televizor lăsat aprins, fără sonor. Era oglinda din baie, unde fulgii de nea continuau să cadă.

A rămas în capătul scărilor, și-a legănat brațele și a săltat pe vârfurile picioarelor. Nu avea nici măcar cea mai mică idee ce să facă. Cum să transformi un monstru în om? Alice a apărut mult mai târziu, iar Q începuse să se întrebe dacă nu cumva ar fi trebuit să o strige pe nume, când a auzit un tropot înăbușit și repetat în camera de sub el, ca și cum cineva lovea cu piciorul un obiect mic și greu pe un covor. Un moment mai târziu, lucirea slabă, albăstruie, a apărut pe casa scărilor. Orice ar fi avut de gând să spună sau să invoce i-a dispărut instantaneu din minte, iar Quentin a început să pășească crispat spre ușă. Nu se putea opri. Parcă picioarele lui erau bionice și altcineva le controla. Așa era să-ți fie frică pentru propria viață. Q s-a oprit respirând greu în fața ușii. Nu voia să plece încă. Ce avea să facă? Voia să-i strige creaturii: *Trezește-te! Amintește-ți cine ești! Trebuie să vorbesc cu Alice!* Dar cu monștrii nu poți vorbi despre propria lor natură, pentru că nu o recunosc. Fata s-a ridicat prin podea. Quentin a sărit prin ușă, în cameră și a alergat pe scări ca un atlet. În urma lui a auzit un râset sinistru de familiar. Era râsul ei, dar mai rece, muzical, mecanic, ca un clinchet de pahare. Alice l-a urmat, plutind, pe scări, iar Q s-a retras în versiunea în oglindă a dormitorului lui Plum. Quentin a surpins-o o clipă

cu privirea – ființa nu arăta exact ca Alice. Niffinul a pâlpâit o clipă, ca o versiune holografică de calitate redusă a lui însuși. Părul fetei plutea imponderabil în jurul capului ei. Alice zâmbea continuu cu buzele și dinții ei albăstrii. Poate că era distractiv să fii niffin. Poate că restul lumii își crease o idee greșită despre soarta lor. Fata l-a urmat pe scări, spre primul etaj, apoi în sufragerie și înapoi pe scări: sus, jos, sus, jos și iar sus, la etajul al treilea. Alice nu se grăbea, deși atunci când Quentin mărea pasul, fata ținea ritmul, ca și cum asta ar fi fost una dintre regulile jocului. Ar fi fost comic dacă Q nu era urmărit de un demon albastru ce-l putea arde doar atingându-l sau probabil și fără să pună mâna pe el. Uneori, fata avea grijă să ocolească pereții și podelele, dar alteori trecea direct prin obiecte, fără să întâmpine vreo rezistență. Poate că cel mai ciudat lucru la duelul acela suprarealist era că lui Quentin începuse să-i placă. Oricât de distorsionată și schimbată era ea, ființa aia rămânea tot Alice. Fata era acum făcută din magie, din furie pură și din putere, dar Q iubise mereu furia și puterea ei. Acelea erau doar dintre cele mai mari calități ale ei. Creatura nu era tocmai Alice, dar nici ceva complet străin de ea.

În ritmul ăsta, Quentin reușea să fie mereu în fața ei, dacă evita fundăturile. Parcă devenise el însuși o fantomă, s-a gândit, jucăuș, iar Alice era Pac-Man sau invers. (Deși Pac-Man putea mânca fantomele când deveneau albastre; în fine. Concentrează-te.) Quentin se întreba cât timp mai dura până ce Alice își pierdea răbdarea și îl ataca. Parcă înota cu rechinii, doar că despre rechini ar fi știut să spună ce-și doreau, însă n-ar fi putut ghici gândurile lui Alice în vecii vecilor.

Erau momente când Q se simțea tentat să se arunce spre ea, să îi aterizase direct în brațe și să o lase să-

l preschimbe-n cenușă într-o secundă. Ce mai idee tâmpită!

După vreo jumătate de oră, Quentin a ieșit prin ușa roșie, în lumea reală. Nu ajungeau nicăieri așa. Q s-a așezat pe marginea mesei de lucru, gâfâind un pic din cauza cursei. Era încă în viață, dar nu făcea niciun progres. Într-un fel sau altul, proceda greșit.

Când Plum a urcat în atelier la ora șapte, aducând cafeaua, Quentin se afla tot acolo.

– Isuse! a zis ea. Tu joci prinselea cu chestia aia?

– Cu Alice, a corectat-o el automat. Cred că da.

– Și cum merge?

– Destul de bine, a zis Quentin. Nu am murit.

– Și Alice…?

– Ea-i tot moartă.

Plum a dat din cap.

– Nu vreau să crezi că te critic, a spus ea, dar poate că ar trebui să renunți. Să nu mai forțezi soarta. Mă simt ciudat să știu că mă aflu în aceeași casă cu lucrul ăla. Cu ea.

– Vreau să aflu câte ceva despre Alice.

– Și ce ai obținut până acum?

– Nu prea multe. Îi place să se joace. M-ar fi putut omorî până acum, dar nici nu a încercat.

– Isuse! Quentin!

Amândoi se uitau la ușă ca și cum ar fi fost un televizor sau o copcă.

– Îmi pare ciudat că ea mi-a omorât unchiul, pe Martin, a zis Plum. Dar s-ar părea că a avut motivele ei. Oare chiar trăiește?

– Nu știu. Așa pare.

– OK. O să te las în pace.

Plum s-a oprit în pragul ușii.

– Doar că…știu că o să fii obsedat de chestia asta, așa că nu încerca să scapi din vedere ce contează. Dacă nu există nicio speranță, promite-mi că o să o lași în pace.

Fata avea dreptate, bineînțeles. Când devenise ea mai înțeleaptă decât el, la doar douăzeci și unu de ani?

– O s-o las, promit. Dar nu acum.

– Te las singur.

– Nu sunt singur, a răspuns Quentin. Alice e cu mine.

Mai târziu, în aceeași zi, Quentin a încercat să se lupte cu ea. O văzuse pe Alice distrugându-l pe însuși Martin Chatwin, cu un arsenal de arme magice pe care el nu le mai întâlnise vreodată, dar asta se întâmplase demult. Acum, Q știa și el să folosească vreo câteva vrăji de apărare și protecție. Putea să creeze un proiectil magic. Q era un proiectil magic uman. Iar Alice se juca cu el. Totul era doar o joacă pentru fată. Quentin avea acest avantaj: el nu se juca deloc. Ideea că trebuia să lupte cu o persoană pe care își dorea să o iubească îi făcea rău, dar momentan, Alice nu era capabilă de iubire.

Q a cercetat câteva dintre cele mai dense și incredibil de bune vrăji de protecție despre care avea habar și le-a îmbunătățit pe ici, pe colo. Inspirând adânc, Quentin a pășit prin ușiță și a creat scutul cât a putut de repede, de șase ori la rând. Șase bariere atârnau invizibile în fața lui. Sau aproape invizibile: aerul căpăta o nuanță rozalie când priveai prin ele. Dacă ar fi făcut mai mult de șase scuturi, vrăjile ar fi interferat una cu cealaltă. Efecte adverse. Plus că nici nu se credea în stare să mai creeze vreunul.

Apoi au urmat proiectilele. Le făcuse dinainte, cu toate îmbunătățirile: greutatea triplă, încărcate electric, eficiente împotriva armurilor și otrăvite. Q n-ar fi îndrăznit nici măcar să pregătească vraja pe Pământ, darămite să o și facă dacă locuința nu ar fi fost așa de bine protejată. Dacă rata, proiectilele aveau să iasă direct prin pereți, ca prin hârtie, plus că nu erau nici de departe legale. Tehnic, Q voia să folosească proiectilele în altă dimensiune, așa că poate ieșea din orice jurisdicție. Alice urca să-l întâlnească: venise ora mesei. Quentin observase că tălpile fetei nici nu atingeau podeaua, deși când Alice l-a zărit uitându-se la ea, a mișcat ușor din picioare, aproape gingaș, ca o mișcare de balet, în joacă, ca și cum ar fi vrut să spună – mai știi când mergeam pe chestiile astea două? Sigur că-ți amintești. Mai știi când mi le depărtam pentru tine, dragul meu?

Quentin a încercat să o omoare. Știa bine că nu avea sorți de izbândă, dar se gândise că Alice putea simți, iar cât timp fata era niffin, aceea avea să fie singura formă de interacțiune pe care o puteau întreține. A eliberat proiectilele la putere maximă; bombele aproape că-i jupuiseră vârfurile degetelor. Proiectilele erau lucrușoare verzi și clocotitoare care se îndreptau spre Alice ca niște peștișori. Însă la aproximativ trei metri de ea, proiectilele au

încetinit. Fata s-a uitat la ele, satisfăcută, ca și cum Quentin îi copsese fursecuri. Nu trebuia să te deranjezi!

Sub privirea ei, proiectilele și-au pierdut curajul și convingerile. Bombele au format un singur șir și au înconjurat ascultătoare talia lui Alice, ca un inel lucitor, efervescent și luminos. Apoi inelul a explodat în toate direcțiile. Două dintre proiectile au ricoșat zgomotos de pe scutul înșesit al lui Quentin. Tânărul a tresărit. Nu ar fi supraviețuit nici măcar unuia. Deodată, Alice a apărut în cealaltă parte a camerei, unde se afla Q, atârnând chiar în fața lui. Quentin nu știa dacă fata se teleportase sau se repezise ca o săgeată asupra lui, dar se deplasase rapid. Pentru prima oară, Alice părea iritată. Fata și-a dezgolit dinții de safir. Oare furia venea din faptul că era niffin sau așa fusese mereu? Poate că mânia se afla deja în interiorul fetei, iar devenind niffin o scosese doar la suprafață, arzând stratul protector. În orice caz, ființa semăna leit cu Alice; Quentin ar fi recunoscut-o oriunde. Fata era mai mult decât vie, rezona și trosnea de energie. Ochii ei erau cei mai luminoși, mai furioși, mai magnific de amuzați ochi pe care îi văzuse Q vreodată. Fata s-a întins și a atins cu mâna primul scut. L-a apăsat cu două degete albastre, apoi le-a trecut prin el. Scutul a străfulgerat și s-a stins. Al doilea scut a bâzâit când l-a atins Alice. Și asta ar fi trebuit să o omoare; Q încărcase scutul cu o energie despre care doar citise într-o carte la care nu ar fi trebuit să aibă acces. Fata și-a mișcat degetele cu o plăcere senzuală. Încântător! A prins cu ambele mâini al treilea scut și l-a ridicat, punându-l deoparte de parcă era un obiect fizic, o ramă veche de tablou, și l-a sprijinit de perete. Era o glumă, magia nici măcar nu funcționa așa, dar când erai niffin, puteai face ce-ți doreai. Alice a repetat gestul cu

următoarele două scuturi, așezându-le frumos ca pe niște scaune pliante.

Quentin nu a așteptat finalul. Înțelegea cum avea să decurgă acțiunea. Cedând câmpul de bătălie, Quentin a pășit înapoi prin pragul ușii roșii. Las' să-l urmeze, dacă putea, dacă Alice nu a reușit să treacă dincolo. Pragul era pentru ea neted și dur ca sticla. Fata și-a apăsat fața și sânii de barieră, ca un copil care-și apasă fața pe o fereastră, și l-a privit cu un singur ochi grotesc, complet albastru.

Fata îl momea, îl provoca. Hai! Nu te mai juca! Nu vrei să ne distrăm? Când Alice a deschis gura, gâtlejul ei a lucit; arăta ca negativul unei fotografii.

– Alice, a zis Quentin. *Alice*.

Q a închis ușa roșie. Văzuse suficient.

Alice era femeia nebună din pod. Duelul lor unilateral, de la unu la unu, era ciudat de intim. Nu ca sexul, dar intim. Q semăna cu un scufundător ce încerca să atingă adâncimi din ce în ce mai mari, forțându-se să înainteze chiar dacă îi plesneau plămâni. Apoi începea să lovească apa nebunește, spre suprafață, cu înotătoarele lui jalnice, de om, având pe urme colții mari și albaștri.

Quentin făcea însemnări despre fiecare călătorie într-un caiet cu spiră: unde mersese, unde mersese ea, ce făcuse el, ce făcuse ea. Activitatea lui nu prea avea sens din moment ce acțiunea era mai mult sau mai puțin aceeași de fiecare dată, dar îl ajuta să-și învingă tristețea. În plus, Q observase un lucru: lui Alice îi plăcea să-l atragă spre ușa de la intrarea casei, ca și cum îl provoca să o deschidă. Totuși, asta era o provocare căreia mai bine nu-i răspundea. Dar dacă i se oferea altceva?

Dansul lor semăna cu finalul unui joc de șah sângeros: regina îl urmărea pe regele hărțuit pe o tablă goală, refuzând sadic să-l pună în șah-mat. Era greu să-ți dai seama dacă prin mintea reginei trecea ceva, dar un lucru era clar: Alice se pricepea mai bine la jocul lor decât Quentin. În orice caz, ea părea să-l cunoască mai bine decât se cunoștea el însuși. Mereu fusese așa.

Astfel, în acea noapte, aproape de miezul nopții, când Plum mersese deja la culcare, Quentin a inversat iar tactica. Alice voia ca el să deschidă ușa de la intrare? Atunci o să se ducă la ușă. O să-i dea ce vrea și o să aștepte să vadă ce face cu asta. Quentin tot nu știa ce caută, dar poate că afla ce căuta fata.

A pregătit câteva vrăji dinainte și a făcut-o pe prima de îndată ce a pășit pe ușă. Farmecul crea o imagine suficient de veritabilă a lui însuși în toate camerele casei. Trucul poate că nu o derutase pe Alice, dar cu siguranță o enervase, căci Q abia a ajuns în dreptul scărilor, că Alice a alungat iluzia atât de dur, încât Q s-a simțit de parcă cineva îi ștersese creierul cu un burete de sârmă. Înainte sau înapoi? Cuprins de o panică deloc demnă, Quentin a pornit spre scări, a trecut aproape pe lângă Alice, arcuindu-și trupul ca un toreador și s-a închis în baia de serviciu de pe casa scărilor.

Acum chiar că picase singur în cursă. Quentin s-a căutat în buzunare și a scos Sharpie [19] pe care-l păstrase cu el în caz de urgență. Scrijelind în viteză, Q a scris pe ușă câteva cuvinte în swahili, apoi a schițat un dreptunghi mare în jurul cadrului, cu ornamente migăloase la colțuri, executând totul dintr-o singură mișcare neîntreruptă. Vraja era un simplu scut protector în fața magiei; Quentin spera ca logica lui să nu-l înșele: Alice era acum făcută

din magie. Asta era singura soluție pe care o putea găsi.

Ușa s-a zguduit în urma unui impact, s-a bombat vizibil la interior, iar pe la margini a răsuflat aer, ca și cum în spatele ei ar fi fost detonată o grenadă. Ușa a rezistat, dar a început imediat să se îndoaie în cadrul ei, iar vopseaua a prins să se umfle. Vraja n-avea să mai reziste mult. Ușa nu era făcută să funcționeze pe post de barieră magică, ci doar să închidă baia.

Quentin s-a întors și privirea i-a picat pe oglinda dulăpiorului cu medicamente, cea în care continua să ningă. Curios, Quentin a întins mâna spre ea – nimic. Nu întâmpina rezistență. Oglinda era un alt portal. Quentin și-a așezat un picior pe vasul de toaletă, și-a proptit genunchiul pe chiuvetă și s-a vârât prin deschizătura îngustă.

Era frig în cealaltă baie – cealaltă-cealaltă baie. S-a târât disperat de pe chiuvetă și a căzut pe podeaua umedă de zăpadă topită. Unde nimerise acum? Era la depărtare de două luni de realitate; într-un tărâm din interiorul altui tărâm. Un alt nivel mai jos.

Ce-o să facă în clipa când o să cedeze ușa? Se poate să fi fost capabil să se strecoare iar pe lângă ea, dar ce-ar fi avut de câștigat? Q nu voia să se întoarcă iar cu mâna goală. Scufundătorul ăsta se îndrepta spre fund, chiar dacă însemna că nu îi mai era dat să urce la loc. Trebuie să fi fost ceva interesant acolo. La acea adâncime poate că unele reguli începeau să se destrame.

Ridicându-se cu chiu, cu vai, pe jumătate mergând, pe jumătate patinând, Quentin a intrat în hol și în imaginea în oglindă a imaginii în oglindă a atelierului. Aici, luminile erau stinse, așa că a făcut repede o vrajă – palmele îi luceau ca niște lanterne.

Ceva era diferit aici. Quentin aproape că putea simți presiunea crescută a straturilor multiple de realitate de deasupra lui. Universul acela era, cumva, mai greu, ca și cum ar fi fost trecut printr-un filtru foto, iar culorile fuseseră toate accentuate și contururile negre îngroșate. Lumea încerca parcă să îi intre prin ochi și prin urechi. Q nu putea sta acolo prea mult timp. Dar unde să fi plecat? Q a mers la ferestre și a deschis una.

Strada semăna cu a lor: era un drum și se vedeau lumini, dar în jur nu se mai zărea nicio altă casă. Parcă era pe un șantier abandonat din cauza dificultăților financiare care obligase construcția să se oprească tocmai când începea. De jur împrejur, în depărtare, nisip rece aluneca mătăsos și șuierător pe încă și mai mult nisip rece. Era noapte și teribil de frig, iar în loc de lumină, becurile stradale emanau apă, ca și cum ar fi plâns. Cerul era negru, fără nicio stea, iar luna era plată și argintie: o oglindă ce reflecta un Pământ fantomatic. Q nu ar fi trebuit să vadă toate astea. Noul univers era o schiță neterminată, o scenă fără decor.

Quentin a închis fereastra. Atelierul avea și el o ușă roșie. Q a deschis ușa și a pășit înăuntru. Acum chiar putea simți că se apropia de ceva. Se afla cu trei niveluri mai jos, în cea mai din interior cameră, cea mai măruntă păpușă rusească – un dop mic de lemn cu trăsături mânjite pe chip ce abia mai aducea a păpușă. Camera asta nu semăna defel cu casa reală, dar Q o recunoștea. Covorul moale, mirosul cald și fructat – casa unui străin în care pășise o singură dată, pentru cincisprezece minute, dar în care se simțea acum ca și cum nici nu o părăsise vreodată. Se întorsese în Brooklyn, în urmă cu vreo treisprezece ani, în casa unde sosise pentru interviul de admitere la Princeton.

Quentin se afunda din ce în ce mai departe în propria minte, înapoi în trecut, în amintiri. Aici începuse totul. Poate că dacă rămânea acolo suficient timp dădea până la urmă interviul. Se putea întoarce să-și obțină diploma de master. Oare era casa adevărată sau doar un simulacru? Oare exista un Quentin mai tânăr așteptând în fața ușii, mai deprimat ca oricând, pe când ședea tremurând în ploaia rece, alături de prietenul lui, James cel tânăr și puternic și brav? Buclele deveneau mai ciudate, liniile temporale se strângeau într-un nod gordian, scenariul se schimonosise fără a mai putea fi recunoscut.

Sau asta era a doua lui șansă? Așa o aducea înapoi pe Alice? Schimbă tot trecutul ca să nu se petreacă niciodată – rupe plicul și pleacă? Quentin a auzit sunetul lemnului crăpat în depărtare, în altă realitate, două realități mai sus. Ultima dată când se aflase în acea casă căutase în dulapul cu băutură. Își învățase lecția. Quentin a privit în jur: da, un ceas cu pendulă, exact ca în cărțile lui Christopher Plover. Era așa de evident acum. Q a deschis ușa. Interiorul ceasului era plin de monede aurii și lucitoare. Banii s-au rostogolit pe podea ca un jackpot câștigat în Vegas. Monedele semănau cu cele dăruite de Mayakovksy, doar că erau cu sutele. Doamne, ce cantitate inimaginabilă de putere. Cât n-ai fi putut face cu ea? Devenise un maestru magician. O putea aduce pe Alice înapoi. Putea îndrepta totul. Quentin și-a înfundat buzunarele cu monede.

Apropo: Alice tocmai intrase, plutind pe ușa din spatele lui Quentin, înotând languros pe spate, ca o vidră. Sosise timpul ca Quentin să plece.

Q a țâșnit pe lângă fată și a ieșit pe ușă, în partea cealaltă. În atelier, zăpadă se transforma în ploaie și Quentin aproape că a căzut alergând, cu

buzunarele îngreunate de comoară. Q a trântit ușa băii, dar a dat să scoată markerul și l-a pierdut. Nu mai avea timp. A bolborosit o vrajă care-i dubla viteza, s-a grăbit să se urce pe chiuvetă și a simțit în urmă, pe gleznă, arsura unei magii puternice care se apropiase. În spatele lui, Alice era o pată albastră, iar Q nu era cu mult mai rapid decât fata, dar alerga suficient de repede cât să traverseze scările, să ajungă în atelier și apoi la ușa roșie și, în cele din urmă, în lumea reală. Alice nu-l prinsese. Nu azi. Quentin a rămas acolo un minut, pufnind și suflând și revenindu-și. Avea mâinile pe genunchi, dar după aceea a căutat în buzunare și a scos aurul pe masă. Ia să vedem ce am câștigat!

Quentin ar fi trebuit să-și dea seama. Era aurul zânelor, ca în povești – din acela care se transformă în frunze moarte și flori uscate când răsare soarele. Asta găsise. Monedele se preschimbaseră în bănuți obișnuiți. Nu avea să fie ușor. Așa nu mergea. Trebuie să fi existat o altă cale. Quentin avea nevoie de somn.

– Quentin.

Eliot stătea în pragul ușii. Îmbrăcat în veșmintele lui de curte, filloriene, tânărul parcă tocmai ieșise dintr-o pictură de Hans Holbein. Eliot ținea un păhărel plin de whiskey din bucătărie și l-a ridicat în semn de salut.

– Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă, a zis el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Quentin l-a îmbrățișat pe Eliot așa de strâns, că regele a vărsat băutura pe el. Eliot nu a scăpat ocazia să se plângă de accident, dar lui Q nu-i păsa. Trebuia să se asigure că pietenul lui era real și în carne și oase. Nu pricepea deloc cum de se putea afla acolo, dar Slavă Domnului că venise. Quentin avusese parte de suficientă tristețe și groază și zădărnicie pentru o singură zi. Q avea nevoie de un prieten, cineva care să-l cunoască de demult. Văzându-l pe Eliot acolo, din senin, fără niciun motiv, îi demonstra lui Quentin că lucrurile imposibile puteau deveni posibile. Quentin avusese nevoie și de asta.

– Ce bine îmi pare să te văd! a zis.

– Și mie.

– Ai cunoscut-o pe Plum?

– Da, fermecătoare fată. Presupun că sunteți…?

– Nu, a răspuns Quentin.

– Nici măcar…?

– Nu!

Eliot a clătinat trist din cap.

– Văd că am venit la țanc.

Eliot și Q au stat la povești despre ce se petrecuse între timp până târziu, apoi s-au trezit spre prânz și au băut prea multă cafea și au repetat procesul. Veștile lui Eliot îl făceau pe Quentin să-și dea brusc seama de un lucru: fie că el se afla acolo sau nu, fie că-l putea vedea și atinge sau nu, Q crezuse mereu că Fillory exista undeva. Iubea sentimentul de certitudine că regatul chiar exista. Ideea în sine dădea substanțialitate conceptului de fericire, așa cum o grămadă de bani ar putea asigura valoarea unei bancnote. Quentin se simțea incredibil de trist să știe că Fillory murea.

– Dar crezi că există ceva ce l-ar putea salva? a întrebat Q. Ceva ce a avut Rupert?

Rupert se plimba prin sufragerie. Plum și Quentin ședeau pe canapele diferite, privindu-l. Cât timp dormiseră ei, Eliot stătuse treaz până mai târziu, citind jurnalul lui Rupert. La început fusese entuziasmat că cercetările lui se intersectaseră cu ale lui Q și Plum, dar acum se întorsese frustrarea.

– Poate că aveam nevoie de cuțit, dar ce să fac eu cu el? Pe cine să înjughii cu el? Eu niciodată nu știu pe cine să înjunghii. Dar nici cu vraja nu știu ce să fac.

– În orice caz, nu trezește la viață un tărâm mort, a zis Quentin. E pentru a crea unul nou.

– Atunci trebuie să fie altceva în manuscris, un indiciu, un cod.

Oricât ar fi părut de urgentă problema, mintea lui Quentin era concentrată tot asupra lui Alice. O parte din el își dorea să activeze modul eroic și să sară în apărarea regatului, dar misiunea de salvare era acum datoria lui Eliot. Lui Q îi venea greu să

recunoască, dar era adevărat. Avea să facă tot ce-i stătea în putință, dar sarcina lui era acum Alice.

– Și-atunci, Martin a încheiat târgul cu Umber? a zis Eliot, în cele din urmă. Credeam că Umber era bun. Și apoi, nu l-a ucis Martin pe Umber?

– Ba e posibil, a spus Q. Trădarea dublă, clasică.

– Sau poate că Umber e încă în viață pe undeva. Poate că noi doar trebuie să-l considerăm mort.

– Oh, îmi place ideea asta, a zis Plum. De unde știi că Martin l-a omorât pe Umber? Doamne, tot nu-mi vine să cred că vorbesc despre ei ca despre niște persoane reale. Sau animale, sau zei sau... ce-or fi.

– Ember i-a zis lui Jane Chatwin, a spus Quentin. Jane mi-a povestit mie. Dar ai dreptate; poate că toate astea sunt din vina lui Umber. Poate că în spatele apocalipsei e exact mâna Lui – sau copita.

– Dar de ce?

Eliot și-a frecat fața cu ambele mâini.

– De ce ar face una ca asta? Cum să fie El în viață? Unde a fost tot timpul ăsta? Cum de e rău? Ce, e fratele geamăn malefic al lui Ember? E un pic clișeic, chiar și pentru Fillory.

Ferestrele erau inundate de lumina exagerată. Quentin se simțea prins în casă – nu mai ieșise afară de zile întregi. Oricât se simțise de obosit, Q nu dormise bine cu o noapte în urmă. Îi era greu să știe că Alice se afla acolo sus, arzând, tot arzând, despărțiți doar de o fâșie subțire de lume. Q se întreba dacă Alice dormea vreodată. Probabil că nu.

– Și Castelul Blackspire?

Eliot se agita din ce în ce mai tare.

– Ce mai e și asta? Strică toată structura! Unde se termină? Umber trebuie să fie cheia, într-un fel sau altul. E musai. Ăsta trebuie să fi indiciul pe care a vrut Jane să-l găsim.

Terminând criza produsă de cafeină, Eliot s-a prăbușit moale pe un fotoliu din vinilin.

– O să-i trimit un mesaj lui Janet. Ar trebui să afle toate astea.

– Poți să faci asta? Să trimiți un mesaj în Fillory?

– Nu-i ușor. Ca o telegramă foarte scumpă. Dar da, rangul are privilegiile lui. Hai să vorbim despre altceva. Ce-ai aflat despre iubita ta moartă?

– Nu e moartă, a zis Quentin.

– *Bzzz*! a făcut Eliot, apăsând un buton imaginar din brațul unui fotoliu din platoul unui joc televizat. Răspunsul pe care-l căutam era: „Nu e iubita mea, e un demon nebun mistuit de furie.“ Poate că ar trebui să distrugi tărâmul. Să te recunoști înfrânt.

– Cum, cu Alice încă acolo?

– Păi, probabil că o să supraviețuiască. Nu poți omorî chestiile alea. O să se întoarcă de unde a venit.

– Dar trăiește încă, Eliot, și se află chiar acolo. Chiar acolo! Dacă a existat vreodată vreo șansă de a readuce la normal, asta e.

– Quentin…

– Nu mă lua așa.

Acum agitația îl prindea pe el.

– Cu asta mă ocup eu. E datoria mea. Tu salvezi regatul, eu pe Alice.

– Quentin, uită-te la mine.

Eliot s-a ridicat și s-a aplecat înainte.

– Ai dreptate. Dacă a existat vreodată cea mai mică oportunitate, atunci asta trebuie să fi fost. Dar nu există nici o șansă. Aia nu e Alice. Alice a murit acum șapte ani și nu o mai poți aduce înapoi.

– Am fost în lumea de apoi și nu am găsit-o acolo.

– Nu ai găsit-o, dar nu înseamnă că nu a fost acolo. Am mai discutat asta. Quentin, aș avea nevoie de ajutorul tău. Fillory are nevoie de ajutorul tău. Și urăsc să fiu bădăran, știi prea bine, dar Alice e doar o persoană. Noi vorbim despre Fillory, despre un regat întreg, despre mii de oameni și alte animale drăguțe.

– Știu.

Își pierdeau timpul; Q trebuia să se întoarcă la etaj.

– Știu. Dar trebuie să încerc. Dă-mi doar câteva zile la dispoziție.

– Care e planul tău? a întrebat Plum.

– Nu știu. Să mai alerg un pic încolo și încoace, să fac câteva vrăji. Poate găsesc ceva. Învăț din greșeli.

Plum și-a bătut buzele cu un deget.

– Nu e locul meu să spun asta, dar mi se pare că ești un blocat.

– Chiar sunt.

– Am impresia, a continuat ea, că te codești. Te strecori, te ferești, eviți confruntarea.

– Nu te contrazic, doar că nu știu ce altceva să fac.

– O să-mi calc pe inimă, a zis Plum, și o să-ți prezint situația din perspectiva unei femei.

– Sunt așa de nerăbdător să văd unde duce totul, a zis Eliot. Nici nu pot să-ți povestesc. Zi în continuare.

– Ce vreau să zic e că trebuie să o înfrunți. Să lupți. Nu te mai furișa. Vezi ce se întâmplă.

– Am încercat. Am dat greș.

– Mie mi se pare că ai încerca să te ascunzi în spatele a nouăzeci de scuturi, a comentat Plum. Chestia aia probabil că a enervat-o și mai tare și, din câte văd, era oricum deja destul de furioasă. Știi ce îi înnebunește pe oameni? Când ei încearcă să-ți spună ceva și tu nu îi asculți. Când simt că trebuie să vorbească mai tare și mai tare și tu tot nu ești atent. Te sperii degeaba.

– E de speriat!

– Vrea să o înfrunți, Quentin. Ce vreau să zic e: intră și fă-i față. Trateaz-o ca pe o persoană.

Quentin a clătinat din cap.

– E sinucidere curată.

– Oare? Mie îmi sună mai mult a relație.

– Nu știi ce vorbești, a răspuns Quentin.

– Oare? De ce nu te-a omorât încă?

O liniște grea s-a lăsat în cameră. Problema era că fata avea dreptate.

Oricum ar fi ajuns Alice acolo, întâmplarea nu poate să fi fost o simplă coincidență. Q încerca să creeze un tărâm și dăduse greș. Voise să dea naștere la ceva nou, să fie el însuși un om nou, dar părea din ce în ce mai evident că planurile lui trebuiau să aștepte până ce își rezolva vechile probleme, își plătea datoriile și își elibera fantomele.

Quentin știa că Plum avea dreptate, pentru că Alice ar fi făcut exact cum spusese fata.

– Eu tot cred că ar trebui să-l distrugi, a zis Eliot, vizibil dezamăgit. Ai nevoie de un început nou.

– Am sentimentul că e un pic cam târziu pentru asta, a comentat Plum.

În atelierul de la etajul al patrulea, Quentin a deschis din nou ușa roșie. Începuse să se sature de cum arăta celălalt univers, semăna cu un copil născut mort: Q voise să facă ceva nou și proaspăt și produsese în schimb copia aia sterilă și rece a realității. Ceva mersese prost și Quentin începea să suspecteze că poate el era problema. Crezuse să era pregătit să creeze un tărâm, dar se înșelase. Dovada acestui fapt era chiar sub nasul lui.

Quentin s-a așezat la masa de lucru și a privit notițele, gândindu-se la ce îi spusese Plum și așteptând ca din toată harababura să audă un soi de semnal. Oare ar fi trebuit să intre pur și simplu și să o înfrunte? Poate că da.

Alice se ivise chiar acolo, în prag, privindu-l ca și cum știa la ce se gândește.

– Sunt aici, a zis el. Alice, trebuie să vorbim. E timpul să rezolvăm dilema asta.

Fata plutea uitându-se prin el. Lipsea ceva: dacă aveau de gând să vorbească și dacă discuția urma să aibă vreo însemnătate, atunci tratativele trebuiau purtate în lumea reală, nu în cea din oglindă. Q voia să o aducă dincolo de prag, să o atragă la lumină, pe teritoriul lui. Era un risc incredibil. Un niffin în sudul Manhattanului – dacă Q pierdea controlul, ar fi putut declanșa un soi de unsprezece septembrie magic. Dar se găsea scăpare din orice situație.

– Vino aici!

Oare putea?

– Ieși afară. Hai să terminăm odată.

Alice a zâmbit slab, dar nimic mai mult. Fata ori nu putea, ori nu voia să treacă singură. Asta însemna că tânărul trebuia să o ajute.

Q a început să facă o serie de farmece de radiere, de alungare și să lucreze la atacurile antimagie, unul mai puternic decât celălalt; însă tărâmul era mai puternic decât părea. Încercările lui nu afectaseră bariera nici cât de puțin. Noul univers nu avea de gând să cedeze cu una, cu două.

Quentin a schimbat tactica: și-a luat toiagul lui minunat din lemn negru, incrustrat cu argint. Doar după cinci încercări, timp în care l-a izbit de stâlpii din cărămidă din atelier, Q a reușit să rupă toiagul în jumătate și să desprindă cele două părți. Însă chiar și așa tărâmul persista. Pe Alice părea să o

distreze spectacolul. Poate că problema nu trebuia abordată prin forță brută.

Q a mers spre pragul celor două lumi și a rămas acolo, în picioare, la vreo cincisprezece centimetri depărtare de ușă. Închizând ochii, Quentin a rugat tărâmul să se ducă. Și-l imagina cedând, predându-se, lăsându-și substanța rece să se dizolve ca și cum nici nu ar fi existat. De fapt, nu ar fi trebuit să existe. Tărâmul nu mai voia să fie. Renunță. Da. Q a deschis ochii.

– Stinge-te, flăcăruie, a zis el și a suflat o dată.

Casa-oglindă a cedat din interior. A urmat un moment de liniște – Q își imagina pustiurile reci de nisip răsfirându-se și felinarele stradale plouate dispărând. Apoi s-a auzit un bang îndepărtat, pe când etajele inferioare începuseră să se contracte ca un acordeon. Quentin s-a dat din fața ușii cât a putut de repede. Alice a privit peste umăr – dacă niffinii erau capabili de neîncredere, atunci fata părea să nu creadă ce-i vedeau ochii. Bubuitul s-a auzit apoi din ce în ce mai aproape și, în cele din urmă, camera din spatele lui Alice s-a închis precum un compactor de gunoi și fata a fost împinsă cu forța prin ușă.

Când și-a întors fața spre el, pe chipul lui Alice se zărea un nou soi de hotărâre. Nu se mai juca. Quentin a strigat spre scări.

– Băieți! Plum!

Alice a zâmbit, ca și cum ar fi vrut să spună: sigur, hai, cheamă-ți iubițica!

– Nu e ceea ce crezi.

Pe când trecea pe lângă masă, degetele niffinului au atins în treacăt lemnul, iar mobilele au luat foc.

Quentin s-a retras, precaut, spre scări, fără a-și dezlipi privirea de la Alice; parcă era un animal sălbatic.

– Plum? a strigat el. Eliot? Alice a ieșit. Am distrus tărâmul și ea a ieșit.

Quentin a auzit-o pe Plum agitându-se în camera ei.

– Ce?

Plum a deschis ușa dormitorului, îmbrăcată într-o bluză de trening, cu părul pe spate și a dat cu ochii de Alice, la capătul scărilor. Fata probabil că trăgea un pui de somn.

– Oh. A fost o idee bună?

– Probabil? Eliot!

Unde era Marele Rege căcănar?

Ce era cel mai ciudat e că Quentin nu se temea. De obicei, în momente de criză, Q se pierdea în vacarmul de opțiuni, paralizat de posibilitatea că ar putea face o greșeală – erau așa de multe variante și atât de puține erau corecte! Dar nu și acum. Acum, calea de acțiune i se arăta clară lui Quentin. Nu exista decât o opțiune corectă și putea fi fatală, dar moartea ar fi fost preferabilă unei vieți petrecute făcând fie lucrurile greșit, fie nimic.

– Plum, treci în spatele meu.

Fata l-a ascultat și, împreună, s-au retras pe scări, spre sufragerie, unde Quentin a încercat să o încetinească pe Alice, blocând ușa. Magie kinetică: era grosolan, dar Quentin se vedea nevoit să încerce. Q a aruncat laolaltă o barieră din cărți, vase din bucătărie, perne de pe canapea și orice

mai putea cuprinde prin magie. Uneori, lucrurile o opreau. Dar fata trecea imediat prin obiecte, iar când le atingea, luau foc.

– Quentin! a zis Plum. E casa mea! Proprietate personală! Nu o distruge!

Fata a stins flăcările, dar aerul mirosea a izolație arsă.

– Plum, trebuie să ieși de aici, a zis Quentin iute. Găsește-l pe Eliot și plecați.

Fata a ezitat, dar până la urmă a fugit. Oricare ar fi fost planul, Quentin nu putea acționa dacă trebuia să se îngrijoreze și pentru Plum. Q nu mai rezista, iar controlul lui nu era deloc stabil. De fapt, dacă Q era norocos, atunci controlul lui avea să fie foarte prost.

Situația o să se termine într-un fel sau altul: ori o aducea înapoi pe Alice, ori murea încercând. Ea își dăduse sufletul pentru el o dată, iar Q se gândea că ar fi putut face, la rândul lui, același sacrificiu.

Un experiment: Quentin și-a lipit mâinile una de cealaltă, și-a împletit degetele iar toate firele electrice din cameră s-au repezit spre Alice ca niște șerpi furioși. Acesta era un truc pe care Q nu l-ar fi putut face înainte de moartea tatălui său, dar acum purta acea energie în plus cu el. Curentul s-a scurs, luminile s-au întunecat, iar aura albastră a lui Alice a pâlpâit. Quentin a simțit în aer miros de plastic topit. Alice a strâns ochii de plăcere.

Ce mai urma? Q încercase deja proiectilele magice. Poate că o să facă o cușcă magnetică. Nu? Atunci n-o să folosească decât forța: paveze, scuturi, straturi groase de putere înfășurate în jurul ei, strânse și întărite de altele. Lumina se refracta și se frângea în jurul lui Alice, producând

distorsiuni și curcubeie. Farmecele creau mici scântei orbitale și mănunchiuri de raze. Quentin a simțit-o împingând straturile magice cu doar o mică parte a puterii ei, dar fata încă nu pătrunsese prin ele. Simplul fapt că Alice întâmpina rezistență reprezenta un progres.

Poate că se datora iubirii, curajului sau fumului de plastic ars, dar Quentin simțea o putere acumulându-se în el, ca un potop ce crește. Se mai simțise o dată astfel, în Fillory, pe Insula Benedict, și altă dată mult în trecut, în prima noapte la Brakebills, când înțelesese totul. Dar acum era chiar și mai puternic. Era un sentiment plăcut.

Nu-i mai rămăsese mult timp. Slavă Domnului că locul era deja complet protejat pentru că tânărul putea simți energia din cameră apăsând pereții, împingându-i afară, amenințând să spargă ferestrele. Alice a împins și mai tare prin învelișul de forță, încruntându-se. Privirea lui Quentin a căutat rapid în cameră un obiect de metal, a găsit cadrul de oțel al canapelei și l-a smucit spre el cu o vrajă magnetică. Amplificându-și puterea și întărindu-și mâinile, Quentin a îndoit cadrul sub forma unui arc cu două picioare: litera omega.

Aproape că era prea târziu. Alice s-a eliberat din închisoarea ei ca și cum ar fi rupt o bucată de hârtie și s-a aruncat spre el. Mâinile ei albastre au cuprins sigiliul chiar deasupra mâinilor lui, dar fata nu a putut pătrunde. Fețele lor erau aproape. Alice zâmbea, ca de obicei, descoperindu-și dinții perfecți, de safir, ca și cum abia se putea abține din râs. Quentin i-a zâmbit și el. În sfârșit, lucrurile mergeau cum trebuie. Era o confruntare directă, așa cum îl sfătuise Plum. Putere contra putere. Quentin și-a proptit un picior în spate. Gata cu pitulușul prin lumea umbră; situația de acum era reală. Quentin putea simți forța fetei, vibrația și

vigoarea. Oare îl simțea și ea? Doamne, ce ușurare să renunțe, să-și piardă complet cumpătul și să dea tot ce avea și găsea o dată pentru totdeauna.

– Asta-i tot, Alice? a zis el. Atât? Mai vreau. Dă-mi tot ce ai.

Metalul s-a înroșit și s-a albit, incandescent, în mâinile lor. În loc să-și apere sau să-și întărească mâinile, Quentin și-a prefăcut brațele în oțel: împrumutase din materialul cadrului și îl atrăsese spre mâinile lui ce începuseră să lucească, pe când Quentin punea din ce în ce mai multă energie prețioasă în menținerea pavezei și încerca să nu ia foc.

O să învingă abominația magică ce o prinsese pe Alice înăuntrul ei; o s-o deschidă și o să o tragă pe fată spre viață. Al șaselea lui simț de magician îl avertiza că balanța se schimbase: situația devenea critică. Omega lui o fi fost din oțel, dar până la urmă rămânea doar un cadru de canapea, iar Q pretindea de la el mai mult decât fusese să fie. Q a reușit să mai facă un scut, de data asta în jurul lui, apoi a dat drumul cadrului. Litera din metal a explodat în vapori în mâinile lui Alice. Explozia i-a aruncat departe unul de celălalt – Quentin a alunecat înapoi câțiva metri pe podeaua sufrageriei. Q a renunțat la orice formă de protecție. Mâinile și brațele lui erau din nou din carne. Între el și Alice nu mai rămăsese nimic decât aer și liniște și șapte ani de timp pierdut.

De-a lungul întregii lupte, Quentin se așteptase să se panicheze, dar momentul nu venise, iar acum Q știa că nici nu mai era nevoie să-i fie teamă. Poate că vechiul Quentin ar fi înnebunit de frică, dar noul Q nu mai era stăpânit de teamă, speriat de propria umbră, fără să știe vreodată cine era și de ce exista. Q credea că singurele momente din

tinerețea lui când nu-i fusese frică erau cele în care se simțise mânios. Trăise așa de mult cu teama și cu îndoielile că singurul mod pe care-l mai găsise de a fi puternic era să atace lumea din jurul lui. Dar aceea nu era o putere reală. Acum înțelegea. Și el și Alice așteptaseră ceva vreme să ajungă la acest nivel. Când o cunoscuse pe Alice, când o iubise prima oară, Quentin nu fusese pregătit pentru ea, dar acum se simțea gata. Primea o a doua șansă și nu avea de gând să renunțe la ea. Quentin era gata să fie bărbatul pe care Alice îl merita și Q voia să-i arate asta fetei.

– Tu, a zis ea.

– Nu mai sunt băiatul de altă dată, Alice, a zis el. Băiatul ăla a murit. Acum știu cine sunt. Dar tu nu mă cunoști.

În Q se instalase un calm cuprinzător și cald, ridicându-se din rezervorul ascuns, unde stătuse până atunci, așteptând. Dacă Q ar fi știut ce se afla înăuntrul lui… Alice a mijit ochii. Fata a rămas locului pentru o clipă, studiindu-l suspicioasă. Quentin a început să-și scoată cămașa din pantaloni și să și-i descheie, apoi a smuls-o pur și simplu. Venise momentul să riște cu totul.

Aproape că-și ratase șansa. Concluzionând că Q trebuie să fie mers la cacealma, Alice s-a repezit asupra lui, dar de data asta cu intenția de a-l omorî. Quentin s-a întors și a strigat un cuvânt pe care nu-l mai auzise de când avea douăzeci și unu de ani. Q nu știa dacă, teoretic, Alice era sau nu un demon, dar în orice caz, tânărul avea tatuată pe spate o capcană pentru monștri și intenționa să o folosească. Era tot ce-i mai rămăsese.

Q nu a văzut cum s-a petrecut totul, dar a simțit un curent puternic de aer atras spre el, ca atunci când inspiri aer, surprins, iar Alice a țipat, mânioasă:

– Nu! *Nu*!

Q a auzit țipătul urcând o octavă și întrerupându-se brusc. Apoi în cameră s-a făcut liniște și el rămăsese singur, cu excepția firicelelor plutitoare de puf din canapea. În același timp, tatuajul lui s-a aprins de un foc rece; parcă cineva turnase nitrogen lichid pe spatele lui. Când Fogg băgase un demon în el, în noaptea de dinaintea absolvirii, Quentin nu simțise nimic, dar de data asta durea ca naiba. Simțea o presiune imensă pe dinăuntru. Abia mai putea să respire. Q a gemut ca o femeie în travaliu, încercând să elibereze ceva din tensiunea teribilă, dar nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. O putea simți pe Alice înăuntru. Q îi simțea ura și puterea și ceva ca extazul. Quentin și-a lipit spatele de peretele rece, încercând să mai liniștească arsura, dar nu a ajutat cu nimic. Quentin a simțit cum îi pocnește cutia toracică. Venele luceau pe dosul palmelor.

Ușa de la intrare s-a trântit.

– Ce-ai făcut? Unde e Alice?

Plum și Eliot se holbau la el. Tinerii intraseră pregătiți de lupta vieții lor.

– Și ți-ai scos cămașa, a adăugat Plum.

– E în spatele meu, a șoptit el.

Q nu putea vorbi mai tare de atât.

– Știu.

Gingaș, Q s-a dezlipit de perete și a început să urce încordat pe scări. Fruntea-i era udă de sudoarea ce-i picura pe piept.

– Ar trebui să plecați, a șoptit Q.

– Ce-ai de gând să faci? a întrebat Plum.

Însă Quentin nu era în stare să-i răspundă. O simțea pe Alice agitându-se înăuntrul lui ca un duh în lampă. Niffinul voia să iasă afară în orice fel posibil. În mintea lui, Quentin calcula febril mișcările următoare, din mers, ignorând după aceea rezultatele când nu îi ofereau asigurări suficiente. N-avea timp pentru răspunsuri.

– Ce faci? a strigat Plum în urma lui.

– Hai, a zis Eliot. Trebuie să-l ajutăm.

Tinerii l-au urmat la etaj. Q nu-i putea opri, și-n plus, Eliot avea dreptate, Quentin chiar avea nevoie de sprijinul lor. A urcat treptele spre etajul al patrulea. Pielea spatelui îl ustura și era parcă întinsă, ca o arsură de soare, de gradul al treilea.

– Monedele, a șoptit el. De la Mayakovsky.

Era suficient spațiu acolo. Vraja îi revenise în minte cu ușurință, aproape automat, ca și cum săpase un mic șanț prin el, deși era prima oară când o făcea. Q putea vedea pagina în fața ochilor: coloanele de numere, orbitele rotitoare ce se învârteau una în jurul celeilalte precum cercurile pentru jonglerii ale unui magician, planta cu frunzele ei lungi, legănându-se sfioasă, atinsă de o adiere ce sufla dincolo de cadrul ei. Quentin știa farmecul pe de rost. Până atunci nu știuse de ce, dar vraja exista exact pentru ce-și propusese el să facă. De aceea o prinsese el în vânt și o păstrase. Materie și magie. Inițial crezuse că vraja ajuta la a crea materie magică, dar acum avea un lucru făcut din magie pură, iar el o să-i dea substanțialitate. O să inverseze cursul. O s-o aducă pe Alice înapoi în lumea fizică.

Quentin a urlat câteva ordine – nu avea timp de politețuri –, iar Plum și Eliot i-au dat obiectele pe care le cerea: pudre, lichide, cărți deschise la diferite pagini, una dintre monedele de aur. Q lua lucrurile fără să se uite la ele, ca un chirurg vârât până la coate în trupul pacientului. Parcă ar fi asamblat niște piese fără ca măcar să-și dea seama. Quentin n-ar fi reușit fără puterea-i nou descoperită și fără talentul lui la reparațiile minore: știuse dintotdeauna cum să pună din nou laolaltă lucrurile stricate. Q căuta în interiorul lui orice fărâmă de putere magică. Era febril – temperatura corpului îi urcase înfricoșător –, iar genunchii păreau să fie gata să-i cedeze în orice clipă, dar Q avea mintea limpede. Știa ce are de făcut, doar că trebuia să reziste. Inițial crezuse că îi era dat să creeze tărâmul ce avea să-l facă maestru-magician, dar se înșelase. Se înșelase așa de mult. Capodopera lui era să o aducă pe Alice înapoi.

Când totul a fost pus cap la cap, când farmecul plutea latent în aer ca un nor de furtună gata să explodeze, Quentin și-a întors spatele spre cameră și a deschis capcana. Parcă inspira din nou, după ce-și ținuse respirația enorm de mult timp. Atelierul a fost inundat de lumina albastră, ca într-o piscină scăldată de soarele verii. Quentin aproape că a leșinat de ușurare. Mai târziu, avea să se uite la tatuajul lui și să găsească o stea neagră, în relief, în centrul celeilalte stele.

Forma albastră a lui Alice plutea moale, pe spate, în mijlocul camerei, apatică, dar dând semne de agitație. Fata nu mai zâmbea acum deloc. Când s-a uitat la Q, expresia de pe chipul ei era întunecată. Alice era furioasă, ca o viespe prinsă în borcan, zguduită și gata să atace. Era cel mai frumos lucru îngrozitor pe care-l văzuse Quentin vreodată, ca o flacără de acetilenă, un filament incandescent, o stea căzută chiar în fața lui. Q și-a fixat privirea

asupra ei și a rostit un cuvânt într-o limbă așa de veche, că lingviștii lumii o credeau pierdută și uitată pentru totdeauna. Magicienii însă nu o uitaseră.

A doua monedă a lui Mayakovsky s-a aprins în mâna lui Q, iar tânărul s-a forțat să o strângă în palmă chiar dacă i se părea că ținea o grămăjoară de aur topit sau de zăpadă carbonică – degetele lui trebuie să se fi topit sau înnegrit și încovrigat.

Alice a tresăltat de parcă ar fi auzit un sunet. Nu vocea lui o speriase, ci altceva, de deaparte, ca un clopot mare de biserică, ce anunța venirea zorilor. Apoi aerul s-a întunecat și lumea a prins a se scufunda în sine însăși. Începuse: vraja trăgea atomi din jurul camerei și-i așeza în jurul fetei. Pielea lui Alice și-a stins lumina, a devenit mată și opacă. Fata s-a zvârcolit pe când particulele roiau în jurul ei ca niște insecte, pătrunzând-o. Materia se arunca asupra ei, se aglomera în ea, înlocuind substanța aspră a cărnii ei albastre luminoase și translucide.

Quentin aproape că a căzut pe spate, iar Plum și Eliot l-au prins, și împreună s-au înghesuit pe ușă; ar fi fost mai bine să nu stea prea aproape și să riște ca atomii lor să fie atrași spre Alice. Vrăjii nu-i păsa. Trupul lui Alice se cutremura cuprins de convulsii, făcându-se din ce în ce mai greu, condesându-se în aer, adus forțat la stadiul de solid. Fata a gemut puternic, agonic, aproape ca un om. Lumina ei de niffin se stingea. Scotea sunete de muribund, iar o clipă Quentin s-a întrebat îngrozit dacă nu cumva greșise, dacă nu cumva o omora, în loc să o salveze. Dar acum era prea târziu să mai dea înapoi.

Când s-a terminat, când lumina albastră s-a stins de tot, Alice a căzut pe podeaua de lemn cu un

bufnet înăbușit, destul de grea cât să sară o dată și să rămână nemișcată. Camera mirosea tare a gaze rarefiate ce îi înțepau lui Q nările.

Alice zăcea pe spate, întinsă pe podea, cu ochii închiși și abia respirând. Fata avea iar un trup din carne. Redevenise vechea Alice. Era om, era palidă și reală și goală.

Quentin a îngenuncheat lângă ea. Fata și-a deschis ochii, mijindu-i din cauza luminii.

– Quentin, a zis ea, răgușit. Ți-ai schimbat părul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

– Ia ascultați. Am primit o scrisoare de la Eliot.

Janet se simțea confortabil pe scaunul lui Eliot din camera de ședință de la Castelul Whitespire. Ar fi putut să deschidă sesiunea de discuții și de pe fotoliul ei, dar îi plăcea cel al Regelui. Scaunul nu era diferit de celelalte, dar se simțea cumva mai… plăcut. Mai primitor. Janet presupunea că era vorba de putere. O prindea de minune.

– Chestiune de procedură, a zis Josh, tu ești acum un fel de Mare Regină? Din moment ce Eliot e plecat.

Oare era?

– Sigur, de ce nu?

– Vezi tu…

– Motivațiile tale constituționale sunt un pic degeaba în acest moment, Josh. De asemenea, eu am scris mare parte din constituție, așa că argumentele aduse de tine sunt inutile. Toate.

Josh a deschis gura să spună ceva.

– Nu, nu, nu! Vreți să auziți ce a scris sau nu?

– Da, au răspuns în cor Josh și Poppy, apoi și-au zâmbit reciproc în felul detestabil în care-și zâmbesc cuplurile căsătorite.

– Sigur, a adăugat Poppy.

Aveau să aibă parte de niște morți grozave – adică, balconul era chiar acolo –, însă greu de justificat politic. Janet a continuat. Deocamdată.

– Zice așa.

Regina a ridicat biletul ca o bandă de telegraf sau un răvaș: „ÎNGROAȘĂ GLUMA STOP UMBER A FOST BARĂ ESTE RĂU ȘI POATE VIU STOP CINE SĂ FI ȘTIUT STOP GĂSIȚI REPEDE STOP POATE SALVA LUMEA STOP SUB MLAȘTINA DIN NORD STOP ÎNTORC CURÂND VĂ PUP STOP"

A urmat un moment de liniște.

– Asta-i tot? a zis Poppy.

– La ce te așteptai?

– Nu știu. Ceva un pic mai formal, poate.

– Nici măcar nu ne salută? s-a mirat Josh.

– Nu. Aveți și alte întrebări?

– Chiar e nevoie să ne anunțe așa, telegrafic?

– Nu. Cred că îi face pur și simplu plăcere. Alte întrebări la obiect?

Josh și Poppy au schimbat o privire blândă.

– Nici nu știu cum să mă exprim, dar ce mama dracului? a zis Josh. Umber nu e rău. Sau nu a fost

rău. Era fratele lui Ember. Plus că e mort de un milion de ani. Martin Chatwin l-a căsăpit.

– Sau, a intervenit Janet, poate că nu l-a omorât. Sau s-a întors la viață.

– De ce nu a venit Eliot? a întrebat Poppy.

– Nu știu. Și eu sunt un pic enervată din cauza asta. Și un pic îngrijorată. M-am atașat destul de mult de Marele Rege. Poate se întâmplă ceva interesant pe Pământ, deși nu-mi imaginez ce ar putea fi. Josh?

– Cum îți trimite Eliot scrisori?

– Oh! Am inventat sistemul înainte să plece. Plutesc pe suprafața piscinei descoperite din curtea din fața dormitorului meu pe bucățelele astea de hârtie. E foarte pitoresc. Apoi le usuc și cuvintele apar pe ele ca o poză Polaroid. Poppy?

– Ar trebui să facem ce spune? Ar trebui să-l găsim pe Ember? Adică Umber. Scuze, mereu îi încurc. Am început deja să simt confuzia din timpul sarcinii. Serios, trebuie să ne mișcăm repede, pentru că sunt deja în al doilea trimestru. Mai avem șase luni.

Un lucru se putea spune sigur despre Poppy: fata avea o atitudine hotărâtă. Era una dintre calitățile pe care Janet le aprecia la ea. Poate că era chiar singura. Sau mai era și părul ei.

– Dar ia stai! a intervenit Josh. Ce facem dacă-l găsim pe Umber? Adică, îmi imaginez că puterea lui e la un nivel foarte înalt. Nu e ca și cum noi o să reușim să-l intimidăm.

– Păi, m-am gândit la asta, a zis Janet. Poate reușim să-l aducem în Cripta lui Ember. Martin a

reușit să-l închidă pe Ember acolo și berbecul nu a mai putut ieși. Mi se pare că peștera e un soi de închisoare special făcută pentru a încarcera berbeci-zei.

– Dar e riscant, a spus Poppy. Oare suntem în stare să-l aducem acolo? Nu credeți că ne grăbim?

Chiar în acel moment, Janet a fost cuprinsă de o senzație foarte ciudată. Se simțea ca și cum ar fi fost trasă ușor într-o parte, ca și cum și-ar fi pierdut echilibrul. Apoi camera a pufnit ușor și s-a clătinat, iar senzația a dispărut. Întâmplarea îi afectase și pe ceilalți.

Josh și-a dat primul seama de ce se petrecuse.

– Camera nu se mai învârte, a zis.

Castelul Whitespire era construit pe mecanisme de ceas ce roteau turnurile foarte încet, ca într-un dans aproape static, dar constant, ca acele cești de ceai uriașe de la bâlci, extrem de lente și plicticoase. Mecanismele erau puse în funcțiune de mori de vânt. În mod obișnuit, abia observai mișcarea, dar acum devenise evidentă, pentru că tocmai ce se oprise. Chiar și în cele mai rele momente, turnurile Castelului Whitespire nu stătuseră locului.

– Asta-ți răspunde la întrebare? a zis Janet. Lumea se duce dracului. Trebuie să facem ceva, și ăsta e singurul indiciu pe care-l avem. Cred că ar fi mai bine să ne folosim de el.

– Nu vreau să spun decât că e vorba de a vâna un zeu, a comentat Poppy. Nu o să fie simplu.

– Dacă ar fi simplu, ar face-o toată lumea.

De îndată ce turnul se oprise, Josh ieșise pe balcon și acum stătea aplecat peste balustradă, privind în

jos. Janet și Poppy l-au urmat. Jos de tot, siluetele mărunte ale oamenilor ieșeau din case, în străzi și curți, privind confuzi în jurul lor, clipind în soarele după-amiezii târzii. Unul câte unul, oamenii s-au oprit și au privit în sus, la cei trei demnitari, umbrindu-și ochii ca și cum regii și reginele lor ar fi avut răspunsurile căutate.

– Ce idioți, a zis Janet, dar doar de dragul de a o spune.

Era o chestie de principiu. Era adevărat că marile turnuri rotitoare din Whitespire se opriseră, poate că sferele cerești nu mai dansau pe muzica timpului. Cine să fi știut. Poate că singurul loc în care tânăra fusese fericită se duce de râpă, dar nici măcar sfârșitul lumii n-avea să o împiedice pe Janet să fie o ticăloasă.

Au plecat toți trei. Patru, cu bebelușul. Josh și Poppy se ciondăniseră – discuția nu atinsese chiar nivelul unui scandal – pe marginea deciziei de a o include și pe Poppy în expediție sau nu; însă Poppy avusese cauză de câștig.

– Îți faci prea multe griji, a zis ea. O să am grijă de copil. Tu ai grijă de mine.

Călătoria spre Mlaștina din Nord a fost mai rapidă acum. Nu mai era nevoie de plimbări elegante, dar inutile, prin sălbăticie. De data asta aveau să urmeze ruta directă cu trenul express: hipogrifii, cele mai rapide creaturi zburătoare din flotă.

Nu-i puteai folosi mereu. Hipogrifii erau niște nemernici foarte independenți, țineau mult la libertatea lor, erau practic partizani ai libertății absolute. De asemenea, erau tare pretențioși când venea vorba de penele lor, pe care nu aveai cum să nu le jumulești. Dar la nevoie… etc. În orice caz,

hipogrifii erau mult mai buni decât grifonii pursânge – ei erau anarhiști, mereu neutri, în orice împrejurare.

Hipogriful lui Janet avea o creastă amuzantă, roșie între urechi, pe care regina nu o mai văzuse înainte. A ales să o ignore pe regină când aceasta l-a încălecat cu ajutorul unei slugi de prin partea locului. Janet și-ar fi dorit ca măcar o dată, înainte de apocalipsă, hipogrifii să facă un gest respectuos. În fine.

În orice caz, ajuta să vezi Fillory de pe spatele unui hipogrif, astfel se confirma că oprirea turnurilor din Whitespire nu era un fenomen izolat. Peste tot se vedeau semne că lucrurile scăpaseră de sub control. Peisajul nu mai semăna deloc cu ce văzuse Janet în plimbarea cu Eliot, în urmă cu puține zile, iar regina se simțea deja nostalgică.

Acum, iarba de pe câmpuri se unduia și se răsfrângea în feluri ciudate, creând modele regulate, cercuri concentrice și linii mișcătoare – de deasupra, câmpiile semănau cu niște televizoare vechi, analoage, stricate. Apoi, eclipsa, ce era un fenomen de nelipsit din Fillory, nu a mai avut loc. La început, Janet nu și-a putut da seama ce lipsea, apoi s-a uitat pe cer și a văzut că soarele și luna nu erau corect poziționate. Astrele ar fi trebuit să fie aliniate la miezul zilei, dar acum, cornul lunii abia zgâria corola soarelui și se tot îndepărta, ca un acrobat nefericit ce ratase priza.

– Rahat! a strigat Josh. Omul de Cretă a căzut!

Era adevărat: silueta se prăbușise pe genunchi și palme, pe coasta lui de deal, având capul plecat de parcă l-ar fi apăsat gravitația sau disperarea. Toiagul îi căzuse din mâinile schițate. Obiectul plutea lângă el, atârnat pe coasta dealului. Priveliștea era extraordinar de jalnică.

Și-apoi mai era și vara care nu se mai termina. Janet se săturase de căldură. Josh și Poppy erau încă și mai șocați de vreme decât regina. Cuplul se cuibărise în Castelul Whitespire, se înmulțiseră și văzuseră mult mai puțin din tărâm decât Janet.

Hipogrifii nu au vrut să aterizeze în mlaștină, pentru că finalul lumii nu era un motiv suficient de bun ca să-și murdărească ghearele și copitele prețioase. Însă creaturile au găsit un soi de eliport suficient de curat și solid și au executat o aterizare ireal de grațioasă.

– Așteptați aici, le-a zis Janet. Ne întoarcem în douăzeci și patru de ore. Dacă nu venim până atunci, puteți pleca.

Hipogrifii au privit-o cu ochii lor galbeni și mânioși fără să-i confirme că le acordau cele douăzeci și patru de ore.

Janet a pornit la pas prin noroi. În urma ei veneau Poppy și Josh.

– Nu vreau să te critic, a zis Josh, dar dacă aș fi fost Mare Rege sau Regină, aș fi adus un detașament de soldați cu noi. Așa, pentru ajutor. Poate că aș fi ales regimentul de elită în care e așa greu să pătrunzi. I-ai văzut vreodată pe tipii ăia exersând? Chestiile pe care știu să le facă sunt absolut nebunești.

Janet a inspirat adânc. Răbdare.

– Vânăm un zeu, Josh. Știi cum e în filme. Trimiți trupele de asalt cele mai grozave, imbatabile, și ce se întâmplă mai departe? Sunt masacrate în două secunde. Și e așa de îngrozitor pentru că *vaaai, nu, tipii ăia erau de neînvins!* Apoi merg eroii și fac toată treaba. Chestia nu exista decât ca să crească

tensiunea dramatică. M-am gândit să trecem peste și să începem direct treaba.

– Dar mie îmi place filmul ăla, a zis Josh, întristat.

– Dar e o întrebare bună, Janet, a zis Poppy. Din moment ce pornim direct la atac, cum o să luptăm cu un zeu?

– Nu luptăm, a răspuns Janet. Îl vânăm.

Nici măcar Janet nu era sigură de diferență, dar se gândise că răspunsul avea să-i facă pe Josh și pe Poppy să tacă din gură câteva minute, astfel încât să poată gândi limpede. Cineva trebuia să și raționeze.

– Și nu mai folosi pluralul, tu nu o să lupți. Tu o să ai grijă de bebeluș.

– O să am grijă de el, a replicat Poppy, luptând.

Era umed și cald, dar apa cu noroi ce continua să pătrundă prin iarba îmbibată de umezeală era rece ca gheața. Mlaștina avea adâncimi pe care soarele nu le putea atinge. Din fericire, Janet purta niște cizme grozave.

– Oricum, a zis, Martin Chatwin l-a învins pe Ember. Așa că nu e imposibil. Ce avea Martin Chatwin și nu avem noi trei?

– Păi, pentru început, vreo șase degete în plus, a zis Josh.

Era o senzație plăcută să se afle din nou pe teren, indiferent de care ar fi fost rezultatul. Și lui Janet îi plăcea la nebunie să conducă. Înainte să plece în deșert, Janet nu-și folosise deloc capacitățile, sau cel puțin nu cât era altcineva prin preajmă. Ar fi făcut-o vulnerabilă, iar într-un fel nici nu avea ce

să ofere. Nici nu era de mirare că ceilalți nu o luaseră în serios. Plus că făcuse câteva prostii. Se întreba dacă Quentin era furios pe ea pentru că îl sedusese în noaptea aia. De parcă ar fi fost ea de vină că se despărțise de Alice! Janet acționase astfel pentru că îi stătea în obicei. Dacă ai un drogat în casă, nu-ți lași medicamentele împrăștiate la vedere. Și oricum, cuplul n-avea cum să reziste mai mult de două săptămâni, la ce ratat era Quentin pe atunci. Cu cât își revenise Q, cu atât Janet se simțise mai puțin tentată să se culce cu el, ceea ce era cumva amuzant. Ciudat mai funcționau lucrurile.

Când au găsit estrada din lemn, Janet a început să pășească mai repede. Poppy a început să alerge în urma ei. Josh a strigat „Așteptați!“ în urma lor, dar când a văzut că tinerele nu aveau de gând să se oprească, și-a împins ușor trupul ca o cocă în același ritm. Tipul trăia într-o lume fantastică, fără mâncare nesănătoasă, fără mașini sau grăsimi nesaturate sau TV și tot era gras. Dedicarea lui era de admirat.

Pe drum, Janet a observat o pereche de pantofi pentru copii, foarte vechi și uzați, uitați pe o piatră. Erau foarte ciudați. Pantofii arătau așa de jalnic de mici. Regina se întreba ce căutase un băiat așa de mic – erau pantofi de băiețel – tocmai în inima Mlaștinii din Nord și ce anume se întâmplase cu el. Probabil că nimic bun.

Când a zărit cheiul, Janet și-a scos topoarele de la spate.

– Mișto arme, a zis Josh. De unde…

– Mi le-a dat maică-ta, a răspuns Janet. După ce i-am tras-o.

– De ce…

– Pentru că i-a plăcut foarte mult.

Nu fusese tocmai cea mai bună replică a ei, dar nu putea să le izbutească pe toate, și-n plus n-avea chef să spună iar toată povestea.

Janet s-a oprit la marginea cheiului și a privit în jur, cu mâinile înfipte în șolduri. Totul părea normal. Nu se întâmplau prea multe lucruri apocaliptice pe acolo. Pe de altă parte, mlaștina arăta deja ca lovită de apocalipsă. Entropia era la maximum, iar apa și pământul se contopeau haotic. Situația n-avea cum să se înrăutățească prea mult. Adieri rătăcite tulburau suprafața bălții. Câteva trunchiuri moarte, lovite de fulger, ieșeau la suprafață în centrul băltoacei. *Am fost chiar aici*, s-a gândit ea. *Acum o săptămână*. Janet resimțea deodată puternic circularitatea și zădărnicia vieții.

Eliot spusese că Umber se afla sub mlaștină, informație ce era deopotrivă exactă și vagă. Janet se gândea să sară pur și simplu în apă, ca Luke Skywalker din X-wingul lui în mlaștina din Dagobah. Dar Poppy a trecut pe lângă ea și a început să coboare pe scară. Gestul era o mică încălcare a disciplinei, dar Janet avea să-l treacă cu vederea. Poppy și-a scufundat elegant un deget în apă, apoi și-a vârât tot piciorul.

– Hm, a zis ea.

– Ai grijă.

Dar Poppy nu era precaută. Fata s-a scufundat cu totul în apă, stăpânită de aceeași indiferență pentru confort și prădători veninoși care-i caracteriza pe toți australienii. Balta i-a înghițit trupul zvelt dintr-un singur hap mare.

– Poppy!

Josh s-a uitat în jos, spre soția și copilul lui dispăruți.

– Poppy! Isuse!

Nimic. Apoi mâna lui Poppy a ieșit la suprafața netedă a apei, la fel ca brațul Doamnei din lac, doar că în loc să ofere o sabie magică, degetele lui Poppy arătau entuziast că totul era OK.

– Oh, Slavă Domnului!

Josh s-a aruncat cu măiestrie de pe chei. Bombă!

Gata cu furișatul. Janet a coborât demnă pe scara din lemn, ca un om normal, până ce apa i-a ajuns la genunchi. Acum își dădea seama că voise Poppy să spună – chiar era ciudat acolo jos. Janet nu simțea umezeală și parcă ceva încerca să o împingă la loc, afară. S-a aplecat și și-a băgat capul sub apă. Apoi s-a prăbușit, cu picioarele în sus, pe solul umed. Janet se simțea îngrozitor de amețită; urechea internă contrazicea încăpățânată tot ce-i transmiteau celelalte simțuri. Ceva teribil de dezorientat se întâmplase.

– A fost ca naiba!

Regina a scuipat, ca să nu vomite. Josh era deja în picioare și țopăia.

– Din nou! Din nou!

Măcar cineva se distra. Cei trei se aflau sub apă, dar invers; asta se petrecuse. Se aflau pe suprafața opusă a mlaștinii, ce acum devenise solidă și netedă. Era întuneric acolo jos, dar era destul de limpede că cel mai important lucru era un castel mare ce arăta exact ca Whitespire, doar că mai înfricoșător, cu toate crestele de zid luminate de

torțe albe. Cerul de deasupra – sau lacul sau ce-o fi fost – era negru.

– Un Castel Whitespire inversat, subacvatic, a zis Josh. Trebuie să recunosc că nu m-aș fi gândit în veci la una ca asta.

– E o imagine în oglindă.

– Oglinzile inversează imaginile de la stânga la dreapta, nu sus-jos, a zis Poppy, având grijă să corecteze faptele. Plus că alb-negru nu e…

– OK, OK, am înțeles.

Nu au întâmpinat nicio rezistență, dar podul era tras, așa că cei trei regi din Fillory au fost nevoiți să zboare peste zid și să aterizeze în curte. Împrejur nu se vedea nimeni. Josh a ciocănit la una dintre ușile masive dinspre prima sală. Nu li s-a răspuns, dar ușa s-a deschis ușor. Locul părea pustiu, nu și abandonat – castelul era ordonat și curat, iar de-a lungul zidurilor pâlpâiau torțe.

– Sinistru, a zis Poppy.

Se uitau în jur, fără niciun rost, de minute bune, când au observat cele două gărzi ce stăteau împietrite la capătul opus al sălii. Ochii lor erau stinși – păreau la fel de vii ca niște urne decorative.

– Oh, a făcut Josh.

Regele i-a strigat.

– Hei, băieți! Ce castel e ăsta?

Paznicii nu au răspuns. Oamenii purtau o versiune mai sobră, funerară, a uniformei de la Whitespire. Pupilele lor erau foarte dilatate, ca după consumul

de droguri. Nu i-ai fi putut condamna pentru asta, având în vedere unde lucrau. Când Josh s-a apropiat de ei, paznicii nu l-au salutat și nici nu au părut că îl bagă în seamă, dar s-au mișcat, încrucișându-și halebardele în dreptul ușii, ca să-i oprească trecerea.

– Ei, hai! a spus Josh.

Apoi gărzile și-au coborât armele în direcția lui. Josh a dat înapoi.

– Îl iau pe ăla din stânga!

Un topor de gheață s-a implantat direct în fruntea paznicului din partea stângă, lipindu-i-se de țeastă ca și cum ar fi fost un buștean, despicându-i coiful și capul, chiar între ochi. Fusese o aruncare minunată. Paznicul a scăpat arma ce a zăngănit pe podea și a căzut în genunchi, dar, dintr-o ciudățenie anatomică, nu s-a prăbușit de tot. Omul sângera, iar lichidul întunecat îi curgea peste față, împrăștiindu-se pe podeaua din piatră.

– Sau, a zis Poppy, am încerca pe o cale diplomatică.

Josh și Poppy au făcut amândoi niște vrăji kinetice asupra gărzii din dreapta, iar omul s-a ridicat legănându-se într-un colț al tavanului, ca un balon pierdut la o aniversare. Omul și-a scăpat halebarda, arma a zăngănit și a sărit o dată pe podea. Lui Janet îi era puțin jenă pentru paznic.

– Nu pot să cred că l-ai omorât, Janet, a zis Josh.

– Scutește-mă, nu cred că tipii ăștia sunt oameni. Nu scot niciun sunet, n-ai văzut?

– Da, dar sângerează.

– Și maică-ta a sângerat când…

– Șșș!

Poppy se uita spre locul întunecat pe care-l protejaseră gărzile. Fata a ridicat o mână.

– …când am dezvirginat-o, a terminat Janet fraza, șoptind.

– Nu are niciun sens! a șuierat Josh.

– Șșș!

Au tăcut. În miezul momentului de liniște au auzit sunetul neregulat al copitelor pe piatră. Cu ceva efort și proptindu-și piciorul pe țeasta spartă a paznicului, Janet și-a legănat toporul înainte și înapoi până ce lama a ieșit.

A urmat o jumătate de oră, nu foarte demnă, de „de-a v-ați ascunselea“. Uneori le era greu să-și dea seama de unde exact venea sunetul. Au continuat să meargă cât au putut de tăcut, încercând să detecteze sursa zgomotului, ridicându-și capetele, lovindu-se unul pe celălalt peste umeri și arătând cu degetul, acuzându-se că fac prea multă gălăgie în timp ce se certau în șoaptă. Din când în când, cei trei puteau auzi o voce care însoțea copitele și care abia șoptea:

– Da, da, pe aici. Sus. Chiar pe aici. Cu grijă.

Vocea nu suna deloc ca baritonul olimpian al lui Ember. La un moment dat, și-au dat seama că puteau urma o scurtătură și aproape că au ieșit în calea Lui – ba i-au surprins chiar și pulpele tremurătoare, urcând o scară în spirală.

– A fost pe aproape! l-au auzit spunând. Cât pe ce!

Replica a fost urmată de un geamăt ascuțit și tremurat.

Grupul s-a oprit într-o galerie pe care o știau de la Castelul Whitespire. Deasupra, sala ar fi fost inundată de lumină. Acolo, prin ferestre, nu vedeau decât o negură fără fund. Mult dedesubt, cei trei puteau vedea cercul luminos de apă de dedesubt, suprafața mlaștinii răsturnate, în care un soare înecat înota ca un gălbenuș într-un ou argintiu. Din când în când, câțiva pești cu capul în sus se întreceau prin fața ferestrelor.

Apoi copitele au început iar să tropăie, de data asta mai aproape.

– Nu pricep, a zis Josh. Tipul e zeu. Dacă ar vrea cu adevărat să scape de noi, s-ar teleporta sau ceva. Ori vrea să fie prins, ori ne atrage într-o cursă.

– Hai să aflăm, a zis Janet.

Asta însemna să conduci.

– Cred că ne duce în solariu, a zis Poppy.

– Super, atunci e blocat acolo, n-are pe unde ieși.

– Deci L-am prins.

– Am putea să stăm aici, a propus Josh, și să nu urcăm.

– Și ce, să-L înfometăm?

Chiar și Poppy și-a dat ochii peste cap.

– Hai să terminăm odată și să plecăm de aici. Locul ăsta îmi dă furnicături.

– Da.

Janet începea să o placă pe Poppy. Peste vreo câțiva zeci de ani ar fi ajuns poate chiar prietene. Janet și-a desfăcut securile, Mâhnirile ei, și a început să urce treptele, alergând. Nu trăiai într-un castel plin de scări în spirală fără să-ți formezi pulpe de adamant. Janet a auzit-o pe Poppy țipând veselă și urmând-o îndeaproape. De sus a venit iar geamătul tremurat.

– Bun! a zis vocea, sus de tot, pe un ton delicat, britanic, de tenor trecut de prima tinerețe, cu un pic de amuzament în glas; semăna cu o voce dintr-o comedie eduardiană. Dați alarma și înaintați!

Replica o enervase pe Janet. Omul de Cretă era la pământ. Crezi că e vreo glumă? Îți arăt eu alarmă! Tropăind pe trepte, chiar în spatele Lui, tânăra a simțit în aer mireasma lânii Lui divine și lucioase, ce mirosea dubios de dulce. Chiar și Janet simțea arsuri în picioare. Ar fi trebuit să-și facă încălzirea.

– Oprește-te! Isuse! Nu vrem decât să vorbim!

…despre cât de mort vei fi după ce Te omorâm.

În lumea de sus, solariul era o cameră minunată, acoperită de un dom, dar acolo jos se înfățișa jalnic de întunecată, în ciuda celor patru torțe ce pâlpâiau în colțuri. Umber s-a oprit suficient cât Janet să apuce să se uite bine la El: arăta exact ca fratele Lui. Era, evident, enorm, purtând coarne mari și canelate alungite în spate, de pe frunte, de parcă ar fi fost unse cu briantină, doar că în loc să fie auriu, ca Ember, Umber era un nor de furtună cenușiu.

– Pornim, a strigat El.

Una dintre ferestre s-a umplut de lumină solară; după o oră petrecută sub mlaștină, senzația era că priveai direct într-o lampă cu arc. Umber deschisese un portal spre lumea de sus.

Berbecul a pornit ca din pușcă, a țopăit o dată, s-a aruncat prin fereastră și a executat o rotire doar pe jumătate, aterizând cu picioarele în sus – pe cer? Pe tavan? Nu, doar pe iarbă. Acolo sus, gravitația era întoarsă invers. Berbecul a aterizat corect.

– Nu am mai venit aici demult, a observat Umber, îndepărtându-se. Sunteți mai aproape decât ați crede!

Umerii lui Janet s-au prăbușit. La dracu! Am putea să-l fugărim pe tipul ăsta pe vecie și să nu-l prindem niciodată. Dar Poppy, ce tocmai ajungea în capătul scărilor, era absolut curajoasă. Fără să se oprească vreun pic, de fapt, prinzând chiar viteză, tânăra a alergat direct spre portal, și-a proptit palmele pe pervaz, a rămas într-o mână și cu picioarele în aer, lăsând gravitația să o întoarcă pe când pătrundea în celălalt plan și a aterizat cu picioarele pe iarbă, cu capul în jos, cu fața la Janet. Lui Janet îi venea să vomite doar privind-o pe Poppy. Și ea nici măcar nu era însărcinată.

– Hai! a zis Poppy, veselă.

Tânăra s-a întors spre berbecul-zeu ce dispărea în zare. Chiar și Umber părea descurajat de vioiciunea lui Poppy. Berbecul s-a cutremurat ca o capră de munte speriată de o împușcătură îndepărtată.

– La revedere! a strigat și a luat-o la goană.

În urma lui, portalul s-a stins.

Janet tocmai ce se apropiase de el, dar era prea târziu.

– Exact ca un nenorocit de zeu, a zis ea.

Stătea acolo, cu brațele încrucișate, încruntându-se spre locul unde se aflase portalul, cand Josh a urcat, forțându-se, ultima treaptă a scării, ca și cum ar fi încercat să iasă dintr-o piscină.

– O să-i zdrobesc boașele ăluia, a croncănit el.

Janet l-a pus la curent cu plecarea zeului și dispariția soției lui. De data asta, Josh părea ciudat de calm.

– Apropo, nevasta ta e dată dracului. Cred că am subestimat-o. Așa că bravo.

– Mersi, Janet.

Josh era mulțumit, așa cum ar fi fost și firesc.

– Nu am crezut niciodată că o să te aud pronunțând cuvântul „bravo".

– Nu se pune cât suntem sub apă.

– Deci berbecul a făcut un portal, a zis Josh. Te-ai uitat bine la el?

– Erau niște dealuri, a zis Janet. Iarbă. Cer.

Josh a dat din cap, fără să scoată o vorbă, dar calculând ceva în minte. Cu degetele lui grăsune, tânărul a schițat repede în aer niște diagrame și sigilii invizibile.

– Coasta de est. Nord-est.

– Ce faci? Ah!

Janet uitase că Josh știa de o zece ori mai multe lucruri despre portaluri decât oricine altcineva. Josh se pierduse deja în gânduri și degetele lui magice, imaginare, pictau. Își însoțea acum concentrarea de mormăieli și murmure satisfăcute.

Janet trebuia să recunoască: când Josh pricepea ceva, se asigura că nu lăsa nimic neclar.

– Pf, a făcut Josh. Cred că glumești.

Josh s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră, privind în jur ca și cum ar fi urmărit un țânțar invizibil.

– Am crezut că poate berbecul folosește un soi de sistem de transport secret, divin, la care noi, muritorii de rând, nu avem acces din cauza propriei noastre naturi. Corect? Dar nu e nici măcat atât! Unde stătea când a făcut portalul?

Janet a arăta alene spre locul cu pricina.

– Arată-mi, a zis Josh. Trebuie să văd, altfel nu funcționează.

Janet a oftat.

– Dacă te uiți la fundul meu, te spun lui Poppy.

Regina s-a așezat în patru labe, exact ca Umber și a recreat scena. Josh dădea serios din cap, holbându-se la fundul lui Janet. Apoi, tânărul s-a dus la fereastra unde fusese portalul și și-a lipit palmele de ea. A frecat sticla în cercuri mici, ca și cum ar fi încercat să imprime imaginea, căci oriunde se deplasau mâinile lui apărea o urmă palidă, argintie a portalului sau, mai degrabă, a priveliștii de dincolo de portal: un șir de dealuri scunde, dar bizar de egale. Fiecare deal era perfect neted și de aproximativ aceeași înălțime și erau aranjate în linii perfect drepte. În vârful fiecărei coline se afla un singur stejar, din câte se părea.

– Unde dracu' e asta? a întrebat Josh.

– Chankly Bore [20], a zis Janet.

Nu exista un alt loc la fel.

– Se află la nord, lângă Golful Rupt.

– Ciudat.

Josh s-a aplecat să studieze peisajul, lipindu-și nasul de sticlă.

– Chankly Bore. „Chankly“ e un adjectiv care îl modifică pe „bore“?

– Unele mistere nu merită să fie investigate. Josh, ne poți duce acolo?

– Dacă pot?

Josh a pocnit din degete o dată, de două ori.

– Aproape am reușit.

Poc. La a treia încercare, imaginea fantomatică a explodat de culoare, la calitate superioară, în emisie directă.

– Iată, regina mea.

Janet s-a răsucit înaintând puțin câte puțin peste pervazul jos, mai întâi cu picioarele, apoi cu fundul. Era lividă, în timp ce lăsa gravitația să-i cuprindă picioarele, trăgându-le în jos, acolo unde Josh le putea susține. Mintea ei – și cu atât mai puțin trupul – nu putea pricepe în niciun fel deviația gravitațională. Janet a înlemnit pe la jumătatea drumului, prinsă ca Winnie-the-Pooh la mijloc în gaura de iepure. În cele din urmă, Josh a trebuit să o tragă înăuntru.

După aceea, Janet a aterizat pe sol fillorian, la mai puțin de patru ore după ce plecase, îndrăzneață, în căutarea zeului rătăcitor, Umber. Tânăra a meditat

iar la circularitatea vieții, la rotița ce părea să guverneze istoria omenirii. Părea că viețile oamenilor erau măturate de un soi de mare ce colecta rămășițe, mâl și alge putrede și le depozita pe nisip, ca o pisică ce aduce cadavrul unui șoarece mort în prag. Valurile se retrăgeau apoi în căutarea altor mizerii.

Fuseseră atât de aproape. Ar fi putut rezolva totul. Iar acum pierduseră șansa. Berbecul scăpase. În orice caz, Chankly Bore oferea o priveliște impresionantă. Dealurile se rostogoleau unul după altul în depărtare, ca punctele de cauciuc pe un covoraș de baie văzute prin lupă. Fiecare colină avea copacul ei, ca o lumânare în vârful unei brioșe, iar fiecare copac era diferit. Din loc în loc, coastele dealurilor fuseseră decolorate, căpătând un galben auriu din cauza verii nesfârșite și imabatabile.

Poppy îi aștepta la doar patru sute de metri mai încolo. Tânăra a arătat cu degetul – ia stai, poate că nu era totul pierdut. Umber nu se mai ascundea, ci era chiar acolo, privindu-i, pe culmea unui deal – al treilea din primul șir. Berbecul nici nu se mișca! Cei trei Îl puteau vedea destul de limpede! Janet a început să alerge spre El.

– Nu fugi! a strigat ea, aproape implorând, de parcă sunetul vocii ei L-ar fi putut ține acolo.

– Nu pleca! Te rog! Stai acolo!

Umber nu a fugit. I-a așteptat. Nici măcar nu părea îngrijorat că trei oameni, două regine și un rege, plus un prinț *in utero* urcau colina clătinându-se. Chankly Bore era decorul perfect pentru evenimente dramatice și zguduitoare. Priveliștea era superbă. Janet se întreba dacă cineva plantase copacii pe vârfurile dealurilor sau dacă arborii crescuseră astfel singuri. De fapt, regina și-a dat

seama că ființa ce trebuie să fi avut răspunsul se afla la doar zece metri mai departe de ea. Pe când se apropia de țintă, Janet a încetinit, abia venindu-i să creadă că berbecul nu avea de gând să o străfulgereze când ajungea lângă el. Fața lui tâmpă și lânoasă era impasibilă.

– Deci, a zis Janert, respirând greu din cauza urcușului, cu mâinile sprijinite pe genunchi, copacii ăia au fost plantați de cineva sau au crescut singuri?

– Îți plac? a întrebat Umber. Sunt creația mea, bineînțeles. Fratele meu a făcut dealurile, deși nu cred că a intenționat să le lase așa. Sunt sigur că plănuia să le împrăștie artistic, mai încolo. Îi plăcea să creeze impresia unui trecut geologic îndepărtat. Dar eu am zis „nu, nu, sunt minunați așa cum sunt." Și am așezat un singur copac în vârful fiecăruia. Așa au rămas de atunci. Din Prima Zi. Unul dintre ei e un arbore-ceas acum.

Berbecul a scos iar geamătul lui tremurat – aparent, așa râdea El. Cât de enervant și prefăcut.

– Nici nu știu cum a reușit. Vrăjitoarea aia are un talent nemaipomenit.

Purtarea lui era diferită de a lui Ember. Era mai afabil, un pic distrat și amuzat și doar nițel efeminat. Dacă ar fi purtat haine, ar fi avut papion și o jiletcă mov. Janet nu își dădea seama dacă zeul era cam arogant și poate mai mult de atât sau doar puțin excentric. Dar nu mai conta, oricare ar fi fost adevărul, momentul sosise. Asta era expozițiunea, când berbecul urma să le povestească tot, să le prezinte toate informațiile lipsă astfel încât să știe cum să repare regatul – Doamne, Janet abia acum înțelegea cât de mult își dorea ca Fillory să trăiască! Nu voia să plece! Voia să rămână regină!

După cursa nebunească, Janet se simțea deodată ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Un apus roșu își desfăcea paleta la orizont, ca o vânătaie ce abia începe să-și facă apariția.

– Pari diferit de fratele tău geamăn, a zis Janet.

– De cine?

– Fratele tău? Ember? Geamănul?

– Ah! Ah!

Aparent selecta ce voia să audă.

– Suntem doar înfrățiți.

– Am crezut că ești mort.

– Oh, știu!

S-a auzit iar râsetul behăit. Umber s-a învârtit chiar în cerc, o dată, ca o pisică ce-și aleargă coada; așa de mare Îi era plăcerea.

– Dar m-am prefăcut doar. Așa a vrut Martin; a fost parte din învoială. Ce băiat ciudat. Cred că nu a ieșit niciodată din faza complexului lui Oedip. Mereu vorbea despre mămica lui în somn, se întreba dacă tatăl lui mai trăiește, lucruri de genul ăsta. Dar sigur, poți realiza atât de multe când toți Te cred mort. Nu există întreruperi. Nimeni nu se roagă unui zeu mort, ce rost ar avea? Deși mi-am petrecut ceva timp în lumea de apoi. Nu că ar fi fost nevoie, dar mi-am intrat în rol. Au vrut să îi conduc, dar nu am acceptat. Imaginează-ți una ca asta – eu, zeu al Lumii de apoi! Am preferat ceva mai puțin grandios, ca de exemplu, statutul de cercetător în schimb de experiență. Dar mi-a plăcut acolo. E așa liniște. Și jocurile sunt fermecătoare! Aș fi putut rămâne pentru totdeauna. Apoi mi-am

petrecut câțiva ani ca umbra lui Ember, urmându-l peste tot, tropăind sub copitele lui. Nu a știut niciodată! Aș fi crezut că era evident, având în vedere cine sunt. Dar știi, Ember nu e de acord. Nu a fost niciodată. El citește mereu literal toate lucrurile.

– Dar de ce ai face asta? Poppy se încrunta și clătina din cap. Nu mă refer la umbră, ci la faptul că l-ai preschimbat pe Martin în Bestie.

Umber a oftat adânc și și-a plecat ochii aurii spre pământ.

– A ieșit foarte prost. Foarte prost. Și-a dorit așa de mult și am crezut că i-ar prinde bine. Dar în final am fost așa dezamăgit de Martin, de comportamentul lui. Rușinos. Știți ce era greșit la Martin? Nu avea pic de control. Deloc!

– Aș zice că da, a fost un dezastru, a comentat Josh. N-a avut prea multă lume de câștigat din fapta ta.

– Și în cele din urmă, nici măcar Martin, a zis Umber, trist. Sărmanul băiat. Își dorea așa de tare să rămână aici. Nu se mai oprea din a spune asta. Și era atât de isteț. Cum să-l fi refuzat? Am vrut să-i dau ce-și dorea; nu vreau decât să ajut oamenii să-și îndeplinească dorințele! Dar după lucrurile pe care le-a făcut… Știți, și-a vândut umanitatea ca să rămână în Fillory. Mi-a sacrificat-o mie, iar lucrul ăsta conține mare putere. Chiar și eu am fost surprins de ce a putut realiza. Dar apoi, dacă vă vine să credeți, umanitatea era partea lui cea mai bună! Restul s-a dovedit a fi o mizerie absolută. M-am ascuns – poate că m-ar fi omorât de-a binelea dacă mă găsea. Mai târziu, a susținut singur că mă ucisese, așa că am lăsat lucrurile să decurgă astfel. E dezamăgit.

Umber a oftat și s-a așezat pe iarbă, făcându-se confortabil.

– Atât de dezamăgitor.

– De ce i-ai luat umanitatea? a întrebat Josh.

– Păi…, a început berbecul, cu ochii întorși iar spre pământ și părând un pic jenat.

Umber și-a plimbat una dintre copitele din față prin iarbă.

– Cred că am crezut că dacă aveam umanitatea lui Martin, puteam deveni rege în Fillory. Un fel de rege-zeu. A fost doar o idee. Apoi a început să-mi placă să fiu mort, că nu am mai încercat!

Conversația nu se desfășura întocmai așa cum își imaginase Janet. Regina nu se așteptase să-l placă pe Umber, dar nu crezuse nici că avea să-l urască așa de mult. Sperase mai mult ca berbecul să fie un soi de răufăcător șarmant. Ar fi putut înțelege asta. Dar Umber nu era deloc fermecător. Avea un fel al lui de a nu-și lua responsabilitatea pentru greșeli. Poate că Janet era o ticăloasă, dar cel puțin ea se descurca mai bine în privința asta.

– E de-a dreptul fascinant, a zis ea. Dar nu de asta am vrut să vorbim cu tine.

– Nu?

– Apropo, a zis Josh, din moment ce tot discutăm, de ce ai fugit de noi mai devreme și te-ai oprit după aia?

– Oh!

Umber părea surprins.

– Am crezut că v-ar plăcea o mică fugăreală. Nu asta voiați?

– Nu chiar, a răspuns Janet.

– Deși mi-a plăcut partea unde am salvat situația.

– Da, aia a fost tare, cu portalul.

– Vedeți? Plus că ai nevoie de mișcare, a zis berbecul.

Replica zeului a anulat efectul inițial creat de triumful lui Josh. Poppy și-a bătut soțul ușor pe braț.

– Păi, în fine, a zis el. Uite, ce e cu apocalipsa asta? Cum o s-o oprim? E opera ta, nu?

Umber părea jignit.

– Apocalipsa? Oh, nu. Nu e fapta mea.

– Nu? a zis Janet.

– Doamne, nu. De ce aș face așa ceva?

Cele două regine și regele s-au uitat unul la celălalt. Ceva începuse să moară în ochii lui Janet. Ah, era speranța, așa o numeau oamenii.

– Dar dacă nu ești tu…? a zis Poppy. Atunci cum o să…?

Uimirea era limpede chiar și pe chipul inuman al lui Umber.

– Cum o s-o opriți? Doar nu credeți că eu știu. Nu cred că *puteți*. Cum să oprești o apocalipsă? E cursul natural al lucrurilor. Se întâmplă de la sine.

– Deci nu…? a zis Janet.

Nici ea nu reușise să termine fraza. Fusese atât de sigură că Umber avea răspunsul, soluția întregii misiuni.

Pornirea lui Janet a venit din senin; din senin părea să-și tragă cele mai bune impulsuri în acele zile. Deodată, totul se lega în capul ei: Umber luase umanitatea lui Martin și apoi făcuse să pară o poznă, ca și cum nu ar fi avut de ales. Dar Martin devenise Bestia, Bestia mâncase mâinile lui Penny și zdrobise clavicula lui Quentin și o forțase pe Alice să se transforme în niffin. Și-o mâncase și pe fata aia de la colegiu (oare cum o mai chema?). Janet și-a smuls una dintre securile prinse la spate și dintr-o singură mișcare l-a pocnit pe Umber în creștet. Nici nu mai avusese timp să pună toporului o lamă de gheață. Repezise doar cheia rece, din oțel, direct în fălcile berbecului.

– Yah!

Ochii lui Umber s-au deschis larg. Janet a lovit din nou, de data asta mai puternic, iar genunchii din față ai zeului s-au clătinat.

Ce topoare ciudate. Întâiul nu o făcuse să plătească înzecit degeaba. Armele erau exact așa cum le descrisese el, și chiar mai mult. Puteai lovi un zeu, iar zeul avea să simtă.

Umber a dat să se ridice, scuturându-și botul lunguieț, mai mult derutat. Janet a izbit iar, și iar, și iar și genunchii Lui s-au prăbușit din nou. Berbecul a căzut apoi, pierzându-și cunoștința. Janet l-a mai lovit după aceea încă o dată exact peste ureche, dislocând un ciob mic din coarnele lui mari.

– Asta-i pentru tot ce-ai făcut! Și tot ce n-ai făcut! Ticălosul dracului!

– Janet! a zis Poppy, pierzându-și calmul. Isuse!

– Cui îi pasă? Nu e El. Nu ne poate ajuta. Nu știe nimic.

Și-n plus, cine știe când mai apuca să bată un zeu? Mai ales unul care o merita atât de mult. Umber s-a întins pe o parte, inconștient. Vârful limbii lui groase îi ieșea prin gura ce atârna deschisă.

– Ratatule!

Janet l-a scuipat.

– Oricum n-aveai cum să fii rege vreodată. Ești prea laș.

Ceilalți se holbau la ea și la zeul adormit, întins pe iarba verde de sub un copac, pe vârful unui deal din Chankly Bore.

– Asta a fost pentru Alice, a zis ea. Și pentru mâinile lui Penny. Pentru toate alea.

– Nu, am priceput, a zis Josh. Mesajul a fost recepționat.

– Presupun că și-a căutat-o.

– Ar trebui să mergem, a zis Poppy.

Dar nu au plecat. În depărtare, printr-un culoar din Munții fără Nume, cei trei puteau vedea soarele ce aproape că atinsese marginea lumii. Aventurierii au rămas acolo privind apusul. Doar că soarele nu a coborât. În loc să se scufunde dincolo de orizont, astrul părea să se odihnească acolo. Încetul cu încetul, puțin câte puțin, marginea lui de jos s-a aplatizat și flăcări și limbi îndepărtate de foc au început să se ridice în jurul lui, împiedicând apusul. A urmat o străfulgerare, apoi o alta, ca și

cum ar fi avut loc un bombardament. Sunetul a răzbătut câteva secunde mai târziu: un trosnet îngrozitor, urmat de undele lui de șoc și apoi, la alte câteva secunde, o vibrație grea a zguduit pământul, ca și cum cineva trecea cu o mașină de șlefuit peste marginea lumii.

Câteva frunze s-au scuturat din copacul din spatele lor.

– Ce dracu' a fost aia? a zis Josh.

Janet își dorea să nu fi înțeles, dar pricepea prea bine ce se întâmplase.

– Începe, a zis ea.

Tânăra s-a așezat pe coama dealului din Chankly Bore și și-a strâns genunchii la piept.

– E prea târziu. A început apocalipsa.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Alice a dormit. A dormit aproape douăzeci de ore, în patul lui Quentin, pe spate, cu gura deschisă, absolut nemișcată sub cearșaf, fără să se întoarcă măcar o dată. Quentin a stat treaz cât a putut de mult, supraveghind-o, ascultându-i șuieratul ușor. Părul ei era lung și murdar și încâlcit. Pielea îi era palidă, unghiile ar fi trebuit tăiate, iar pe un braț avea o vânătaie de când căzuse pe podea. Dar în rest era sănătoasă și întreagă. Era ea.

Quentin s-a uitat la fată fără să-și dezlipească privirea: Alice era, în sfârșit, acolo. Se întorsese. Quentin simțea că restul vieții lui putea începe de acum. Nu știa dacă o mai iubea pe Alice, dar fiind în aceeași cameră cu ea îl făcea să se simtă real, întreg și viu, așa cum nu mai crezuse a fi posibil. Când Q nu a mai putut sta treaz, ceilalți i-au luat locul.

Quentin se afla la parter, luând micul dejun și pregătindu-se de altă tură când fata s-a trezit.

– A zis că îi e foame, a spus Plum.

Quentin și-a ridicat privirea din castronul cu Cheerios și a văzut-o pe Alice în prag, înfășurată în halatul bleu al lui Plum și era cea mai palidă, mai ștearsă, mai delicată și mai vulnerabilă ființă pe

care o văzuse el vreodată. Sub ochi avea cearcăne violet.

Quentin s-a ridicat, dar nu s-a dus la ea. Îi venea greu să se abțină, dar nu voia să o copleșească. Își dorea să facă lucrurile în ritmul ei. Quentin avusese mult timp la dispoziție să se gândească la acel moment și singura lui hotărâre fusese că n-avea să se entuziasmeze prea tare. Fata avea nevoie de calm. Quentin s-a prefăcut că o întâmpină la poarta de sosiri a aeroportului, după o absență îndelungată și o călătorie dezastruoasă. Lui Q îi era mai ușor decât se așteptase inițial. Tânărul era pur și simplu fericit să o vadă. Nu existau căi stabilite pentru asemenea momente, dar o să găsească ei o soluție. Acum aveau tot timpul din lume.

– Alice, a zis el. Probabil că ești înfometată. O să-ți aduc ceva.

Alice nu a răspuns, ci doar a pășit lent spre masă, apoi și-a pironit privirea asupra mobilei, de parcă nu era sigură cum funcționa. Quentin a întins o mână, probabil ca să o conducă, dar fata s-a ferit. Nu voia să fie atinsă.

Alice s-a așezat precaută pe un scaun. Quentin i-a adus Cheerios. Oare îi plăceau? Q nu-și mai amintea. Era tot ce aveau în casă. A așezat bolul în fața fetei, iar Alice s-a uitat la castron ca și cum ar fi fost plin de vomă.

Probabil că niffinii nu mâncau și aceea era prima ei masă în șapte ani, pentru că era prima oară când avea un trup în șapte ani. După încă ceva vreme, Alice a înmuiat neîndemânatică lingura în lapte. Încercau cu toții să nu se holbeze la ea. Fata a mestecat robotic de câteva ori, precum cineva care ar fi văzut niște diagrame a ceea ce însemna să

mesteci mâncare, dar care nu încercase niciodată de-adevăratelea. Alice a scuipat cerealele.

– Ți-am zis că trebuia să cumpărăm Honey Nut, a zis Plum.

– Dă-i timp, a spus Q. O să cumpăr niște fructe proaspete. Pâine proaspătă. Poate că o să alunece mai bine.

– Poate i-e sete.

Sigur. Quentin i-a adus un pahar mare de apă. Fata l-a băut pe tot, dintr-o sorbitură zdravănă, apoi a mai băut unul și a dat drumul unei râgâieli colosale. Apoi s-a ridicat.

– Ești bine? a întrebat Plum. Quentin, de ce nu vorbește?

– Pentru că mai du-te-n mă-ta! a șoptit aspru Alice.

Fata a urcat scările și s-a întors în pat.

Quentin, Eliot și Plum stăteau în jurul mesei de la bucătărie. Frigiderul prinsese un obicei prost de a hurui tare până când se ridica unul dintre ei și-l împingea, așa cum ai înghionti pe cineva care sforăie. Frigiderul tăcea cam o jumătate de oră, după care huruitul reîncepea.

– Ar trebuit să mănânce, a zis Quentin.

Tânărul s-a ridicat. Nu putea sta așezat; de îndată ce se așeza, sărea iar în picioare. Era timp destul pentru odihnă când își revenea Alice.

– Ar trebui cel puțin să-i fie foame. Poate e bolnavă, poate că trupul ei nu s-a format corect. Poate are ficatul perforat.

– Probabil că e doar sătulă, a sugerat Eliot. Poate că mâncase niște oameni chiar înainte să o preschimbi tu și trebuie să-și facă digestia.

Quentin nici nu știa dacă gluma fusese amuzantă sau nu. Nu mai știa unde erau granițele. Și oricum, orice ar fi Eliot, el își petrecuse aproape la fel de mult timp alături de Alice pe cât își petrecuse și Quentin.

– O să fie în regulă, a spus Quentin. Nu te mai agita. Adică, mă așteptam, într-un fel, să fie recunoscătoare că am salvat-o de la a fi un monstru, dar e în regulă. Nu am nevoie de mulțumiri.

– Oricum, arată bine. N-a îmbătrânit deloc.

– Mă tot întreb cum s-a simțit când a fost niffin, a zis Quentin.

– Probabil că nici nu-și mai amintește.

– Îmi amintesc tot.

Alice stătea în capătul scărilor. Fața îi era umflată de somn. A intrat în cameră și s-a așezat iar la masă, mișcându-se cu ceva mai multă siguranță, dar tot aducând cu un extraterestru neobișnuit cu gravitația terestră. Alice părea să aștepte ceva.

– Avem fructe, a zis Quentin. Mere. Struguri. Niște prosciutto.

Quentin cumpărase tot ce părea delicios și suficient de proaspăt din piața cochetă de la colț.

– Aș vrea un scotch dublu cu un cub mare de gheață, a zis Alice.

Oh!

– Sigur, vine imediat.

Alice tot nu se uita în ochii nimănui, dar părea să dea semne de progres. Poate că băutura o s-o relaxeze, să o ajute să treacă peste șoc. Asta atât timp cât nu avea ficatul perforat.

Quentin a coborât sticla, fiind conștient că improviza din mers. A trântit un cub de gheață în pahar și a turnat whiskey peste el. Șmecheria era să nu-i fie teamă de Alice. Quentin își dorea ca fata să se simtă iubită. Sau poate că cerea prea mult, dar în orice caz, spera să se simtă în siguranță.

– Mai vrea cineva? a strigat din bucătărie.

Tăcerea din cameră era grea.

– Bine.

Q a turnat un pahar și pentru el. Să fie el al naibii dacă avea să-și lase fosta iubită adusă din morți să bea singură primul pahar de băutură, după șapte ani. Plum și Eliot rămăseseră amândoi fără subiecte de conversație. Quentin le-a turnat și lor whiskey, în eventualitatea în care se răzgândeau. Alice a sorbit însetată băutura, apoi a luat paharul lui Plum și l-a băut. Când a terminat, a privit dezamăgită la vasul gol. Eliot și-a mișcat discret paharul din calea ei. Quentin se gândea să-i aducă sticla, apoi s-a răzgândit. Fata ar fi trebuit să bea mai multă apă.

– Vrei…? a început el.

– A durut, a zis Alice, eliberând un oftat. Dacă chiar vrei să știi. Te-ai întrebat vreodată, Quentin? Oare chiar ai încercat să-ți imaginezi? Mi-amintesc că mă gândeam că poate nu o să doară, că poate o să treacă repede. Cine știe, poate focul magic e diferit. Ei, o să-ți spun un secret: nu e deloc diferit.

A durut ca dracu'. Presupun că a fost la fel ca atunci când ești ars pe un rug obișnuit. E amuzant, cea mai rea durere pe care o simțisem până atunci a fost când mi-am prins degetul în scaunul pliant. Cred că am fost norocoasă.

Se oprise și se uita iar în pahar, ca și cum voia să se asigure că nu-i scăpase ceva.

– Ai zice că nervii n-au cum să îndure atât, dar nu e adevărat. Ai zice că au o limită. De ce ar fi posibil ca oamenii să simtă atât de multă durere? Ai putea spune că ne-am adaptat prost.

Nimeni nu a dat vreun răspuns.

– Și după aia nu a mai durut deloc. Îmi amintesc când s-au dus ultimele fărâme din mine – degetele de la picioare și creștetul capului, în același timp – și toată durerea s-a oprit de tot. Am vrut să plâng de ușurare că se terminase tot. Eram așa de fericită că-mi dispăruse trupul. Nu mă mai durea. Dar nu am plâns, așa-i? Am râs. Și am tot râs timp de șapte ani. N-ai să pricepi niciodată asta. Niciodată.

Alice își fixase privirea pe blatul mesei.

– A fost ca o glumă care nu încetează nicicând să fie amuzantă.

– Dar nu a fost o glumă, a zis Quentin încetișor. A fost cel mai oribil lucru pe care l-am văzut vreodată. Penny tocmai își pierduse mâinile și eu aveam jumătate de claviculă zdrobită, iar Fen fusese ucisă. Apoi te-am pierdut pe tine. N-a fost deloc o glumă.

– Taci dracului! s-a răstit Alice. Plângăcios nemernic! Nu o să înțelegi niciodată nimic!

Quentin s-a uitat la ea. Chestia era să nu-i fie frică.

– Îmi pare rău, Alice. Tuturor ne pare foarte rău. Dar acum s-a terminat și vrem să înțelegem. Sau măcar să încercăm. Vezi dacă îmi poți explica.

Alice a închis ochii și a inspirat adânc.

– Nu pricepi și nu vei pricepe niciodată. Nu m-ai înțeles nici când eram om, Quentin, pentru că o persoană atât de egoistă ca tine nu e în stare să înțeleagă pe nimeni. Nici măcar pe tine însuți. Așa că să nu te gândești că mă poți citi acum pe mine.

Eliot a deschis gura să spună ceva, dar Alice l-a întrerupt.

– Nu-i lua apărarea! Tu nu ai avut niciodată curajul să simți ceva cu adevărat pentru că erai mort de beat tot timpul. Așa că mai bine ascultă adevărul de la cineva.

Au ascultat toți trei. Quentin nu știa cum să reacționeze. Fata arăta ca Alice, era Alice, dar ceva se schimbase în rău.

– De îndată ce mi-a dispărut trupul, odată ce am devenit niffin…știi, îmi tot venea în mintea o reclamă veche la o pastă de dinți. Nu știu de unde mi-a venit, dar sloganul zicea că pasta îți dădea „senzația de proaspăt venit de la dentist“. Exact așa mă simțeam și eu. Toată mizeria fusese îndepărtată. Mă simțeam proaspătă și ușoară și curată ca lacrima. Eram pură. Eram perfectă. Și voi toți stăteați acolo, șocați! Încă nu pricepi ce a fost amuzant? Îmi amintesc ce am gândit atunci. Nu m-am gândit la Martin sau la Penny. Singurul lucru ce-mi trecea prin minte era „în sfârșit“. În sfârșit! Așteptasem momentul ăla toată viața, fără ca măcar să o știu. Când am făcut vraja am crezut că pot să controlez puterea suficient de mult cât să-l omor pe Martin. Dar când am avut puterea, când am devenit niffin, nu am mai vrut să o controlez.

Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Sunteți norocoși că l-am ucis; foarte norocoși. N-aș fi ridicat un degete să salvez oameni de teapa voastră. Dar am vrut să știu dacă sunt capabilă să ucid. Când i-am smuls capul, aia a fost mai mult un soi de toast; dopul șampaniei. Am închinat în cinstea noii mele vieți! Vrei să știi cum e când ești niffin? Imaginează-ți că știi tot timpul, pe vecie, că ai dreptate și că toți și toate se înșală.

Fata a zâmbit.

– V-aș fi putut omorî pe toți. Ar fi fost așa de simplu.

– De ce nu ne-ai ucis? Quentin era sincer curios.

– De ce să o fi făcut? a zis ea, cu dezgust. De ce să mă fi deranjat? Erau așa de multe alte lucruri de făcut!

Quentin înțelegea că Alice încerca să-i facă rău. Fata se descurca de minune. Experimentul lui merse foarte prost, iar el ar fi trebuit să-și dea seama mai înainte. Trupul lui Alice se întorsese, dar mintea… nu poți trăi șapte ani ca demon fără să existe consecințe. Fata era traumatizată. Quentin credea că o adusese cu totul înapoi, dar încă nu izbutise. Alice era acolo, dar nu se întorsese complet.

– Așa că ai plecat.

Dacă o lăsa să vorbească, poate că Alice se elibera de povară.

– Am plecat. Am trecut direct prin perete. Abia dacă l-am simțit. Pentru că a fost ca un fel de ceață. Totul era ca ceața. Am trecut prin stâncă, prin pământul negru. Mi-am amintit că nu am închis ochii. Parcă înotam noaptea, într-un ocean

tropical. Era așa de cald și bogat, de sărat și întunecat.

Alice s-a oprit și nu a mai vorbit un minut întreg. Quentin i-a adus apă. Fata părea să-și fi pierdut dorința de a vorbi, dar apoi a continuat.

– Mi-a plăcut în pământ. Era așa de negru și dens. Mai știi ce fată cuminte eram? Mai știi cât eram de sfioasă și cum făceam pe plac tuturor? Atunci, pentru prima oară în viața mea nu a trebuit decât să exist. Asta a fost mereu o problemă, Quentin. Am simțit că trebuia să-ți dau atenție tot timpul. Îți doreai să fii iubit cu atâta disperare și am crezut că e de datoria mea să ți-o dăruiesc. Sărmanul băiat rătăcit! Aia nu e dragoste, e un infern. Iar eu gustam de acum raiul. Eram un înger albastru. Am înotat prin pământ câteva luni. Te-ai întrebat vreodată cum e în măruntaiele regatului? E plin de schelete. Găsești dinozauri magici, lungi de kilometri întregi. Pesemne că a existat o eră a lor. Am urmat coloana unuia dintre ei o zi întreagă. Am găsit și peșteri și ziduri vechi și multe, multe tunele de pitici. Odată am descoperit un întreg oraș subteran, în care prăbușiseră acoperișul, acum multă vreme. Era plin de trupuri. Sute de mii de pitici îngropați de vii. Mai în adânc sunt mări negre, fără scurgeri, îngropate, oceane pline de rechini fără ochi ce se înmulțesc și mor în beznă. Sunt și stele acolo jos, sau sub-stele, arzând în subteran, încastrate în sol, fără a putea fi văzute de cineva. Aș fi putut rămâne acolo pentru totdeauna. Dar în cele din urmă am ieșit de partea cealaltă.

– Am aflat și noi de capătul lumii, a zis Quentin.

– Dar nu ai mers acolo. Știu asta. V-am urmărit uneori. Am fost acolo, la capătul lumii, m-am uitat la tine, din interiorul zidului, când te-au alungat. V-am urmat în nava voastră mică, la nouă brațe

adâncime, ca spiritul din *Balada bătrânului marinar*. L-am privit pe prietenul tău murind pe insulă. Te-am văzut cum i-o trăgeai prietenei tale. Te-am văzut mergând în Iad.

– Știi, ne-ai fi putut ajuta.

– Ba nu. Nu aș fi putut!

Chipul fetei era inundat de o plăcere nebunească.

– Asta-i chestia! Și știi de ce? *Pentru că nu mi-a păsat*.

Alice s-a oprit și a adulmecat aerul.

– Ciudat. Când eram niffin nu aveam miros.

Dar Alice nu a râs.

– Apoi am trecut dincolo. M-am ridicat și am plutit ca un balon, departe, dincolo de cerul regatului, în întunecimea de după el. Am înghiontit stelele în trecere. Am intrat în soare, mi-am petrecut o săptămână în inima lui, călărindu-l mereu împrejur. Eram indestructibilă, nu mă putea atingea nimic. Nici măcar focul solar. Am mers și mai departe. Quentin, te-ai întrebat vreodată dacă universul din Fillory e ca al nostru? Dacă se continuă la nesfârșit și mai există și alte stele și lumi? Să știi că nu există. Fillory e singura lume. Am mers acolo, am trecut de lună și de soare, am depășit primul strat de stele – stelele sunt singurul lucru din toate viața mea de niffin prin care nu am putut trece – și nu a mai urmat nimic. Am zburat zile de-a rândul, fără să obosesc, fără să mă plictisesc și apoi m-am întors și m-am uitat înapoi și am văzut Fillory. Nici nu-ți poți imagina ce ridicol arată lumea de sus: un disc spiralat și plat, înconjurat de un roi de stele și sprijinit pe un turn de țestoase, ca în Dr. Seuss. E rizibil. Un tărâm de

jucărie, ca o pictură făcută pe o tăblie rotitoare, înăuntrul unui stol de stele albe. L-am privit mult timp. Nu știam dacă vreau să mă mai întorc. E singura dată când m-am simțit aproape tristă.

Alice a amuțit. Frigiderul a început să bâzâie. Eliot s-a ridicat și i-a dat un ghiont.

– Dar ai venit înapoi, a zis Quentin.

– Da. Făceam tot ce aveam chef. O dată am fiert un lac cu tot ce era în el. Am fugărit păsări și animale și le-am dat foc. Tuturor le era frică de mine. Eram pasărea albastră a nefericirii. Uneori țipau, plângeau și mă implorau. O dată…

Alice și-a oprit deodată respirația, ca și cum o atinsese ceva rece.

– Doamne. O dată am omorât un vânător.

Un suspin iute și convulsiv i-a scuturat pieptul, aproape ca o tuse.

– Uitasem de asta. Avea de gând să ucidă o căprioară și am vrut să-l opresc. L-am făcut cenușă. A durat o clipă. Nici nu m-a văzut.

Fata respira greu, șuierat, cu o mână pe piept, de parcă încerca să nu leșine sau să vomite. Privirea ei a rătăcit prin cameră.

– E-n regulă, Alice, a zis Quentin, ușor. Nu e vina ta.

Replica a părut să o aducă în simțiri. Alice a lovit tăblia mesei cu palmele. Expresia de pe chipul ei era din nou de furie.

– Ba e vina mea! a țipat ea, ca și cum Quentin ar fi încercat să-i fure un lucru scump. Eu l-am omorât!

Eu! Nimeni altcineva.

Alice și-a culcat capul pe brațe. Avea umerii încordați. Quentin nu știa cum să ajungă la inima ei.

– L-am urât. Dar, de pe altă parte, uram pe toată lumea. Și, mai mult decât pe oricine, te uram pe tine, Quentin! Ura nu e ca iubirea, nu se sfârșește, ci continuă la nesfârșit. Nu are limită. Și e atât de pură și necondiționată! Știi ce văd când mă uit la voi? Văd niște creaturi plicticoase, idioate, urâte, pline de gunoi emoțional. Emoțiile voastre sunt corupte și contaminate. Jumătate din timp nici nu știți ce simțiți. Sunteți prea proști și prea amorțiți. Iubiți și urâți și jeliți și nici măcar nu simțiți toate astea.

Quentin stăta nemișcat. Nici măcar nu era vorba de faptul că fata se înșela. De fapt, era adevărat, așa erau oamenii. Dar Alice uitase că el știa toate astea și că odată, demult, părerile de genul ăsta fuseseră parte din ceea ce îi adusese împreună. Dar Quentin nu a zis nimic. Nu era momentul. Alice s-a oprit și și-a îndreptat spatele.

– Am pofte ciudate. Vreau mango, marțipan.

Alice s-a încruntat.

– Și, cum îi zice? Anason? După aceea dispar toate. A trecut așa de mult timp de când nu am mai gustat ceva.

Vocea ei în acea clipă suna aproape ca vechea Alice.

– Quentin, am avut atât de multă putere. Așa de multă. După o vreme mi-am dat seama că puteam să mă întorc în timp. A fost ușor. Dacă te gândești mai bine, noi de fapt ne deplasăm mereu prin timp,

cu o secundă înainte, dar nu te obligă nimic să înaintezi. Poți să te oprești, pur și simplu. Aș putea să o fac chiar și acum – e ca și cum ai fi pe un cablu de sfoară, pe pârtia de schi și îți lași mănușile să alunece, lași sfoara să-ți treacă printre degete și apoi încetinești și te oprești. Prezentul se desfășoară fără tine și dispare iar tu ajungi, ca prin farmec, în trecut. E un sentiment minunat. Dar nu poți schimba nimic. Poți doar să privești. I-am văzut pe frații Chatwin ajungând îm Fillory. Am văzut cum se nasc și cum mor oameni. Am văzut-o pe Jane Chatwin făcând sex cu un faun!

Alice a pufnit în râs.

– Cred că era o persoană foarte singură. Uneori îi priveam pe oameni citind sau dormind. Nu conta, totul era amuzant. Nu a încetat niciodată să fie amuzant. Odată am alunecat până la începutul lumii. Începutul a tot. Sau al lumii ăleia, în orice caz. N-am putut merge mai departe. Cred că la un moment dat te izbești de capăt, ca și cum ai ajunge la sfârșitul sforii. Ai putea zice că a fost o priveliște drăguță. Zorile creației semănau mai degrabă cu cadavrul a ceea ce fusese înainte. Nu erau decât un deșert mare și o mare puțin adâncă și moartă. Nu exista vreme sau vânt, ci doar frig. Soarele nu se mișca. Lumina lui era… neplăcută. Ca un neon vechi, fluorescent, în care au murit niște muște. Când mă gândesc acum, cred că luna și soarele trebuie să se fi ciocnit și topit împreună, formând un singur astru celest. Am privit marea mult timp. N-ai crede că o întindere de apă așa de mare poate să fie atât de nemișcată. În cele din urmă, o tigroaică mare și bătrână a venit săltând spre apă. O puteai vedea tropăind de la un kilometru. Am crezut că era vreo zeiță, zeița a ceea ce fusese înainte. A ajuns la marginea apei, s-a uitat la reflexia ei o secundă, apoi a continuat să meargă prin apă, scufundându-se până la umeri.

Apoi s-a oprit și s-a scuturat și a strănutat o dată. Era evident că tigroaicei nu-i plăcea apa, dar a continuat. Mie mi s-a părut a fi foarte curajoasă. A tot mers până s-a scufundat cu totul. După aia, nu s-a mai întâmpla nimic. Se înecase. I-am văzut corpul plutind la suprafață, pe o parte, întorcându-se ușor în loc, pe valurile slabe, apoi s-a dus iar la fund, pentru totdeauna. După aceea, nu s-a mai întâmplat nimic pentru o bună bucată de vreme. Apoi apa s-a adunat cumva într-un fel de val, iar valul a scuipat pe mal două scoici mari și răsucite. Scoicile au rămas un timp una lângă alta, și după aia a venit alt val, lăsând în urma lui o perdea de spumă. Nisipul a început să se miște, s-a scuturat și s-a ridicat și a devenit Ember. Spuma era lâna lui. Scoicile au format coarnele. Ember s-a plimbat pe plajă, a găsit alte două scoici răsucite și le-a împins un pic până ce au ajuns una lângă cealaltă, apoi a rămas alături de ele, astfel că umbra Lui a căzut peste scoici. Apoi umbra s-a ridicat și a devenit Umber. Berbecii au înclinat capetele unul spre celălalt și au plecat împreună, spre cer. Au lins pe rând astrul mare din cer, până ce luna și soarele s-au despărțit iar și Ember a împins soarele într-o parte și l-a pus în mișcare, iar Umber a înghiontit luna și toată lumea s-a pus iar pe roate. Așa s-a născut Fillory. Dar nu îmi păsa prea mult de prostiile astea. Știi care a fost partea mea favorită din trecut? Mi-a plăcut să văd cum ard. Îmi plăcea să mă întorc în momentul când am murit, să mă ascund în pereți și să privesc totul de nenumărate ori.

– Ai putut vedea viitorul? a întrebat Eliot.

– Nu, a răspuns ea, pe același ton aerian, detașat.

Alice părea să nu-și dea seama care dintre lucrurile pe care le spunea erau ușor de auzit și care nu. Pentru ea era totuna.

– Are ceva de-a face cu fluxul temporal.

– Poate că nici nu contează, a zis Quentin.

– Dacă aș fi văzut viitorul, te asigur că nu veneam aici.

– Asta spuneam și eu.

– La început nu am putut să mă întorc pe Pământ, dar s-a schimbat ceva. Bariera s-a relaxat și am reușit să o penetrez. Am aflat din greșeală. Îmi plăceau oglinzile – îmi plăcea să mă uit la mine, așa, fără carne – și într-o zi am atins una. Am intrat într-un spațiu ciudat. Era undeva între lumi, ca în Țara-lui-Nicăieri. Oglinzile din oglinzi te duceau și mai departe, mai adânc și mai adânc, până ce la un moment dat se amestecau cu lumile-oglinzi ale altor lumi. Era rece acolo jos, și pustiu, sau aproape pustiu – odată am întâlnit o pasăre rătăcită care zburătăcea prin jur, încercând să scape. Când am ieșit la suprafață, am ajuns aici, nu în Fillory. Nu îmi păsa. Brakebills a fost interesant. Am văzut multă magie acolo și multe oglinzi – are un spațiu de oglinzi foarte complex. Am crezut că-mi voi găsi fratele acolo, dar nu l-am văzut. Însă te-am găsit pe tine, Quentin. Ai fost ca o coajă pe care voiam să o rup. M-ai rănit, chiar și atunci, și m-am bucurat de durere. Oamenii erau și ei interesanți. Am știut, cumva, că Plum are o legătură cu Fillory, deși nu aș putea spune cum mi-am dat seama. Eram sigură că o să i-o tragi.

– De ce crede toată lumea asta? a mormăit Plum.

– Și apoi ai încercat să faci un tărâm!

Timp de câteva secunde, Alice a amuțit din cauza râsului isteric.

– Doamne! E așa de patetic! Tu, Quentin, nu ai fost niciodată în stare să faci ceva. Nu pricepi? Cum ar putea cineva ca tine să creeze ceva viu? Ești gol pe interior. Nu e nimic înăuntrul tău. Tot ce-ai putut să faci a fost casa aia rece, în oglindă. Și știi de ce? Pentru că tot ce faci tu e ceea ce crezi că așteaptă oamenii de la tine, după aia îți plângi de milă când ceilalți încep să te urască.

– M-am schimbat mult, Alice, a replicat Quentin. Poate că ceea ce spui a fost adevărat odată, nu știu, dar m-am schimbat mult în șapte ani.

– Ba nu, nu te-ai schimbat.

– Atunci gândește-te la asta: ar fi putut acel Quentin pe care l-ai cunoscut să te facă iar om?

Alice a rămas tăcută preț de câteva clipe, suficient de mult cât Plum să apuce să spună ceva.

– Oricum, de ce ne zici toate astea?

Plum părea să se fi săturat de toanele lui Alice.

– Adică, e fascinant, dar într-un fel nu la asta ne așteptam.

– Vă spun toate astea, a șuierat Alice, pentru ca el să știe *ce a făcut*.

Fata răspundea întrebării lui Plum, dar îl fixa cu privirea pe Quentin.

– Spune-mi ce am făcut.

Quentin i-a întors uitătura. Ochii ei se schimbaseră, nu mai erau întocmai cei pe care îi cunoștea Q.

– Vreau să știu.

– Atunci ascultă: m-ai jefuit.

Alice a împroșcat răspunsul cu venin, dar fata începuse deja să-și piardă din avânt, nu mai avea energie nici măcar cât să fie furioasă.

– Eram perfectă. Nemuritoare. Fericită. Ai luat totul. Te-ai aşteptat să-ți fiu recunoscătoare? Serios? Nu mi-am dorit să fiu iar om, dar m-am târât în corpul ăsta.

Alice a ridicat mâinile ca și cum ar fi fost două bucăți de carne ieftină, resturile unui măcelar.

– Am pierdut tot, de două ori. Prima oară m-am sacrificat, dar a doua oară m-ai jefuit tu.

Alice a scos un suspin tremurat, rezonant în camera tăcută ce-i conținea acum trupul imperfect, impur. S-a lăsat iar pe spate, în scaun.

– Și puteam să zbor. M-am săturat să-ți spun de ce nu faci nici două parale. Unul dintre voi, rahaților, să-mi aducă o sticlă!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Pământul s-a mai zguduit o dată și l-a trezit pe Umber. Berbecul a deschis ochii.

– Inima mea, a șoptit El.

Însă când Janet și-a întors privirea de la apus, de la soarele prăbușit, mai exact, zeul deja dispăruse.

Erau multe de făcut. Lumea se sfârșea. Nu era timp de stat. Janet era nevoită să recunoască un lucru: berbecul își revenise destul de repede de pe urma bătăii. Reginei i-a trecut atunci prin minte că poate zeul se prefăcuse, poate că se lăsase bătut. Îi stătea în fire. În orice caz, Janet se simțea ușurată că Umber plecase. Nu-și dorea în mod deosebit să petreacă sfârșitul lumii alături de el.

Între timp, acțiunea de la capătul lumii era profund și sublim de teribilă. Soarele se turtise acolo ca un dovleac răscopt – nu doar că atinsese marginea regatului, ci se întinsese în mod irefutabil, agonizând, zvârcolindu-se și irosindu-și ultimele fărâme de energie termală și kinetică în procesul de autodistrugere, aruncând în aer limbi și tentacule încovrigate și minunate din foc, ridicând un stâlp mare din abur ce se înălța la cer.

Janet nici măcar nu văzuse capătul lumii. Ceilalți fuseseră acolo, dar acum regina nici măcar nu avea

să mai aibă vreo șansă să ajungă vreodată. Și chiar dacă apucă să-l viziteze, nu ar mai fi contat, locul era distrus de o mare arsură de țigară. Janet a privit peste umăr la celălalt capăt al orizontului și a văzut că luna se ridica repede, ca de obicei. Buna și bătrâna lună, pesemne că se învârtea de două ori mai repede decât soarele, s-a gândit Janet, ca să ajungă să-l eclipseze la amiază și să apuce să se ridice iar seara. Sau nu, ar fi trebuit să se deplaseze și mai repede de atât. Avea viteză variabilă? Existau mai multe luni? Janet începuse să se gândească la această dilemă, apoi s-a oprit. Ce mai conta?

– N-ar trebui să fim aici, a zis Poppy. Ar fi mai bine să ne întoarcem la castel.

– Mai contează? a zis Janet, de data asta cu voce tare.

Își dorea ca Eliot să fi fost acolo. Sau Quentin. Josh și Poppy erau de treabă, dar nu sosiseră decât de puțin timp. Lui Janet i-ar fi plăcut compania unui veteran ca ea. Chiar și Julia.

– Asta înseamnă că suntem ultimii, a zis ea. Ultimii regi și regine din Fillory. Presupun că asta reclamă ceva faimă.

– Nu s-a terminat încă. Ar trebui să ne întoarcem în Whitespire. Oamenii au nevoie de noi.

Asta era atitudinea.

– Mergeți, a zis Janet. Ai dreptate. Aveți grijă de ei. O să vă prind din urmă. Mai rămân un pic aici.

Janet n-ar fi știut să explice de ce simțea acea nevoie, dar simțea că trebuia să o facă. Dealurile ciudate, depărtate egal, se aprinseseră de lumina pâlpâitoare a soarelui muribund, aruncând umbre

lungi în spate – Janet se simțea calmă. În Whitespire, cuplul avea să fie în siguranță. Cu ce putea contribui ea? Regina o să privegheze acolo, pe dealurile din Chankly Bore.

Josh a dat să spună ceva, dar Poppy i-a atins brațul, iar regele a tăcut. Poppy înțelegea: erau depășiți de situație. Josh a început tăcut și grav să facă ritualul de deschidere a portalului.

– O să-l las deschis, a zis.

– Mda.

– Când se înrăutățesc lucrurile, venim după tine. Cu nasturele.

– Da, voi fi aici.

Apoi Josh și Poppy au plecat. Deasupra, cerul era de un albastru profund. Dealurile verzi, șirul cenușiu de munți și orizontul înflăcărat creau o scenă destul de impresionantă. Păcat că Janet nu avea un aparat de fotografiat sau un șevalet sau o sensibilitate estetică prea dezvoltată. Janet nu era tocmai genul de om care să se lase furat de contemplație. Regina s-a așezat pe iarba rece, sprijinindu-și spatele de trunchiul tare și noduros al stejarului din vârful colinei. Poate că ar fi trebuit să poarte ochelari de soare, ca oamenii ăia care mergeau în deșert să asiste la testele atomice. Janet s-a cutremurat. Părea nedrept ca dintre ei toți, tocmai ea să fie cea care trebuia să vadă tot spectacolul îngrozitor. Ea – cinica. O durea în cot. Ei, poate era mai bine așa decât vreun plângăcios. Quentin s-ar fi prefăcut într-o fântână arteziană de lacrimi până acum.

Ceva sau cineva suflase la vest într-un corn enorm. Sunetul părea ca ieșit de sub o pedală de aramă, apăsată prelung. Apoi au urmat câteva secunde de

tăcere, iar de la sud s-a auzit răspunsul unei trompete argintii; era aceeași notă, dar cu câteva octave mai sus. Au urmat apoi șase sau șapte note la unison, venind din toate punctele cardinale, chiar și dinspre mare, variind între armoniile majore și cvarte ce se ciocneau între ele. Cine mama dracului cântă porcăria asta? s-a gândi Janet. Cum de știu ce note să cânte? Poate că era scris pe undeva, probabil exista un bucium mare pe undeva, într-o vitrină, cu un bilet pe care scrie *În caz de Ragnarok spargeți geamul și cântați un mi bemol*. Unde e cornul meu? Ar fi fost drăguț să aibă măcar un corn, și-a zis, permițându-și să simtă puțină amărăciune și să-și plângă de milă. Dacă nu acum, atunci când? Măcar ar fi avut o preocupare. Dintr-odată, arborii-ceas din jurul ei au început să bată la unison. Janet nici nu știa că puteau bate ora. Regina s-a ridicat. Nu era de ajuns. Nu făcea decât să stea bosumflată și nu era de ajuns. Trebuia să se implice, să afle ce se petrecea.

S-a ridicat și chiar în acel moment iarba din fața ei a explodat literalmente, pe când un hipogrif a coborât furtunos pe ea, aterizând în grabă și alunecând pe jumătate, pe pantă, rupând jumătate din coasta dealului cu ghearele și copitele lui.

Creatura și-a revenit și a venit în trap spre ea. Venise acolo în căutarea ei.

– Maiestatea Ta, Regină Janet, domnitor al regatului Fillory, acest hipogrif așteaptă să-ți spui dorința.

Respect. De la un hipogrif. Chiar că venise sfârșitul lumii. Tânăra a pășit spre el, și-a pus piciorul pe coapsa animalului și și-a legănat piciorul peste spatele larg, roșiatic, cu blană deasă. O ajuta că panta dealului era de partea ei.

Janet și-a dat seama că recunoștea ființa – avea creasta roșie. Era același hipogrif pe care călărise spre mlaștină.

– Să zburăm, atunci, împreună, bestie curajoasă, a zis ea. Deși va fi pentru ultima dată, în astă ultimă zi.

Mă rog, a zis ea. Nu mă judeca. Dacă existase vreodată un moment mai potrivit pentru o asemenea cuvântare, acela era. Tânăra nu era sigură dacă plângea sau dacă vântul îi făcea ochii să lăcrimeze pe când s-au urcat la cer. Se șterse cu mâneca. I-a indicat hipogrifului direcția, iar animalul s-a rotit deasupra ținutului Chankly Bore (sau era vorba de fluxul subit [21]? Nu, era cu totul altceva, era aproape sigură). Hipogriful s-a întors spre sud. Lumina era indescriptibil de ciudată: la dreapta se vedea lumina stinsă, pâlpâitoare a soarelui din vest, iar la stânga ardea luna ce răsărea. Cele două fenomene se întâlneau și se amestecau într-un soi de strălucire argintiu-aurie cum Janet nu mai văzuse niciodată.

– Mai sus, mai sus! a strigat ea, iar hipogriful a ascultat-o.

Pe când animalul se înălța, Janet a făcut câteva vrăji, ajutându-și, în mare parte, ochii: vedere mai bună la distanță, focus, rezoluție, vedere nocturnă. Dacă tot asista la finalul lumii, voia măcar să vadă tot, fără să piardă nimic. Apoi urechile; regina și-a amplificat auzul.

Efectul era deconcertant – simțurile ei îi dădeau voie să perceapă mai mult decât putea suporta creierul, iar capul i-a tresăltat într-o parte când vederea i-a explodat de amănunte. Însă trebuia să vadă tot. Dezastrul era pe umerii ei acum.

Fillory fremăta de agitație – era o noapte neliniștită pentru tărâmul magic și toți oamenii ieșiseră din case. Chiar și copacii se mișcau: masa enormă, neagră ca cerneală a Codrilor Întunecați de la vest își ieșise din rândul obișnuit. Arborii, sau în orice caz, aceia care se puteau deplasa, își scoseseră rădăcinile din pământ și mărșăluiau spre est, în direcția Castelului Whitespire, trosnindu-și degetele noduroase de parcă ar fi zis ah da, în sfârșit, o facem și pe-asta. Janet se gândea că era vorba de o răfuială veche cu Pădurea Reginei și că probabil arborii contracarau. Copacii lăsau în urma lor o umbră lungă de arbori inanimați, un echipaj scheletic, ce rămăsese pe fostul loc al pădurii. Da: Pădurea Reginei adoptase o poziție defensivă, alungindu-se într-o creastă protectoare deasupra granițelor regiunii Whitespire.

Deplasându-se dinspre sud, ca să-i întâlnească pe Întunecați (presupunea Janet, căci era așa ar fi făcut) veneau copacii mai mici, dar nu mai puțin serioși, de pe Pământul lui Corian, apărați de merii și perii curajoși din Livada de Sud.

Fatidic. Ca Pădurea Birnam, în Dunisnane. E așa de la *Macbeth*. Sau *Hamlet*, mereu uit care dintre ele.

Fiecare fereastră din Whitespire era luminată; arăta ca un zgârie-nori din Manhattan plin de avocați sus-puși ce făceau o noapte albă. Curtea era plină de oameni ce-și puneau armurile. Cu cine aveau de gând să se lupte? Pesemne că nu aveau nicio idee despre ce se petrecea. Sau poate că ei, Janet, îi scăpa ceva. Probabil că oamenii citiseră niște profeții. Nu era ca și cum regina avea un nenorocit de corn, nu?

Ochii ei erau ca două reflectoare invizibile, descurajant de puternice, ce-și măturau razele

peste dealurile bizar luminate ale ținutului Fillory. Nu doar copacii se mișcau, ci și animalele fugeau, galopau, goneau, se înghesuiau și zburătăceau. Căprioare, cai, urși, păsări, lilieci și alte ființe mai mici care trebuie să fi fost vulpi sau nevăstuici. Lupi și feline mari fugeau alături unele de altele – vai, dar peste ce biosferă diversificată mai prezida Janet, cel puțin în următoarele câteva ore. Toate creaturile se scurgeau în număr mare, pe traiectorii diferite, în direcția Castelului Whitespire. Sau, hopa, nu chiar toate, dacă privea mai atent. Alte animale se strânseseră deja în jurul castelului, ca să le întâmpine pe celelalte. Atunci i-a căzut fisa lui Janet. Doamne, toate rivalitățile îngropate din tărâmul acela minunat, dar complet distrus, ieșeau la suprafața peste noapte. Ființele de la castel trebuie să fi fost Animalele Vorbitoare din Whitespire, iar creaturile obișnuite veneau să le atace. Janet știuse dintotdeauna că animalele se evitau unele pe celelalte, dar nu-i trecuse prin minte că se urau. Trebuie să fi plănuit noaptea aceea de secole întregi.

Creaturile fără darul vorbirii soseau sub forma unei gloate compacte; cele vorbitoare stăteau încremenite, în pătrate ordonate, pe câmpurile din jurul Whitespire, călcând în picioare recoltele, așa cum se întâmplase cu recoltele în cazul fiecărei bătălii, de la începutul timpurilor.

Era o atmosferă de carnaval, o liturghie morbidă, o noapte fără de reguli. În fruntea animalelor nevorbitoare se aflau câteva dintre cele mai iuți bestii, săltând singure sau în perechi peste zidurile joase, eliberându-le cu ajutorul flancurilor ridicole ce păreau a friza aroganța: gheparzi și antilope ce se ignorau reciproc pentru prima dată; sau poate că erau gazele, și câțiva lei și cai sălbatici și alte blestemății ce arătau ca niște gnu și ar fi putut trece drept chiar gnu. Cine știa că nemernicii

puteau alerga așa de repede? De fapt, priveliștea era destul de grozavă. În spatele lor, chiar în fața primului val, venea o haită foarte mare, ambițioasă și energică de câini. Bestiile s-au izbit direct de șirurile ordonate ale Animalelor Vorbitoare, lovindu-se, unele dintre ele, cap în cap și izbindu-și creierele cu un sunet ce te făcea să te înfiori sau chiar să vomiți chiar și de la distanță. Zgomotul îngrozitor făcea ca totul să pară de zece ori mai real, poate chiar mai mult decât reușise soarele. Era sunetul morții, ultimul pas ireversibil. Totul se întâmpla de-adevăratelea și nimic nu avea să mai fie la fel. Din ce în ce mai des, animalele atacau cu ghearele și când porneau, se aruncau asupra dușmanului, în perechi de cuvântătoare-contra-necuvântătoare. Pisicile au pornit numaidecât la acțiune, miorlăind și îngherându-se, acoperite de un norișor de praf. Momentan nu se vedeau lupte între câini și pisici.

Animalele Vorbitoare strigau prin larma bătăliei, așa cum strigau soldații umani:

– La mine! La mine!

– La dreapta mea! Flancul drept, flancul drept!

– Ține, la naiba. Ține șirul. Rezistă! Rezistă!

Meciul era unul destul de egal. Animalele Vorbitoare erau mai deștepte și mai organizate și, în medie, un pic mai mari decât rudele lor idioate, dar prostovanii erau mai mulți. Janet s-a trezit că ținea, instinctiv, partea creaturilor cuvântătoare, deși nu știa de ce. Oare erau, moralicește, mai bune decât cele proaste? Meritau să câștige? Poate că judecata ei era înnegurată de prejudecăți. Animalele vorbitoare puteau, cel puțin, glăsui. Poate că ar fi trebuit să le ofere măcar atâta lucru creaturilor necuvântătoare; o victorie în ultima bătălie ce nu avea să mai conteze cu nimic. Janet

s-a gândit la leneși. Probabil că exista un contingent de leneși la vreo optzeci de kilometri de acolo, un întreg regiment de luptă și n-aveau să ajungă nici într-o lună, până atunci avea să se sfârșească oricum totul. Sau poate că leneșilor nici nu le păsa să lupte? Doamne Dumnezeule, ăla era ursul Humbledrum, împărțind lovituri în stânga și în dreapta în încleștare? Era lent la furie, dar mamă, ce monstru! Ursul purta un guler din oțel ce-i proteja gâtul și activase modul complet de nebunie, alimentat, fără îndoială, de un butoi sau două de șnaps.

Janet spera că ursul o să supraviețuiască. Apoi, niciunul n-o să trăiască, nu-i așa, și poate că era mai bine dacă Humbledrum murea astfel, în bătălie, decât privind ruina lumii ce i se deschidea sub picioare.

Hipogriful a continuat să zboare, iar Janet nu l-a mai văzut pe Humbledrum în haosul și întunecimea de jos. N-avea să afle niciodată care fusese soarta ursului. Janet era vag conștientă că se dădea o luptă și în aerul de deasupra ei. Păsările se încăierau acum și ele iscând în jur fântâni de sânge și pene. Din când în când, o pereche se încleșta și cădea din cer, niciuna dintre părți nevrând să o elibereze pe cealaltă și să se salveze. Janet se întreba dacă se despărțeau înainte să lovească pământul, dar nu a reușit să urmărească nicio pereche suficient de mult timp cu privirea.

Acum se luptau și oamenii. În jurul castelului. Janet a mijit ochii, concentrându-și vederea telescopică, augmentată magic. Cu cine aveau de gând să se lupte? Cu lorienii? Cu maimuțele? Nu, cu bestiile jumătate oameni, jumătate animale, cele care umpleau Cripta lui Ember și o unitatea de elfi negri, îmbrăcați în armura lor chitinoasă de un negru lucios. Unde se ascunseseră în tot acel timp?

Josh și Poppy vedeau de apărare. Josh era pe ziduri, Poppy zbura deasupra larmei ca o valkyrie cu picioare lungi, încasând bombardamentele ce veneau sub forma sulițelor și a săgeților și pe care regina le evita cu greu. Gata, se retrăgea, zburând mai sus, la adăpost. O să fie în regulă. Trebuia să stea departe de necazuri. Poppy și Josh erau biletul ei de plecare de la carnavalul macabru. Ultimul elicopter din Saigonul magic.

Janet și-a plimbat privirea peste peisaj, căutând alte vești proaste. Gestul ei avea o tentă voyeuristică, ca și cum s-ar fi uitat la porno. Mai mult! Mai multă apocalipsă! Și, Slavă Domnului, haosul exista din plin.

Centaurii coborau tunând din Mănăstire, acolo unde trăiau ei. Ființele se organizaseră într-o formație riguroasă. Probabil că se pregătiseră generații întregi pentru acea ocazie. Centaurii s-au amestecat în bătălie – de obicei luptau cu ambele mâini, cu câte o sabie scurtă în fiecare dintre ele sau cu arcul și săgețile – și măiculiță! Centaurii atacau Animalele Vorbitoare? Uite – tipul ăla retezase scurt capul unei ființe ce fusese, până acum câteva clipe, o Căprioară Vorbitoare. Un jet de sânge s-a ridicat deasupra luptătorilor, apoi izvorul roșu a încetinit și s-a oprit. Ce mai nemernici! Nimeni nu-i plăcea, iar acum Janet știa și de ce. Probabil că erau niște naziști – se gândiseră că dacă puteau elimina alte ființe inteligente ar fi putut lua controlul, conform filozofiei lor ciudate, fasciste. Nici măcar Janet nu putea să nu se implice. Regina a trimis spre coloana de centauri câteva fulgere și a primit în schimb o grindină de săgeți pe care hipogriful le-a evitat cu măiestrie, după care și-a întors capul spre ea, doar o secundă, cu ochiul lui furios și galben: ce mă-sa, asta nu era stipulat în contract.

– Scuze, a zis Janet, bătându-l cu palma pe gât. Doar că nu-i suport pe tipii ăia.

Pentru un moment, părea că centaurii aveau să întoarcă șansele de izbândă ale luptei, dar apoi situația s-a răsturnat din nou: o avangardă de unicorni s-a înfipt într-o latură a formației lor. Isuse. Janet și-a întors privirea. Nu trebuia să vezi decât o dată un unicorn deschizând trupul unui centaur. Cutia toracică ce lucea albă când pielea sfâșiată cădea moale te-ar fi făcut să juri solemn că niciodată n-aveai să te iei sau chiar să te uiți la un unicorn. Isuse. Las inimioarele și norișorii și mă retrag încet. Nu vreau necazuri. Poți să iei toate curcubeiele.

Dintr-un punct de vedere detașat, aproape clinic, Fillory parcă juca șah cu el însuși. O trupă de minotauri a venit în goană, gâfâind, depășiți de centauri, dar urmându-i îndeaproape. Dar tocmai pe când ajungeau, stoluri de grifoni și de pagași au început să traverseze câmpul de luptă, atacând de deasupra cu picioarele și ghearele. De fapt, din perspectiva ofensivei, pegașii nu valorau nici cât o ceapă degerată – copitele lor mici erau prea ușoare și prea gingașe ca să rănească grav pe cineva, și caii erau prea mofturoși ca să se bată cu aripile, așa cum ar fi făcut o lebădă. Și totuși, Janet avea tot respectul pentru ei, pentru simplul fapt că veniseră la luptă. Și oricum, ce conta, din moment ce grifonii făceau prăpăd? Isuse, creaturile alea erau ca niște tancuri zburătoare. Aveau ciocuri și gheare făcute pentru război.

– Hei! a zis Janet hipogrifului. Vrei să te bagi și tu? Vrei să lupți?

Dar bestia a scuturat din cap. Îi era suficient să o escorteze pe Regina Janet. Ambițiile hipogrifului

nu mergeau mai departe. Iar Janet înțelegea pe deplin. Acela avea să fie efortul lui de război.

– Cum te cheamă?

– Winterwing! a țipat el.

Janet i-a mângâiat iar gâtul.

– Ai zburat bine, Winterwing. Ai zburat bine. Fillory ți-e recunoscător pentru noaptea asta. Acum urcă mai sus.

Nicio parte a regatului nu rămăsese neatinsă de conflict. Ici și colo, de-a lungul râurilor și al izvoarelor, nimfele ieșiseră la suprafață. Apa reflecta lumina ciudată, împletită. Deocamdată, nimfele nu făceau decât să privească spre cer. Janet nu-și imagina că ființele o să se lase atrase în conflict dacă interesele lor nu erau afectate direct. Unele dintre driade adoptaseră aceeași atitudine, stând lângă copacii lor, sprijinite de ei sau rotindu-și toiegele așa cum și-ar roti un polițist bastonul.

Doamne! Janet uitase cu totul de păduri. Codrii aproape că se aruncaseră în luptă. Un crâng de ulmi și mesteceni de pe Pământul lui Corian (Corian: cine o mai fi fost și ăsta? Un alt lucru pe care Janet nu avea să-l mai afle) săriseră deja asupra unui stejar mare și viteaz din Codrii Întunecați. Stejarul era un monstru și scosese din rădăcini alți arbori mai mici, scuturându-i deasupra capului ca un kraken, însă era depășit de situație. Câteva dintre crengile lui erau deja crăpate, iar frunzele zburau în toate părțile. Din câte se părea, copacii erau de-a dreptul sălbatici într-o încăierare.

Janet a privit în sus și a văzut luna rostogolindu-se. Astrul se afla încă pe cer, dar se abătuse mult de la curs, dându-se peste cap, fără țintă, pierdut în spațiu. Dintr-un motiv sau altul, vederea asta a

copleșit-o pe regină. Janet și-a aruncat brațele în jurul gâtului creaturii zburătoare și a suspinat și i-a umplut penele de muci. Mă rog, oricum probabil că avea păduchi. Gata, și-a zis ea. Ăsta-i cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat și am crezut că-l pot avea pentru totdeauna, dar m-am înșelat. Gâtul hipogrifului era țeapăn și mândru pe fața ei. Ființa nu s-a întors să o privească pe regină; poate nu se simțea confortabil să asiste la scene emoționale. Ei, ghinionul lui.

Janet a auzit și a simțit un tunet profund și și-a ridicat privirea, cu ochii încă în lacrimi. Jumătate din munții Barierei de Nord tocmai erupseseră; culmile lor explodaseră ca niște coșuri coapte. Janet nici nu știuse că munții erau vulcanici, dar acum se părea că scuipau jeturi mari de lavă peste coastele lor, ca o regină a balului beată ce vomită pe rochia cea nouă. Haosul se petrecea și la nivel geologic. Fillory își vărsa sângele fierbinte din artere. Janet a cercetat coasta. Golful Rupt inundase malurile, înecând zonele mai joase ale ținutului Chankly Bore; unele dealuri dispăruseră și nu se mai vedeau decât copacii ieșind din apă. În largul mării, regina a văzut câteva bărci inteligente ce încercau să depășească furtuna. Spre sud, dunele monstruoase din deșertul îndepărtat se loveau de zidul Munților de Aramă și amenințau să îngroape câmpiile bogate din sud sub nisip. Nu! Plecați! Janet voia să-și întindă brațele și să împingă deșertul la loc, să-și îndese degetul în baraj. Probabil că trupa Întâiului tremura în peșterile de gheață.

Fillory era sub asediu, iar barierele cădeau pretutindeni. Centrul nu putea rezista, iar marginile erau și ele într-o stare deplorabilă. De-a lungul a două câmpuri se deschise o crăpătură în zigzag, lucind incandescentă și pârjolind iarba din jurul ei.

Janet voia să îmbrățișeze regatul, să-l întregească. Dar nu putea. Nimeni nu putea să-l repare.

Acum ceva îi împungea pe Codrii Întunecați din spate și Janet s-a uitat mai atent… *hai, Jane Chatwin*! Fosta Santinelă părea enervată, avea părul alb pe spate, zbura și de fiecare dată când întindea un deget, un copac plimbăreț se oprea, umerii lui se prăbușeau cumva și se înrădăcina înapoi în pământ. Se părea că femeia avea de gând să călărească bomba ca Slim Pickens [22]. Toți durii din Fillory se arătau acum. În Bariera de Nord, giganții se luptau unii cu alții, în absența unui inamic pe măsură și știind că aveau să moară oricum. Monștrii bolboroseau și vărsau lacrimi enorme când se încăierau. Înapoi, la Whitespire, șirurile se despărțiseră ca să facă loc unei păsări mari, fără aripi, ce înainta hotărât printre cele două tabere ale Bătăliei Animalelor. Nu putea să fie decât Marea Pasăre a Păcii, una dintre Bestiile Unice. Creatura pășea ca un cazuar sau cel puțin așa cum își imagina Janet că mergea un cazuar, ridicându-și grijuliu picioarele, cu genunchii ei întorși, legănându-și capul pe spate la fiecare pas. Când a ajuns în mijlocul câmpului, pasărea s-a oprit și a privit în jur ca și cum ar fi spus: ei, dragilor, nu e timpul să punem capăt acestei năzdrăvănii? Nu simțiți iubirea din inima mea și din ale voastre?

Apoi două feline mari, o panteră și un leopard, s-au aruncat asupra ei, iar pasărea a căzut fără a scoate nici măcar un singur croncănit. O fi avut ea iubire în inimă, s-a gândit Janet, dar avea și o grămadă de sânge.

Alături de porția obișnuită de oroare, Janet simțea un fior rece special. Oricare ar fi fost forța magică ce le oferise Bestiilor Unice drepturile lor, se afla la baza regatului Fillory, era armătura din ciment.

Nici Magia Profundă nu se ținea deoparte și dacă nici ea nu rezista, atunci situația chiar era apocaliptică. Mlaștina din Nord își scuipa afară bestiile, niște ticăloși de-a dreptul bolnavi, în frunte cu țestoasa certăreață, Prințul Mocirlei și un soi de șopârlă uriașă și umedă, cu dungi galbene și negre, plată și lată și parcă turtită. Era o salamandră grotescă. Pe când Janet privea creatura, salamandra s-a oprit, încercând să-și concentreze ochii bulbucați pe un lucru mic, sau relativ mic, din fața ei. Era un cerb alb. Bestia Călătoare stătea, singură și neînfricată, înaintea salamandrei. Oh, Slavă Somnului, și-a zis Janet. Regina nu putea auzi, dar pe când se uita la scenă, cerbul a zis ceva. Apoi a repetat vorbele de încă două ori, ca unul care încearcă să aprindă focul cu un chibrit umed. Salamandra a închis ochii uriași și s-a așezat pe burtă. Era moartă. Bestia Călătoare își dorise să o omoare. Fusese totuși nevoie de trei încercări și aparent nici măcar Bestia Călătoare nu avea dreptul la mai multe șanse. Își păstrase dorințele toți acei ani și secole și acum dispăruseră. Bestia a părut că ridică din umeri, ca și cum un cerb ar avea umeri, și apoi țestoasa a căscat. Picioarele albe ale frumoasei bestii au rămas afară din gura broaștei, pentru o clipă, apoi au dispărut și ele.

Pare nedrept, s-a gândit Janet. E un târg prost. Bestia Călătoare pentru o salamandră de care nu am auzit niciodată. O tură pentru un cal.

Janet și-a întors iar privirea spre soare. Astrul încă fierbea și se zvârcolea la orizont, întins lateral, ca o înghețată căzută ce se topește pe asfaltul încins; probabil că avea să mai dureze încă un milion de ani sau vreo altă durată cosmică de timp ca soarele să-și consume toată energia și să se stingă. Apoi i-a verificat pe Josh și Poppy. Poppy lua o pauză pe creasta unuia dintre zidurile din Whitespire, care

păruseră să reziste destul de bine până în acel moment. Janet presupunea că dacă lucrurile se înrăutățeau, ar fi fost obligați să deschidă porțile și să se retragă spre zidul de apărare, dar încă nu se ajunsese la asta. Pentru o clipă, regina l-a pierdut din ochi pe Josh, dar l-a regăsit chiar pe câmpul de luptă. Tânărul purta armura magică, protejat cum se cuvine – Janet era uimită de cum mai putea Josh să respire acolo –, trosnind în stânga și-n dreapta cu un buzdugan (asta era mereu arma grașilor, pentru un motiv sau altul), izbind orice îi ieșea în cale. Un elefant furios și-a pus piciorul deasupra lui și Janet a simțit că nu mai poate să respire, dar armura lui Josh a rezistat. De fapt, Josh era atât de neted, că a țâșnit de sub piciorul elefantului ca o sămânță de dovleac și a zburat vreo douăzeci de metri. Josh s-a ridicat. Își scăpase buzduganul, dar era oricum invulnerabil. Janet se întreba ce-și propusese regele să facă și dacă se simțea mai bine lovind animalele cu un băț. Lasă-i să-și facă de cap, să se distreze, și-a zis Janet. Tânăra spera că bebelușul e în regulă. În acel moment, din senin, Janet și-a dat seama că ea n-o să aibă vreodată copii. Probabil că știa deja de ceva vreme, dar era prima dată când recunoștea. Lasă-i pe alții să se înmulțească și Domnul fie cu ei. Ea o să asiste – era suficient de tare cât să vadă totul distrus și să nu rămână cu sechele ea însăși. Sorții erau de partea celor care zburau pe hipogrifi și priveau.

Erau multe lucruri de văzut. Întregul Fillory o luase razna. Probabil că și gândacii se luptau între ei. Unde erau piticii, se întreba ea? Se ascundeau în subteran? Un bărbat înalt și sobru, îmbrăcat în smoching, intrase în luptă cu mâinile goale. Janet avea impresia că-l recunoaște din poveștile lui Quentin despre capătul lumii. Bătălia se disparase în încăierări mărunte la care luau parte ființe ciudate, nemaiîntâlnite până atunci de Janet: o armură în flăcări, un om ce părea făcut din sfoară,

un altul construit din pietricele. La sud, o dună înaltă se cățărase în cele din urmă pe Munții de Aramă, iar deasupra ei, alunecând ca o fantasmă nebunească, era o navă plină de… iepuri? Pe bune? Oare era ceva ce apărea în cărți? Trecuse așa de mult timp. Iepurii s-au dat de-a berbeleacul pe pantele înclinate. Trebuie să fi fost foarte încântător – iepurași! O navă magică, cu vele! Care merge pe uscat! Însă Janet nu se simțea decât obosită. Ce mai urma? Domnul Pete-de-Foc? La dracu cu tot, a zis, strângând ochii o clipă. Fillory nu se putea termina, frumusețea și ciudățenia regatului nu puteau aveau final, doar că, iată, inevitabilul se petrecea. Janet trebuia să se forțeze să renunțe la Fillory și se simțea ca și cum și-ar fi rupt o bucată din trup. Se termina prea repede, așa cum fac toate lucrurile, cu excepția virsului Ebola și a oamenilor cu adevărat răi, ca psihopații. Chestiile alea nu aveau moarte. Nu era cinstit. La dracu', era stupid! Teoriile despre viață erau toate niște porcării. Haosul însuși nu dura decât o clipă și părea nejust de frumos: soarele muribund, luna rostogolitoare, Fillory scăldat jumătate în lumină și jumătate în umbră, presărat de focuri, de lavă, de flăcări și de fulgerele ființelor magice. În noapte, armatele neștiutoare săreau una la gâtul celeilalte. Și mult în depărtare, dar încă vizibile pentru ochii ei grozavi, erau Pustiurile Ceasurilor arzând și explodând în artificii în același timp. Cel puțin văzuse Pustiurile.

Apoi Janet a văzut cel mai frumos lucru din viața ei sau pe care avea să-l mai vadă vreodată. O constelație în forma unei persoane înalte și zvelte, cu membrele jucând la încheieturi, s-a desprins de pe cerul nopții, a rămas atârnată de o mână stelară timp de o clipă și apoi și-a dat drumul căzând vreme îndelungată și iscând un jet de scântei când s-a prăbușit pe spate. Sferele ce o formau s-au încastrat în iarba unei câmpii. Apoi constelația a

fost imediat atacată de singurul combatant bidimensional de pe câmp, Omul de Cretă, care-și revenise și-și reparase toiagul. În jur zburau norișori de calcar și scântei de lumină.

E ca în Apocalipsa, și-a zis Janet. Chiar este Apocalipsa, iar eu sunt Desfrânata călare pe bestia ei.

– Winterwing, a zis Janet. Mergi înapoi la Whitespire. E timpul.

Hipogriful s-a așezat pe zidul larg al castelului care părea să întâmpine, în cele din urmă, marea bătălie căreia se presupunea că trebuia să-i țină piept. Oamenii și Animalele Vorbitoare se retrăgeau acum, năvălind spre porțile cele mari pe care nici măcar Janet nu le văzuse vreodată deschise. Regina a descălecat și a mers spre Poppy. Niciuna dintre ele nu a scos vreun cuvânt. Ultimele regine din Fillory.

De ceva timp, dincolo de larma generală se auzea huruitul aproape infrasonic al unui bas care părea să se ridice acum la suprafață. Însă huruitul nu doar că se putea auzi, dar se putea și simți. Luptătorii de pe câmpul de bătălie și-au pierdut ceva din interesul pentru bătaie și au privit în jur, căutând sursa zgomotului. Apoi misterul s-a limpezit, căci terenul din fața castelului a început să se ridice și toți cei care erau deasupra cocoașei colosale au luat-o la sănătoasa, exact la țanc.

Pământul de pe vârful colinei s-a scufundat și din el a erupt un lucru străin și ciudat. Erau rădăcini – era o coroană întinsă de rădăcini enorme și spălăcite, trosnind și răsucindu-se, iar în centul ei stătea Julia, înaltă de doi metri, frumoasă și strălucind de lumina ei magnifică.

– Uite-l pe Lorax, a zis Janet.

O panteră nesăbuită a sărit la Julia, iar zeița a pocnit-o – nu există alt cuvânt – în aer cu toiagul și a trimis-o învârtindu-se în beznă.

– Destul, a zis ea.

Vocea Juliei trebuie să se fi auzit în întreg regatul muribund. În acel moment, ea strălucea cel mai tare în tot ținutul.

– E timpul.

Cuvântul a rezonat cu ecou de pe o coastă pe cealaltă. Toți cei de pe câmpul de luptă, bestii și oameni și alte ființe, au rămas nemișcați. Julia solicita sprijin de ambele părți.

Zeița a pășit spre Janet și spre Poppy; pe când mergea, una dintre rădăcini s-a întins și s-a netezit, făcând un pod spre parapetul unde stăteau reginele. O altă rădăcină l-a cules pe Josh de unde căzuse extenuat, în fața porților și l-a așezat alături de tinere.

– Aici ar merge gluma, a zis Julia pe tonul ei oarecum normal, neamplificat, predivin, că v-am lăsat singuri cinci minute și Fillory deja se duce dracului.

Janet nu știa ce să spună. Nu avea nimic de adăugat. Regina a îmbrățișat-o pe Julia. Gestul era un pic stângaci, căci Julia era așa de mare, iar Janet a trebuit într-un fel să-și arunce brațele în jurul taliei zeiței; dar se simțea oricum minunat. Veșmintele Juliei erau cele mai moi lucruri din lume. Janet se gândea că probabil era sub demnitatea Juliei să fie îmbrățișată de un muritor, dar că trecea întâmplarea cu vederea.

– Regine ale Fillory și rege al Fillory, a zis Julia. Asta a fost. E timpul să plecăm.

– Unde mergem?

Josh fusese cel care pusese întrebarea, pe tonul unui copil pierdut de părinți.

– Ne poți lua Dincolo?

Julia a clătinat din cap.

– Și partea cealaltă se sfârșește. Răcim soarele, liniștim apele și coborâm stelele.

– Atunci unde plecăm? a întrebat el iar.

– Nu știu, a spus Julia. Dar nu puteți rămâne aici.

Zeița și-a întins palmele spre ei. Janet înțelegea; trebuia să se atingă pentru ca farmecul să funcționeze. Poppy a cuprins mâna lui Janet dintr-o parte și pe a Juliei din cealaltă – degetele zeiței păreau mari și o furnicau. Janet și-a plecat capul și a început să plângă. Fața ei era brăzdată de lacrimi. N-o să moară, s-a gândit Janet, normal că supraviețuiește, doar nu are nicio zgârietură. Totul o să fie în regulă. Doar că-și pierduse căminul pentru totdeauna.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

– Îmi pare rău, a zis Quentin, când Alice a terminat de vorbit.

– Ba nu-ți pare, așa că n-o mai spune.

– Nu regret că te-am adus înapoi, ci pentru tot ce s-a întâmplat. Mi-aș dori să nu fi fost tu. Dar nimeni altcineva nu a avut curajul și altruismul și istețimea necesare să facă ce ai făcut tu.

– Fac ceva pe curajul tău și pe celelalte prostii. Mă bucur că am acționat așa. Îmi pare rău că ai stricat tot.

Alice a continuat să-l privească pe Quentin cu un dezgust la fel de inuman pe cât putea un om să-l exprime.

– Ți-e greu să te fi întors. Pricep acum. Nu am înțeles cât de dificil o să fie.

Quentin continua să înainteze chiar și sub rafalele de tun.

– E greu să fii om, dar umanitatea înseamnă cu mult mai mult. Știai asta înainte. Încă nu-ți amintești, dar o vei face curând.

Quentin nu era sigur dacă Alice avea să-și revină vreodată, dar nu avea de gând să cedeze acum.

Simțea că dacă îi arăta fetei cât de mult îl rănea, dacă tresărea măcar, atunci Alice ar fi luat-o ca pe o dovadă că presupunerile ei erau corecte. Iar fata nu avea dreptate, nu?

Eliot și-a dres glasul.

– Nu e un moment bun să o zic, a intervenit el, dar trebuie să plec.

Eliot și-a lovit genunchii cu palmele.

– Vine sfârșitul lumii și ar trebui să fiu acolo.

– Sigur, a zis Quentin. OK.

– Ar trebui, probabil, să încerc să-l opresc. Cred că nu ar fi trebuit să rămân aici atât de mult.

– Știu. Ar trebui să mergi.

Eliot era bizar de ezitant. Quentin l-a pus să promită că o să se întoarcă imediat ce putea și să le transmită salutări călduroase lui Josh și lui Poppy și, vai, Doamne, se căsătoriseră? De ce nu mi-ai zis una ca asta? Uimitor. Și Poppy era însărcinată? Foarte bine. OK, acum chiar du-te.

– O să-mi iau lucrurile.

– Înțeleg.

– De fapt, nu am bagaje.

Dar chiar și îndeplinind toate formalitățile, Eliot tot nu se putea decide să plece. Tocmai el, dintre toți oamenii, se chinuia să găsească cuvintele potrivite. Regele și-a dres iar glasul.

– Vrei să vii cu mine? a trântit-o el. Dacă e cineva care poate înțelege toată situația, tu ești acela. Sau

Julia, dar Julia nu-mi răspunde la apeluri. Avem nevoie de tine, Quentin. Întoarce-te.

– În Fillory.

Lui Quentin nici măcar nu-i trecuse prin minte.

– Dar știi că nu pot veni. Nu o pot lăsa pe Alice tocmai acum, iar oricum Ember nu mi-ar dat niciodată voie să intru.

– M-am gândit la asta. Ți-am zis că ne-au invadat lorienii, chiar dacă nu ar fi trebuit să o poată face? Și apoi Alice a găsit o cale de a trece prin oglinzi... Încep să cred că țesătura regatului se cam rărește la bătrânețe. Securitatea de la graniță nu mai e ce era. Dacă a existat vreodată un moment să treci, acela e acum.

Existase o vreme când Quentin s-ar fi agățat de acea posibilitate ca un înecat. Acum nu simțea decât o împunsătură, o durere surdă a unei răni vechi, dar nimic mai mult. Vremea aceea trecuse. Quentin a scuturat din cap.

– Nu pot, Eliot. Nu acum. E nevoie de mine aici.

Alice a pufnit la ideea că cineva, oriunde, ar fi putut avea nevoie de Quentin.

– Mi-era teamă că vei spune asta, a zis Eliot. Ei bine, uite, însoțește-mă doar până în Țara-lui-Nicăieri. E tot ce-ți cer. Din câte știu, e posibil să mă aștepte un crater fumegând pe locul fântânii spre Fillory. Nu vreau să-l înfrunt singur.

– Ooooh, a făcut Plum, holbându-și ochii. Vreau eu să merg în Țara-Tuturor.

– Țara-lui-Nicăieri, a corectat-o Eliot, arțăgos dintr-odată. Și nu e o excursie cu clasa pentru

învățăcei.

Discuția le-a fost întreruptă de ceva care zgâria la ușă. În cameră s-a făcut liniște. Nu așteptau musafiri. Nimeni nu știa că sunt acolo și nici nu ar fi trebuit să afle. Quentin și-a dus un deget la buze: tăcere. Hârșâitul s-a auzit iar, după aceea s-a oprit și a început din nou. Quentin s-a ridicat, a pășit cât a putut de tăcut la ușă și a privit prin vizor. Strada era pustie. Nu era nimeni acolo. Q s-a uitat la ceilalți. Eliot a ridicat din umeri.

Q a crăpat ușa câțiva centimentri, lăsând lanțul pus și ceva mic și agitat a intrat în casă pe lângă el, iar Q s-a clătinat un pas mai în spate. Era mierla.

Pasărea a zburătăcit înnebunită prin cameră vreo treizeci de secunde, stăpânită de groaza aceea specială a păsărilor prinse într-un spațiu închis. Apoi s-a așezat pe candelabrul Sputnik. Chiar și așa, privirea mierlei a continuat să alerge sălbatică pretutindeni, ca și cum s-ar fi așteptat să fie atacată din toate direcțiile. Pasărea arăta diferit: mai sfrijită și mai murdară. Îi lipseau câteva pene și cele pe care încă le mai avea își pierduseră luciul.

– Nu mă omorî! a zis ea.

Plum și Eliot se ridicaseră în picioare. Doar Alice rămăsese nemișcată.

– Ce cauți aici? a întrebat Quentin. Ești singură?

– Sunt singură!

– De ce te-am crede? a spus Plum. Ticălosul dracului! Ne-ai trădat. Și probabil că l-ai omorât și pe Pushkar. Știi, avea o familie. Quentin, ce zici, îi venim de hac?

– Poate. Nu încă.

Dacă era o capcană sau un truc sau o diversiune era una tare bizară, căci pasărea trecuse drept o lașă. Ea conducea din umbră.

– Plum, stai cu ochii pe ea. Mă duc să verific dacă mai e cineva.

Dar nici în fața și nici în spatele casei și nici în vreun plan existențial apropiat nu se mai vedea vreo ființă pe care el să o fi putut detecta. Poate că mierla chiar sosise singură.

– Presupun că asta e pasărea în cauză, a zis Eliot. Cea care v-a angajat.

– Chiar ea. Ce faci aici?

– Nu mai am bani, a spus mierla. Am încercat să angajez alți magicieni, dar fără Lionel nu mi-a mers deloc bine.

– Nu ai bani, nu ai magicieni, a comentat Quentin. Cam până aici ți-a fost. Cred că ar trebui să pleci.

– Nu am vrut ca Lionel să-l omoare pe Pushkar! Nu i-am ordonat eu s-o facă. Nu știu de ce a procedat așa. Mi-era frică de el.

Lui Quentin i se părea deja incredibil că se temuseră așa de tare de mierlă. Acum nu mai părea atât de înfricoșătoare. Pesemne că fusese din cauza tuturor resurselor folosite ca să pună la punct misiunea, dar fără Lionel nu era decât o pasăre vorbitoare, nimic mai mult. Mierla nu părea să vrea să plece.

– Trebuie să mă ajutați.

– Nu, a zis Plum, uitându-se în sus, la pasăre. Chiar nu trebuie.

– Păsările de aici mă urăsc. Sunt foarte flămândă. Am mâncat gunoi.

– Nu-mi pasă ce ai mâncat, a replicat Quentin. Avem lucruri mai importante pentru care să ne facem griji. Pleacă sau te arunc afară.

Deși Quentin nu era tocmai sigur cum aveau să prindă sau să izgonească creatura. Nu prea avea chef de alergătură.

– Vă rog, a zis pasărea iar. O să mă omoare!

– Cine?

Mierla nu a răspuns, ci doar a privit, agitată, în cameră, trecând cu ochii de la unul la altul. Quentin nu simțea nici cea mai mică fărâmă de milă pentru pasăre.

– Vorbește despre Ember.

Chiar și pasărea a tresărit, ca și cum nu-și dăduse seama că Alice avea glas. Expresia de pe chipul fetei nu se schimbase. Alice voia ca toți să știe că implicarea ei emoțională în toată drama era nulă.

– Ce-ai zis?

– E pasărea lui Ember. Am întâlnit-o în oglinzi. M-a implorat să nu o omor. Nu pot să-mi imaginez de ce am ascultat-o. Mă duc la culcare.

Pe drumul de întoarcere, Alice aproape ca s-a ciocnit de un perete, din obișnuință – un niffin ar fi trecut prin zid. Fata lăsase în urma ei o tăcere jenantă. De dincolo de draperiile trase, tinerii au auzit un camion zăngănind pe strada îngustă. Quentin a așteptat ca mașina să treacă.

– E adevărat? Te-a trimis Ember?

– Vă rog.

Mierla își pierduse toată demnitatea păsărească. Tremura.

– O să mă ucidă.

– Ba nu, a zis Plum, pentru că o să te ucidem noi mai întâi.

– M-a trimis să recuperez valiza. Nu știu de ce. Ar fi trimis un animal mai mare, a adăugat mierla, aproape scuzându-se, dar avea nevoie de o creatură capabilă să zboare. Să treacă prin oglinzi. Mi-a dat bani și vraja necesară ca să-l fac pe Lionel când ajungeam aici.

– De ce a vrut valiza? Pentru cuțit sau pentru carte? Sau pentru amândouă?

– Nu știu! s-a văitat mierla. Nu știu! Nu am știut ce-i în ea. E adevărat!

Și pasărea a început să plângă. Quentin gândea că nu auzise în viața lui un sunet mai lamentabil. Pasărea a zburat de pe candelabru ca un fazan rănit de glonț. Mierla a aterizat pe măsuța de cafea și s-a chircit acolo, suspinând.

O idee coerentă începuse să prindă contur în mintea obosită a lui Quentin, ca un cristal ce se forma într-un lichid tulbure. Privise haosul atât de mult timp încât abia își mai aducea aminte cum arată un model ordonat, dar acum credea că putea întrezări măcar o frântură de organizare.

– Ia stai, a zis Q, lent. Hai să ne gândim. Rupert a furat chestiile din valiză, Ember o vrea înapoi. Trimite o pasăre pe Pământ ca să o recupereze pentru El. Pasărea ne angajează pe noi să o găsim.

Plum a prins ideea.

– Chestiile din valiză erau ale lui Umber, nu ale lui Ember, conform lui Rupert, dar cred că, fiind frați, moștenirea e în familie. Dar de ce le-ar vrea Ember înapoi?

– De ce nu? Un cuțit mișto? O vrajă pentru a face un tărâm magic? Cine nu le-ar vrea?

– Un zeu? a replicat Eliot. Care are deja o lume magică?

– Doar că nu are.

Deodată, în capul lui Quentin se aprinseră toate beculețele în același timp.

– Nu are nicio lume. Fillory e pe moarte și Ember nu are unde să fugă. Are nevoie de vrajă ca să facă o lume nouă! O să renunțe la Fillory – o să-l abandoneze și o s-o ia de la capăt!

Quentin își rostise teoria pe nerăsuflate. Plum îl privea sceptică.

– Dar se potrivește! a spus Quentin. El nici măcar nu încearcă să salveze Fillory! E un șobolan care n-are de gând să se scufunde odată cu nava!

– Asta, a comentat Eliot, e o metaforă mixtă. Și ascultă-mă: știu că nu ai niciun motiv să-l iubești pe Ember, dar mi se pare că e un pic laș ce zici.

– Da, pentru că e un laș!

– Și-n plus știi că vraja nu creează o lume întreagă, nu? a intervenit Plum. Ci doar un tărâm.

– Poate că am greșit noi. Poate că un zeu ar putea face mai mult.

Plum și-a întors ochii spre tavan, gândindu-se. Mierla îi privea disperată pe toți trei.

– Chiar dacă ar fi adevărat, a zis Eliot, ce putem face noi? Pe mine mă cam deprimă. Nu e decât o altă dovadă că suntem într-o situație fără ieșire.

Quentin s-a așezat. Poate că trăgea concluzii pripite.

– Avem încă vraja, a zis.

– Distruge-o, a propus Eliot.

– Nu.

Nu putea face una ca asta.

– Avem pasărea, a spus Eliot. Putem întoarce situația. O luăm ostatic.

– Ei, hai. Ember nu dă doi bani pe pasăre, ființa e de sacrificiu.

Mierla nu a obiectat și oricum ar fi fost greu să contraargumenteze.

– Ar trebui să mergem în Fillory, să-L înfruntăm, să-L obligăm să rămână acolo și să încerce să-l salveze. Doar e zeu. Și noi avem vraja. Doamne, ce mai ticălos!

– Sau, a spus Eliot, precaut, poate ar trebui să ne băgăm în afacerea asta. Poate că ideea lui Ember e una bună. Ar trebui să-i dăm vraja și să-i spunem să facă o lume nouă și să ne ia și pe noi cu el.

– Eliot, a protestat Quentin.

– Știu, știu. Dar ar fi mult mai simplu.

Eliot s-a ridicat greoi în picioare.

– Bine. Hai să mergem să țipăm la zeu. În orice caz, vreau măcar să-L aud că recunoaște. Vreau să mi-o spună în față.

– Eu vin.

Plum s-a ridicat și ea.

– Cineva trebuie să rămână cu Alice, a zis Quentin.

– Cineva tânăr și fără experiență pe teren, a adăugat Eliot.

– Nu.

Plum s-a încruntat la el, nestingherită.

– Nici în ruptul capului. Nu fac pe dădaca pentru Răutatea Albastră.

– Poate că Alice o să vină cu noi. Poate ne ajută. Alice! a strigat Quentin din capătul scărilor.

Nu s-a auzit niciun răspuns.

– Mă duc să vorbesc cu ea.

– Multă baftă.

– Am un plan. Dați-mi doar o oră.

– Pot să ajut! a zis pasărea.

Reflexele lui Quentin erau bune, dar au funcționat doar pentru că tânărul beneficia de elementul-surpriză. Q și-a întins mâna și a prins pasărea de gât. Ignorând zvâcnirile ei isterice, Q a mers spre fereastră și a aruncat-o afară.

Alice zăcea pe spate, în pat, cu ochii deschiși. Auzise zgomotele de jos – pașii, discuțiile,

strigătul –, dar toate erau parcă foarte departe. Stătea holbându-se la tavan. Se simțea ca o siluetă de marmură săpată pe un cavou, propriul ei cavou. Corpul acela îi era sicriu. Respira lent; chiar și a respira era o nevoie pe care abia o tolera. Nu voia să lase trupul să se bucure de nimic. Nu îi datora nimic. Voia să-l simtă cât se putea de puțin.

Pe scări s-au auzit tropăituri. Ușa s-a deschis.

– Alice.

Era Quentin, bineînțeles. Fata nu și-a întors capul. A auzit hârșâitul unui taburet tras lângă pat. Quentin s-a așezat.

– Alice. Mergem în Țara-lui-Nicăieri. Avem o teorie despre ce se întâmplă. O să încercăm să-l găsim pe Ember și să vorbim cu el.

– OK.

Alice își simțea limba, acel mic vierme din țeasta ei, sărutându-i ușor cerul gurii ca să formeze sunetul *C*. Nu mai era furioasă. Alice se întreba de ce se obosise cu toată mania aceea și cu vorbăria. Fusese cuprinsă de un sentiment curios, dar acum îi trecuse, ca o furtună care suflă pe mare, lăsând în urma ei un calm neîntrecut. O întindere netezită de violența valurilor, presărată de rămășițe aduse la suprafață de pe fundul mării. Lui Alice nu-i mai păsa.

– Nu vreau să te las aici. Aș vrea să vii cu noi. Cred că ne-ai putea fi de ajutor.

Alice a scuturat din cap, foarte ușor. Închisese ochii. Uneori, când închidea ochii, se simțea iar imponderabilă. Ajuta și whiskey-ul – se simțea mai bine când era beată. Și-n plus, îi făcea plăcere să-și otrăvească trupul.

– Nu cred.

În urmă cu șapte ani, Quentin o privise cum își preschimba carnea într-un rug albastru. Timp de șapte ani lungi, umanitatea din Alice dormise și fata cutreierase Fillory ca un vis de ură și putere. Q sfârșise visul, o trezise și o obligase să-și locuiască iar corpul. Dar nu-i putea constrânge sufletul, ființa. Oare o ura chiar atât de mult? Odată, băiatul îi spusese că o iubește. Cu șapte ani în urmă și cu o zi înainte. Q nu avea nicio idee. Alice se întreba dacă putea arde din nou. Poate că era ca un chibrit ars, menit să fie aprins doar o dată, dar fata nu credea, sincer, că era cazul. I-ar fi trebuit timp să se pregătească, să-și redobândească abilitățile, dar nu foarte mult. Nu o deranja să moară încercând. Tot ce făcea și gândea acum era un soi de sinucidere. Suicidul era căminul ei: dacă nu putea găsi altceva, atunci putea oricând recurge la ultima soluție. Iar dacă funcționa, ei nu aveau să o mai prindă niciodată. Niciodată.

– O să-ți ating mâna acum.

Alice l-a simțit pe Q cuprinzându-i degetele; își simțea carnea moale. Era prima dată când o atingea cineva de când se întorsese și îi făcea pielea să furnice.

– O să treci prin asta. Nu e atât de rău pe cât crezi. O să încerc să te ajut, dar trebuie să încerci și tu.

– Nu, a răspuns ea. Nu trebuie.

Ceva s-a întâmplat în pauza de după vorbele ei. Ochii fetei s-au deschis iar. Ceva o trăgea înapoi. Ceva din aer, care-i pătrundea în nări și-i invada mintea. Lucrul ăla îi făcea ceva. Magie? Nu, nu era magie.

– Ce-i aia? a întrebat fata.

– Ce?

– Mirosul ăsta.

– Știi bine ce e, a răspuns Q. Gândește-te.

Pentru o secundă, Alice a lăsat garda să-i pice și a uitat să mai lupte, iar în acea clipă, fata s-a ridicat în capul oaselor și a inspirat adânc. În capul ei se aprindeau neuroni ce dormiseră șapte ani. După veacuri de adormire, mobila ei mentală era descoperită de sub cearșafuri. Ferestrele minții i se deschideau în fața soarelui.

– Șuncă, a zis ea.

Quentin adusese o tavă cu el. Acum, Q a ridicat o farfurie și a ținut-o în fața fetei. Era o șuncă bună, groasă de șase milimetri, umflată și bulbucată de la prăjeală; Q lăsase un capăt să se perpelească pentru că știa că lui Alice îi plăcea arsă. Sau cel puțin îi plăcuse.

Ei bine, Q nu irosise cei șapte ani. Înainte nu era în stare să gătească nici un ou.

Fata era obosită și flămândă – de fapt mintea îi era limpede ca roua, dar trupul ei, sacul de carne, tânjea. Corpul îi era slab, așa că Alice a întins mâna, a ridicat mâncarea și a pus-o în gură. Carnea prelua controlul și mânca cealaltă carne și Doamne, cât de incredibil de sărată, de grasă și de afumată era. Când a terminat, fata și-a lins degetele și și-a șters mâinile pline de grăsime pe cearșafuri. Gestul o revolta, îi era silă de ea însăși, dar exista așa de multă plăcere. Încerca să-și respingă trupul ca pe un organ defect transplantat, dar se simțea prinsă în îmbrățișarea lui lipicioasă. Corpul încerca să se atașeze de ea, încerca să devină ea, iar Quentin îl ajuta. Tânărul era de partea lui.

– Sper, a spus ea, că nu crezi că mă vei ține aici cu șuncă.

– Nu doar cu șuncă.

Quentin i-a întins o farfurie cu felii proaspete de mango, intens colorate în portocaliu, ca niște mici arce făcute dintr-un soare mărunt și dulce. Fata s-a aruncat asupra lor ca un animal. *Era* un animal. Ba nu, era pură și frumoasă și albastră.

– De ce ai făcut-o? a întrebat Alice, cu gura plină. De ce mi-ai făcut asta?

– Pentru că asta este ceea ce ești. Pentru că ești om. Ești o persoană, nu un demon.

– Demonstrează.

– Îți demonstrez chiar acum.

Alice s-a uitat la el cu adevărat pentru prima dată de când se întorsese. Quentin era mai în vârstă, dar la fel de chipeș: avea un chip subțire, plăcut, cu un nas un pic prea mare și o gură expresivă, un pic prea largă, ce-l făceau interesant. Quentin nu fusese niciodată conștient de cum arăta, iar asta îl oprise de la a-și dezvolta personalitatea unuia dintre băieții aceia chipeși. Însă Q fusese frumos. Și încă era și acum. Însă era și diferit. Nu se mai bâlbâia și nu-i ocolea privirea așa cum obișnuia altă dată. Q avea dreptate, chiar se schimbase.

– Ai fi putut cumpăra niște stridii, a zis Alice.

– Urăști stridiile.

– Da?

– Spuneai că seamănă cu niște muci reci.

– Nu-mi amintesc. Ce altceva îmi mai place?

– Asta.

Quentin i-a dat un pătrat de ciocolată – ciocolată bună –, iar când Alice a gustat-o și-a pierdut controlul definitiv și a plâns. Doamne, oare chiar își ieșea din minți? Oare carnea avea cauză de câștig? Fetei îi era din ce în ce mai greu să se smulgă din îmbrățișarea ei. Niffinul triumfător și justițiar din ea țipa acuzând neascultarea. Alice s-a gândit la zbor, la înotul prin sol și iar la zbor, la cum putea arde lucruri, cum le putea face să doară așa cum o duruse pe ea, să le arate cât de măreață era durerea. Fata s-a cutremurat.

– De ce ai venit aici? a întrebat Quentin.

– Ca să te ucid.

Alice răspunsese fără să ezite pentru că era adevărat.

– Nu. Ai venit ca să te pot salva.

Alice a râs – da, râsul pervers și rău de niffin. Acela încă nu dispăruse. Lui Alice îi plăcea. Dar nu putea renunța nici la mâncare.

– O să-mi îngraș noul trup, a zis fata. O să mănânc așa de mult până o să sufăr de obezitate morbidă și o să crăp.

– Dacă vrei tu. Uite.

Un zgomot. Ce era oare? Trupul ei se răsucise de plăcere la auzul lui. Quentin deschisese o sticlă rece, aburită de șampanie și turna acum într-un pahar de vin.

– Nu e deloc corect, a zis ea.

– N-am spus că ar fi.

– Vrei să beau șampanie dintr-un pahar de vin? Te-ai ramolit, Quentin Coldwater.

– Mi-am schimbat prioritățile.

Când a terminat de băut șampania, stând în capul oaselor și sorbind încetul cu încetul ca un copil care-și ia medicamentul, Alice a râgâit tare.

– Asta s-ar putea să fie partea mea preferată, a concluzionat Alice. Mai ai?

– Asta e tot ce am.

– Ba nu-i adevărat, a zis ea.

Brusc, stângaci, ca o elevă neexperimentată, fata l-a sărutat pe Quentin, tare și apăsat. Alice s-a aplecat înainte și și-a turtit buzele de ale lui, a simțit un dinte intrându-i în buză și a gustat sângele. În acest timp, ceva i s-a încălzit și s-a topit între picioare. Alice și-a vârât limba în gura lui și i-a dat să guste șampania. Digul ce-i ținuse trupul separat de minte cedase în o sută de părți. Undeva, departe, paharul s-a făcut țăndări pe podea.

Alice îl dorea. Poate că așa mergea. Poate că avea să fie suficient.

– Arată-mi, Quentin, i-a ordonat ea. Arăta-mi la ce sunt bune trupurile.

Fata îi descheia neîndemânatică nasturii cămășii. Uitase cum se face. Quentin i-a prins mâinile.

– Nu, a spus el. Nu încă. E prea devreme.

– Prea devreme?

Alice i-a strâns cămașa între degete și l-a sărutat iar. Barba lui o zgâria. Fata l-a adulmecat; nu era

şuncă, dar la fel de bun.

– Îmi faci asta și apoi spui că e prea devreme? E vina ta, Quentin. Trebuie să-mi arăți.

Quentin încerca să se ridice. Ticălosul! Furia îi venea lui Alice cu ușurință, drumul ei era bine bătătorit și micile cuvinte dure se formau de la sine. Furia se contopea cu plăcerea, dar nu o putea îneca.

– Așteaptă, Alice. Nu așa merg lucrurile.

– Atunci arată-mi cum.

Alice s-a ridicat și ea, pășind spre el.

– Trupul meu te dezgustă la fel de mult pe cât mă dezgustă pe mine? Păcat. Tu m-ai adus înapoi, tu trebuie să-mi arăți că a meritat. Sau nu ești suficient de bărbat?

Alice purta una dintre cămășile lui Quentin. Haina era suficient de largă cât să și-o poate trage peste cap cu un gest furios și să o arunce pe podea. Alice a rămas doar într-o pereche de chiloți. Fata l-a sărutat iar și s-a lipit de el, a simțit asprimea electrizantă a cămășii lui pe sâni. Quentin s-a dat înapoi până ce s-a lovit cu ceafa de ușă. Cu mâna, Alice i-a găsit prohabul și l-a masat. Da, așa mergeau lucrurile. Asta îi plăcea. Quentin se excita sub atingerea ei.

– Nu de asta m-ai adus înapoi? Ca să mi-o poți trage ca înainte?

Nici ea nu credea ce spusese, dar era cel mai crud, cel mai amar lucru la care se putuse gândi. Alice voia să-l rănească, așa cum o rănise el, dar Quentin nu șovăia.

– Nu te-am adus pentru mine, a răspuns Q.

Și apoi a sărutat-o. Nu apăsat, ci delicat și ferm. Uite, se poate și așa. Alice voia cu disperare să fie conectată la el, la cineva, la oricine. Q a luat-o de mână și a dus-o spre pat.

– Nu pleca, Quentin, a zis Alice. Nu pleca.

Nu încă. Alice era așa de aproape. Avea nevoie de asta. Fata uitase cum era să ai nevoi. Q și-a scos cămașa, iar pieptul lui era tare și zvelt. Tânărul a început să-și deschidă cureaua.

– Nu plec.

După aceea au stat unul lângă altul pe pat. Mersese, deocamdată trupul lui Alice primise ce avea nevoie. Și nu o dată, ci de două ori, ceea ce, dacă Alice își amintea corect, fusese mai degrabă o raritate în trecut. Dar Quentin exersase de atunci. Oare de ce-l privise când fusese cu Poppy? I se păruse amuzant în acel moment, dar acum o durea. Alice își dorea să uite scena.

Fata s-a depărtat de el în pat. Voia să plece, să o lase să se scufunde în sine, să cadă iar și iar, să evadeze, visând că zboară. Se retrăgea în interiorul trupului ei ca un crab rușinos, înăuntrul unei crestături enorme. Fata se simțise din nou umană, se simțise ca vechea Alice, dar acum acea senzație se pierdea, iar ea îi dădea voie să alunece. Se gândise pentru o clipă că avea să fie ușor, dar își aducea aminte de dificultatea procesului.

Quentin s-a ridicat și a început să se îmbrace.

– Trebuie să plec, a zis. În Țara-lui-Nicăieri. Să-l găsesc pe Ember. Vino cu mine.

Alice a scuturat din cap. Voia ca el să plece. I-ar fi fost mai simplu în absența lui. Quentin strângea și hainele ei.

– Alice.

Fata nu a reacționat. Voia să doarmă.

– Alice. Vreau să știi că o spun cât de amabil pot, dar ești cea mai lașă ființă posibilă.

Quentin i-a prins mâna și au dispărut amândoi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Trebuia să meargă împreună, iar dintr-o perspectivă tactică, Plum credea că aceea era ideea bună, dar Eliot devenea nerăbdător, și-n plus, mai erau și zgomotele de la etaj. Quentin și Alice. Plum și Eliot au schimbat câteva priviri și au dat din cap; nu aveau nevoie de cuvinte. Probabil că ceea ce se întâmpla era benefic pentru toată lumea, pentru echilibrul relațiilor dintre ei, dar serios: doar nu aveau să stea acolo și să-i asculte.

Eliot a făcut mare caz explicând cum călătoria interdimensională era un fleac pentru el, dar Plum nu-l lăsa să-i strice surpriza. Ce făceau ei era magie de proporții, îți lărgea viziunea despre lume și chiar în împrejurările triste, Plum se dădea în vânt pentru tot ce însemna informație. Fata abia aștepta. Eliot a întins mâna într-un gest sclivisit și fata i-a cuprins-o, apoi tânărul a vârât cealaltă mână în buzunar și… *oh.*

Plum și Eliot pluteau în sus în apa rece și limpede. Fata a râs împotriva voinței ei și s-a înecat cu apa magică. Se ridicau ușor la suprafața pe care licăreau lumini difuze, dar care deveneau din ce în ce mai clare și apoi capetele lor au ieșit la aer. Împrejurimile nu era tocmai la ce se așteptase Plum, cel puțin bazat pe ceea ce auzise. Se aflau înăuntrul unei clădiri, într-o cameră mare și veche,

luminată de două candelabre, călcând apa în ceea ce părea a fi mai mult o piscină decât o fântână.

– Ce naiba? a zis Eliot.

Tânărul părea mai surprins decât era Plum. Piscina se afla la același nivel cu podeaua din marmură. Apa șiroia în bazin prin gura deschisă a unei fețe furioase cioplite din piatră, de la unul dintre capete; la capătul opus existau câteva trepte ce conduceau la suprafață, ca într-o baie romană. Apa albastră își deschidea culoarea cu fiecare treaptă, până ce devenea clară. Tinerii au urcat scara în tandem.

– Nu e bine, a zis Eliot. Nu suntem în Țara-lui-Nicăieri sau așa cred. Am fost răpiți. Am fost deturnați. Nasturele a fost deturnat.

Apa magică li se scurgea din haine pe când urcau treptele, lăsându-i imediat uscați. Super! Pereții camerei erau ticsiți de rafturi cu volume.

– Cine face o fântână în mijlocul unei biblioteci? a spus Plum. N-are cum să fie bine pentru cărți.

– Nu, într-adevăr.

Era, cu adevărat, o bibliotecă, poate chiar cea mai mare pe care o văzuse Plum vreodată. Ar fi știut să spună unde se află chiar și cu ochii închiși: simpla tăcere din jur era suficientă; era ca într-un cuib de catifea în care fusese așezată cu grijă; apoi mirosul, aroma grea, pișcătoare a pielii și hârtiei ce se descompuneau încet, imperceptibil și a sutelor de tone de cerneală uscată. Fiecare metru pătrat de perete era acoperit de rafturi și fiecare raft gemea de cărți. Cotoare crem, cotoare din piele, cotoare cu noduri și riduri, cotoare îmbrăcate și goale, aurite și simple și cotoare umplute de text și

ornamente. Unele erau subțiri ca niște reviste, altele mai mult late decât lungi.

Plum și-a trecut degetele peste toate cărțile, rând pe rând, ca și cum ar fi fost o vertebrată gigantică și prietenoasă pe care o scărpina. În câteva locuri, câte o carte fusese scoasă, iar vecinele ei fuseseră lăsate un pic pieziș, sprijinindu-și capetele pe tovarășele de alături, ca și cum ar fi jelit absența celeilalte.

Chiar și grinzile și stâlpii de sprijin fuseseră îmbrăcați în rafturi – șiruri, arcade, evantaie de cărți. În colțurile camerei, aproape de tavan, erau mici uși de mărimea unei cărți, ca intrările pentru pisici. Pe când Plum privea în sus, una dintre ușițe s-a deschis scârțâind și o carte a trecut prin ea, plutind în aer, a traversat camera și a ieșit pe altă ușă, în partea cealaltă.

– Retrag ce am spus, s-a corectat Eliot. Cred că asta-i una dintre bibliotecile din Țara-lui-Nicăieri. Nu am fost niciodată înăuntrul uneia dintre ele.

– Credeam că oamenii normali nu au voie să intre.

– Nu aveți.

Vocea venea dinspre o ușă din spatele lor și era a unui bărbat pe la treizeci de ani, cu țeasta pleșuvă, chipul rotund și păstos ca un biscuit necopt. Tipul purta un cioc ce crescuse în ceva ce părea un pic mai mult decât doar o bărbiță și-l făcea să arate ca un barman dintr-o cafenea indiană ale cărui vise de a deveni un scenarist cunoscut se stingeau cu fiecare ceas. Omul purta ceva ce aducea cu o robă de călugăr și sandale, dar cel mai ciudat detaliu la el erau mâinile. Membrele lui erau cumva făcute magic, aurii și transparente și emanau propria lor lumină caldă, de culoarea mierii. Tipul își ținea mâinile prinse în față.

– Penny, a zis Eliot.

Nu fusese atât un salut, cât o afirmație.

– Restul grupului ar trebui să sosească în orice clipă.

Sigur, Quentin și Alice au apărut la suprafața apei. Fata împroșca și sufla și era, aparent, îngrozitor de furioasă. Ce mai surpriză! Fata l-a binecuvântat pe Quentin cu o privire criminală și a înotat spre trepte, moment în care toți și-au dat seama că era complet goală. Ce făcuseră, se rostogoliseră în mijlocul actului peste nasture? Mai bine să nu se gândească. Alice nu părea deloc să se rușineze.

Quentin a urmat-o și i-a dat hainele pe care Alice le-a îmbrăcat, neîndemânatică.

– Bună, Penny, a zis Quentin. Îmi pare bine să te văd. Tu tocmai ce ne-ai răpit?

– Asta a fost și întrebarea mea, a adăugat Eliot.

– V-am… deraiat cursul. Eu comand acum toate căile ce duc în Țara-lui-Nicăieri. Sunteți invitații mei speciali.

– Apa nu afectează cărțile? a întrebat Plum.

– Ne-am luat precauții. Spațiul e o resursă prețioasă aici. Nu se irosește nimic.

– Minunat, Penny, a zis Quentin, dar noi de fapt ne cam grăbim. Avem ceva urgent de făcut. O chestie foarte delicată în ce privește timpul.

– Am nevoie de asistența voastră. Vă voi explica.

– Păi, mersi, a zis Quentin, dar știi, hai să ne grăbim. Mișto mâini.

– Mulțumesc. Le-am făcut eu însumi.

Plum avea impresia că toți se cunoșteau deja între ei.

– Ea e prietena noastră, Plum, a spus Quentin. Plum, el e Penny. Penny, ți-l amintești pe Eliot. Și pe Alice.

– Bună, a intonat Plum.

Alice a tăcut.

– Îmi pare bine să te cunosc.

Plum era un pic ușurată că Penny nu încercase să-i dea mâna.

– Mă bucur că ești iar printre noi, Alice.

În timp ce tipul spunea asta, Plum a înțeles cumva că el și Alice se culcaseră odată împreună.

– Penny, a spus Eliot, ar trebui să știi că noi chiar…

– Veniți cu mine.

Penny s-a întors și a pășit în cealaltă cameră, fără să se mai intereseze cine îl urma.

– Cine e individul ăsta? i-a șoptit Plum lui Quentin.

– Am fost împreună la colegiu.

Grupul l-a urmat pe Penny. Următoarea încăpere era chiar și mai mare decât prima: un soi de sală boltită, de asemenea plină de cărți, dar cu ferestre amețitor de înalte, întunecate și pistruiate de picuri mici de ploaie. Prin ochiurile mai joase de sticlă, Plum a văzut prima dată Țara-lui-Nicăieri, un

labirint cenușiu și vast de piețe și alei înguste și palate italienești. Era noapte.

Penny mergea cu mâinile lui magice prinse la spate. Atunci lui Plum i-a picat fisa: oamenii care îi atacaseră în Connecticut avuseseră și ei mâinile aurii, la fel ca ale lui. Poate era o coincidență, poate că pusese la vânzare mai multe modele, dar Plum se îndoia. În orice caz, Plum avea niște treburi de rezolvat cu Penny ăsta.

– Ultimul an a fost bun pentru mine, zicea Penny, făcând pe ghidul amabil. Activitatea mea de apărător al Țării-lui-Nicăieri și paznic al fluxului magic m-au adus în atenția superiorilor din ordin – noi avem Țara-lui-Nicăieri în grijă, Plum, în cazul că nu ți-a explicat nimeni. În același timp, am suferit pierderi mare de personal, ceea ce au creat posturi libere în conducere. Am avansat rapid. Promovarea a fost, bineînțeles, mulțumitoare, dar provocarea a fost trivială. Țara-lui-Nicăieri s-a schimbat ireversibil după catastrofa recentă. O mare parte din vechea magie nu mai funcționează sau funcționează diferit. Acum cresc lucruri aici. Acum există și *timp*.

Penny pronunțase ultimul cuvânt pe un ton nervos, ca și cum se confruntau cu o invazie de ploșnițe.

– Nici nu vă imaginați cât este de neplăcut. Dar rezultatul a fost că mi s-a acordat poziția de Bibliotecar. E unul dintre cele prestigioase titluri pe care le poate obține un membru al ordinului.

– Felicitări, a zis Quentin. Totuși, mereu m-am întrebat ce s-a întâmplat cu dragonii. Ultima oară când i-am văzut se pregăteau să lupte cu zeii.

– Dragonii au fost victorioși. Dacă nu ar fi învins, voi nu ați mai fi trăit să vă jucați rolul. Să lupți cu zeii sau chiar să îi distragi e o chestiune de noroc.

Există o anumită tehnică: ei nu contracarează, ci doar te șterg din realitate. Dar unii dragoni au supraviețuit. Se vor înmulți, dacă își amintesc cum s-o facă. Cred că au trecut câteva milenii de când vreunul dintre ei a mai făcut sex. Noi, cei din ordin, i-am ajutat cu cercetarea.

Plum se gândea că era logic ca printre miliardele de cărți să existe măcar una cu pornografie pentru dragoni. Au ieșit din sala mare și au intrat într-un labirint cu tavan jos. Chiar și acolo, zidurile erau ticsite de cărți și chiar și tavanul; cotoarele volumelor atârnau în jos, deasupra capetelor tinerilor, ca niște lilieci dintr-o peșteră. Din când în când, șiruri mari de cărți se mișcau în silă, ca și cum dormeau înghesuite într-un pat, ca să facă loc noilor venite. Penny ăsta cam era o pacoste, dar Plum trebuia să recunoască oricum că tipul își iubea biblioteca. O adora. Quentin subestimase locul, iar descoperirea o făcea să se întrebe dacă nu cumva ceilalți îi prezentaseră și Fillory ca fiind mai puțin decât era de fapt. Fata se simțea foarte aproape de Fillory acum, la doar o fântână depărtare, mai aproape decât oricând. Atunci când fusese dată afară de la Brakebills, Plum crezuse că viața ei avea să deraieze de pe șine direct în șanțul noroios de la marginea drumului și poate că riscul existase cu adevărat – vorba lui Quentin, nimeni nu-ți poate spune exact ce urmează. Dar eșecul ei de la colegiu o adusese acolo, chiar în pragul regatului. Plum își dorea să vadă Fillory. Era timpul.

Plum a pus ochii pe un volum îngust, verde-oliv, cu litere argintii pe cotor, ce atârna deasupra capului ei. Era tentant ca un fruct copt…

– Nu, nu, nu!

Penny i-a dat practic peste mână. Se simțea așa depășită de situație că a roșit. Dar Penny deja se îndepărtase, continuându-și drumul.

– Am implementat deja niște îmbunătățiri care au fost foarte bine primite. Nu știu dacă ați observat…?

Penny a arătat spre una dintre ușițele din tavan prin care cărțile ieșeau și intrau la intervale regulate.

– Da, foarte frumos, a comentat Eliot.

– E una dintre cele mai frumoase realizări ale tale, s-a alăturat Quentin.

Plum detecta o dinamică deosebit de încărcată, competitivă, între Quentin și Penny.

– Ușile au mai fost adoptate de alte câteva biblioteci.

– Sunt bune și pentru pisici, a zis Plum. Deși ar trebui să fie pisici zburătoare.

– În clădire nu sunt permise animale domestice sau de vreun alt fel, a explicat Penny, fără umbră de amuzament.

– Chiar trebuie să plecăm, a intervenit Eliot. Pe bune.

– Am amenajat o cameră specială pentru formatele problematice.

Curioasă, în ciuda propriei dorințe, Plum și-a vârât capul prin ușa deschisă. Era cea mai ciudată menajerie bibliografică pe care o văzuse vreodată. Cărți așa de înguste și totuși atât de înalte că semănau cu niște rigle; Plum presupunea că

trebuie să fi fost ghiduri ilustrate despre șerpi sau săgeți sau poate chiar rigle. O carte era așezată într-un terariu de sticlă – un librariu poate? – ca să țină la un loc cuvintele ce se târau din ea, precum furnicile. Altă carte era deschisă pe masă, dar doar un pic, așa că puteai vedea că paginile ei emanau o radiație intolerabilă; lângă ea se afla o mască de sudură.

– Sincer, te și miri cine publică așa ceva.

Penny a clătinat din cap și au continuat să meargă. Era ca un mic tur al fabricii de ciocolată, doar că în loc de dulciuri găseai cărți și Penny juca rolul lui Willy Wonka. Alți adepți înveșmântați în robe similare cu a lui Penny, dar nu la fel de frumos purtate ca a lui, înclinau respectuos din cap pe când Bibliotecarul trecea prin dreptul lor. Unii dintre oameni aveau și ei mâini aurii.

– Sub bibliotecă sunt catacombe, a zis Penny. Acolo se găsește altă colecție specială: sunt toate romanele pe care oamenii le-ar fi putut scrie, dar nu le-au scris.

– Ohhh! a făcut Eliot. Pot să merg să-l văd pe al meu? O să fiu sincer cu tine, sunt destul de sigur că e grozav.

– Ești invitat să încerci. Eu mi-am petrecut mult prea mult timp în căutarea romanului meu. Nu poți găsi nimic acolo!

Penny părea exasperat.

– Dar uite ceva ce oamenii sunt mereu dornici să vadă.

Camera în care se aflau acum avea o singură bibliotecă, pe peretele din spate, dar asta nu era decât o înșelătorie, căci de fapt, rafturile se puteau

întinde la infinit: Penny a apucat unul dintre rafturi și l-a împins într-o parte și obiectul a alunecat ca pe bandă, lin, în timp ce rafturile de deasupra lui au rămas la locurile lor. Lui Plum, sistemul îi aducea aminte de șirurile motorizate de la uscătorii. Apoi Penny a oprit raftul și l-a împins doar un pic în sus, iar mobila a început să se deruleze pe verticală, nivel cu nivel, împrăștiindu-se în toate direcțiile, kilometri nesfârșiți.

– Ce e asta? a întrebat Plum.

– Sunt cărțile tuturor. Sau mai bine zise, cărți ale tuturor.

– Nu pricep.

– Stai, o să le caut pe ale noastre.

Volumele s-au învârtit cu miile, până ce Penny a oprit biblioteca cu o mână.

– Acestea sunt cărțile vieților noastre. Toată lumea are una. Vezi, aici sunteți voi. Împreună, câte un volum pentru fiecare.

– Cred că glumești, a zis Quentin, în șoaptă.

Dar din câte își dădea Plum seama, Penny nu glumea niciodată.

– Deloc. Uite-o pe a lui Plum.

Penny a pus un deget pe un cotor. Cartea avea, destul de simpatic, o copertă de culoarea prunei. [23]

– A mea.

Cartea lui Penny era lungă și subțire și învelită în piele fină și pală. Numele tipului era clar încastrat cu negru pe cotor într-un font nu complet decent

sans-serif. Cartea semăna cu un manual tehnic vechi.

– Sunt una lângă cealaltă? a zis Plum. Te rog, spune-mi că asta nu înseamnă că ne vom căsători.

– Nu știu ce înseamnă. Nimeni nu cunoaște prea multe despre lucrurile astea.

– Numele tău mijlociu e Schroeder? Serios? a spus Eliot, de parcă aceea ar fi fost cea mai surprinzătoare dezvăluire.

– Doar nu vrei să spui că există câte o asemenea carte pentru toți oamenii care au trăit vreodată, a zis Quentin.

– Doar cei vii le au. Apar și dispar după cum se nasc și mor oamenii; raftul ăsta se lungește kilometri întregi în toate direcțiile, probabil chiar în vreo subdimensiune. Nu știu unde se duc când mori. Presupun că la solduri.

Penny a chicotit de propria-i glumă.

– Ce e în ele?

– Cam ce te-ai aștepta să fie. Povestea vieții tale. A lui Eliot e în două volume. Uite-o pe a ta.

Penny a pus mâna pe un volum pătrățos, albastru marin, la fel de gros ca un dicționar de sinonime integral, cu numele lui Quentin tipărit pe el în auriu. Quentin a ezitat.

– Știu, a zis Penny, mai încet. Nu e așa de tentant pe cât ai crede, nu? Eu nu mi-am deschis niciodată cartea. Sunt unii, în ordin, care au fost curioși și le-am văzut fețele.

Plum a tras volumul ei din raft și și l-a cuibărit în brațe ca pe un copil. Impulsul de a citi era aproape irezistibil. Aproape, dar nu chiar.

– Îți petreci întreaga viață încercând să te înțelegi pe tine și povestea ta, a continuat Penny, și dintr-odată o găsești aici. Toate răspunsurile, scrise negru pe alb. Unele dintre ele sunt și ordonate indexat. Uitați-vă la a lui Quentin, e ordonată alfabetic.

Era adevărat: paginile aveau niște semicercuri mici crestate în ele, înscrise cu A, B, C, D și așa mai departe, pe o diagonală ce cobora.

Încet și ezitant, Quentin i-a dat cartea înapoi lui Penny.

– Presupun că trebuie să o scriu, a zis Q, nu să o citesc.

Penny a așezat volumul la loc. Plum a restituit-o pe ai cu deosebită grijă. Murea de curiozitate să știe ce scrie, dar în același timp credea că dacă își trăia viața în mod corect, până la final ar fi aflat oricum, mai mult sau mai puțin.

– Ia stai, a zis Eliot, asta ridică o întrebare. Înseamnă că nu avem liber-arbitru? Și că dacă arzi cartea cuiva, acea persoană va muri?

– Mergeți în continuare!

Penny i-a gonit în sală.

– Sunt multe de văzut. Credeam că vă grăbiți.

Tipul i-a condus la o ușă simplă, fără plăcuță, pe care a deschis-o. Era prima încăpere pe care o vedeau și care era absolut lipsită de cărți.

Încăperea nu avea nici ferestre și nici măcar un tablou. De fapt, era destul de deprimantă.

– Lasă-mă să ghicesc, a zis Plum. Cărți invizibile. Sau nu, microscopice. Sunt în aer și noi le respirăm.

– Acesta-i biroul meu.

Penny s-a așezat la masă, cu fața la ei și și-a împreunat degetele translucide, ca un clopot.

– Sistemul m-a anunțat imediat ce ați pătruns în Țara-lui-Nicăieri. E un motiv pentru care v-am adus aici.

– Ai exact trei minute, a zis Eliot.

– Ai ceva ce-mi aparține, a spus Penny. Quentin.

– Zău?

– O pagină. Din una dintre cărțile mele.

– Ooo!

Toți s-au uitat la Quentin. Plum nu se gândise la asta, dar credea că are sens. Probabil că, tehnic, Quentin furase pagina din Țara-lui-Nicăieri. Dar chiar și așa, Penny era cam aspru pentru atâta lucru.

– În regulă.

Quentin a scos foaia din buzunarul hainei.

– Am avut mare grijă de ea.

Cu o oarecare lipsă de sentimentalism, după câte i se părea lui Plum, pagina a alunecat dintre degetele lui Quentin și a plutit, prin aer, pe biroul

lui Penny ca un copil mic ce se grăbește în brațele părintelui.

– Mulțumesc!

O ușă s-a deschis imediat și a intrat o femeie în robă, cu ochii coborâți în pământ, ca și cum ar fi vrut să privească direct spre măreția lui Penny. Femeia a luat pagina, ducând-o cu ambele mâini la fel de gingaș ca pe un membru ce trebuia urgent reatașat trupului. Plum credea că într-un fel analogia era corectă.

Penny s-a aplecat și a scos una dintre dalele din podea, de lângă scaun. Dala însă se dovedea a fi coperta unei cărți foarte mari. Volumul era încastrat în podea. Plum s-a uitat în jur: stătea pe cărți, pe tomuri mari, prăfuite, legate în scoarțe groase și potrivite împreună ca niște dale de piatră. Penny a răsfoit foile subțiri ca pânzele de păianjen ce conțineau coloane de numere, a clătinat din cap și a lăsat copera să se închidă cu un pufnet.

– Acum, a zis el, urmează problema plății.

– Plată? a spus Quentin. Vrei să zici, ca o amendă pentru returnarea târzie?

– Întocmai. Vei fi reținut aici timp de un an, să lucrezi printre rafuri, până ce îți vei plăti datoria.

– Doamne, ce mai nemernic!

– Nu fi ticălos, a spus Plum.

– Nu o să mă reții, a replicat Quentin. Penny, Fillory e pe moarte. Cred că putem să-l salvăm, dar nu mai putem aștepta. Trebuie să mergem.

– Sunt mii de alte lumi. Trăiesc și mor. Dar cunoașterea e putere, Quentin, iar înțelepciunea e

veșnică.

Penny chiar vorbea astfel.

– Ai luat ceea ce ne aparținea.

– L-am dat înapoi.

– Dar l-ai folosit de un an. O pagină din *Arcana arcanorum*, scrisă de însăși Zwei Vögel. Gândește-te la ce am fi putut face cu ea în tot timpul ăsta.

– Aproape cu siguranță nimic. Ai un catraliard de cărți aici și probabil că nimeni nici nu s-ar fi uitat la ea.

Penny s-a ridicat și a înconjurat biroul, ridicându-și mâinile bizare, luminiscente. Degetele lui… hei, degetele lui erau în poziții pregătite pentru un farmec.

– Balanța trebuie echilibrată, Quentin. Mereu ți-a fost greu să accepți asta. De asemenea, trebuie să-ți ștergem din minte ce ai citit…

Acum voia să intre în capul lui Quentin? Nu. Plum a făcut un pas înapoi și și-a ridicat și ea mâinile. Cu toții au făcut la fel; într-o secundă, grupul se transformase dintr-o adunare de oameni cu emoții complicate unul față de celălalt într-o singură falangă defensivă. Quentin s-a mișcat cel mai rapid: a ridicat mâna și o rază îngustă și orbitoare de lumină i-a străfulgerat din palmă, direct în fața lui Penny.

Dar lumina nu a atins fața Bibliotecarului. Cu o mână ciudată, magică, Penny a oprit raza – palma lui părea să înghită lumina. Cu cealaltă mână, tipul a prins raza ca și cum ar fi fost solidă și a îndoit-o la nouăzeci de grade, în jos, astfel că a lucit inofensivă spre podea. Lumina a rămas acolo.

Eliot a sărit prea târziu în ajutor cu un soi de arcuri electrice, dar mâinile aurii le-au cuprins în aer – unu, doi, trei, patru, cinci la rând, cu o repeziciune și acuratețe inumane. Penny parcă era trucul cu gloanțe al unui magician. Plum țesea înnebunită un scut în fața lui Quentin. Era încă neexperimentată în genul acela de magie, căci nu o învățase la Brakebills, dar Quentin îi arătase câteva trucuri, iar fata învăța, fără îndoială, foarte repede. Însă Plum știa deja că n-o să termine la timp.

– Am așteptat mult momentul ăsta, a zis Penny.

– Atunci o să cam fie o dezamăgire, a replicat Alice, aplicându-i un pumn în față.

Bum! Doamne. Fusese minunat, exact ca în filme: direct din umăr, picioarele bine înfipte la pământ, șoldurile rotite, răsucire, tot ce trebuia.

Penny nici nu a văzut de unde a venit lovitura. Oare oamenii chiar fac chestii din astea? Ei bine, aparent, doar cei ca Alice. Penny nu a căzut, dar s-a chircit, cuprinzându-și fața cu ambele mâini.

– Aaaa! a făcut el încetișor, dar cu patos.

– Am terminat, a zis Alice. Hai să mergem.

Quentin a privit-o pe Alice cu o expresie pe care Plum nu o mai văzuse niciodată pe chipul lui. Fata presupunea că era vorba de iubire. Chipul lui se luminase la fel de mult ca raza ce i se formase în palmă.

– Penny, a zis Quentin, nu știu ce ai fi făcut tu cu pagina aia, dar o să-ți mărturisesc ce am realizat eu: am făcut-o iar om pe Alice. În cazul în care te întrebai cum s-a întâmplat. Ești un magician grozav, mereu ai fost, și sunt sigur că ești un bibliotecar la fel de bun. Cărțile și magia: nu sunt

prea multe lucruri mai importante decât ele. Există totuși câteva. Am salvat-o pe Alice și acum o să salvăm Fillory. Te rog, nu ne sta în cale. E tot ce-ți cer.

Penny era aplecat, masându-și maxilarul cu ambele mâini lipite de obraz. Tânărul și-a ridicat chipul, buimac, în timp ce grupul ieșea din cameră, cu Alice în frunte. Fata își studia încheieturile degetelor de la mâna dreaptă.

– Pentru o clipă, a zis ea, am înțeles ce înseamnă să trăiești.

– Mă bucur, a răspuns Quentin. Te descurci destul de bine.

– Putem pleca de aici? a propus Eliot.

Dar lui Plum îi venise o idee.

– Ia stați, a zis ea. Undeva, în clădirea asta, trebuie să existe un loc unde putem afla totul despre Fillory, nu credeți? Poate că ar trebui să cercetăm un pic înainte.

Penny i-a prins, alergând, din urmă. Pe pomete avea o urmă ce se înroșea, dar altfel se ținea bine pe picioare. Plum trebuia să-i dea premiul pentru rezistența la rușine.

– Nu spune nimic, a zis Eliot, înainte ca Penny să deschidă gura. Ascultă doar. Avem nevoie de informații. Tu le ai. Unde sunt cărțile despre Fillory?

– E o cameră plină de ele!

Plum condamna violența fizică din principiu, dar asupra lui Penny părea să aibă un efect pozitiv remarcabil.

– Una mare. Hai. E în cealaltă aripă.

Ceilalți n-ar fi găsit niciodată sala; chiar și conduși de Penny, tot le-a luat zece minute să ajungă acolo, să urce și să coboare pe scări și să treacă printr-un labirint de pasaje. Pe drum, Penny le-a explicat despre mâinile lui: erau un soi de proteze spectrale, destul de inovative în felul lor; teoria din spatele magiei era foarte elegantă și i-ar fi făcut plăcere să le explice, doar că era posibil ca niciunul să nu poată înțelege conceptele, cu excepția lui Alice. Degetele lui se putea mișca de câteva ori mai repede decât viteza normală, omenească, și aveau câteva simțuri în plus, incluzând abilitatea de a simți câmpuri magnetice, să refracte lumina și să măsoare temperatura până la a suta parte dintr-un grad.

Subalternii lui Penny dezvoltaseră ceva asemănător unui cult pentru el, a continuat tipul și unii dintre ei aranjaseră ca propriile lor mâini să fie – fără durere, igienic – tăiate și înlocuite cu protezele magice. Plum era pe punctul de a-l întreba despre atacul din Connecticut, când au ajuns în camera care putea la fel de bine să fi fost o sală de bal de la Versailles, un spațiu imens cu ferestre de-a lungul unui perete și altul tapetat cu volume, înaltă de două etaje și traversată de o scară șubredă, pe șine.

Penny își juca iar rolul de gazdă. Era o poziție care îi făcea, în mod vădit, plăcere.

– Stați lângă ferestre, așa veți surprinde întregul efect.

Ceilalți l-au ascultat. Văzute laolaltă, cotoarele cărților despre Fillory formau un contur vag, fantomatic a ceea ce până și Plum recunoștea ca fiind harta regatului, de dimensiunea unui perete.

Fiecare volum avea un rol; cele albastre formau oceanul și cele verde-deschis și maro erau uscatul.

De aproape, Plum nu ar fi putut vedea jocul, dar uitându-se acum la ele, nu avea cum să observe altceva.

– Frumos, a zis Quentin.

– Deci putem studia cărțile? a întrebat Plum.

Era un efect al pumnului aplicat de Alice și arăta cât de mult se schimbase balanța puterii între ei, dar Penny nu a făcut decât să-și țuguie buzele și să încuviințeze reticent.

– Bine, dar… nu le puneți la loc. Vă rog. Lăsați asta pe mâna profesioniștilor.

Era greu să îți dai seama de unde să începi. Eliot nici măcar nu s-a mișcat.

– Penny, a spus el, tu ești expert în Țara-lui-Nicăieri. Ce se întâmplă când moare o lume?

– Cam ce te-ai aștepta să se întâmple. Ținutul moare. În timp, universul se dezintegrează și încetează să mai existe.

– Ce se petrece aici? Cu fântânile, adică.

– O! Seacă. Devin nefuncționale. E un proces misterios, dar contribuie la integritatea Țării, așa că îi permitem să aibă loc.

– Uite ce mă întreb eu: ar putea coada să miște câinele, ca să zic așa? Dacă ai repara fântânile? Să le reconstruiești sau să le faci instalații noi sau ce faci tu. Asta ar aduce o lume moartă înapoi la viață?

Penny a stat pe gânduri o clipă. Buzele lui se mișcau în tăcere. A traversat o dată camera și s-a întors lângă ceilalți.

– Nu e o idee așa de idioată pe cât sună, a anunțat el, dar nu. Nu o poți aduce înapoi în felul ăsta. Coada poate că se mișcă, dar câinele e tot mort.

Eliot a dat, tăcut, din cap.

– Nici nu mă așteptam să funcționeze.

Dintr-un motiv sau altul, în Eliot se stinsese pasiunea.

– Uite, o să dureze o veșnicie. Hai să mergem direct la fântână.

– Trebuie să fac ceva mai întâi, a zis Plum. Uite: un truc magic.

Fata observase lipsa aproape imediat după ce intraseră în sală și așteptase doar un moment oportun. Plum a mers spre peretele imens de cărți, simțindu-se foarte mică în fața rafturilor ce urcau sus, deasupra ei. Printre ele exista un spațiu mic, foarte îngust, unde încăpea un singur volum. Fata a scos din geantă carnetul străbunicului ei.

Fața lui Penny a căzut când a văzut jurnalul.

– *Lumea din Pagină*, a spus, cu o voce de copil. E Sfântul Graal al cărților despre Fillory. Ultima și cea mai rară. O caut de atât de mult timp.

Fata a dat să pună cartea pe raft, s-a oprit, a meditat, a întors-o invers și a pus-o la locul ei. Se potrivea perfect, nu doar ca mărime, dar și ca model: cotorul era de o nuanță perfectă de verde pal, cu o dungă de albastru deschis aproape de vârf și închidea ultima porțiune din Rovina de Jos,

presărată cu o frântură din Râul Ars. Era așa de satisfăcător, ca și cum ar fi găsit un puzzle enorm, că degetele au început să o furnice și fata a expirat adânc. Plum își juca rolul în povestea familiei Chatwin. Nu avea rost să se mai ascundă în culise, ieșise pe scenă. Făcuse ceea ce putea: îl adusese pe Rupert acasă sau cât se putea de aproape de casă. Ideea o făcea pe Plum să se simtă puternică. Dacă poți să-ți înfrunți coșmarul trecutului, atunci nu exista nicio limită la ceea ce poți face cu moștenirea.

– Hei... Penny, nu, așa te cheamă? a zis Plum. Asta ar trebui să acopere datoriile lui Quentin, nu crezi? Sau Alice te-ar putea pocni iar, e în regulă.

Dar atenția lui Penny era complet sustrasă de noua achiziție. Tânărul a pornit ca din pușcă spre carte – aproape alerga peste podeaua lucioasă a sălii de bal – și a tras gingaș de pe raft, atingându-i doar marginile de sus ale paginilor, ca să conserve cotorul. Penny a lăsat volumul să se deschidă și i-a mirosit hârtia.

– Cum ai găsit-o?

– Am furat-o.

– Și noi am încercat să o furăm.

– Știu, a zis Plum. De la noi. Data viitoare să încercați mai mult.

Eșecul nu părea să-l afecteze pe Penny. Arăta ca un băiețel cu un cățel nou. Era ciudat: tipul era, evident, un nemernic, dar nu era un sociopat. Penny avea sentimente, de fapt, după felul în care ținea cartea, ar fi părut că are o mare capacitate de a iubi. Doar că nu era prea bun la a iubi alți oameni în afară de el însuși. Doar Eliot părea trist.

– Tocmai mă gândeam la ceva, a zis. Aia a fost ultima carte. Peretele e complet. Harta e terminată. Asta înseamnă că povestea s-a încheiat, istoria regatului Fillory a fost scrisă. Apocalipsa pesemne că a și venit.

– Nu ai de unde să știi, a răspuns Quentin, automat.

– Ba da, a răbufnit Eliot. Și nu încerca să mă consolezi.

Oare avea dreptate? Ideea își croia cale spre mintea lui Plum ca o undă rece. Toată viața ei se gândise la Fillory, se ascunsese de el, îl evitase. Fillory și familia Chatwin cu dorințele lor chinuitoare reprezentaseră latura ei întunecată și fata încercase să se mintă că nu existau de fapt. Își dorise să aibă doar o latură, ca o bandă Möbius. O persoană Möbius. Dar totul era real și Plum știa acum asta. Era gata să înfrunte totul, deși poate că i-ar fi plăcut să-l înfrunte, iar pe lângă pericole avea să găsească și bucurie, și dragoste – dar uite așa, dintr-odată, acum pierdea iar totul, pentru totdeauna. Plum ar fi putut proceda cum îl sfătuise pe Quentin să procedeze cu Alice (se demonstra că avusese dreptate, apropo): ar fi trebuit să-și întâlnească temerile și să cadă la pace cu ele când încă se mai putea. Acum n-avea să mai primească altă șansă. Dintr-odată, cărțile din fața ei arătau puțin altfel. Trecuseră de la a fi despre prezent la a reprezenta o bucată de trecut. Totuși… era posibil să fie adevărat, însă poate că se dădeau bătuți prea ușor. Plum nu simțea că Fillory ar fi mort. Putea încă percepe regatul acolo undeva, dincolo de mica barieră ce despărțea acea realitate de cealaltă. Dacă-și apăsa urechea pe peretele imaginar putea auzi regatul cântându-i, deși stins.

– Știi, peretele nu e tocmai complet.

Plum și-a dres glasul, biblioteca aia nenorocită era îmbâcsită de praf.

– Adică nu neapărat. Ai putea aranja un alt șir de cărți acolo, de-a lungul podelei.

Plum a arătat la ce se referea. Sub raftul de jos exista încă spațiu.

– Ba nu, a răspuns Penny.

– Ba cum să nu, dacă vrei.

Fillory! s-a gândit ea. Venim! Mai rezistă doar puțin! Plum parcă încerca să-l convingă pe Penny să țină regatul în viață.

– Cred că iei lucrurile prea literal, a comentat Eliot.

– Poate că voi nu le vedeți prea literal, a zis Alice, speriind pe toată lumea, și posibil și pe ea. Pereții ăia doi sunt goi. Și mai e loc și între ferestre.

– Ar fi o imagine foarte neregulată.

Penny și-a împreunat brațele. Mâinile lui aurite luceau de indignare.

– Dar ca să mă exprim mai limpede: nu are niciun sens. Harta e completă. Nu mai există niciun Fillory.

– Nu e întocmai adevărat, l-a contrazis Quentin. Există o grămadă de insule, în afara ei. Cum ar fi Insula Exterioară – s-ar afla acolo – Q a arătat cu degetul – dacă ai desfășura-o în colțul camerei.

– Și Insula Benedict, presupun, a adăugat Eliot, prinzând, reticent ideea. Aia e tocmai acolo. Și cine știe ce-o mai fi în vest.

Plum nu își dădea seama dacă ceilalți discutau de dragul discuției sau exista un subiect real, dar Penny se uita nesigur în jurul camerei, ca și cum pereții ar fi colcăit de insecte. Lui Plum îi părea un pic rău de el. Dar nu atât de rău cât să tacă. N-avea de gând să permită ca Fillory să moară. Nu scăpa el așa ușor. Fără ascunzișuri. Cele două jumătăți ale vieții ei aveau să devină un întreg.

– Ai putea adăuga cerul! a spus fata. Stelele! Câteva cărți albastre, cu puncte argintii pe ele. Ai putea să le atârni pe tavan!

Fata i-a aruncat lui Penny cea mai cuceritoare privire a ei.

– Îți place să le pui acolo sus!

Penny nu era un bărbat prea obișnuit cu ocheadele languroase. Privirea lui Plum avusese efect.

– Nu e completă, a zis el, mai mult pentru sine. E departe de a fi completă. Avem nevoie de mai multe cărți, de mult mai multe.

Penny s-a încruntat.

– Quentin, trebuie să salvezi Fillory.

– Asta îți tot spuneam și eu, a replicat Quentin. Și cred că știu cum. Cred că știu, în sfârșit, cum să repar totul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

– Istoric vorbind, a zis Alice, oamenii au greșit de fiecare dată când au spus fraza aia.

Quentin adora să o aibă pe Alice iar în viață. Era cel mai minunat sentiment de pe lume. Indiferent dacă fata îl mai iubea sau nu ori dacă putea măcar să-i suporte prezența, lumea, orice lume era pur și simplu un loc mai bun dacă ea se afla acolo.

– Ce-ai de gând să faci? a întrebat Eliot.

– Tot ce e nevoie. Penny, cum găsim fântâna regatului de aici?

Ideea îi venise treptat lui Quentin, dar de acum era sigur că avea dreptate. Fusese ceva ce spusese Alice. Q se gândise la Fillory, încercase să-și imagineze agonia, cum ar arăta – dar, bineînțeles, Q știa cum ar fi arătat un Fillory pe moarte. Alice le povestise, Alice asistase la nașterea regatului și la finalul lumii de dinaintea lui. Oceanul mort, uscatul pustiu, zeul ce-și da duhul. Chiar dacă Q nu era complet sigur cum să procedeze, știa ce să facă.

Sigur, era adevărat și ce spusese Alice despre oamenii care credeau că știu cum să repare lucruri și era foarte posibil ca Quentin să moară degeabă, dar avea de gând să încerce și acum venise clipa.

Fântâna se afla la șase străzi depărtare de bibliotecă și grupul a parcurs distanța în alergare. Luna din Țara-lui-Nicăieri era mică și curios de pătrățoasă, ca pe un televizor vechi și atârna jos, în fața lor. Pe când fugea, Quentin s-a simțit ca și cum s-ar fi aflat în centrul unei drame cosmice, ca și cum universul alesese, pentru o scurtă vreme, să se rotească în jurul lui. Totul se întâmpla în același timp, dar foarte lent, de parcă timpul ar fi înaintat deopotrivă repede și încet. Quentin observa mici detalii: contururile obiectelor, textura pietrelor, lucirile apei din canale, umbrele de la ferestre. Totul depindea de corectitudinea cu care își îndeplinea misiunea.

Fântâna filloriană avea forma titanului Atlas aplecat de greutatea globului, ceea ce era mai degrabă o licență poetică, căci Fillory nu era deloc rotund, ci plat. Quentin își propusese să sară peste marginea bazinului fără să-și încetinească mersul și spera ca securitatea regatului să fie complet închisă de acum, în schimb Q s-a oprit pentru că, pe măsură ce se apropia de fântână, a văzut că altcineva ieșea din ea.

Era Janet, iar cu ea se aflau Josh și Poppy, ce veneau chiar în spatele reginei. Janet și Poppy s-au împins abrupt peste marginea bazinului, ca și cum abia terminaseră o cursă olimpică; Josh și-a aruncat un braț, apoi un picior peste buza fântânii și s-a rostogolit, cumva, pe pavaj. Hainele lor s-au uscat imediat, dar fețele le erau șocate și livide.

– S-a terminat, a zis Janet. Fillory e mort.

Cuvintele au ricoșat inofensive din mintea lui Quentin. N-avea să le dea voie să-l afecteze.

– Quentin, tocmai am văzut finalul, a adăugat Josh. A fost oribil.

Ceilalți s-au strâns în spatele lui Q, în bezna din piață. Era pentru prima dată, în șapte ani, de când Copiii Materiei – Eliot, Janet, Josh, Alice și Quentin – se aflau laolaltă în același loc și în același timp. Însă atmosfera nu era una de sărbătoare.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Eliot. Ce ați văzut?

Josh și Janet se holbau la Alice.

Janet a cuprins mâna fetei. Josh a îmbrățișat-o. Poppy, în spiritul momentului, i-a cuprins lui Alice cealaltă mână, deși ele nu se cunoscuseră înainte.

– Doamne! a făcut Janet. Doamne, Alice!

– Știu, a spus Alice, grav. Dar povestiți-ne.

– OK. OK.

Janet nu voia să-i dea drumul lui Alice. Parcă avea nevoie de o pârghie de siguranță.

– Soarele a căzut. Toți au început să se lupte între ei; chiar și copacii. A fost oribil. Apoi Julia a venit de Dincolo și ne-a trimis aici.

– Rahat!

Eliot s-a uitat la cerul nopții și a urlat:

– Rahat!

Orașul a răspuns cu un ecou slab.

– Asta a fost deci? a spus Plum.

Fata părea la fel de tristă ca și ceilalți.

Quentin a pășit spre marginea fântânii. Dacă tot avea de gând să încerce, atunci măcar să se miște

mai repede.

– Quentin, oprește-te, a zis Janet. E mort.

– În cazul ăsta, vreau să văd cadavrul.

– Nu mai e nimic acolo.

– Fântâna e încă aici. Trebuie să fi rămas ceva.

– Ba nu, a protestat Janet. Și fântâna nu e deloc întreagă.

Chiar pe când Janet rostea cuvintele, statuia lui Atlas a început să se miște. S-a aplecat încet înainte și a întins mâna spre globul imens din marmură neagră pe care-l sprijinea pe umăr. Titanul se pregătea, în final, să așeze jos povara.

– Hei! a spus Quentin. Nu așa de repede!

Dacă Fillory era mort, atunci trebuia să vadă cu ochii lui. A sărit pe o parte peste buza bazinului – apa trebuie să fi fost rece, dar acum devenise fierbinte și se încălzea din ce în ce mai tare. În câteva minute, apa avea să fiarbă și să se evapore. Josh i-a cuprins brațul, dar Quentin s-a smuls din strângerea lui. Atlas l-a străfulgerat cu privirea, dar, deși era de două ori mai înalt decât Quentin și făcut din piatră, titanul trebuie să fi observat o privire cu adevărat ucigătoare pe chipul lui Q, căci și-a îndreptat un pic spatele și și-a potrivit iar în silă globul pe spinare.

Toată lumea țipa la Quentin.

– Nu fi un idiot, Quentin! a țipat Janet. Măcar o dată în viața ta!

– Quentin, nu, a zis și Eliot. Nu trebuie să o faci.

– Ba da.

Quentin s-a scotocit neîndemânatic în buzunarul hainei, în căutarea nasturelui, în timp ce încerca să calce apa. Cineva îi zguduia iar brațul și Q a încercat să se tragă la o parte, dar în același timp, degetul lui a atins nasturele și fundul fântânii s-a retras.

Tânărul cădea iar liber spre tărâmul magic, Fillory. Q nu crezuse că avea să mai vadă regatul vreodată. Întregul ținut era întins sub picioarele lui, iar el era în picaj ca o capsulă spațială ieșită din orbită. În mod cert, Quentin nu bănuise că următoarea întâlnire cu Fillory avea să arate astfel. În depărtare, spre vest, tînărul a surprins cu privirea ceva ca o pată mânjită de soare prăbușit pe pământ, ca un gălbenuș de ou într-o tigaie, topindu-se și arzând într-o mare înfierbântată de la marginea lumii. Quentin aproape că s-a ciocnit de un obiect mare, pe care abia mai târziu l-a identificat ca fiind luna, ce ea însăși se rotea lent și haotic în jurul axei. Focurile pârjoleau totul și armate întunecate inundau suprafața lumii. Ceva colosal urca încet peste marginea regatului, privind cu ochi curioși, uriași: una dintre țestoasele ce formau fundația lumii urcase în cele din urmă să vadă ce anume cărase pe spate toate acele mii de ani. Fillory, frumosul lui Fillory era ruinat și pe moarte, iar durerea priveliștii îi punea lui Quentin o gheară în piept.

Dar regatul nu se sfârșise încă. Nu întocmai. Nu până ce nu mai rămânea nimic. Apoi, Q a aterizat. Pămânul i se zguduia sub picioare și aerul era inundat de huruieli și sfâșieturi, de strigăte îndepărtate și de mirosul fumului. Cenușa arsă de undeva, smulsă de vânt, zbura pe aripa lui fierbinte.

De brațul lui Quentin încă era cineva agățat: Alice.

– Ce faci aici? a strigat el, ca să acopere zgomotul.

– Sunt o tâmpită, a zis ea.

Alice chiar reușise să zâmbească, pentru prima oară în noua ei viață. Quentin a zâmbit și el și a îmbrățișat-o, dar foarte repede.

– Atunci, hai. Trebuie să-l găsim pe Ember.

Nasturele îi adusese în afara porților orașului Whitespire. Zidurile din jurul cetății erau pe jumătate prăbușite și o parte a marii porți atârna ieșită din țâțâni. Câteva dintre turnurile castelului stăteau încă în picioare momentan, dar se clătinau. Quentin a arătat către ele; Alice a dat din cap. N-aveau cum să-l găsească pe Ember dacă berbecul nu-și dorea măcar puțin să fie găsit, iar dacă voia asta, atunci turnurile trebuie să fi fost locul în care mersese.

– O să fac scuturile, tu ocupă-te de viteză, a țipat Alice.

Încordați, cei doi și-au petrecut câteva momente făcând vrăji asupra lor și unul asupra celuilalt, apoi și-au dat mâinile și au alergat împreună pe porți.

Străzile erau părăsite. Orașul arăta ca și cum ar fi fost bombardat, iar locuitorii lui erau fie morți, fie se ascundeau în pivnițe.

Quentin și Alice alergau la voia întâmplării, gonind împinși de o forță magică exacerbată. Câteodată, tinerii tăiau drumul prin ruine și nivelau rămășițele ca să economisească timp și evitau străzile blocate de dărâmături; la un moment dat, o vibrație a prăbușit un zid ce se clătina, iar pietrele au început să cadă grele chiar deasupra lor. Probabil că ar fi fost morți dacă scuturile lui Alice nu ar fi fost exact cum ar fi trebuit. În schimb,

zidul doar i-a trântit la pământ, cu fețele în praf. Tinerii și-au scuturat apoi blocurile grele de piatră de pe trup și s-au ridicat, recăpătându-și respirația și au continuat să alerge. Nu s-au oprit să pășească precaut decât înainte să intre pe sub portic și să depășească marele zid exterior al Castelului Whitespire; era prima oară când Quentin și Alice mergeau acolo împreună. Au intrat amândoi în curte. Fusese prea mult să spere că Ember avea să-i aștepte acolo – ca și cum ai încerca să cauți carul cu fân în ac, după cum ar fi zis Eliot. Ember nu era acolo, dar în schimb l-au găsit pe Umber.

Quentin nu-L mai văzuse niciodată și până cu o săptămână în urmă îl crezuse mort, dar nu avea cum să fie altcineva. Berbecul stătea destul de liniștit, ca un animal îmblânzit, pe o câmpie, cu fruntea plecată pe când forfeca o buruiană rătăcită ce-și scosese capul printre două dale, în lumina crepusculară a sfârșitului de lume. Umber s-a ridicat.

– Vă așteptam, a zis El, rumegând. Veacuri. Am făcut un pariu cu mine însumi că o să veniți și, uite, am câștigat.

Quentin nu prevăzuse asta, dar bănuia că pentru scopul lui oricare dintre zei era la fel de bun. Însă Umber părea să știe la ce se gândea Quentin.

– Ei, hai. N-o să meargă doar cu mine. O să ai nevoie de noi amândoi.

Umber și-a răsucit capul încornorat spre ei: veniți.

În alte împrejurări, Quentin ar fi ezitat, dar în acea zi, înțelesul gestului făcut de berbec era clar. Quentin a alergat spre El și, așa cum își imaginase de mii de ori că ar face, și-a aruncat un braț și un picior peste spatele mare și moale al lui Umber și s-a ridicat pe El. Alice s-a cățărat în spatele lui

Quentin și și-a trecut brațele în jurul taliei lui. În clipa în care Q și-a înfipt degetele în blana plumburie și pufoasă a berbecului, zeul s-a aplecat înainte, sub ei și așa au pornit.

Quentin își dorise mereu să facă asta – cu toții își doriseră – și acum știa și de ce. După câțiva pași la galop, ca să prindă avânt, Umber și-a prins toate cele patru picioare sub el și a sărit de pe zidul castelului, ca vaca ce sare peste lună. Iureșul și accelerația erau incredibile. Berbecul a prins viteză în timp ce a gonit prin orașul dărâmat și a ieșit din el, atingând pământul din ce în ce mai ușor și la intervale din ce în ce mai mari. Pe lângă ei treceau în goană copaci, câmpii, dealuri, ziduri și râuri.

Exista ceva ca o bucurie fatidică în cursa lor. Decorul era catastrofic, misiunea lui nici nu ar fi putut fi mai cumplită de atât, dar Quentin Coldwater se întorsese în Fillory, cu Alice, și împreună călăreau un zeu.

– Hai sus! a zis Umber.

Quentin i-a răspuns:

– Hai sus!

Q își amintea iubirea febrilă, copilăroasă pe care o nutrise pentru cei doi berbeci, înainte chiar să știe că Fillory e real. Nu durase mult: îl întâlnise pe Ember în persoană și zeul nu era nici pe departe atât de puternic, de blând sau de înțelept pe cât Îl descrisese Plover. Apoi, când Ember îl alungase pe Quentin din Fillory, deziluzia lui se transformase în furie. Dar de atunci, Q mai învățase câte ceva despre acceptare, iar mânia i se stinsese, chiar dacă nu tocmai iubirea-i ocupase locul. Acum, Quentin îi vedea pe berbeci în adevărata lor lumină: creaturi ciudate, inumane și oarecum ridicole, la fel de limitați de dumnezeirea lor pe cât erau de

împuterniciți. Însă berbecii erau divini, iar în ființa lor exista ceva maiestuos, incontestabil.

Chiar pe când Quentin simțea puterea lui Umber sub el, Fillory își pierdea ultimele fărâme de viață. Verdeața lui minunată se usca în fața ochilor lor. Au trecut pe lângă oameni și animale strânse la un loc în turme tremurătoare; nu se mai luptau, semănau cu cei rămași la o petrecere ce-și ieșise de sub control și fusese disipată de poliție, lăsându-i pe petrecăreți trezi și întristați. Acri întregi de copaci zăceau culcați la pământ, dezrădăcinați. Deasupra, stelele începuseră să cadă una câte una, în arcuri rapide, ca meteoriții, altele încet și grațios, rotindu-se, lucind și învârtindu-se ca moriștile spre sol. Alice l-a strâns pe Quentin cu brațele. În aer au răsunat o serie de bubuituri, ca și cum s-ar fi crăpat ceva, ca focul unei artilerii îndepărtate, arătând că pământul începuse să se dezintegreze. Ținutul își pierdea coeziunea, puterea de a se mai ține laolaltă.

Pe suprafața regatului se deschideau crevase mari și canioane largi, iar prin adâncimile lor Quentin putea vedea hăt departe, până la morții palizi din Lumea de apoi, zvârcolindu-se sub forma unei mase mari, ca o larvă înăuntrul unui buștean putred. Acum, galopul lui Umber sălta peste găuri enorme din sol, crăpături ce se făceau din ce în ce mai mari, până ce în unele locuri nu mai rămânea nimic care să unească cioburile componente ale regatului. Quentin începea să zărească stelele printre despărțituri. Săreau de pe o insulă pe alta în bezna spațiului, mai mult zburau decât săreau, țâșnind prin vid.

Quentin a văzut locul spre care se îndreptau. Un singur fragment de uscat zăcea mort în fața lor, o bucată cu iarbă vrăjită ce conținea un câmp și un heleșteu și un copac, un copil rămas orfan în

dezastru, dezlegat de tot ce-l înconjura. Pe el, singur, stătea Ember.

Umber a aterizat ușor și a pășit mai departe, consumându-și excesul de viteză.

Quentin și Alice au alunecat de pe spatele berbecului. Quentin era încântat că Alice era cu el. Fata credea în el; sau cel puțin crezuse odată. Astfel, lui Q îi venea mai ușor să creadă în sine însuși pe parcursul a ceea ce avea să se întâmple mai departe.

Ember se holba la heleșteu, o baltă rotundă, năpădită de ierburi pe margini. Ochii lui Ember erau fixați asupra reflexiei lui. Chipul îi era la fel de impenetrabil ca întotdeauna, dar berbecul părea singur, abandonat și disperat, în timp ce lumea I se destrăma în jur. Pentru prima oară de când îl întâlnise, lui Quentin îi părea un pic rău de bătrânul berbec.

– Ember, a zis Q.

Berbecul nu a răspuns.

– Ember, știi ce ai de făcut. Cred că mereu ai știut, de la început.

Quentin știa și el. Nu înțelese până în acele ultime clipe din bibliotecă, dar sensul i se înfiripase în minte lent, de foarte multă vreme. Q se gândise la părinți, la copii, la putere și la moarte. După ce murise tatăl lui, Quentin câștigase un nou soi de putere, iar Mayakovsky îi dăruise și el forță. Apoi Alice le povestise despre nașterea regatului Fillory. Începuse cu moartea unui zeu. Era cea mai veche poveste din lume, cel mai profund dintre cele mai profunde elemente magice.

Fillory nu trebuia să moară, putea fi reînnoit și să continue să trăiască, dar exista un preț, iar prețul era sângele sfânt. Aceeași idee se regăsea în toate mitologiile: pentru ca un tărâm pe moarte să renască era nevoie de martiriul unui zeu. Exista putere în acest paradox divin: moartea unui nemuritor alimenta cu suficientă energie inima oprită a unei lumi.

– E timpul, Ember. Pasărea nu mai vine. Vraja s-a pierdut. Asta e singura cale ce ne-a mai rămas.

Bătrânul berbec a clipit. Îl putea auzi pe Quentin.

– N-o să pretind că e ușor, dar o să mori oricum, când va muri Fillory, știi bine. Cred că nu au mai rămas decât câteva minute. Sacrifică-te acum, cât nu e prea târziu. Cât încă mai contează.

Partea cea mai tristă era că Ember chiar își dorea să-și dea viața. Quentin vedea asta: berbecul venise acolo cu intenția de a se îneca, la fel ca zeul de dinaintea lui, dar nu reușea. Ember era suficient de curajos să vrea, dar nu destul de brav cât să și înfăptuiască sacrificiul. Încerca să-și găsească curajul, dorindu-și ca vitejia să vină la el, dar minunea nu se întâmpla și în timp ce berbecul aștepta rușinat, singur și îngrozit, lumea se prăbușea în jurul lui.

Quentin se întreba dacă el ar fi fost suficient de curajos. Cum ar fi putut să afle vreodată. Dar dacă Ember nu se sacrifica de bunăvoie, atunci Quentin nu avea decât să o facă pentru el. Q a făcut un pas înainte. Era un om ce-și propunea să omoare un zeu. Era o imposibilitate, o contradicție în termeni, dar dacă de asta era nevoie să salveze Fillory, atunci trebuia să existe o cale. Quentin știa și ținea strâns de acea cunoștință. Dacă magia exista pentru ceva, atunci pentru asta trebuie să fi fost.

Quentin a mai făcut un pas și Ember s-a întors spre el. Ochii zeului erau sălbăticiți de frică, goliți de panică. Nările i s-au umflat. Ember își ieșise din minți de teamă. Quentin a simțit o undă de milă și chiar iubire pentru biata bestie, dar emoțiile lui nu schimbau cu nimic ceea ce avea el de făcut.

Q sperase să-i vină inspirația, dar ideile îl ocoleau cu desăvârșire. Alice, în schimb, era mai creativă.

– E rândul tău, de data asta, a zis ea.

Apoi fata a făcut ceva ciudat: și-a mușcat dosul palmei, zgâriind pielea de pe încheieturile degetelor și apoi a atins obrazul lui Quentin cu mâna însângerată.

Quentin știa că nu era o vrajă – tehnica și puterea nefinisate din spatele gestului îl depășeau complet, dar o văzuse pe Alice făcând același lucru și altă dată. Pe când fata intona cuvintele, brațele lui Q au explodat într-o masă de mușchi, pielea i s-a îngroșat și s-a întărit în același timp. Q simțea energia specială ce aparținea doar magiei lui Alice preschimbându-l. Picioarele i s-au umplut de forță și deodată, Q stătea cocoțat pe doi stâlpi, gâtul lui s-a lungit și baza coloanei vertebrale s-a preschimbat într-o coadă sinuoasă. Capul i se continua în față cu un bot, iar dinții lui plați, de omnivor, au crescut, s-au ascuțit și s-au încleștat, așa cum ar trebui să facă dinții. Unghiile i-au țâșnit sub formă de gheare. Vertebrele au născut o culme de creste – parcă îl scărpina cineva pe spate, doar că era mult mai bine de atât. Quentin era făcut din putere, iar în burta lui forfotea un furnal. Q a deschis gura și a urlat un cuvânt, iar cuvântul era făcut din foc. Devenise dragon și era pregătit. Avea să sufle toată scânteia de imortalitate din Ember.

Focul s-a curbat și a înflorit asupra coarnelor lui Ember, dar l-a și pârjolit – Quentin simțea mirosul

lânii arse. Poate că din moment ce lumea lui se destrăma, zeul își pierdea ceva din impenetrabilitate. Păi, ghinion. Quentin a sărit înainte, iar Ember s-a ferit, dar mișcarea berbecului fusese prea lentă pentru reflexele de dragon ale lui Quentin. L-a țintuit pe Ember la pământ cu un picior uriaș din față, îmbrăcat cu gheare – dragonul ăsta nu suferea de boala brațelor mici ale bieților *T. Rex* – și a încercat să-și petreacă maxilarul în jurul gâtului musculos și gros al berbecului, în timp ce zeul se zvârcolea înnebunit în strânsoarea lui. Quentin nu putea să nu observe, în treacăt, că solzii lui aveau lucirea albăstruie, metalică, a unei mașini sport.

Quentin era dragon, nu zeu, dar era uriaș, tare și puternic, iar corpul lui era făcut să despice. În timp ce Ember, din nu știu ce motiv divin, era un zeu în corpul unui animal care, ocazional, lua parte la întreceri ritualizate pentru dominație, între bărbați, dar care își petrecea mare parte a timpul păscând. Ember s-a rostogolit și l-a răsturnat pe Quentin peste el. Q a bătut nebunește din coadă, sperând că Alice se ținuse departe de ei. Apoi a încălecat iar berbecul.

– Ajunge! a urlat Ember, iar Quentin a fost aruncat prin aer.

Deschizându-și aripile – aripile lui! – ca un înger furios, Quentin și-a îndreptat zborul și puterea și s-a aruncat asupra zeului, care s-a ferit înainte ca Q să aterizeze deasupra lui. Și-au dat târcoale pentru ceva vreme. Heleșteul scuipa aburi oriunde Quentin atingea apa cu vârful cozii supraîncălzite. Apoi Q s-a năpustit iar și l-a prins pe Ember între dinți. Un fulger i-a lovit spatele de cinci ori, zgâlțâindu-i nervii și distrugând zeci de solzi și probabil rupându-i aripile lui delicate de liliac, dar

pentru un dragon, durerea era o senzație pe care o percepea doar în treacăt și o ignora cu dezgust.

Orice urmă de iubire sau milă ar fi simțit pentru Ember, făceau acum parte din domeniul umanității. În inima lui de dragon nu era loc pentru asemenea sentimente. O dată în viața lui, Quentin devenise monstrul. Mori, s-a gândit el. Mori, egoist nenorocit, laș infect, capră bătrână. Mori și dă-ne nouă viață.

Quentin îl prinsese acum bine și-l ținea, ronțăindu-l pe Ember între molari ca pe o țigară ieftină; aerul ieșea din berbec. Quentin îl strângea în gura lui în numele lui Alice, al lui Eliot, al Juliei, al lui Benedict, al tatălui său inutil și irecuperabil, în numele tuturor pe care îi iubise și îi dezamăgise și pe care îi trădase. Îl ronțăia pe Ember din mândrie și din mânie, din speranță și din încăpățânare și Quentin simțea că și rămășițele regatului se agățaseră acum în strânsoare, așteptând să vadă dacă era suficient. Quentin a suflat foc fierbinte, alburiu, printre dinți, iar saliva lui era acid toxic.

Coastele berbecului s-au îndoit și Quentin L-a simțit încercând să-și umfle plămânii, L-a simțit cum dă greș. Q a gustat pielea arsă și a simțit-o cum se despică.

Q l-a ținut pe berbec între dinți, iar când au trecut cinci minute fără ca Ember să mai respire, l-a scuipat afară, pe sol. Făcuse tot ce putea face un dragon.

Deodată, Quentin a redevenit om, stând deasupra trupului fumegând al berbecului întins pe iarbă ca un câine adormit, de mărimea unui bou. Dar nu se terminase. Picioarele din față ale lui Ember s-au mișcat. Era înfrânt, dar o scânteie tenace de viață din interiorul lui refuza să-i părăsească trupul. Dacă Fillory avea să supraviețuiască, atunci

Quentin trebuia să smulgă scânteia aia din el și să o strivească.

Atunci, Q și-a dat seama la ce servea cuțitul pe care îl păstrase Asmodeus. Rahat!

De asta îl furase Rupert. De asta, soarta i-l pusese practic în brațe lui Quentin. Q se lupta cu un zeu și nu avea nicio armă.

Doar că, în realitate, avea cu ce să se bată. Uneori, când îți dai în cele din urmă seama ce ai făcut, descoperi că aveai deja toate ingredintele necesare. Quentin s-a pipăit în buzunar și degetele lui au găsit o monedă groasă și rotundă. Ultima monedă de la Mayakovksy. Era ultima părticică a moștenirii lui Quentin. Tânărul a simțit o undă de tristețe știind că nu mai avea cum să-și construiască tărâmul. Ar fi fost drăguț. Dar nu simțea niciun pic de amărăciune.

Ce a făcut Quentin în continuare a fost un gest pe care îl mai făcuse o dată, demult, dar pe atunci fusese stăpânit de furie și de confuzie. Acum era calm și pe deplin conștient de cine era și ce săvârșea. În buzunare mai avea niște bănuți aduși din casa în oglindă.

S-a așezat într-un genunchi și a făcut un mic turn de bani pe un petic de pământ gol. Deasupra fișicului a așezat moneda din aur, cu fațeta ce arăta gâsca în sus.

Apoi Quentin a cuprins bara de metal în pumn și banii s-au transformat deodată în plăseaua unei săbii arzânde, din argint, pe care Q a tras-o din pământ ca și cum ar fi fost îngropată pentru el cu secole în urmă.

Quentin a ținut sabia în fața ochilor. Ultima oară când o ținuse fusese în ziua când sosise la

Brakebills.

– Îmi pare bine să te văd din nou, a șoptit el.

Un foc palid, aproape transparent, se juca pe lungimea lamei, surprinzător de strălucitor în semiîntunericul sinistru, ca și cum sabia ar fi fost înmuiată în coniac și apoi atinsă cu un chibrit. Focul nu ajuta cu nimic, dar era un detaliu simpatic. Quentin și-a potrivit mâna pe plăsea. Încerca să-și amintească ceva, orice din lecțiile de scrimă pe care le luase cu Bingle.

Ochii lui Ember s-au deschis pe jumătate, dar berbecul nu s-a agitat. Poate că nu mai putea. Însă dacă Quentin ar fi trebuit să descrie ce a văzut în privirea lui Ember, tânărul ar fi zis că nu era teamă sau mânie, ci ușurare. Și Quentin se simțea la fel.

– Îmi pare rău, a zis.

Sabia a intrat aproape întreagă prin gâtul gros al lui Ember, dintr-o singură lovitură. Rana s-a deschis imediat largă, umedă și roșie, iar pielea a plesnit ca un cauciuc întins. Picioarele zeului au amorțit și s-au depărtat inerte ca o marionetă trasă de sfori. Sângele a țâșnit din rană și apoi a început să curgă.

Quentin a simțit mâna lui Alice pe umăr. Se terminase, Ember era mort. Se terminase o epocă; Quentin îi pusese capăt. Era timpul pentru un nou început. Chestiunea nu părea deloc exaltantă, nu era nimic grandios la ea. Quentin nu simțise că ar fi îndeplinit ceva nobil, ci o misiune dură, neplăcută, sângeroasă și crudă. Făcuse doar ce era necesar. Quentin a dat înapoi de lângă cadavrul zeului.

Ceva mare a țâșnit pe cer, iar Quentin a ridicat ochii la timp ca să vadă o navă grasă și bondoacă

deja dispărând în depărtare; un hidrant din fier călărind un con invers de flăcări albastre. Dacă trebuia să ghicească, Quentin ar fi zis că aceia fuseseră piticii. Micuții erau mereu plini de surprize. Nu mai rămăseseră decât vreo trei sau patru stele și, pe când se uita la cer, una dintre ele s-a desprins de pe boltă și a picat. În spatele lui Quentin, cineva și-a dres glasul, ca și cum ar fi vrut să facă atent un ospătar absent.

– Toată lumea uită de mine, a zis Umber. Cum spuneam, va trebui să ne omori pe amândoi. Între noi fie vorba, împreună am format un zeu în adevăratul sens al cuvântului.

Berbecul a tropăit spre Quentin pe cât se poate de sfios, a pufnit cu dispreț spre trupul fratelui Său și apoi și-a lungit gâtul. Ba și-a rotit chiar și umerii un pic, așteptând, ca și cum operațiunea avea să-I facă plăcere. Quentin aproape că nu voia să Îl înjughie, ca să nu-i ofere satisfacția bolnavă. Q s-a gândit la tot binele pe care L-ar fi putut face Umber, dar refuzase. Poate că următorul zeu avea să se descurce mai bine. De data asta sabia a intrat toată.

În momentul în care a murit Umber, Quentin a explodat. Q a scăpat spada. A simțit cum se ridică, incredibil de repede și din ce în ce mai sus – se umfla în toate direcțiile. Vederea lui a cuprins întregul Fillory: a văzut lumea atârnând în spațiu, în față, ca o farfurie spartă. Q era un gigant fantasmagoric, o balenă albastră cosmică, amplificată de un miliard de ori. Era zeu.

Quentin nu se simțea tulburat, pentru că zeii nu se tulbură așa ușor. Logica era destul de limpede, căci vedea limpede orice logică. Nimic nu i se mai părea obscur.

Zeul putea să moară, dar puterea lui supraviețuia și, fără Umber sau Ember care să o cuprindă, puterea trecuse în cel care-i sacrificase. Așadar el, Quentin, era acum divin, un zeu în carne și oase, zeul regatului Fillory. Q nu mai era doar cititorul cărților cu Fillory; devenise autorul lor.

Dar ce lume distrusă i se încredințase! Quentin a clătinat din capul lui gigantic, plin de tristețe. Chiar și acum, regatul continua să se disipeze în fața ochilor lui. Țesuturile lui se slăbeau, marginile sale se sfărâmau. Lumea acea nu era suficientă. Trebuia reparată, iar Quentin se pricepea bine la a întrema ceea ce era bolnav. Cu noua lui putere, nu era lucru stricat pe care Quentin să nu-L poată coase la loc.

Unduindu-Și o dată mâna stângă, El a încetinit trecerea timpului, astfel că pentru toți, în afară de Q, lucrătura de milenii să treacă într-o fracțiune de secundă. Apoi încet, cu grijă și incomensurabilă răbdare, a început să adune piesele de unde atârnau și pluteau în spațiu. Q a strâns bulgări, cocoloașe și fire de pământ și piatră ce formaseră oasele regatului, le-a sortat ca pe piesele unui puzzle și, una câte una, le-a potrivit împreună și le-a țesut într-un întreg, trecându-și degetele uriașe, spectrale, peste încheieturi până ce liniile au dispărut ca și cum nici nu ar fi fost. Quentin a lucrat cu mare grijă.

Uscatul ținutului era marmorat ca o bucată mare de vită, iar Q s-a străduit să poziționeze toate vinișoarele de minereu la locul lor, astfel încât să se alinieze ca mai înainte. A retrasat râurile și izvoarele argintii sau, acolo unde I-a făcut plăcere, le-a lăsat să-și găsească noi căi. A adus delicat la un loc lacurile și mările împrăștiate, le-a adus înapoi în bazinele lor. A măturat aerul și vânturile

și le-a adunat într-o masă invizibilă deasupra Fillory, astfel ca ținutul să respire din nou.

Pe când lucra, Quentin rula și strecura printre degetele divine obiecte ce-I aminteau de viața lui de om. Lucruri mărunte și curioase, de demult. Oasele unui murg blând pe care călărise când plecase de la centauri. Fragmentele ceasului spart al Santinelei, ce fuseseră îngropate în pământ, de-a lungul anilor, împrăștiate și uitate. Pistolul pe care Janet îl adusese în Fillory și pe care apoi îl scăpase, ieșind din Cripta lui Ember. Capul săgeții ce-l omorâse pe Benedict. Ultimele rămășițe putrezite ale navei *Muntjac*, împrăștiate pe valurile mici din Oceanul Estic.

Animalele și oamenii morți în Apocalipsă Quentin i-a lăsat să se odihnească unde căzuseră, dar s-a plimbat printre supraviețuitori, i-a vindecat, le-a reconstruit organele vătămate, le-a reparat și cusut pielea și oasele. A ordonat marii țestoase să se întoarcă la locul ei, în turnul de țeastoase ce susținea Fillory și să-și reia greutatea, iar broasca l-a ascultat, căci oricum nu era făcută pentru un stil de viață mai activ.

Zeul Quentin i-a strâns pe morții ce evadaseră și i-a dus din nou în sala lor de sport din iad și apoi, simțindu-se tulburat din cauza chinului lor, le-a dăruit somnul veșnic, pașnic. Jocurile lor se terminaseră de-acum.

Q a așezat covorul verde ce acoperea regatul, dându-i timp să crească la loc și a refăcut câțiva dintre copaci, suficienți cât să repopuleze o pădure. Și-a petrecut mult timp – ani, poate secole – încercând să abată iar mările spre maluri și dresând ciclul apei să aibă o natură stabilă funcțional.

A ridicat cu mare delicatețe trupurile lui Umber și al lui Ember și le-a îngropat, astfel încât să se descompună și să îmbogățească solul din jur. Pământul de deasupra lor s-a înverzit și un copac enorm a crescut pe mormintele lor, cu ramuri spiralate ciudate, precum coarnele de berbec. Luna, Quentin a lustruit-o cu drag și a pus-o iar în mișcare. Una câtea una, a atârnat stelele ca pe cristalele unui candelabru. A umplut marele crater ars de soare și a răcit marea, apoi a reconstruit și a lipit zidul ce limita marginea lumii. A cuprins însuși soarele în căușul palmelor, lipindu-le laolaltă și modelând pasta într-o sferă, simțindu-i căldura slăbită. Quentin a suflat asupra astrului până ce a ars iar fierbinte. Apoi a așezat sfera la locul ei pe calea-i eternă și l-a împins în orbită.

Quentin apoi s-a odihnit. Și-a privit lucrarea, a ascultat-o ticăind și întorcându-se ca un mare ceas, netezind ici-colo câte o creastă bolovănoasă sau bruscând o alta prea lină, încetinind câte un torent sau grăbind un val, până ce totul a intrat în echilibru.

Când nu a mai rămas nimic de reparat, Quentin s-a uitat doar la ținut și i-a simțit atomii circulând și combinându-se sau vibrând doar pe loc și S-a simțit foarte împăcat. Fillory trăia iar. Încă nu redevenise ce fusese odată, dar avea să se vindece și asta putea să se întâmple în absența Lui. Și-ar fi admirat opera o veșnicie.

Dar nu pentru El lucrase. I se încredințase puterea, dar simțea că nu-I aparținea. Melancolic, însă fără regret, Quentin a repus timpul în mișcare, fluturând o dată din mână. Ca ultim act sau mai mult o toană, Q a reînviat rămășițele Cerbului Alb din măruntaiele marii țestoase din Mlaștina de Nord, a sudat scheletul laolaltă, a reconstruit organele și pielea și i-a dat viață. A așezat cerbul

pe o insulă, departe, pe mare, ca să-și înceapă din nou hoinăreala. Și următoarea epocă a regatului avea să beneficieze de o Bestie Călătoare.

Apoi, Q a lăsat puterea să-L părăsească. Pe când energia ieșea din el, tânărul s-a micșorat și s-a tot micșorat. Micul disc al lumii s-a ridicat și l-a îmbrățișat, apoi s-a lățit la infinit în jurul lui. Atunci Quentin a stat iar cu picioarele asupra lui, la fel ca oricare dintre locuitorii săi.

Quentin nu era singur. Când fusese zeu, numele celor din Fillory nu-l interesaseră prea mult, dar acum se afla în compania unei femei și a unei semizeițe, iar după câteva secunde și-a amintit: erau Alice și Julia.

CAPITOLUL TREIZECI

– Ai renunțat la putere, a observat Julia.

Zorile se iveau deasupra orizontului neregulat, crud, încă nevindecat, iar Quentin își pierdea deja amintirile a ceea ce însemnase divinitatea. A savurat la infinit ultimele umbre fantomatice ale puterii, ale certitudinii, ale sentimentului de omnisciență și de control. Apoi, totul i s-a evaporat din minte și duse au fost. Amintirile acelea nu erau făcute pentru un creier de muritor.

Acum era iar doar Quentin, nimic mai mult, însă avea să știe mereu ce se întâmplase, că trăise odată, deopotrivă o secundă și o mie de ani, ca zeu.

– Da, am renunțat, a răspuns el. Nu era a mea.

Julia a încuviințat, gânditoare.

– Ai dreptate, nu era a ta. Un zeu sau un muritor mai gelos ar fi încercat să o păstreze, deși cred că rezultatul ar fi fost același. Mulțumesc, Quentin, pentru că ai vindecat Fillory. Aș fi putut să o fac și singură, dar detaliile migăloase precum liniile de coastă îmi iau mii de ani. Nu am talentul necesar. Și-n plus, mi-am zis că ți-ar plăcea.

– Mulțumesc. Mi-a plăcut. Sau așa cred.

Începuse deja să nu mai fie așa de clar ce anume îi plăcuse.

Julia arăta de recunoscut ca vechea fată din Brooklyn sau, în orice caz, ca un descendent direct al ei, cu chipul îngust și pistruiat și părul lung și negru. Dar în același timp, tânăra avea ceva indubitabil divin în ființa ei: înălțimea îi fusese oarecum variabilă în trecut, dar în acel moment, Julia măsura doi metri. Purta o rochie mai degrabă teatrală, căreia nu i-ar fi stat deloc rău la o inaugurare prezidențială, deși era făcută din scoarță de copac și frunze verzi.

– Veniți cu mine, a zis Julia.

Au mers tustrei, umăr la umăr. Fillory era iar Fillory, deși un pic mai șters și epuizat, revenindu-și câte puțin de pe urma bolii lui catastrofice. Câmpiile erau tot cafenii, pământul încă uscat și crăpat. Noua eră își trăia primele clipe.

Quentin se simțea amețit. Pantofii lui erau încă pătați de sângele lui Ember și al lui Umber. Îi venea greu să asocieze fapta crudă și sângeroasă pe care o făcuse cu renașterea ținutului. Dar simțeai că lumea era iar vie, feroce și viguroasă.

– Am o întrebare, a zis Alice. De ce nu l-ai omorât chiar tu pe Ember? Adică, în cele din urmă a ieșit bine, dar tu ai fi putut termina mai repede.

– Aș fi putut. Dar nu ar fi existat putere. O semizeiță ucigând un zeu… chiar dacă aș fi reușit, nu aceștia sunt termenii ritualului.

– Totuși, îmi pari mai măreață acum decât ultima dată, a observat Quentin. Mai divină. Greșesc?

– Nu greșești. Am fost numită regină a driadelor. Sunt un pic mai mult decât semizeiță acum – cam

pe trei sferturi. Ar trebui să existe un cuvânt și pentru asta.

Din când în când, Julia atingea absentă câte o plantă uscată cu degetele ei, iar planta se îndrepta și se înverzea. Când arăta spre un copac căzut, rădăcinile lui prindeau viață, se prindeau de sol și se trăgea grăbit în sus, ca și cum ar fi fost surprins dormind în post. Quentin nu-și dădea seama cum decidea Julia ce copaci să reînvie. Poate că era o chestiune de întâmplare sau poate că unii arborii meritau viața mai mult decât alții.

– Aș vrea să fac ceva pentru tine, Quentin, a spus Julia. În numele regatului. Ne-ai făcut un mare serviciu azi și mereu ne-ai slujit bine. E ceva, în acest loc, pe care nu l-ai văzut sau încercat și ai vrea să încerci acum?

Quentin s-a gândit un moment. Ridicase sabia de argint și o ducea cu el, însă mergea un pic stingherit, căci, dintr-un motiv sau altul, nu reușise să formeze și o teacă pentru spadă, așa că acum se ferea să atingă flăcările pale ce-i zvâcneau pe lamă. Quentin a împlântat sabia în pământ și a lăsat-o acolo. Probabil că era în stare să o invoce din nou dacă mai avea nevoie.

Ce-și dorea oare? Era un gest frumos din partea Juliei, dar din câte știa el, mersese pretutindeni în Fillory sau, în orice caz, oriunde meritase să ajungă. Nu se simțea în mod deosebit interesat de tărâmul piticilor sau de Insulele Degetare sau de atracțiile turistice din Loria.

Dar ia stai. Exista totuși un loc.

– Îmi… ne poți arăta cum e Dincolo? Nu am ajuns nicicând acolo. Alice poate veni și ea, dacă vrea.

– Sigur.

– Nu e ca și cum nu am fost acolo vreodată, a zis Alice. Ca niffin.

– E adevărat, a recunoscut Quentin. Am uitat. Ar trebui să primești altă răsplată.

– O să păstrez ocazia pentru mai târziu. Asta e pentru tine. Voi aștepta aici.

Așa că Julia a cuprins mâna lui Quentin și s-au ridicat împreună și au zburat spre vest, peste coasta ținutului Fillory, din ce în ce mai repede, traversând marea și zidul de la marginea lumii și apoi au coborât, cu capetele în jos, ca pe un mare roller-coaster.

Curând, Quentin și-a dat seama că perspectiva i se schimbase, că fără a se întoarce, acum se ridica în loc să pice. Gravitația se răsucise. Au trecut un alt zid și au privit spre Dincolo.

Julia s-a oprit, plutind. Pentru Quentin ar fi fost obositor, dar pentru Julia zborul era o joacă. Mâna ei mare i-a cuprins-o pe a lui Q cu totul, ca pe a unui copil. Dincolo era crepuscul; soarele tocmai apunea acolo, în timp ce în Fillory răsărea. Quentin nu putea vedea prea multe, ci doar câmpuri și văi mute. Chiar și de la depărtare, lumea de dincolo era mai tăcută și trăia mai intens decât Fillory – mai bogată în substanța magică ce curgea prin vinele regatului. În aer se simțea un aer de așteptare încordată. Firicele mici și ciudate de lumină luceau în amurg ca niște insecte mici și lucitoare.

– Nu-ți pot arăta tot, a zis Julia. Nici măcar eu nu am voie acolo. Dar există ceva care cred că-ți va plăcea în mod deosebit.

Când se mișcau, vântul se deplasa cu ei, așa că aerul din jurul lor rămânea nemișcat în timp ce

zburau. Dedesubt se conturau râuri negre și drumuri albe de calcar. Quentin a văzut ceea ce putea trece drept o casă din copac, în pădure și un castel pe o insulă de pe un lac luminat de lună.

– Ăia sunt licurici? a întrebat Quentin. Luminițele?

– Nu, doar că aerul e un pic strălucitor aici. E o chestie specială. În timpul zilei nici nu se observă.

Stârnite de zborul lor se nășteau alte lumini, izvorând în spatele lor ca urma fosforescentă a unei nave pe o mare tropicală. Apusul năștea alte culori decât pe Pământ sau chiar în Fillory: bătea mai mult spre nuanțe de albastru și de verde.

Julia a aterizat în centrul unei grădini mărețe și haotice. Probabil că, la un moment dat, grădina fusese sădită conform unui plan precis, ca un parc franțuzesc, cu linii drepte și curbe perfecte și simetrii complexe. Dar grădina asta fusese părăsită. Tufișurile se răsfirau pe alei, vițele se răsuceau lasciv prin fierul forjat, straturile de trandafiri se uscau lăsând în urmă modele uscate și cafenii, destul de impresionante, în felul lor. Lui Quentin îi amintea mai mult decât orice de parcul înghețat de cartier în care se aventurase cu mult timp în urmă, în Brooklyn, fugărind biletul de la Jane Chatwin, înainte să treacă de partea cealaltă și să intre în Brakebills.

– Doamne, a zis el. E uimitor.

– M-am gândit că o să-ți placă. Evident, arăta altfel când a fost sădită, dar, când a început să fie năpădit, toți au spus că e mai frumoasă astfel, așa că au lăsat-o în pace. Dar e mai mult decât o grădină, e magie din cele mai profunde. Ține-ți privirea într-un singur loc și vei vedea.

Quentin a ascultat-o pe Julia și a văzut. Încet, dar mult mai rapid decât în natură, unele plante mureau sau reînviau, sfrijindu-se în fața ochilor lui și îmbobocind la loc, ridicându-se și aplecându-se cu încetinitorul, iscând mici trosnete și murmure. Quentin își aducea aminte de ceva, dar nu-și dădea exact seama despre ce era vorba. Julia însă știa.

– Rupert menționează grădina în jurnalul lui, a zis zeița. Noi o numim Grădina Înecată, deși nu știu prea bine motivul. Plantele nu sunt simple plante, ci gânduri și emoții. O plantă nouă răsare de fiecare dată când se naște un gând. Când moare un sentiment, se ofilește și floarea lui. Unele dintre cele comune sunt mereu înflorite – frica, furia, fericirea, satisfacția, iubirea, invidia. Sunt destul de neascultătoare, cresc ca bălăriile. Unele idei matematice, de bază, nu dispar niciodată. Dar altele sunt destul de rare. Concepte complexe sau emoții extreme sau subtile. Venerația și mirarea se găsesc acum mai greu decât înainte. Deși cred că irișii de colo sunt un soi de înfiorare. Din când în când descoperi și vreo plantă nouă.

Calmul grădinii era inexprimabil de liniștitor. Quentin nu mai voia să plece, iar în același timp se gândea că sentimentul lui trebuie să fi fost exprimat în formă vegetală în vreun colț al grădinii. Se întreba unde era planta lui și dacă ar fi recunoscut-o.

Julia s-a aplecat pe un genunchi – era o priveliște grozavă, având în vedere dimensiunile trupului ei divin. Era mai mare decât statuia ei în mărime naturală.

– Uite, asta e foarte rară.

Quentin a îngenuncheat și el și câteva particule lucitoare s-au strâns săritoare în jurul lui, ca să-i lumineze împrejurimile. Era o plantă mică și

simplă, un puieț cu doar câteva mănunchiuri de frunze – un pom de Crăciun à la Charlie Brown. Pe când Quentin se uita la el, puiețul s-a clătinat, pierzându-și însuflețirea, iar frunzele lui s-au veștejit și s-au pătat, apoi s-au aprins iar, arbustul a prins substanță și s-a întărit și chiar a crescut câțiva centimetri. Pe ramurile lui au încolțit câteva teci cu semințe.

Quentin o recunoștea. Era planta pe care o văzuse desenată pe pagina din Țara-lui-Nicăieri și din nou în vraja lui Rupert. Quentin renunțase la a spera să o mai găsească vreodată, dar iat-o chiar în fața lui. Ochii i se umpluseră pe neașteptate de lacrimi fierbinți; și-a tras nasul și și-a șters fața. Era ridicol să plângă pentru o plantă, dar lui Q i se părea a fi un prieten vechi pe care nu-l mai întâlnise niciodată. Quentin s-a aplecat și a atins, delicat, o singură frunză.

– Ăsta-i un sentiment pe care l-ai avut tu, Quentin, a zis Julia. Odată, foarte demult. Așa te-ai simțit când aveai opt ani și ai deschis pentru prima dată cărțile cu Fillory și te-ai umplut de uimire, de bucurie, de speranță și de dor. Le-ai simțit pe toate foarte intens, Quentin. Ai visat despre Fillory cu o putere și o inocență pe care nu mulți oameni le-au trăit. Așa a început totul pentru tine. Ani mai târziu, ai mers în Fillory, dar acel Fillory era un loc mult mai dificil și complicat decât te așteptaseși. Fillory la care ai visat pe când erai copil nu era real, dar într-un fel era mai bun și mai pur decât cel real. Acel băiat plin de speranță de altădată era un visător tenace. Era și isteț, dar dacă ai avut vreodată vreun talent, acela a fost abilitatea ta de a visa.

Quentin a dat din cap – încă nu se simțea în stare să vorbească. Simțea multă iubire pentru băiețelul ce fusese odată, așa de inocent și naiv, încă neatins

și neîntinat de tot ce avea să urmeze. Fusese o persoană așa mică și vulnerabilă, pe care o așteptau atât de multe dezamăgiri obositoare și minuni. Quentin nu se mai gândise la acel copil de ani buni.

Q nu mai era mic, băiețelul se pierduse de mult. Devenise în schimb un bărbat, una dintre acele ființe dure, trecute prin viață, perimate și aproape că uitase că mai fusese și altceva; era obligat să uite ca să supraviețuiască maturizării. Dar acum Quentin își dorea să-l poată mângâia pe copil, să aibă grijă de el. Voia să-i poată spune că nimic din ce spera nu avea să fie așa cum spera, dar că totul o să fie bine oricum. Era greu de explicat, dar o să vadă el.

– Cineva pesemne că simte ce am simțit eu chiar acum, a zis Quentin. De asta e verde.

Julia a dat din cap.

– Cineva, undeva.

Deși, chiar pe când vorbeau, planta s-a chircit, s-a uscat și a murit. Delicat, Julia a ciupit una dintre tecile cu semințe și s-a ridicat.

– Uite. Ia-o cu tine. Cred că ar trebui să o ai tu.

Arăta ca o teacă de la orice plantă obișnuită, de oriunde, maro și tare și zornăia, dar era fără îndoială aceeași de pe pagina misterioasă. Quentin trebuia să găsească o cale de a-i arăta descoperirea lui Hamish. A așezat-o în buzunar. Planta nu părea să fie deranjată. Avea să crească iar, mai devreme sau mai târziu.

– Mulțumesc, Julia.

Quentin a privit încă o dată în jur. Se făcuse aproape noapte.

Au găsit-o pe Alice acolo unde o lăsaseră, doar că acum nu mai era singură. Ceilalți intraseră în ținut în absența lui – Eliot, Janet, Josh, Poppy – și discutau aprins planurile de reconstrucție a Castelului Whitespire. Penny rămăsese la postul lui din Țara-lui-Nicăieri, dar Plum era cu ei. Fata plecase singură, privind în jur și încercând să înțeleagă totul. Ea vedea Fillory pentru prima dată în viață. Quentin i-a surprins privirea și Plum a zâmbit, dar Q s-a gândit că probabil fetei i-ar fi plăcut să stea singură câteva minute.

Quentin își amintea când văzuse el prima dată Fillory. Plânsese de-i ieșiseră ochii din cap în fața arborelui-ceas. Nu existau mari șanse ca Plum să facă la fel, dar Quentin o să-i acorde timp.

– Gata cu învârtitul, a zis Janet. E tot ce-ți cer. Chestia aia a fost mereu o porcărie. Nici nu știu cum au reușit piticii să-i convingă.

– Te înțeleg, a spus Eliot. Eu nu mă opun. O să discutăm problema cu ei când se întorc. Dacă se mai întorc.

– Dar ascultați, cum rămâne cu nuanța? a zis Josh. Aia rămâne? Pentru că, sincer, albul nu mi-a plăcut niciodată. Dacă se găinează o pasăre pe chestia aia, poți vedea pata de la un kilometru. Știu că Blackspire e casa unui rău inimaginabil sau ceva de genul, dar trebuie să recunoști că arăta destul de tare. Orice ar fi mai bine decât alb.

– Și numele? a întrebat Poppy. Ar trebui să-l schimbăm și pe el.

– Oh, corect, a făcut Josh. Cred că nu putem trăi în Castelul Mauvespire. Sau putem? Bună, Quentin!

– Bună. Nu vă opriți din cauza mea.

Ceilalți nu s-au întrerupt. Au vorbit în continuare, iar Quentin doar i-a ascultat. Îi părea bine să-i vadă pe toți împreună în Fillory. Era fericit, dar între ei și restul exista acum o distanță: o prăpastie mică, aproape nedetectabilă, ce se întindea chiar și între el și Eliot. Ceilalți nu ar fi recunoscut niciodată – ba ar fi negat chiar vehement dacă s-ar fi adus vorba –, dar adevărul era că Q nu făcea parte din club. Tânărul o să rămână mereu o parte din Fillory, mai ales acum că ținuse întreaga lume în mâinile lui divine – ținutul o să poarte amprentele degetelor lui precum drumurile unui labirint spiralat. Însă Q își cunoștea locul și începuse să creadă că nu se afla acolo. Poate că o să se întoarcă odată, sau cel puțin așa spera, dar ei erau acum regii și reginele.

Avea un alt rol de îndeplinit. Poate că el și Alice formau un club. Quentin a mers spre locul unde Alice vorbea cu Julia.

– E păcat că James nu a ajuns niciodată aici, a zis Quentin. I-ar fi plăcut. Uneori mă întreb ce s-a întâmplat cu el.

– Se ocupă de strângerea de fonduri în Hoboken. O să moară într-un accident de schi, în Vail, la șaptezeci și șapte de ani.

– Ah!

– Ia stai! a zis Alice. Asta înseamnă că știi cum o să murim și noi?

– Morțile unor oameni sunt mai greu de prezis decât ale altora. A lui James e o chestiune simplă. Nu le pot vedea pe ale voastre. Sunteți prea complicați. Au rămas prea multe ocolișuri și viraje.

Primul răsărit se terminase, iar soarele era sus de acum. Quentin avea presentimentul că în curând erau nevoiți să plece. Nu se gândise vreodată că avea să părăsească iar Fillory din proprie voință, dar acum înțelegea cu din ce în ce mai mult entuziasm că nu se afla unde era menit să fie. Nu încă. Mai avea câțiva pași de făcut.

– Julia, a spus Quentin, înainte să pleci ar trebuit să-ți spun ceva: Plum și cu mine ne-am întâlnit cu un vechi prieten de-ai tăi. Își spunea Asmodeus.

Quentin știa că poate Juliei îi venea greu să audă asta, dar se gândise că ar fi vrut totuși să știe.

– Asmo, a repetat ea. Da. Am fost prietene, în Murs.

– Când am găsit valiza lui Rupert, cea cu vraja, înăuntru se afla și un cuțit. L-a luat ea. A zis că era o armă pentru ucis zei. Mi-a spus să-ți transmit că merge la vânătoare de vulpi.

– O, știu.

Ochii mari de zeiță ai Juliei au alunecat undeva departe.

– Știu tot. Ai observat cum Asmo avea mereu mai multe informații decât ar fi trebuit? A fost lucrătura mea; o protejam. N-am vrut să fie prea evident, dar m-am asigurat că obține ceea ce vrea.

– Cum rămâne cu Reynard? a întrebat Quentin. Știi dacă l-a prins?

– Prins?

Julia a schițat un zâmbet, deși ochii ei erau tot pierduți.

– L-a despicat ca un pește furios.

Quentin spera că zeița-pe-trei-sferturi nu era chiar atât de nobilă și de divină încât să nu se poată bucura de o răzbunare sângeroasă și bine-meritată. Quentin nu credea că era cazul. Doar că Julia se bucura prin prisma celeilalte fete.

Plum s-a alăturat grupului. Era gata să vorbească acum.

– E uimitor.

Tot nu se putea opri să nu se holbeze la tot; și-a ridicat brațele și a mișcat degetele de parcă se uita la ele de sub apă.

– E ceea ce te așteptai?

– Da și nu, a zis. Adică, până acum nu am văzut decât o grămadă de copaci și iarbă. Încă nu am pus ochii pe chestiile exotice, așa că nu e foarte diferit de Pământ. Cu excepția ta, a adăugat Plum, spre Julia. Tu ești diferită.

– Cum te simți?

– Parcă plutesc. Dacă are vreun sens ce spun. Dar într-un fel bun. Ca și cum ceva incredibil de interesant mi s-ar putea întâmpla în fiecare secundă.

– Vrei să rămâi? a întrebat Julia.

– Cred că da, dacă e în regulă. Cel puțin o vreme.

Julia inspira un soi de respect instinctiv chiar și în Plum.

– Îmi place aici. Mă simt completă.

– Sunt sigură că te pot caza la Castelul Whitespire sau în cea mai rămas din el.

– De fapt, mă gândeam să o vizitez pe bătrâna mea mătușă, Jane. A trecut demult timpul să-mi cunosc această parte a familiei, dar sunt destul de sigură că e singura rudă ce mi-a mai rămas. Nu știu, poate o să mă învețe cum să fac arbori-ceas. Din câte am auzit, s-ar putea să ne înțelegem bine.

Quentin se gândea că poate fata avea dreptate. Plum era la început de drum – aproape că vedea planurile formându-se în mintea ei –, dar asta îi amintea lui Q că pentru el aventurile se terminaseră. O adiere rece a străbătut poiana. Quentin se întreba dacă Alice avea să vină cu el.

– Mă tot gândesc la ceva, a zis Alice. Dacă Ember și Umber sunt morți, iar Quentin nu mai e zeul regatului, atunci trebuie să fie altcineva. Dar cine? Tu, Julia?

– Nu sunt eu, a răspuns Julia.

Alice avea dreptate, puterea trebuie să fi mers undeva, dar nici Quentin nu știa să spună unde. O lăsase să se scurgă din el și știa că puterea avusese o țintă, dar nu-i mărturisise care era. Dacă nu era Julia, atunci cine? Probabil că puterea trecuse într-unul dintre Animalele Vorbitoare, ca mai înainte. Poate chiar în leneș. Ceilalți se opriseră din discuție – și ei voiau să afle răspunsul.

– Fillory a avut mereu un zeu, a spus Quentin. Trebuie să fie cineva.

– Oare? a întrebat Julia. Când ai fost zeu, ai vindecat Fillory, Quentin. Nu-ți amintești, dar așa ai făcut. Și te-ai descurcat de minune. Fillory e în echilibru acum – perfect balansat și calibrat. O să meargă singur timp de câteva milenii, fără niciun

necaz. Poate că Fillory nu are nevoie de un zeu acum. Cred că epoca asta o să se lipsească de prezența divină.

Fillory fără zeu. Era o noțiune nebunească – apusul zeilor. Dar Quentin a meditat și ideea nu era deloc rea. Aveau să se descurce singuri de data asta – regii, reginele, oamenii, animalele, spiritele și monștrii. Aveau să decidă singuri ce e bine și ce e rău, ce e drept și just. Încă vor exista magia și minunile și tot restul, dar trebuia să învețe cum să le folosească fără să fie supravegheați, fără vreo figură parentală care să-și bage nasul, să-i ajute sau nu, după dispoziția-i divină. N-o să mai existe nimeni care să-i laude sau să-i condamne. Erau pe cont propriu.

Vântul rece sufla constant acum, temperatura scădea. Quentin și-a pus brațele în jurul trupului.

– Fillory te va avea pe tine, totuși, a observat Alice.

– O, eu îmi petrec mare parte a timpului Dincolo, a zis Julia. O să trag cu ochiul din când în când. Fillory va trebui să se descurce cu o trei-sferturi-zeiță, dar simt că va fi destul. Lucrurile sunt diferite. E o epocă nouă.

– O epocă nouă.

Era foarte diferit. Foarte nou. Fillory era un tărâm renăscut și el, Quentin, fusese acolo, asistase la nașterea lui, dar nu rămânea să-l vadă crescând. Q s-a uitat în jur: marea dragoste a tinereții lui se termina cu adevărat și de acum vedea ținutul fără ca el să mai fie prezent acolo. Undeva, pe drum, Quentin depășise momentul, așa cum i se spusese mereu că avea să se întâmple. Lungă sau scurtă, grozavă sau oribilă, noua eră a tărâmului se întâmpla fără el. El aparținea vieții trecute, cea

care tocmai se terminase cu două tăieturi de sabie. Noua epocă avea propriii ei eroi. Poate chiar pe Plum.

Venise timpul să plece înainte să-și piardă cumpătul în fața tuturor. Eliot se uita la cerul acoperit de o pătură grea și groasă de nori.

– O, slavă zeului! a zis. Sau care o mai fi expresia potrivită acum. În sfârșit!

Din cerul senin și palid ca o foaie de hârtie a început să se cearnă zăpada albă. Fulgii se opreau pe pământul cald și se topeau acolo, ca o mână rece pe fruntea unui copil febril. Vara cea lungă se terminase, în cele din urmă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

O săptămână mai târziu, Quentin și Alice se aflau împreună în atelierul de la etajul al patrulea al casei lui Plum din Manhattan. O ușă stătea în fața lor. Nu se simțeau nici confortabil, nici inconfortabil sau poate că și, și. Se cunoșteau și nu se cunoșteau. Era doi vechi iubiți, dar în același timp doi străini.

Nu mai rămăseseră decât ei doi. Restul erau în Fillory.

– Ești sigur că nu ai fi vrut să stai și tu? a zis Alice, încruntându-se, cu îndoială, la Quentin. Adică, evident, nu mai ești rege, și Ember și Umber nu mai sunt prin preajmă să te dea afară și oricum nu ar mai fi reușit. Nu după tot ce s-a întâmplat.

– Sigur. Așa simt că e bine.

Alice a clătinat din cap.

– Tot nu pricep. Înainte erai cel mai mare tăntălău obsedat de Fillory.

– E adevărat. Eram un mare tăntălău.

– Am un sentiment îngrozitor, a spus Alice, că ai plecat din cauza mea. Și/sau pentru că ai fost enervat că nu mai ești rege.

– Nu sunt enervat deloc. Nu a fost vorba de asta.

Quentin era un pic surprins de cât de puțin tentat se simțise.

– Fillory a fost parte din mine, dar acum sunt altă persoană.

– Recunosc că e posibil să nu te amăgești în legătură cu asta. Deși se naște o întrebare: cine mama dracului ești?

– Te-aș putea întreba același lucru.

Alice a rămas pe gânduri.

– Poate că răspunsul e acolo, a zis ea.

Alice a arătat spre ușă. Nu era o ușă mare sau deosebit de ciudată, deși era destul de frumoasă: înaltă și îngustă, din lemn vechi vopsit în verde pal. Era genul de lucru pe care-l vezi sprijinit de peretele din spate al unui magazin de mobilă veche.

– Păi, a zis ea, dacă o dăm în bară complet cu viețile noastre, ne putem întoarce oricând în Fillory.

– Sigur, a răspuns Quentin. Mereu vom avea acea soluție.

Fata a mijit ochii la Quentin.

– Știi că nu mai suntem împreună, da?

– Știu.

– Nu vreau să-ți faci vreo idee greșită.

– Nu am niciun fel de idee. Corectă sau greșită.

Ultima parte nu era întocmai adevărată. Quentin avea o grămadă de idei, de ambele feluri, în mare parte în legătură cu Alice. Dar le putea păstra doar pentru el ceva timp.

De îndată ce se întorsese la New York, Quentin se aruncase cu energie în procesul de a face un nou tărâm. Știuse imediat că avea să încerce iar. Crezuse că acel vis era distrus pentru totdeauna după ce folosise ultima monedă a lui Mayakovsky, dar acum că obținuse teaca cu semințe de Dincolo, părea că nu ar fi stricat o altă încercare. Quentin nu mai avea cartea lui Rupert și nici pagina misterioasă, dar era destul de sigur că știa ambele vrăji pe de rost; în acel moment se îndoia sincer că le-ar fi putut uita vreodată și dacă ar fi vrut.

Și-n plus, Alice îl putea ajuta. Fata păruse mulțumită să rămână în casă momentan și chiar după șapte ani fără exercițiu, Alice tot rămânea un magician mai bun decât era sau ar fi putut el să fie vreodată. Fata îi dădea sfaturi când și când. Fără Fillory sau Brakebills în viața lui, Quentin se simțea nou și înspăimântător de liber. Orice ar fi urmat, era un lucru bun ca el și Alice să aibă un proiect împreună. Elibera cumva tensiunea. Era o șansă de a se cunoaște iar unul pe celălalt și pentru Alice de a se redescoperi. Fata mai avea încă multe răni de oblojit și aveau nevoie să discute despre ceva care nu era de o importanță capitală, ceva asupra căruia să se ciorovăiască, ceva concret asupra căruia să se concentreze în locul propriilor sentimente rănite și confuze.

Poate că proiectul lor nu urma să aibă niciun rezultat, dar Quentin credea că merita încercat și mai credea că nu era tocmai imposibil ca Alice să fie de acord cu el. Lui Q îi devenise destul de clar acum că dacă fata îl iubise vreodată, nu-l iubise pentru ceea ce era el atunci, ci pentru persoana

care promitea să devină. Poate că în cele din urmă evoluase chiar în acel bărbat.

Când au terminat de făcut vraja, iar praful și fumul au ieșit din cameră, pe peretele opus al încăperii a apărut o ușă nou-nouță. Quentin și Alice s-au uitat la ea un moment. Nu era nevoie să se grăbească.

– Ciocănelul de ușă, a zis ea. Frumos detaliu. Tu l-ai făcut?

Quentin s-a uitat mai de aproape. Trebuia să-și pună ochelari; vederea lui se înrăutățea. Dar sigur: ciocănelul avea forma cozii unei balene albastre.

– Amintește-mi să-ți povestesc la un moment dat.

Balena părea să fie un semn de bun augur. Quentin a pășit spre ușă și a deschis-o. Prin ea s-a revărsat lumina rece și albă a soarelui. Dincolo nu se afla o altă casă fantomă; lumea asta era în aer liber. Primele senzații ale lui Quentin erau de aer rece și dulce și un verde întunecat, vegetal

Blestemul fusese ridicat. Chiar reușiseră să creeze un tărâm, viu și nou-nouț. S-a auzit o pasăre. Quentin a pășit înăuntru.

– Atmosfera e respirabilă, a anunțat.

– Idiotule!

Alice i s-a alăturat lui Q.

– Deci asta e grădina ta secretă, a spus Alice. E o zi frumoasă.

Chiar era o zi frumoasă, deși nu perfectă. Vremea era un pic rece și înnorată. În depărtare se vedea o pătură joasă de nori și niște ceață. În fața lor se deschidea un coridor de pomi fructiferi: de data

asta, Q reușise să facă o livadă. Pe cer se vedeau trei luni de diferită mărimi, ca bilele înșirate: una albă, una roz deschis și alta mică, albăstruie.

– O să ai niște ditai mareele, a zis Alice.

– Dacă o fi existând un ocean, a adăugat Quentin. Și mi-aș dori să spui că „vom avea“. Am făcut astea împreună, știi?

– E tărâmul tău, Quentin. A venit din imaginația ta. Dar îmi place. Aduce un pic cu Scoția.

– Vrei un măr? Sau ce-or fi astea?

Oricum, fructele erau tari, rotunde și roșii.

– Nu. Aș avea impresia că-ți mănânc unghiile sau ceva de genul ăsta.

Quentin și Alice s-au plimbat prin livadă și au ieșit în câmp deschis. Tărâmul lui Quentin era accidentat, acoperit de dâmburi înverzite și delușoare ca niște valuri. Au trecut pe lângă un crâng de copaci subțiri ce semănau cu plopii, dar aveau trunchiurile unite ca arborele banian. Norii aveau forme ciudate, nu erau de tip cumulus sau cirrus, ci luaseră altă structură, neîntâlnită pe Pământ. Deasupra lor a țâșnit ceva iscând un zumzet iute, lăsând în urmă imaginea trecătoare a unor pene cenușii, dar Quentin și Alice au întors privirea prea târziu.

– Interesant, a spus Quentin.

Deasupra orizontului se contura un curcubeu, fără absolut niciun motiv. Alice a observat.

– Frumoasă direcție artistică. Un pic clișeic, dar drăguț.

– Da, de parcă tărâmul tău magic e absolut perfect.

Alice a lovit cu piciorul într-o pietricică.

– Va trebui să inventezi o cale isteață și secretă de acces pentru copii, a zis fata.

– Ar trebui să fie amuzant.

– Dar să nu fie prea ușor.

– Nu, nu prea ușor. Și nu prea curând.

Quentin a cuprins mâna lui Alice; fata nu l-a respins.

– Vreau ca o vreme să avem ținutul doar pentru noi.

Obrajii lor începuseră să se îmbujoreze și au trebuit să se oprească și să facă niște vrăji pentru căldură ca să poată continua. Apoi au mers mai departe, umăr la umăr, peste iarba scurtă și aspră, printre crânguri de flori sălbatice mărunte și fosforescente, ce se închideau speriate dacă se apropiau prea mult de ele, ca anemonele de mare. Era un tărâm mare, mai mare decât se așteptase Quentin: se vedeau munți și, în curând, au ajuns în buza unei păduri destul de întinse. Când Quentin a lovit cu piciorul un bulgăre de iarbă, solul de sub el a țâșnit moale și bogat ca untul negru.

Ceva gâdila sternul lui Quentin și tânărul a vârât mâna în jachetă. Vechiul lui ceas fillorian ticăia din nou. Quentin nu crezuse că va mai merge vreodată. Pesemne că-i plăcea acolo.

– Așteaptă. Vreau să fac ceva.

Quentin se așteptase mereu, pe jumătate, ca ceasul să aibă un soi de putere magică – să întoarcă

timpul, să-l încetinească, să-l înghețe sau altceva. Arăta, cu siguranță, destul de magic. Dar dacă avusese vreun soi de dar special, atunci Quentin nu reușise să afle care era. Amuzant cum lucrurile la care te aștepți nu vin niciodată.

Scoțând ceasul de pe lanț, Quentin s-a apropiat de unul dintre copacii de la marginea pădurii, echivalentul unui fag, a lipit obiectul de trunchiul lui și a apăsat. După un moment de ezitare, copacul a acceptat: ceasul s-a scufundat în scoarța netedă și cenușie ca și cum ar fi fost humă caldă și a rămas acolo, încastrat, încă ticăind. Quentin a lăsat ceasornicul. Iată, un arbore-ceas de casă. Poate că avea să dea naștere la mai mulți.

Quentin recunoștea și nega în același timp ținutul ca fiind creația lui. Oare acolo să fi fost căminul lui? Nu vedea de ce nu ar fi fost. Însă era un tărâm ciudat și sălbatic. Nu întruchipa vreo utopie. Nu era un ținut domesticit.

Drumul lui Quentin fusese lung. Se afla departe de adolescentul furios și supărat din Brooklyn și îi mulțumea zeului pentru asta. Dar amuzant era că după tot acel timp, Q tot nu credea că băiatul ăla depresiv se înșelase. Quentin nu-l dezaproba – se simțea încă solidar cu el în privința marilor chestiuni. Lumea era îngrozitoare. Era un loc mizerabil, dezolant, deșert de zădărnicie, un pustiu crud, unde se întâmplau tot timpul tot felul de lucruri oribile și unde nu te puteai baza niciodată pe permanența a ceva bun.

Quentin avusese dreptate în legătură cu lumea, dar se înșelase în privința lui. Lumea era un deșert, însă el era magician, iar a fi magician însemna a fi ca un izvor nesecat, o oază ambulantă. El nu era dezolant, nu era pustiit. Mustea de emoții, de sentimente, exploda de ele și dacă te gândeai mai

bine, cam asta era definiția unui magician. Sentimentele lui nu erau obișnuite, ci neîmblânzite, sălbatice. Magia era făcută din emoții nebunești, de genul celor care îți scapă și merg în lume și schimbă lucrurile. Magia mai implica și mult talent și învățare și muncă, dar așa începeai să acumulezi putere: puterea de a fermeca lumea.

Au mers și-au mers și au așteptat ca uscatul să se termine (o prăpastie fără fund? marea? un zid de cărămidă?), dar tărâmul se tot continua. Măsura mai mult de o mie de acri. Vremea rea se apropia: vedeau norii apropiindu-se ușor în vale, târând după ei ploaia cenușie.

– Nu mi-am dat seama că o să fie așa mare, a zis Quentin.

– Cât crezi că e de adânc?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

Alice și Q au trecut pe lângă un buștean ce trebuie să fi măsurat cam zece metri în diametru. Vântul a zburlit frunzele și a împins copacii: frunzele păreau să se facă pale când sufla vântul, până ce Quentin și-a dat seama că doar se întorceau pe dos, în briză, arătându-și dedesubtul alb.

Atunci, Q a auzit tropăitul grav al copitelor, foșnetul și trosnetul copacilor. Spre ei venea o făptură mare. Alice auzea și ea sunetele.

– Ce dracu' e aia? a zis ea.

Quentin habar nu avea. Vreun monstru din inconștientul lui scăpase în tărâmul său pur și nou? Q spera să nu fie nevoiți să lupte, se săturase. Creatura venea spre ei, prin pădure, iar de acum Quentin putea vedea vârfurile copacilor agitându-

se, în timp ce ființa stranie, orice ar fi fost ea, își croia cale din ce în ce mai aproape. Q s-a uitat în spate. Nu aveau cum să ajungă la ușă în timp util. Nici măcar nu mai zărea ușa.

Din pădure, lăsând în urma ei un val de frunze și crengi întinse la maximum, a țâșnit o bestie cabalină. Era un cal cât jumătate de casă. Ființa a venit la trap spre ei și s-a apropiat la câțiva centimetri. Respirația calului se preschimba în aburi. Părea să le aștepte comanda. Capul lui Quentin era cam la același nivel cu genunchii lui masivi și pleșuvi. Creatura era, fără urmă de îndoială, un cal de culoarea ciocolatei, cu o coamă neagră și ochi căprui și umezi, mari cât mingile de bowling. Dar creatura părea acoperită de ceva mai moale decât părul de cal – chestia aia era jumătate cal, jumătate canapea. De fapt…

– Chestia e velvetin?

Alice a atins ușor tibia creaturii.

– Știi ce? a zis Quentin. Cred că ăsta e Calul Puf.

– Trebuie să fie!

Chipul lui Alice s-a însuflețit și fata a râs.

În tot timpul petrecut în Fillory, Quentin nu-l întâlnise niciodată. Nimeni nu-l văzuse și Q începuse să creadă că nici măcar nu exista, indiferent de ce spusese Rupert. Era cel mai prostesc locuitor din Fillory, o simplă găselniță pentru copii, dar, din câte se părea, invenția era cât se poate de reală. Ba chiar inconfortabil de reală, până la punctul la care le umbrea soarele într-o manieră ușor intimidantă.

– Dar ce caută aici? De ce nu e în Fillory?

Calul Puf îi privea tâmp. Nu avea să le spună nimic. Calul și-a umflat nările și a privit peste capetele lor în maniera superb de relaxată pe care o au toți caii.

Quentin era mulțumit că ființa era acolo: făcuse un tărâm și prezența Calului Puf părea să fie ștampila de aprobare.

– Am o teorie despre locul ăsta, a spus Alice. Ești gata? Încep să cred că ținutul nu e deloc o insulă, Quentin. Cred că se tot continuă de aici. Ai vrut să construiești o insulă, dar ai făcut și un pod. O punte ce unește Fillory de Pământ. Năzdrăvanul ăsta uriaș trebuie să fi trecut puntea, ca să ne întâmpine.

Fata nu-i putea atinge botul, așa că a mângâiat tibia mare a calului. Haina lui părea tocită din loc în loc, ca blana unei jucării mult iubite, iar de dedesubt vedeai că ființa are o cusătura mare ce-i traversează burta.

Alice a zâmbit calului, iar Quentin a observat iar mica diferență de pe chipul fetei.

– Tu ai avut mereu ochii așa de albaștri?

– Știu, a zis, am băgat și eu de seamă. Crezi că e posibil să nu mă fi pus la loc cum trebuie? M-am întrebat dacă nu cumva mai am ceva de niffin în mine. Suficient cât să facă lucrurile interesante.

Calul a pufnit spre ei, de acum nerăbdător și și-a aruncat capul mare într-o parte ca și cum ar fi zis: destul cu vorbăria, trebuie să ajung undeva, veniți sau nu?

– Nu mi-am imaginat niciodată că e așa de mare, a observat Quentin.

– Nici eu. Cum mama naibii urcăm?

Quentin și-a aruncat privirea spre Calul Puf. Era cel mai ciudat lucru pe care-l văzuse, dar era atât de nerăbdător să descopere tot, că abia se mai putea abține. Quentin nu ar fi crezut niciodată în existența lui. Nu crezuse că o să creadă vreodată.

– Știi ce?

Q i-a luat mâna lui Alice.

– Hai să zburăm!

NOTE

1 - Giovanni Battista Piranesi (1720–1778) a fost un artist italian, cunoscut pentru gravurile sale, printre care și celebrele imagini care redau peisaje din Roma și descriu spațiile închisorilor (n. tr.).

2 - Plăcere derivată din nefericirea altora, în lb. germ. în orig. (n. tr.).

3 - Zeițele destinului în mitologia nordică (n.tr.).

4 - White Anglo-Saxon Protestant – nume aplicat unui grup închis de persoane din înalta societate, de origine britanică, protestante (n. tr.).

5 - „Ouăle biciclistului“, în lb. engl. în orig. (n.tr.).

6 - Replică dintr-un film noir, *Chinatown*, din 1974 (n. tr.).

7 - Artful Dodger este un personj din romanul lui Charles Dickens, *Oliver Twist* (n. tr.).

8 - *Rosencrantz and Guildenstern are dead*, piesă de teatru scrisă de Tom Stoppard și pusă în scenă pentru prima dată în 1966, urmărește aventurile a două personaje minore din tragedia shakesperiană *Hamlet* (n. tr).

9 - Legiunea Străină (*Légion étrangère*) este o unitate a armatei franceze, care a fost întemeiată pe 9 martie 1831 printr-un decret dat de Ludovic-Filip al Franței. A fost creată pentru voluntarii străini care, după Revoluția franceză

din iulie 1830, nu mai aveau voie să se înscrie în armata franceză (n. tr.).

10 - Lanț hotelier aparținând Companiei Hilton (n. tr.).

11 - Personaj recurent în seria de romane *Jeeves* a autorului britanic P.G. Woodhouse, tipul gentlemanului bogat (n. tr.).

12 - Titlul unui roman celebru din 1913, scris de Eleanor H. Porter, considerat clasic al literaturii pentru copii. Personajul omonim a devenit un simbol al optimismului (n. tr.).

13 - Erwin Johannes Eugen Rommel (n. 15 noiembrie 1891 – d. 14 octombrie 1944) a fost unul dintre cei mai distinși și remarcabili feldmareșali ai Germaniei, ai Wehrmachtului și al celui de-Al Doilea Război Mondial, fiind totodată unul dintre cei mai mari comandanți militari germani (n. tr.).

14 - Megalodonul este o specie dispărută de rechini, care a trăit aproximativ acum 28–1,5 milioane de ani în urmă, în era Cenozoic (Oligocen târziu până în Pleistocen) (n. tr.).

15 - Judith Sheindlin, fostă judecătoare realizează o emisiune tip reality-show, ce discută cazuri în direct (n. tr.).

16 - O femeie de ajutor, mână dreaptă; numele este inspirat de personajul lui Daniel Defoe, Vineri (*Friday* în lb. engl.) (n. tr.).

17 - Denumirea sabiei lui Siegfried din opera *Cântecul Nibelungilor.* Denumirea Nothing se regăsește la Richard Wagner (n. tr).

18 - Unul dintre cele mai cunoscute cântece folk americane. Titlul se traduce prin „Această țară e a voastră“ (n.tr.).

19 - Marker (n. tr.).

20 - Trimitere la un vers din *A book of Nonsense* a lui Edward Lear (n. tr.).

21 - *Tidal bore*, în lb. engl. (n. tr.).

22 - Louis Burton Lindley Jr., actor american și călăreț de rodeo, bine-cunoscut pentru rolurile lui de cowboy (n. tr.).

23 - *Plum* în lb. engl. (n. tr).

Table of Contents